

OFELIJA MOKOSI PLAUKTI

Susanna Kubelka

Romano „Šiandien madam pareis vėliau“ autorė

SUSANNA KUBELKA

OFELIJA MOKOSI PLAUKTI

SUSANNA KUBELKA

OFELIJA MOKOSI PLAUKTI

ROMANAS

Iš vokiečių kalbos vertė

LAIMA BAREIŠIENĖ

alma littera

UDK 830-3
Ku-06

Susana Kubelka
OPHELIA LERWT SCHWIMMEN
Gustav Lübbe Verlag

Trečia laida
Pirma laida 1998 m.
Antra laida 1999 m.

ISBN 9986-02-543-5

Bet koks panašumas į dabar gyvenančius asmenis yra nepageidaujamas ir grynas atsitiktinumas.

1

Paryžiuje lovos minkštesnės nei pas mus, namuose, Kanadoje. Paryžiuje jos ir platesnės, antklodės lengvesnės, pagalvės puresnės ir paklodės švelnesnės negu Toronte, Ciūriche, Niujorke ar Vienoje. Priežastį nesunku paaiškinti: prancūzai liesesni nei vokiečiai, mažesni nei amerikiečiai, reiklesni nei kanadiečiai, lepesni nei šveicarai, jie turi mažiau taukų, todėl ir opesnį užpakalį, o pastarąjį — ką tuo nustebinsi? — mėgsta minkščiau paguldyti.

Prancūzai nepakenčia kietų čiužinių. Be to, nemėgsta miegoti vieni. Todėl jie išrado gašlią dvigulę lovą, būtinai reikalingą puikiąją *grand lit*, kuri kartu su konjaku, šampanu, Šopenu, šabli, impresionistais, pilimis prie Luaros, Kolete ir Santarvės aikšte gerokai pagražino pasaulį.

Tačiau ką aš čia kalbu apie lovas! Paryžiečių sofos irgi ne be. Aš guliu ant prašmatnios senovinės, aptrauktos geltonu šilku *méridienne**, alsiai nukorusi kairę ranką per lenktą atramą, o galva patogiai ilsisi ant kalno geltonų kaip saulė pagalvėlių. Ir štai kai šitaip nužvelgiu pati save nuo susitaršiusių rudų garbanų, krūtinės, liemens, strėnų, šlaunų iki iš-

* Panaši į šezlongą sofutė *(pranc.)*.

puoselėtų mažųjų kojų pirštelių, kai grožiuosi lieknomis savo kojomis ant žvilgančio šilko, o pirmiausia — kojinėmis, plonytėlaitėmis kaip voratinklis su juodais taškučiais (jos vadinasi *moucheté* ir dabar Paryžiuje madingiausios!), tuomet sutrikusi pakraipau galvą ir gryna sąžine sakau: gyvenime man yra buvę daug daug blogiau.

Nors mano motina tvirtino, jog esu gimusi po laiminga žvaigžde. Gyvenimas paties man po kojų grožį, turtą, sėkmę, garsumą. Tačiau įrodymų turėjau ilgai laukti, pernelyg ilgai, kad dar būčiau tikėjusis. Bet prieš keletą savaičių viskas staiga pasikeitė. Atsitiko keisčiausių dalykų, ir aš, kaip paprastai tokiu metų laiku, nesu namuose, Kanadoje, kur, suprantama, visur ledas, sniegas ir dvidešimties laipsnių šaltis, o esu čia, Paryžiuje, tysau ant savo *méridienne* prabangioje svetainėje, kuri teiktų garbės net Prancūzijos prezidentui. Ir tai, mano mieli, tiktai pradžia!

Aš apsistojau ne viešbutyje. O ne! Aš turiu savo butą, šešių erdvių kambarių, su langais iki pat grindų. Paryžius guli man po kojų, tikrąja šio žodžio prasme. Didingas vaizdas.

Tiesiai prieš mane, gana toli, bet aiškiai matoma, baltuoja garsi visame pasaulyje *Sacre-Coeur* — Šv. Širdies bažnyčia, dailutė, lyg nulieta iš glajaus. Kairėje, taip arti, kad, regis, galėtum paliesti ranka, — didžiulis Panteono kupolas. Tarp jų vaizdingi pilki skardiniai stogai su skliautuotomis mansardomis, sodais ant stogų, gėlių vazonais, kaminais ir kambariais tarnams, vientisa jaudinanti sumaištis, tokia nepažįstama ir įkvepianti, kad vien užmetus akį ima daužytis širdis. O aukštai spinduliuoja žydras pavasario dangus. Kodėl ne? Juk balandis ir saulė šviečia.

Aš vardu Ofelija, kilusi iš Port Alfredo gražioje Kvebeko provincijoje. Ir, kaip visi Kanados prancūzai, jau vaikystėje svajojau apie Paryžių, nes mums Paryžius — pasaulio bam-

ba, meilės centras, didžiausias elegantiškumas, taip, garbindama jį laisvais vakarais aš netgi iškaliau atmintinai Paryžiaus planą.

Prieš kelerius metus pirmąkart atskridau čia trumpoms atostogoms, tarp Romos ir Londono, ir tuomet man paaiškėjo vienas dalykas: aš gimiau ne tame krašte. Aš priklausau ne Kanadai, juo labiau ne Kvebekui, aš priklausau šitam miestui prie Senos, visa visutėlė. Aš tinku Paryžiui kaip meilužis lovai (taip sakoma pas mus, namie), o paryžietės, kurios ten žemai, gatvėje, tokios grakščios ir įžūlios tipena nuodėmingai brangiais bateliais, netrukus manęs nebebaugins. Aš dar joms parodysiu, vėlių vėliausiai po šešių mėnesių. Taigi! Jos dar nustebs! Visos!

Taigi gyvensiu čia pusę metų. Nuo balandžio iki spalio. Aš užsikroviau darbą, teisybė, nelengvą, tačiau panorėjusi viską galiu padaryti, tą įrodžiau jau būdama vaikas. Aš ne kalbu, o veikiu. Tuo skiriuosi nuo daugumos žmonių, kurie tiktai kalba, kurpia planus, vilioja ir žada, ir kas iš to išeina? Šnipštas! Ir nuo to man net vidurius suka. Jeigu *aš* ką nors pasakau, tai ir padarau. Ir, guldau galvą, spalio mėnesį aš nebebūsiu tokia pati, kokia esu dabar.

Po teisybei, tai visuomet skyriausi nuo kitų, jau savo vardu. Mano vardas Ofelija parinktas ne atsitiktinai. Visų pirmgimių mūsų giminės dukrų vardas toks. Šito pareikalavo mano prosenelė, gyvenusi Brazilijoje. Ji buvo artistė ir paliko mums kaip paveldą šitą nelaimingą vardą, kad jis neštų laimę gyvenime. Kartu su vardu dar paveldėjau ir jos vešlias krūtis, ryškiai rudas garbanas ir, savo džiaugsmui, mėgstamiausią jos žiedą, kurį aš, kaip ir ji, mūviu ant dešinės rankos smiliaus.

Šitas žiedas traukia visų žvilgsnius. Jis nukaltas iš 22 karatų aukso, o jo akis — labai retas oranžinis opalas, apsup-

tas mažyčių nešlifuotų žiburiuojančių deimantų. Viskas braziliškos kilmės: auksas, brangakmeniai, rudi mano plaukai, temperamentas, tiktai ne vardas Ofelija. Jis iš Anglijos. Sugalvotas Šekspyro.

Ar žinot Šekspyrą? Labai galimas daiktas. Rašyti jis mokėjo, čia neprikibsi. Tačiau jeigu skaitėt jo „Hamletą" ir prisimenat, kas grėsė vargšei Ofelijai, tuomet neaiškinsiu, kodėl esu kitoniška nei visos tos, kurios vardu paprasčiausiai Džeinė, Mari, Mišelė ar Rozi.

Aš sužalota nuo pat krikšto. Auka tų autorių vyrų, kurie mus, moteris, savo knygose (taip pat ir pjesėse) numarina su tokiu neįtikėtinu malonumu. Ofelija nemoka plaukti, tačiau iškart šoka į vandenį, kai tas vargeta Hamletas nenori jos vesti. Taip rašo Šekspyras. Nepaisydamas jokios logikos, jis paskandino mano bendravardę, mat iš tikrųjų ji būtų tiktai trumpai nusijuokusi, nusisukusi ir susimedžiojusi kokį dabitą karininką! Taip manau aš. Taip manė ir mano prosenelė, suvaidinusi Ofeliją tūkstantį keturis šimtus keturiasdešimt keturis kartus.

Jeigu jau esi moteris, tai nebūtinai iškart puoli į vandenį. Tuomet lieki netekėjusi ir darai karjerą. Arba išmoksti plaukti ir sieki rekordų. Ar išmoksti žiūrėti į meilę taip pat lengvabūdiškai kaip vyrai. Arba visa galva pasineri į darbą, praturtėji, išgarsėji ir išteki už vyro, kurį myli, nors tas plikas kaip tilvikas ir gal net dvidešimčia metų jaunesnis.

Arba pasielgi kaip aš, ir tai apskritai geriausia išeitis!

Šiaip ar taip, vardas Ofelija įpareigoja siekti pasisekimo, nes kas jau čia nori būti prigirdytas. Taigi nuo pat vaikystės aš buvau itin atsargi, mąsčiau apdairiai, stebėjau atidžiai, skaičiau, ką nutverdama, ir atmesdavau viską, kas tik sukeldavo man įtarimą. Pirmiausia amerikiečių jaunimo kultą, pavergusį visą Kanadą ir mano drauges.

Tos vargšės avelės, vos sulaukusios aštuoniolikos, pasijuto tokios senės, kad spjovė į išsilavinimą, studijas ir nėrė žemyn į meilės kapą. Tiksliau pasakius — ištekėjo ir tada tarytum išnyko nuo žemės paviršiaus. Geriausioji mano draugė, puoselėjusi didžiulius planus ir ketinusi tapti įžymiausia Kanados artiste, būdama devyniolikos metų, nusileido tiesiai į gimdyklą, o jos karjera nuėjo šuniui ant uodegos.

Ji priaugo penkiolika kilogramų, metai po metų davėsi su vystyklais, nešvariais skalbiniais ir nepatenkintu sutuoktiniu. Man tai buvo pamoka! Kitoms pasisekė irgi ne geriau, ypač toms, kurios mokykloje juokėsi iš manęs, nes aš aiškiai turėjau „senmergiauti".

Kaip jos gyveno? Taupė, šykštavo, ginčijosi dėl pinigų namų ūkio išlaidoms. Virė, skalbė, auklėjo vaikus. Jų meilužiai tapo sutuoktiniais, vakarais knapsinčiais prie televizoriaus su alaus skardine rankoje. Be šito aš puikiai išsiverčiau!

Port Alfredas — uostamiestis, o aš nenorėjau vandenynų žvejo, dokininko, jūreivio, laivininkystės valdybos tarnautojo (šios valdybos *direktoriai* parsiveždavo žmonas iš Paryžiaus!). Taip pat man nereikėjo medkirčio, kailinių žvėrelių medžiotojo, aukso ieškotojo, ruonių dobėjo, juo labiau žuvų fabriko darbininko. Palaiminta motinos, kuri buvo mokytoja ir nutuokė apie visus šituos dalykus, išvažiavau iš Port Alfredo.

Įstojau į koledžą Toronte. O kadangi nuolat jaučiau, jog turiu dar daug daug mokytis, tai dvejus metus dirbau universiteto bibliotekoje, laisvalaikiu perskaičiau visas įžymių moterų biografijas, kokios kada nors buvo parašytos. Tai įkvėpė man drąsos. Ką galėjo jos, galiu ir aš, mąsčiau ir pasiryžau pati praturtėti, išgarsėti ir parodyti pasauliui, iš kokio molio esu nudrėbta.

Toliau išmaišiau visą Kanadą, dirbdama vienoje bibliotekoje po kitos. Vankuveryje atidariau klestintį knygyną.

Monrealyje vadovavau populiariausio dienraščio archyvui. Otavoje visas savo santaupas investavau į literatų kavinę, kuri per labai trumpą laiką tapo vyriausybės tarnautojų, diplomatų, artistų ir dailininkų susitikimų vieta. Po penkerių metų pelningai ją pardaviau ir apdairiai padėjau pinigus į banką. Beje, procentai tokiu atveju maži, tačiau išvengiama pavojaus, kad vieną dieną tavo pinigai išnyks be pėdsakų.

Kaip ir visi Kanados prancūzai, aš užaugau, mokėdama dvi kalbas. Tačiau, skirtingai negu kiti, po koledžo aš moku anglų ir prancūzų kalbas žodžiu ir *raštu*. Tai labai prisidėjo prie sėkmingos mano karjeros, nes kai perėjau dirbti į spaudos sferą, galėjau brangiau parduoti savo paslaugas.

Už didžiausią atlyginimą dirbau Kanados radijui ir televizijai. Paskui Holivudui. Viena amerikiečių kino filmų firma pasamdė mane dirbti spaudos atstove, ir po ketverių metų aš padvigubinau savo santaupas. Tačiau paskutinė darbovietė buvo man pati įdomiausia, nes vėl susidūriau su knygomis. Dabar mano tikslas buvo įsteigti Monrealyje vienos didelės Prancūzijos leidyklos filialą ir jam vadovauti.

Aš supratau vieną dalyką. Jeigu man kas nors įdomu, tai sugebu dirbti. Man nereikia specialybės diplomo (ir šiaip niekam tas diplomas nerūpi) ir klaikiai brangių kursų. Jeigu mane kažkas *iš tikrųjų* patraukia, kaip knygos, kino filmai ar stambi pinigų suma, viską išmokstu per nepaprastai trumpą laiką. Taip pat atsitiko ir su meile. Pagrindines taisykles suvokiau žaibiškai.

Taigi! Mes, moterys, be reikalo bauginamos. *Sweet little sixteen,* arba „šešiolikmetė geltonais plaukais“, šita vaikiška erotika mums nekelia jokios grėsmės. Gyvenime turi vertę ne mergina, o moteris. Svarbu ne pumpuras, o žiedas. Be to, visi, kurie už didžiulius pinigus yra pirkę gėlių, žino, jog kai

kurie pumpurai apskritai neišsiskleidžia. Tą žino ir protingi vyrai.

Daugiau laimi tas, kas myli moteris. Aš pati — gyvas įrodymas. Sulaukusi trisdešimties, nebenuvyliau nė vieno vyro. Anksčiau visko pasitaikydavo, prisipažįstu. Tada buvau pernelyg sukaustyta, nepatirdavau malonumo, o nuogas vyriškio kūnas keldavo pasibaisėjimą. Ačiū Dievui, dabar viskas pasikeitė!

Tikrai! Aš savo epochos kūdikis, beprotiškos, padūkusios, pavojingos epochos, pranašios tuo, kad pamažiukais vėl atrandamas brandaus amžiaus žavesys. Specialiai sakau — vėl atrandamas, nes jau prieš du tūkstantmečius Ovidijus tvirtino, kad moterys pražysta tiktai sulaukusios trisdešimt šešerių metų, ir — patikėkit manim — šitas įžymusis vyras išmanė tai, apie ką kalbėjo!

Tačiau ką aš čia šneku apie romėnus!

Mėja Vest, pirmasis Amerikos sekso simbolis, kurios autobiografiją susižavėjusi aš tiesiog prarijau, pradėjo aktorės karjerą būdama keturiasdešimties metų. Geltonplaukė gražuolė Katrina Denev, jau *perkopusi* keturiasdešimt, Amerikoje laikoma europinio grožio ir elegantiškumo simboliu. O kas atlieka geriausius vaidmenis Dalase ir Denver Klane? Moterys, kurioms daugiau nei keturiasdešimt. Ir jos uždirba daugiausia pinigų. Taip, temperamentingoji Džoana Kolinz tiktai sulaukusi *penkiasdešimt dvejų* išgarsėjo visame pasaulyje kaip televizijos žvaigždė — ir žeriasi sau milijoninius honorarus.

Dabar jau nebepaneigsi: atėjo pasitikinčių savimi brandaus amžiaus moterų metas, ir aš su malonumu stebiu, kaip jos vėl užkariauja prigimtinę savo padėtį darbe ir lovoje. Todėl ir aš tokia nerūpestinga ir patenkinta, sulaukusi keturiasdešimt vienerių, guliu ant geltonu šilku aptrauktos sofos ir

patikliai žvelgiu į ateitį. Kai man bus penkiasdešimt, mano ateitį galės pamatyti visas pasaulis. Viską suplanavau iki smulkmenų, netrukus kibsiu į darbą, o kol kas mėgaujuosi ramybe prieš didelę audrą.

Kai pasuku galvą, regiu save visu ūgiu ovaliame sieniniame veidrodyje, ir man šauna į galvą puiki mintis. Kol gyvenu Paryžiuje, patenkinsiu savo vaikystės svajonę ir užsakysiu portretą dailininkui. Tegu mane visą nuo rudų garbanų, krūtų, liemens, strėnų ir šlaunų iki pat išpuoselėtų kojų pirštų įamžina tikras paryžietis dailininkas. Vėliausiai po šešių mėnesių, o gal jau anksčiau, greičiausiai nuogą, kokią savo Olimpiją nutapė Manė.

Žinoma, tai labai drąsu, tačiau šis sumanymas turi išliekamosios vertės, nes vėliau man niekas nepasakys: „Ir kokius juokingus drabužius tada dėvėjote?“ Tačiau kojinės su juodais taškeliais paveiksle bus. Ir dešinę ranką su brazilišku žiedu ant piršto viliojamai pasidėsiu ant nuogos šlaunies. Trūks plyš!

Atsikeliu. Neįtikėtina, kaip greitai bėga laikas! Dvi valandas pragulėjau ant patogiosios sofos. Tačiau ne vien svajojau, aš uoliai darbavausi. Skaičiavau savo meilužius. Sudarinėjau jų sąrašą. Iš viso — keturiasdešimt trys!

Keturiasdešimt trys kai kam gal yra solidus skaičius. Atvirai prisipažinsiu, jis pritrenkė ir mane. Jeigu nebūčiau užsirašiusi visų pavardžių, būčiau prisiekusi, jog esu mylėjusis tiktai su dvidešimčia vyrų. Kai kurių beveik neprisimenu ir nesu tikra, ar vieno kito galutinai nepamiršau. Tačiau kiek galiu prisiminti, tai jų keturiasdešimt trys, ir nors šis skaičius atrodo labai didelis, patikėkit manim, tai nėra jau *taip* labai jaudinama.

Be to, aš nekalta. Juk tam tikrą temperamentą paveldėjau iš savo prosenelės brazilės (kuris lyg perkūnas iš giedro

dangaus pritrenkė mane pačią per trisdešimtąjį gimtadienį), ir, aišku, vyrai tai jaučia. Nors jie ir nesisuka apie mane kaip peteliškės apie žiburį (manau, kad taip būna tiktai kino filmuose), visuomet kas nors yra ranka pasiekiamas ir, kad ir kas jis būtų, stengiasi man pasirodyti kuo geriausiai.

Beje, su manim užsidega visi, kad ir senyvo amžiaus. Gali ištisas valandas. O rytą, prieš pusryčius, dar karčiuką. Tačiau jeigu su manim kiekvienas gali, tai dar toli gražu nereiškia, kad aš *noriu* su kiekvienu. Aš esu išranki, o ateityje būsiu dar išrankesnė. Nors ir esu labai patyrusi, kai žvelgiu štai į šitas keturiasdešimt tris pavardes, matau, kad mano meilužiai buvo tikros vidutinybės. Dauguma menkiau išsilavinę nei aš ir uždirbo mažiau pinigų. Kai kurie vedę (tai išaiškėjo pamažiukais), ir tiktai šeši tikrai įdomių profesijų atstovai. Be jokios abejonės, rimti mieli vyrai. Tačiau nė vienas nesugebėjo manęs vesti. O jeigu jau kalbu atvirai — apskritai *neįsivaizduoju* vyriškio, kuriam paaukočiau savo laisvę.

Tačiau prieš pripažindama, kad tokio vyriškio apskritai nėra, labai norėčiau susirasti tikrai įtakingą meilužį: ministrą ar pasaulio banko direktorių, valstybės prezidentą ar Nobelio premijos laureatą, ką nors, kuris kalba apie įdomius dalykus, turi košės galvoje ir akiratį — ir nebijo išprususios moters.

Tiktai tuomet, kai būsiu išmėginusi visą spektrą nuo apačios iki viršaus, nuo bedarbio nelegalo iki valstybės galvos, tiktai tuomet aš nusiraminsiu. Tiktai tuomet žinosiu, kad esu ištyrinėjusi viską, kas susiję su vyrais ir santuoka. Tuomet galėsiu ramiai plušėti viršvalandžius, nebeįtikinėdama savęs, kad mano svajonių vyriškis linksminasi šventėje, į kurią atsisakiau eiti. Tiktai tuomet žinosiu, kad gyvenau taip, kaip ir turėjau gyventi.

Na, tą žinau ir šiaip. Tačiau labai norėčiau gauti patvirtinimą.

Mano svetainė su trejomis didelėmis stiklinėmis durimis. Žengiu į terasą — tiesiai į Paryžiaus pavasarį. Balandžiai burkuoja ant stogo priešais, o strazdai taip čiulba ulba, kad man tirpsta širdis. Panteonas, regis, ranka pasiekiamas. Kupolas pūpso kaip motinos krūtinė, saulė pliskina baltas kolonas apačioje. O aš — aš jaučiuosi tokia atsigavusi, graži ir gundanti kaip niekuomet anksčiau savo gyvenime. Matyt, *tokie* yra Paryžiaus burtai (ne Dievo Motinos katedros, Luvro ar Eifelio bokšto), kad čia pasijunti gražesnė nei kur nors kitur. Taip, tai aš iškart suvokiau, *tai* vilioja visą pasaulį į miestą prie Senos, tas svaiginantis jausmas, jog esi vienintelė, tau atsiveria visos galimybės šiame pasaulyje, lošiama netgi iš pasaulio banko prezidento ir valstybių galvų. Jeigu lošiama išmaningai!

Mano butas yra studentų kvartale, septintajame prašmatnaus namo Lasepedo gatvės aukšte. Jeigu pasilenkiu per dailius geležinius pinučius, juosiančius mano terasą, matau visą gatvę ištisai. Pakalnėje ji įsilieja į parką, Botanikos sodą, o ant kalno — į įžymiąją Kontreskarpo aikštę, kur nors kokį savo klajokliško gyvenimo tarpą praleido visi dailininkai, rašytojai ir menininkai apskritai. Paskutinė garsenybė buvo Hemingvėjus, ir mane persmelkia pasitenkinimas. Mat dabar *čia* gyvenu aš. O jeigu esi kilusi iš Port Alfredo, tai jau pasiekimas.

Tačiau aš ne tiktai gyvenu Paryžiuje, aš jau jam priklausau. Aikštėje turiu pamėgtą užeigą, aludę su raudonu baldakimu ir jaukia stikline terasa. Padavėjai mane pažįsta ir pasveikina iš koto verčiančiu „Bonjour madame!“ O kai jie, apsirengę raudonojo vyno spalvos švarkais ir siauromis juodomis kelnėmis, virš žmonių galvų balansuoja savo pastišo, vyno ir mėtų limonado taurėmis nukrautais padėklais, neišliedami nė lašelio, ir dar šaukia: „Attention, ça tache!“*, atrodo kaip filme, tiktai daug daug gražiau.

* Atsargiai, išsitepsit! *(Pranc.)*.

Kasdien sėdžiu šitoje užeigoje, prieš pietus ir po pietų, džiaugdamasi ir grožėdamasi senais namais, kuriuose nėra dviejų vienodų langų, o visos sienos kreivos. Niekur čia nėra jokių normų, koks smagumas! Tokios aikštės nerastum visoje Kanadoje. Pačiame viduryje auga trys palisandrai, kurie šiuo metų laiku dar visai be lapų. Užtat žydi kaip pašėlę, taigi virš aikštės ir senamadiško gatvės žibinto kybo kvapnus violetinis debesis.

Pas mus, Kanadoje, viskas sterilu, nuobodu ir apžvelgiama. O čia viešpatauja kerinti netvarka. Neįtikėtina, bet ko tik čia neprisigrūdę: iš viso keturios kavinės, penki restoranai, kepėjas prancūzas, konditeris iš Tuniso, savitarnos parduotuvė, mėsinė, vaistinė, dešrų parduotuvė, sendaikčių ir padėvėtų drabužių parduotuvės. Taigi, kad nepamirščiau: galelį paėjėjus, prie Lasepedo gatvės kampo, nedidelė dušinė, kad valkatos, vasarą išsimiegą ant šaligatvio po palisandrais, irgi bent kiek pasimėgautų gyvenimu.

Bent iš pradžių taip maniau. Per tą laiką kai ką sužinojau. Tie valkatos ir rytais neatrodo dailiau kaip vakarais, ir man kyla įtarimas, kad jie *apskritai* nesiprausia. Be to, dailus tunisietis konditeris man paaiškino, kad dušai skirti ne elgetoms, o mūsų kvartalo gyventojams, nes visi namai čia istoriniai, dar iš paskutinės revoliucijos laikų. O tuomet butuose nebuvo vonių.

Nebuvo vonių! Nieko sau! Pas mus, Kanadoje, visi turi vonias. Net labiausiai nusususiam mediniam nameliūkštyje yra vonios kambarys ir dušas, ir jeigu anksti rytais ir vakarais juo nesinaudoji, iškart esi apšaukiamas asocialiu elementu. Kanadoje valstybės priešas Nr. 1 ne teroristai, o bacilos, virusai ir bakterijos bei visa kita, nežinia kaip dar vadinama, ir jeigu galėtume, tai juos visus kartu ir atskirai išsterilizuotume iš šito pasaulio. Mes, kanadiečiai, švaruolių tauta. Mes

niekuomet nesinaudojame kito žmogaus dantų šepetėliu, ir didžiausias troškimas būtų nublizginti kiekvieną durų rankeną, o tik paskui už jos imti.

Aš pati, beje, nesu jau tokia pedantė, tačiau aistringai mėgstu maudytis, viena ir dviese, kaip pasitaiko. (Tiktai niekuomet nesimyliu vonioje. Mano stilius ne toks. Vonioje nepatogu, maža vietos, turi būti akrobatė, o akrobatiškumas naikina erotiką. Tačiau tai tik tarp kita ko.)

Šiaip ar taip, toji dušinė man nedavė ramybės ištisą naktį, taigi kitą rytą anksti įsitaisiau terasoje ir valandą stebėjau vyksmą prie jos durų. Tai, ką pamačiau, mane labai sukrėtė. Per visą valandą į vidų įėjo tiktai du žmonės (su skudurais, šepečiais ir kibirais), *moteriškos* lyties atstovės.

Tačiau, laimė, prieš pietus pastebėjau, kad šiandien ten kaip tiktai švarinamasi ir daugiau žmonių įeiti *negalėtų* netgi *panorėję*. Tuomet vėl atgavau sielos ramybę. Tegu toji dušinė taip ir lieka dušinė, ir kitai dienai atidėjau mėgstančių maudytis Paryžiaus vyrų tyrimus. Negalimas daiktas! Juk jie turi maudytis! Iš veidų atrodo gana patraukliai. O visa kita paaiškės vėliau. Man skirta pusė metų įvykdyti užduočiai, nėra jokio pagrindo pulti kaip akis išdegusiai.

Užduotis! Ak tu Dieve mano! Kiek dabar valandų? Beveik penkios. Septintą užsidaro paštas. Metas rašyti į Ameriką, laišką turiu išsiųsti dar šiandien. Taigi kuo greičiau į vonią, drabužius šalin, stotis ant svarstyklių, užrašyti svorį į lentelę, vėl apsirengti, tuomet eiti į kabinetą ir sėstis prie rašomojo stalo. Išsamūs laiškai — viena iš sutarties sąlygų. Darbdavė laukia!

Nieko nenuslėpsiu — toji darbdavė yra mano krikštamotė. Šiaip tai nebūtų nieko ypatinga. Keista tik tai, kad esu ją mačiusi vos du kartus, pirmąjį krikštijama, o antrąjį — prieš pat išvažiuodama į Paryžių, ir man labai gaila, nes mielai būčiau susipažinusi su ja artimiau.

Mano krikštamotė vardu Neli. Ji buvo geriausia mano motinos draugė ir Port Alfredo mero žmona. Krikštynoms ji man padovanojo šešis sidabrinius senovinius šaukštus ir minkštą pūkų pagalvę, ant kurios meilingai geltonais šilkiniais siūlais apsukais peltakiais ir *itin* savotiška rašyba buvo išsiuvinėjusi tokį posakį:

YŠMESK ŠLEMŠTA UŽ BORTO!

Paskui, pati paklausiusi savo patarimo, įsitaisė meilužį, metė merą, išsidangino iš mūsų nusususio uostamiesčio ir keturiasdešimt vieneriems metams dingo kaip į vandenį.

Aš nelabai pasigedau Neli. Tačiau mano motina labai prieraiši. Juk niekaip nenurašysi jaunystės laikų bičiulės. Be to, su jos dingimu buvo susijusi mįslė, liečianti ir mano mirusį tėvą. Port Alfredas tuomet ūžte ūžė nuo paskalų, ir, nors šiandien apie tai nebekalba nė vienas žmogus, mano motina buvo tvirtai įsitikinusi, kad Neli sugrįš, išsiteisins ir paaiškins visą tą įtartiną reikalą.

Kasmet balandžio mėnesį aplankau savo motiną. Kad ir kur esu, kad ir ką dirbu, balandis priklauso jai. Aš pasiimu keturias savaites atostogų, nuskrendu į Port Alfredą ir visą tą laiką labai ramiai ilsiuosi baltame mediniame name, kuris man toks savas ir kur, bent jau man, viskas prasidėjo.

Mano motina tuo tarpu jau tapo mokyklos direktore. Tačiau tai jai nekliudo mane lepinti popinti. Kai parvažiuoju, mano miegamasis būna išklijuotas naujais tapetais, lova ką tik paklota, o ant naktinio stalelio pūpso krūva įdomių knygų. Mano draugėms pranešta, kad aš atvažiuosiu, valgiaraštyje mėgstamiausi mano patiekalai, o Aliksas, gauruotas pudelio ir spanielio mišrūnas, nesitraukia nuo manęs nė per žingsnį.

Kai Neli davė apie save žinią, Aliksas linksmai tupėjo man ant kelių ir ilgu raudonu liežuviu godžiai laižė iš mano

lėkštės kiaušinienės likučius. Paprastai šitaip elgtis jam draudžiama, tačiau aš leidau namie dar tik pirmąją savaitę, taigi taisyklės buvo ne tokios griežtos.

Mes sėdėjome mėlyname valgomajame, buvo šeštadienis, vienuolikta valanda prieš pietus, ir aš klausiausi naujausių Port Alfredo gandų, — kas pasigimdė, kas išsiskyrė, kokio laivo kapitonas įtariamas paėmęs kyšį ir kiek laivų nuskendo per praėjusią žiemą. Ant stalo buvo kavos ir karšto pieno, ką tik išspaustų greipfrutų sulčių, skrebučių, sviesto, apelsinų marmelado, o man ant didelės mėlynos lėkštės kūpsojo gardžiai kvepiančių blynų krūva.

Blynai — mėgstamiausias mano valgis, ir niekas neiškepa jų geriau kaip mano motina. Tačiau aš kalbu ne apie europietiškus blynus, kurių nė nedera šitaip vadinti. Kalbu apie tikrus amerikietiškus *pancakes,* mažyčius, purius, storus ir apskritus, pagardintus klevų sirupu, sviestu ir valgomus tokius karštus, kad vos gali tverti. Kai būnu itin išalkusi, tai sudedu jų bokštą, vieną ant kito tris, keturis, penkis, tarp jų prikaišioju sviesto gabalėlių, ant viršaus užpili sirupo ir skoniuosi šiuo malonumu iš visos širdies.

Aliksas mėgsta blynus, kaip ir aš, taigi mudu buvome priėję prie dvyliktojo, kai staiga gretimame kambaryje sučirškė telefonas, kaip man pasirodė, gerokai garsiau ir įkyriau nei paprastai. Mama pašoko, o grįžusi vos galėjo kalbėti iš susijaudinimo.

— Ji čia! — galų gale vaptelėjo.

— Puiku, — pasakiau, dėdamasi į lėkštę tryliktąjį blyną, — tiktai nenutuokiu, apie ką čia kalbi.

— Neli! — vėl atgavo žadą motina. — Neli, tavo krikštamotė! Ji čia, ką tik atvyko, apsigyveno „Saulėtosios Šiaurės“ viešbutyje — ką dabar pasakysi?

Nuleidau šakutę.

— Vadinasi, ji neapsakomai praturtėjo!

Mat „Saulėtosios Šiaurės“ viešbutis pats brangiausias visoje apylinkėje. Jame apsistoja vien generaliniai direktoriai ir milijonieriai. Ten nėra numerių po vieną kambarį, tiktai prabangios anfilados, išnuomotos savaitėms iš anksto. Viena naktis tokiame viešbutyje kainuoja kaip dešimt parų vidutinės klasės viešbutyje.

— Ar ji ateina į svečius? — paklausiau susijaudinusi.

Mama linktelėjo.

— Ji jau važiuoja! Iš viešbučio rolsroisu. Turiu persirengti, ir tu taip pat. Gana valgyti, dailiai apsirenk ir pasigražink — tegu sprogsta iš pavydo, kai pamatys, kokia tu pasidarei.

Na, iš pavydo ji turės sprogti, tuo nė akimirkos neabejojau. Pirmiausia aš, gyvendama didžiausiuose Kanados miestuose ir netgi Amerikoje, buvau atsikračiusi provincialumo. Buvau baigusi studijas, lavinusis toliau, uoliai dirbusi, susitaupiusi stebėtinai daug pinigų ir padėjusi pamatus didelei karjerai, kurią ketinau netrukus pradėti.

Antra vertus, motina niekuomet neslopino mano savikliovos ir visuomet duodavo suprasti, kad gamta mane palankiai apdovanojo. Taigi aš žinau, jog esu daili, taip, jog priklausau tam vis gausėjančiam būriui moterų, kurios sulig metais darosi įspūdingesnės. Buvau gana simpatingas vaikas, paskui daug žadanti paauglė, tačiau sulaukusi trisdešimties, kai pabudo seksualumas, aš užsiauginau plaukus, ir tai buvo lūžis.

Rudos mano garbanos siekia liemenį, oda balta ir švelni kaip šilkas, akys didelės ir rudos, burna širdutiška, o figūra — miesto apkalbų objektas, bent jau buvo anksčiau, kai turėjau užtektinai laiko mankštai, plaukiojimui ir dietoms. Paskutiniais metais daugiau dėmesio skyriau karjerai, be to, kraustydamasi pamečiau svarstykles ir nenusipirkau kitų.

Miegamajame įnikau svarstyti, ką man apsivilkti? Drabužių spintoje nelabai buvo iš ko pasirinkti. Vyrui būčiau pasipuošusi susagstoma suknele, pačia geriausia, pasiūta specialiai man (geriausios Monrealio siuvėjos), iš žvilgančio geltono šilko, su dailiomis apvaliomis sagutėmis nuo pat kaklo iki kelių. Prireikus galima atsisegti tris, keturias, penkias sagutes, ypatingu atveju — netgi šešias, žiūrint kokį vyrą nori priblokšti.

Jeigu neturiu draugužio, ši suknelė man nepaprastai pagelbsti. Kadangi nemėgstu kalbinti vyrų, turiu naudotis ženklu, kurio nebūtų įmanoma nepastebėti. Į pobūvius dažniausiai einu užsisagsčiusi visas sagutes — niekuomet nežinia, ką ten sutiksi, tačiau rimtu atveju, jeigu pasirodo geidžiamas subjektas, nepastebimai atsisegu keturias sagutes.

Keturių sagučių visiškai gana jautriems vyrams (kitoniški manęs apskritai netraukia). Man nerūpi tie, kurie įkaista tiktai nuo bambą siekiančios iškirptės. Tačiau jeigu kas nors atsisėda šalia, kai atsegtos keturios sagutės, ir paklausia, ar man patinka vakaras, — tas paprastai duoda daugiau, nei žada.

Tačiau kuo apsivilkti pasitinkant krikštamotę, kuri tave prisimena kaip meilų žinduklį švariuose vystykluose? Sijonu ir megztiniu? Nelabai tinka. Kostiumėliu — švarkeliu ir kelnėmis raudonais ir baltais dryžiais? Deja, šiuo metu jis man per ankštas. Lieka tiktai klasikinis žalias vilnonis Džagerio kostiumėlis, labai brangios Anglijos firmos, pirktas už didžiulę sumą prieš keletą metų Toronte ir beveik nedėvėtas. Todėl jis kaip ir naujas, damiškai nuobodus, nekrintantis į akis ir nejaudinantis. Juo ir apsirengiu, jis labai tiks pirmajam pasimatymui su šitokia garbinga ypata.

Palengvėjusia širdžia nusviedžiau šalin patogią naminę pižamą, čiupau baltinius (geriausios kokybės, iš šilko), kojines ir įsibraškinau į sijoną. Dieve, koks jis *siauras!* O švarkas!

Vos užsisagsčiau, o juk nepasivilkau net palaidinukės. Keista. Per paskutinę mano viešnagę prieš metus kostiumėlis ant manęs karojo.

Sutrikusi žengiau prie veidrodžio, siekiančio grindis, ir kritiškai save apžiūrėjau. Kai įtraukiu pilvą, galima kentėti. Tačiau būtina apsiauti bateliais kuo aukštesniais kulniukais, tuomet atrodai aukštesnė ir lieknesnė.

Ir batai mane išgelbėjo! Nurimusi apžiūrėjau save veidrodyje nuo galvos iki kojų. Ką gi. Nesu liauna kaip vytelė manekenė, tačiau kadangi manęs niekuomet neviliojo tas amatas, nelabai ir jaudinuosi. Sutinku, kad kai kurios mano kūno vietos labai vešlios, užtat veide nė raukšlelės. Mano figūra itin moteriška, krūtinė ir užpakalis gašliai apvalūs, bet juosmuo ir kojos nuostabaus lieknumo. O ko daugiau reikia? Viskas priklauso nuo požiūrio. Ne *aš* esu per stora, ne, kitos *per plonos!*

Kartys nedomina nė vieno menininko. O kiek galiu spręsti, lovoje vyrams patinka labiau apčiuopiami dalykai. Tereikia apsilankyti muziejuje. Ką tapė dailininkai? Geidulingas damas su krūtimis ir širdimi. Tikrai! Rubensą mano figūra būtų parklupdžiusi. Tačiau kostiumėlis tikrai pernelyg ankštas. Veržia, vos krusteliu.

Atsisėdau prie stalelio ir šukavau vešlias rudas savo garbanas, kol jos tiesiog grėsmingai sužvilgo. Tuomet neįprastai aukštakulniais bateliais nutipenau į apačią. Dar lipdama laiptais išgirdau automobilio ūžimą. Dukart nuaidėjo signalas, Aliksas skalydamas išpuolė iš virtuvės, jam iš paskos — motina, skambutis sučirškė ilgai ir trankiai, o paskui tegirdėjau tiktai kvatojantis, lojant, bučiuojantis ir šūkčiojant, viskas vis garsėjo ir per vestibiulį nuplaukė į svetainę.

Ten audra šėlo toliau. Ir kai svarsčiau, jog beveik nieko nežinau apie Neli, tik tai, kad ji visiškai nemoka rašyti be

klaidų, paliko mūsų merą kaip sprandą trūkusi (ir kad mano tėvas po dviejų dienų taip pat dingo kaip į vandenį, ir niekas jo daugiau nebematė), išgirdau jos balsą:

— O *kur* prieauglis?

Tada nulipau paskutiniais laipteliais ir pasirodžiau.

2

Istorinis momentas, tik aš nežinau, katra labiau nustebo — mano krikštamotė ar aš. Beje, Neli išvaizda mane pribloškė. Pirma, ji atrodė stebėtinai jauna, bent penkiolika metų jaunesnė už mano motiną, o juk abidvi vienmetės ir kartu lankė mokyklą.

Mano motina jau apyžilė ir veikiau įkūni. O Neli liekna ir elegantiška, trumpomis juodomis garbanomis ir linksmomis akimis. Ji stovėjo mūsų svetainėje kaip paklydusi rojaus paukštė, kuri čia visiškai netinka, apsirengusi ryškiai raudona megzta suknele ir neapsakomai gražiu, baltu kaip sniegas lamos paltu, pamuštu dygsniuotu raudonu šilku.

Buvo pasidabinusi itin brangiu papuošalu iš šviesių koralų ir briliantų, tokie paprastai būna tiktai visą puslapį užimančiose žvilgančiose „Vogue" ir „Harper's Bazaar" nuotraukose. Ir nuo jos dvelkė tas svaiginantis sėkmės ir pasaulietiškumo mišinys, kokio aš ieškojau Port Alfrede dar būdama vaikas ir kokio taip niekuomet ir neradau. Kaip tik dėl šito išvažiavau iš namų, kad ten, plačiame pasaulyje, įgyčiau elegantiškumo, dailių manierų ir išsilavinimo. Kaip ir Neli, tik ji buvo pralenkusi mane ištisais šviesmečiais.

Iš pirmo žvilgsnio buvo aišku: ji nusipurčiusi paskutinius savo jaunystės šitam nusususiam, provincijos uostamiesty pėdsakus. Didžiajam pasauliui ji tiko kaip meilužis lovai, o

„Saulėtosios Šiaurės“ viešbutis, rolsroisas ir livrėjuotas vairuotojas jai kaip tik. Čia stovėjo moteris, kokia aš norėjau kada nors tapti, bent jau išoriškai. Ji nusišypsojo man ir iškart paguldė ant menčių. Paprasčiausiai puoliau jai ant kaklo ir pabučiavau.

— Suaugusi mano duktė, — didžiuodamasi pasakė motina, — taip, laikas bėga. Matai, kokia ji pasidarė.

— Nebeįmanoma atpažinti, — nusijuokė Neli ir širdingai apkabino mane. Paskui žengtelėjo atgal, įdėmiai apžiūrinėdama.

— Mano pagarba, — galop pasakė, — čia tai bent staigmena. Ji pernelyg gera Port Alfredui. Sakyk, kaip tu čia ištveri?

— Tiek pat menkai, kiek ir tu, — sušuko motina, man nespėjus prasižioti. — Taigi: ji apskritai neištvėrė! Aštuoniolikos išdūmė į koledžą, o nuo to laiko namie tiktai viešnia. Bet aš nesipriešinu, man tai net patinka.

Ir ji trumpai išklojo mano gyvenimą, o Neli išklausė pasakojimą aiškiai patenkinta.

Galop visos nuėjome į valgomąjį.

— Eikšen, — pakvietė motina ir įpylė Neli kavos, — sėdomis patogiau šnekučiuotis. Neli, tu atrodai žavingai. Kaip kino žvaigždė. Ir tokia *jauna!* Kaip tu sugebi taip atrodyti? Papasakok apie save, nuo pat pradžių. Nieko nieko nepraleisdama! Aiškiai matyti, kad tau puikiai sekasi.

— Gali taip drąsiai tvirtinti, — pasakė Neli, sublizgindama juodomis akimis. — Aš pasiekiau daugiau, nei kada nors tikėjausi pasiekti. Tik įsivaizduokit, man priklauso brangiausias grožio centras Kalifornijoje. „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių ranča“!

— Iš tikrųjų, — pagarbiai tarė mama, — man trūksta žodžių!

— Nesistebiu. Ar esi ką nors girdėjusi apie „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių rančą"?

— Ne. Bet pavadinimas fantastiškas!

Neli išdidžiai šyptelėjo.

— Taip ir yra, mieloji. Taip ir yra. Mano klientai geriausi visoje Amerikoje. Kalifornijos gubernatorius su šeima. Pusė Holivudo. Europos kunigaikščiai, princai ir princesės. Visos muzikos pasaulio garsenybės. Jei laikraštyje skaitai apie kokią nors įžymybę, ji greičiausiai bus lankiusis pas mane. — Ji žavingai nusišypsojo ir pergalingai mus apžvelgė: — Žinot, aš ištobulinau būdą, kuris pakeičia viską iš esmės. Padeda be jokios abejonės. Ir aš prižiūriu viską iki pat smulkmenų. Kosmetinės priemonės, gaminamos pas mane, šviežios ir be jokių konservantų. Valgis tiktai augalinis. Mano virėjai — dietininkai iš Italijos, kosmetikos specialistės — iš Paryžiaus, registratorės — iš Šveicarijos, o masažistai — vengrai. Visi mano darbuotojai — aukščiausios klasės specialistai, net kambarinės baigusios viešbučių aptarnavimo mokslus. Mano kainos — na, kaip čia pasakius — astronominės. Taip, vykęs apibūdinimas. Astronomiškai aukštos, tačiau mano ranča — geriausia pasaulyje, ir žmonės neužveria jos durų.

— „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių ranča"? — pakartojau nustebusi. — Pavadinimas man girdėtas. Yra knyga „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dieta". Tarptautinis bestseleris. Norėjau nupirkti Prancūzijos leidyklai. Ar prisimeni, mama? Mudvi kalbėjomės apie ją. Tačiau leidėjas amerikietis serga didystės manija. Už teises ją leisti pareikalavo ketvirčio milijono dolerių. Deja, mums neįkandama suma.

— Puikiai prisimenu, — įsiterpė motina, — beprotiškiausia dieta pasaulyje. Valgoma tiktai sumuštiniai, pica, miltiniai patiekalai, bulvės, ryžiai, makaronai, žirniai, pupelės, viskas, nuo ko storėjama, o tvirtinama, kad liesėjama! Mū-

sų namų ruošos mokytoja padovanojo man šitą knygą. Ji kažkur mano miegamajame. Aš jos dar neskaičiau, tačiau dabar tikrai atsigriebsiu.

— Žinai, kas man įdomu? — paklausiau Neli. — Kiek iš tavęs pareikalavo pinigų, kad leistum pasinaudoti savo pavarde?

— Žinoma, nė pfenigo.

— Kodėl? Ar leidėjas tavo draugas?

— Kur kas geriau. *Aš* parašiau tą knygą!

Valandėlę viešpatavo kapų tyla. Aliksas pakėlė galvą ir nustebęs apvedžiojo visas akimis.

— *Tu* parašei šitą bestselerį? — netikėdama paklausė mano motina. — Tačiau tuomet būčiau atkreipusi dėmesį į tavo pavardę. Ar manai, jog pamiršau ją?

— Pasirašiau pseudonimu.

— Ir vis dėlto, — nesusivaldė motina, — tu juk blogiausiai rašydavai visoje mokykloje. Ar prisimeni? Tiesiog sirgdavai nuo diktantų ir rašinių. Niekaip neįsivaizduoju, jog kaip tik tu sėdiesi ir pati parašai visą knygą!

— Kai kalbama apie suliesėjimą, svarbu ne pats rašymas, o *idėja!* Jeigu tau šauna į galvą gera idėja ir tu pajėgi ją šiaip taip išpinklioti popieriuje, leidykla padaro visa kita.

— Matyt, tavo idėja buvo nepaprasta.

— Kiek knygų pardavei? — parūpo man.

— Kelis milijonus, — abejingai atšovė Neli.

— Kelis *milijonus?* — pakartojo mano motina. — Ir kiek tu uždirbai?

Neli prajuko.

— Žinoma, kelis milijonus dolerių. Tačiau jų man reikėjo finansuoti savo grožio fermai. Štai pasižiūrėkite, tai mano rūmai vandenyno pakrantėje!

Ir ji pakišo mums panosėn didelę spalvotą nuotrauką.

Nuotrauka buvo padaryta iš lėktuvo. Didžiulis parkas su senais medžiais. Tarp jų baseinas, teniso aikštės, pailgas baltas pastatas su kolonomis ir veranda ir keli nedideli paviljonai, koketiškai slepiami žydinčių krūmų. Prie pagrindinio pastato vedė didžiulių karališkųjų palmių alėja, o virš paradinių durų švytėjo balta lentelė su užrašu: RYŠKIAUSIŲ HOLIVUDO ŽVAIGŽDŽIŲ RANČA. Dešinėje, šalia parko, — golfo aikštė su aštuoniolika duobučių, o už jos tyvuliavo mėlynas mėlynas Ramusis vandenynas.

Nei mama, nei aš neieškome žodžio kišenėje, tačiau mums pritrūko žado.

— Ir *visa tai* tikrai priklauso *tau?* — galop vos girdimai pralemeno mano motina. — Neli, tokios sodybos nerastum visoje Kanadoje.

— Tai gali drąsiai tvirtinti! — Patenkinta Neli įsidėjo nuotrauką. — Bet labiausiai aš džiaugiuosi tuo, kad viso šito nepaveldėjau ir nepavogiau, gavau ne per vedybas ar apgavystę, o ***užsidirbau pati,*** savo idėjomis apie sveikatą ir grožį. O kokios svarbios tos idėjos, šiandien pamačiau vėl, važiuodama čionai. Mat jei sutikau ***du*** gražius ir lieknus žmones, tai jau labai daug. Didžiuma čia vis dar be jokios figūros, riebūs, bjauriai išstorėję, kvaili ir storžieviai, kaip ir mūsų jaunystės laikais. Deja!

Mano motina ėmė kikenti.

— Mudvi tuomet irgi neatrodėme labai išbadėjusios. Tekėdama už mero svėrei septyniasdešimt kilogramų.

— Tiesa, — niūriai linktelėjo Neli, — aš irgi niekuomet to nepamiršiu. Iš pradžių septyniasdešimt, o paskui *aštuoniasdešimt!* Mano santuoka buvo ištisa nelaimė! Niekuomet nebuvau taip paniekinta vyriškio. Niekas daugiau jo nedomino, tiktai politika, politika, politika. Lovoje jaučiausi kaip dykumoje. Rezultatas: aš apsirijau. Ko man trūko

apačioje, pasipildžiau viršuje šokoladu. Gyvendama su vyru kasdien sušveisdavau dėžutę saldainių. Kilograminę. Esu tau kada nors pasakojusi? Ne. Manau, kad ne. Aš pernelyg gėdijausi. Ofelija, mes buvome siaubingai atsilikę. Tėvų knygoje apie lytinį auklėjimą dar buvo parašyta, kad moterys nejaučia orgazmo. Garbės žodis; Port Alfrede būčiau žuvusi. — Ji gurkštelėjo kavos ir pasisodino ant kelių Aliksą: — Būtumėt galėjusios ridenti mane kaip statinę, be to, buvau alkoholikė.

Motina kostelėjo.

— Sakyk, Neli, su kuo tu tada pabėgai? Girdėjau neįtikimiausių gandų.

— Su vienu komivojažierium. Atklydusiu iš Danijos. Susipažinau su juo ledo ritulio aikštėje.

— Ar tu tikra, kad tai ne Ofelijos tėvas? Jis irgi dingo po dviejų dienų, kai tu išvykai, ir paskui daugiau niekuomet nepasirodė.

Neli išsiblaškiusi pasižiūrėjo į mano motiną.

— Niekuomet paskui nebepasirodė? — pakartojo netikėdama ir nukėlė šunį ant grindų.

— Niekuomet! Po dešimties metų gavau pranešimą apie jo mirtį iš Aliaskos.

— Ak tu vargšele! — užjausdama sušuko Neli. — Tačiau niekad nesu nuviliojusi vyro nuo draugės. Patikėk manim, aš čia niekuo dėta.

Aliksas pradėjo loti, paskui nušoko ant grindų.

Mano motina atsiduso, tada įpylė visoms kavos.

— Nemėgstu apie tai kalbėti, be to, tai jau labai seni laikai, bet man lengva nebuvo. Ofelijai vos penki mėnesiai, pinigų nė trupučiuko, o mokytoja pradėjau dirbti tiktai po vienerių metų...

— Bet dabar tau puikiai sekasi?

— Dabar aš esu mokyklos direktorė.

— Sveikinu! Tačiau dar pasakysiu kokį žodį apie tavo vyrą. Jis man apskritai nepatiko. Beje, kanadiečiai man nepatinka. Jie pernelyg neturi vaizduotės. Man patinka prancūzai. Ar žinai, kad iškart po skyrybų nuvažiavau į Paryžių ir mokiausi įvairiuose kosmetikos institutuose? Gavau du diplomus. Gerai, argi ne? O šalia mokslo išsidūkau. Atsigriebiau už prarastą jaunystę. Turėjau galybę meilužių. Pabandžiau visokiausių tautybių. Pats geriausias buvo prancūzas kompozitorius. Labai švelnus. Tačiau sunkaus būdo ir pavydus. Žinai, taip jį mylėjau, kad per mėnesį sublogau septyniais kilogramais. Ar gali įsivaizduoti? *Septyniais kilogramais!* Apskritai netekau apetito. Tačiau liekna, tikrai liekna, kokia esu dabar, tapau tuomet, kai ėmiau griežtai laikytis savo dietos.

Ji patenkinta pasiglostė mergaitiškai lieknas strėnas ir kyštelėjo šuniui gabalėlį blyno.

— Įdomu, — pasakė mano motina, — tačiau aš vis dėlto dar norėčiau pasiklausti tavęs vieno kito dalykėlio apie anuos laikus, vėliau, kai būsime vienos.

— Klausk, aš neturiu ko slėpti!

Neli vienu mauku ištuštino kavos puodelį ir linktelėjo man. Nusišypsojau jai, nebūdama tikra, ar ji nemeluoja. Nemaloni padėtis!

— Paaiškink man savo dietą, — paprašiau, kad pakeisčiau temą, — kaip galima sulieséti, šveičiant sumuštinius? Juk nuo angliavandenių storėjama — bent jau taip visur rašoma.

— Nesąmonė! — įsikarščiavo Neli. — Angliavandeniai storina tiktai susijungę su baltymais. Tuomet jų taip greit neįsisavinsi, jie virsta riebalais. Kad būtų aiškiau, dabar panagrinėsiu jūsų pusryčius. Taigi... — Ji efektingai nutilo ir nutaisiusi išmaningą veidą ėmė apžiūrinėti stalą: — Jūs val-

gote *iš esmės klaidingai,* nuo pat pradžios iki galo. Jeigu ir toliau taip darysit, grožis išnyks lyg nebuvęs!

Paskui be žodžių pakraipė galvą, suraukė kaktą ir smerkiamai nuvėrė akimis mane ir mamą.

— Turėtumėt perskaityti mano knygą. Jūsų pusryčiai *storina!* Žiūrėkit. Blynus leidžiama. Sviestą ir skrebučius — irgi. Marmeladą ir klevų sirupą valgyti irgi dar galima, tačiau tik nedideliais kiekiais. Tačiau visiškai nevalia valgyti kiaušinienės su kumpiu. Tai gryni baltymai, ir dar gyvulinės kilmės, jie taip sunkiai virškinami, kad kūnui nebelieka energijos angliavandeniams. Rezultatas: blynai suvirškinami nepakankamai greitai, jie užsilaiko kūne ir pavirsta riebalais. — Neli garsiai atsikrenkštė: — Jeigu jau *būtinai turit viską suvalgyti,* kas čia padėta ant stalo, tai patariu pirmiausia papusryčiauti sviestu, skrebučiais, blynais ir trupučiu sirupo, o tik po dviejų valandų, kai angliavandeniai bus įsisavinti, suvalgyti kiaušinienę su kumpiu, tačiau be duonos. Gali šveisti kiaušinio baltymų, kiek telpa, ir angliavandenių, kiek telpa, tačiau tiktai ne viską kartu! Štai ir visa paslaptis.

— Ir dėl to tu šitaip suliesėjai? — paklausė motina.

Neli linktelėjo.

— Tai mano dietos kertinis akmuo.

— O kaip tu sužinojai?

— Atsitiktinai. Kažkas padovanojo man knygą apie visuomenės elgesį ir bandymus su gyvūnais. Patikėkit manim, didesnio smūgio per visą savo gyvenimą nebuvau patyrusi. Iškart praradau bet kokį norą valgyti mėsą.

— O paskui?

— O paskui buvo tas lemtingas vakaras. Su draugais buvau restorane, ir, nors aš po šeštos vakaro tevalgau tiktai salotas, antraip iškart storėju, tąkart užsisakiau spagečių. Ne su mėsos padažu, bet su alyvų aliejum ir česnakais. Ir žinot, kas

nutiko? Kitą dieną nesvėriau nė gramu daugiau. Apskritai nė trupučiuko nepasunkėjau. Žinoma, iškart tuo pasinaudojau.

— Tu apskritai nebevalgai mėsos? — nusistebėjo mama.

— Jau šešeri metai nė kąsnio.

— Ir žuvies?

— Jokio gyvūno! — nusijuokė Neli.

— Ir tau tai nekenkia?

— Atvirkščiai! Dar niekuomet nesijaučiau tokia sveika.

— Iš tiesų atrodai labai jauna. Tiesiog žydinti. Tačiau leisk tau duoti nekuklų klausimą. Ar esi pasidariusi kosmetinę operaciją?

Neli atsilošė.

— Jeigu būtų reikėję, gali neabejoti, būčiau pasidariusi. Tačiau ji nebuvo būtina, nes dieta be mėsos jaunina odą. Dauguma žmonių nežino, kad oda yra virškinimo organas, labai svarbus virškinimo organas, išskiriantis iš kūno vandenį ir kenksmingas medžiagas. O niekas nepagamina mūsų kūne tiek kenksmingų medžiagų kaip mėsa. Taigi jeigu apkrauni virškinimą per dideliu kiekiu kenksmingų medžiagų, norom nenorom sekini savo odą.

— Įdomi teorija. — Mama be jokio pavydo apžiūrinėjo nepriekaištingai lygų Neli veidą: — Nors dar niekuomet nesu apie ją girdėjusi, tau ji aiškiai padėjo.

— Ji padeda kiekvienam. Juk tai logiška. Mat mėsa — tai *lavonas,* kuriame susidaro *lavono nuodai.* Juo ilgiau mėsa būna kūne, juo nuodingesnė ji tampa.

— Maldauju pasigailėti! — nutraukė ją mama. — Aš ką tik papusryčiavau. Ar nori, kad viskas atsistotų man gale gerklės?

Tačiau Neli nesidavė išmušama iš vėžių.

— O dabar pats svarbiausias dalykas: bet kokia mėsa turi riebalų, o gyvūnų riebalai yra didžioji nuodėmė Nr. 1! La-

šiniai, taukai, riebios dešros, riebūs pjausniai sendina, storina ir susargdina. Tai tikros *antigrožio* priemonės. Tai *negyvi riebalai, jau tarnavę vienai gyvybei.* O kadangi jie jau palaikė gyvybę gyvūnui, tai mes nebegalime paversti jų energija. Augalinius riebalus turit valgyti, jie naudingi!

Neli vėl efektingai nutilo, dar labiau atsilošė ir užsimetė vieną ant kitos savo nepriekaištingai dailias kojas.

— Grožis priklauso nuo virškinimo, mieloji. Jei nori, galiu tau įrodyti. Pirmiausia skirsiu tau mėnesį nevalytų ryžių, vaisių ir daržovių dietos. Paskui darbo imsis mano kosmetikos specialistė ir plaukų stilistė, paskui gausi naują garderobą, madingus batus ir naujus auskarus, žinai, garantuoju tau, jog per mėnesį tave pajauninčiau dešimčia metų.

— Mano amato žmogui geriau iškilti, jeigu atrodai brandi ir ori, — užsispyrusi pareiškė mama.

Neli nuleido jos pastabą negirdomis.

— Kiek kilogramų tu sveri?

— Nežinau. Aš neturiu svarstyklių.

— Tu neturi *svarstyklių?* Tai didžioji nuodėmė Nr. 2! Aš visuomet turiu su savim svarstykles, net ir keliaudama po pasaulį. Dar šiandien nusipirksi svarstykles, mieloji, arba geriau — dvejas. Vienerias į vonią, kitas į virtuvę, ir pastatysi jas *šalia šaldytuvo.* Pati stebėsies, kaip jos malšina apetitą!

— Tai man net sapne neateitų į galvą, — atkirto mano motina, — be to, tu prieštarauji pati sau. Pirma suvalgei vieną blyną, tačiau užsidėjusi ant jo *keturis gabalėlius sviesto.*

— Na ir kas? Sviestą valgyti leidžiama. Dėl jo nieko nereikia žudyti. Aš valgau sviesto tiek, kiek noriu. Mano ūgis yra 164 cm, aš visą laiką sveriu penkiasdešimt tris kilogramus, mano cholesterino kiekis neviršytas, ir jau šešeri metai nesu nė dienos badavusi!

— Nusprendžiau paskaityti tavo knygą, — staiga paskelbė mano motina, — šįvakar pradėsiu. Tikrai, man pasidarė labai įdomu! Tik su mėsos valgymu bus problema. Kaip žinai, čia daugiausia mintama hamburgeriais, o jeigu esi pakviečiama pietų, tai bifšteksas, regis, verčiasi per lėkštės kraštus.

— Kam tu tai sakai, — linktelėjo Neli, — iš žmonių veidų matyti, ką jie valgo. Viršsvoris, pagurkliai, raukšlės, padidėjusios odos poros. Nualinto virškinimo nualinta oda. Čia ir geriausios kosmetikos priemonės nieko nepadės, patikėk manim.

— O kaip tada su meile? — nusuko mama pokalbį kitur.

— Ką tu turi galvoje? Tau įdomu, ar aš turiu draugą?

— Ir tai. Tačiau mane domina, ar tavo gyvenimui pasikeitus čia kas nors pasikeitė. Vegetariškas maitinimasis skamba taip... taip asketiškai, taigi aš galvoju, ar tau... dar norisi vyriškių. Juk ne veltui vartojami žodžiai *kūniški geiduliai!* Ar supranti?

Neli prapliupo balsu kvatotis ir susitvardė po gerokos valandėlės.

— Nuraminsiu tave. Juo sveikesnė jautiesi, juo gražesnė ir lengvesnė daraisi, juo labiau viskas *džiugina.* O žinai, kas dar pasikeitė? Nuo to laiko, kai nebevalgau mėsos, išnyko kaip nebuvusi migrena, ir aš nė sykio nesirgau. Net Kalifornijos vasaras pakeliu be problemų. O juk anksčiau siaubingiausiai sirgdavau nuo kondicionierių. Kosulys, sloga, ištisas savaites užgulusi nosis — dabar viskas išnyko. Apskritai nebežinau, ką reiškia susirgti sloga. Be to, žinai, aš esu Naujosios romantikos šalininkė, o vienas iš jos įstatų yra gyventi be mėsos. Nieko nežudyti, daryti kuo mažiau žalos, užtat likti jaunai, gražiai ir sveikai. Patikėkit manim, tik tokios nuostatos turi ateitį. Visa kita šlemštas.

Šito žodžio mano motina laukė keturiasdešimt vienerius metus.

— Pardon! — Slapčiomis ji palietė mane koja po stalu. — Neli, *turiu* tave pataisyti. Šitas žodis yra *šlamštas,* ne šlemštas. *Su a!* Jau seniai norėjau tau tai pasakyti. Ant pagalvėlės, kurią tu padovanojai Ofelijai krikštynų proga, irgi išsiuvinėjai su klaida, paskui ji daug metų vis gaudavo blogus pažymius, nes rašydavo žodį „išmesk" su ilgąja y. Tą žodį tu irgi visiškai sumaitojai!

— Iš tikrųjų? — apstulbo Neli. — Labai gailiuosi. Žinai, man nuolat painiojasi kalbos, ypač rašytiniam pavidale. Tačiau nėra to blogo, kas neišeitų į gera, mat antraip manęs čia nebūtų!

— Tu čia tik dėl to, kad nemoki *taisyklingai rašyti?* — suglumusi paklausė mama. — Maniau, kad tu pasiilgai gimtinės.

— Pasiilgau? Port Alfredo? Juokauji! Ne, aš ieškau žmogaus, kuris man padėtų parašyti kitą knygą. Rankraštis beveik baigtas, ir man reikia, kad kas nors viską ištaisytų ir suteiktų jam pavidalą. Be to, labai norėčiau, kad knyga išeitų čia, prancūziškoje Kanados dalyje, ir kad nebūtų tvirtinama, jog visos naujos idėjos kilusios iš Amerikos!

— Ir vėl knyga? — paklausė mano motina. — Apie ką?

— Apie meną amžinai išlikti jaunai, susietą su mano filosofija apie pasaulio gelbėjimą. Tuomet prisiminiau tave, tu juk visuomet geriausiai mokėjau anglų ir prancūzų kalbas, be to, norėjau dar bent kartelį tave pamatyti. Paskambinau į informaciją ir pasiteiravau tavo telefono numerio. Taigi sėdau į lėktuvą, ketindama tave paklausti, ar nenorėtum su manim bendradarbiauti. Žinoma, už atlyginimą.

— Su malonumu padėčiau, — tarė mano motina, — bet ar tu bent kiek nutuoki, kiek laiko užima vadovauti mokyklai? Iki vasaros atostogų nieko tau nepažadu.

— Pernelyg vėlu, — nusivylė Neli, — gaila! Tačiau gal *tu* norėtum? — atsisuko ji į mane. — Tu juk dirbai Prancūzijos leidyklai. Ir tikrai nutuoki apie tą šlemštą, pardon, šlamštą.

— Kokį šlamštą? — atsargiai paklausiau.

— Na, gramatiką, stilių, išraiškingumą!

— Ofelija rašo geriau negu aš, — išdidžiai pareiškė motina, — ji nepaprastai talentinga iš prigimties.

— Tai man tinka kaip meilužis lovai, — pasakė Neli. — Na, ką manai? Bendradarbiausim?

Iš pradžių nieko nesakiau. Man kaip tik iškilo dilema. Viena vertus, Neli mane pakerėjo, bet antra vertus, aš kaip tik ketinau pradėti savo karjerą, kuriai tiek ilgai ruošiausi ir pašėliškai taupiau pinigus. Knygai, kurios yra tiktai pusė pridraikalioto rankraščio, sugaiši mažų mažiausiai pusmetį, kol atiduosi į spaustuvę, o tiek ilgai neketinau būti trukdoma.

— Tau neįdomu? — atsilošė Neli ir tiriamai įsižiūrėjo į mane.

— Įdomu. Net labai. Bet mane irgi spaudžia laikas. Aš kaip tik ketinu imtis savarankiškos veiklos. Kitą savaitę skrendu į Paryžių svarbiam pokalbiui, o grįžusi greičiausiai nebeturėsiu nė vienos laisvos valandėlės. Tačiau tu tikriausiai susidomėsi mano planais. Mat aš steigiu leidyklą. Monrealyje. Ir nuoširdžiai apgailestauju, kad neturiu pakankamai pinigų nusipirkti tavo knygos teisėms. Ji, matyt, vėl turės didžiulį pasisekimą ir be galo tiktų mano programai.

— Iš tikrųjų? Kas tai per programa?

— Labai artima taviškei. Nors aš ir ne vegetarė, irgi suprantu, jog mums labai reikia Naujosios romantikos. Žinai, jeigu esi tiek laiko dirbęs masinėse informavimo priemonėse, tai žmogžudystės ir nusikaltimai įkyri iki gyvo kaulo. Tas šlamštas užplūdęs visas knygas, scenarijus, filmus, televizijas, radiją, tai ko čia stebėtis, kad pasaulis darosi vis žiauresnis.

Ar žinai, kokias knygas čia, Kanadoje, man geriausiai sekėsi parduoti? Sprogsi iš juoko. *Meilės romanus!* Viską, kas bent kiek susiję su meile ir jausmais, man tiesiog plėšė iš rankų. Aš leisiu knygas, kurios yra patrauklios, pamokomos ir skatina žmonių *meilę*. Juk ji dar yra!

— Teisingas požiūris ir gražiai skamba, — susimąsčiusi tarė Neli, — tačiau leidyklai reikia pinigų. Ar kiek nors turi?

Atėjo *mano* eilė pasirodyti.

— Iš pradžių viskas bus kuklu, be to, aš turiu susitaupiusi.

— Kiek? — susidomėjo Neli.

— Devyniasdešimt tūkstančių dolerių, — išdidžiai pareiškiau, — *amerikietiškų*.

— Neblogai.

— Iš manęs ji gaus dar šešiasdešimt tūkstančių, — paskelbė motina, — o jeigu trūks, galėsiu dar šiek tiek pridurti. Nuojauta man kužda, kad metas pradėti dabar arba nieko nebus. Neli, tavo Naujosios romantikos mums reikia kaip duonos kasdienės. Kiek pažįstu savo dukterį, jai eisis kaip iš pypkės.

— Gal ir tavo tiesa, — pasakė Neli ir atsistojo. — Jūsų idėja man labai patinka! Norėčiau išgirsti visas smulkmenas. Žinot ką? Kviečiu jus pietų į „Saulėtosios Šiaurės“ viešbutį, ten viską galėsite man iškloti neskubėdamos. Ar sutinkat? Nuostabu! Ofelija, tu verčiau persirenk kokiu dailiu drabužiu. Žinai, viešbučio restoranas *labai* elegantiškas!

— Ar tau nepatinka jos kostiumėlis? — sumišo mano motina. — Jis Džagerio. Geriausios angliškos vilnos. Kainavo baisybę pinigų.

Neli užgniaužė šypsnį.

— Iškart krinta į akis, kad jis brangus. Tačiau tavo dukrai per ankštas. Sakyčiau, dviem dydžiais. Be to, toks nuobodus pasiuvimas jai netinka. Jeigu turi krūtinę, ją reikia pa-

rodyti, nesvarbu, ar tavo pilvas plokščias, ar ne. Reikia brangint krūtinę ir dėvėti įliemenuotus švarkelius, pabrėžiančius figūrą. Ar duoti tau gerą patarimą, Ofelija? Rytoj pat padovanok kostiumėlį Gelbėjimo armijai!

— Mielai, — sutikau priblokšta, — o kas bus paskui?

— Tuomet laikysiesi mano „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietos" ir sublogsi dešimčia kilogramų.

— Dešimčia kilogramų? — ėmė gaudyti orą mano motina. — Tada ji bus kaip skeletas!

— Nesąmonė, — maloniai pasakė Neli, — penkiolika kilogramų būtų dar geriau! Sudie, šuneli, — meiliai kepštelėjo ji Aliksui, — mes išvažiuojam. Mums reikia daug ką aptarti.

Apsirengiau geltono šilko suknele su sagutėmis, kuri, kad ir kaip keista, pelnė Neli palankumą — ji pareikalavo atsisegti netgi penkias sagutes, — ir mes praleidome dvi nuostabias valandas „Saulėtosios Šiaurės" viešbutyje. Neli valgė neįtikėtinai daug. Pirmiausia lėkštę daržovių su sumuštiniais. Paskui daržovių patiekalą be kiaušinių, užtat su dviguba porcija keptų bulvių, desertui didelį gabalą pyrago su braškėmis. Viskas leidžiama, laikantis „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietos", kaip ji linksmai mums pasakė.

Labiau nei Neli apetitas mane nustebino jos įkalbinėjimo menas. Prieš geriant kavą ji mane jau beveik įtikino, kad būtų tikra silpnaprotystė su ja *nebendradarbiauti*. Ji pasiūlė man dešimt procentų savo naujosios knygos pajamų, o kadangi jau buvau nusipirkusi lėktuvo bilietą į Paryžių, tai dar pasiūlė man pagyventi Paryžiuje ir ten sutvarkyti jos rankraštį, o rudenį aš galėsianti grįžti į Kanadą ir atidaryti savo leidyklą.

Žinoma, Paryžiuje ji mane apgyvendins atitinkamai, kiekvieną mėnesį perves man penkiolika tūkstančių frankų

(kaip algą, o ne išankstinį užmokestį už būsimą knygą), užtat aš privalėjau bent tris mėnesius gyventi griežtai pagal „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietą“, atsisakyti, kiek bus įmanoma, mėsos, kasdien rytą ir vakarą svertis ir triskart per savaitę sąžiningai ir smulkiai aprašyti laiškuose savo valgiaraštį ir pasiektą suliesėjimą.

Be to, turėjau rinkti paryžiečių moterų gyvenimo patirtį ir grožio receptus, tyrinėti jų meilės nuotykius ir (jeigu man nebus bjauru) permiegoti su kuo daugiau prancūzų. Beje, Neli manė, kad prancūzės ilgiau išlieka jaunos nei kitų tautybių moterys, ir buvo tikra, jog tai susiję su jų tautiečiais.

Žinoma, viliojantis pasiūlymas! Paryžius yra rašytojų ir leidėjų centras, ten gyvena daug autorių kanadiečių, ir man būtų puiki proga užmegzti svarbiems ryšiams. Atmintinai įsikalčiau viską, kas susiję su literatūrine aplinka, perskaityčiau visas naujas knygas, atsikratyčiau kanadietiško savo prancūzų kalbos akcento ir įgyčiau paryžietiško tobulumo.

Na, o dėl prancūzų, tai Neli nėra ko rūpintis. Galiu pasimylėti taip, kad net čirkš. Išsišėlsiu visiems laikams, kas žino, ar Monrealyje turėsiu laiko asmeniniam gyvenimui.

Savo keturiasdešimt antrąjį gimtadienį, rugpjūčio viduryje, atšvęsiu kaip kita moteris, paryžietiškai liekna, „Maksimo“ restorane ar „Sidabro bokšte“, pasipuošusi vakarine Ivo San Lorano suknele, mano meilužis — smokinguotas prancūzas; kitos tokios įspūdingos poros niekur daugiau nepamatysi. O spalio mėnesį grįšiu atgal į Kanadą. Tuomet parodysiu pasauliui, ką gali sukurti savo rankomis darbšti moteris.

Po pietų Neli išskrido atgal į Kaliforniją. Dar lydėdama ją į oro uostą aš sutikau. Vėlai vakare, po ilgo pokalbio su motina, nusprendžiau pirmąkart — praėjus dvejiems metams — vėl pasisverti. Beje, atsisveikindama Neli padovanojo man svarstykles. Jausdamasi kalta nunešiau jas į vonią ir

dabar štai susimąsčiusi stovėjau prie jų. Velnio išmonė! Ar žmonijai jų taip jau reikėjo? Mes tikri iškrypėliai. Argi svarbu, kokia pradėsi savo karjerą — stora ar plona. Juk ji priklauso ne nuo figūros, o nuo veiklumo. Svarbu ne kilogramai, o protas. Iš patirties žinau, kad gyvenime kur kas daugiau pasieksi gudria galva, o ne plokščiu pilvu. Antra vertus, susivaldymas dar niekam nėra pakenkęs.

Giliai atsidususi ėmiausi darbo. Pirmiausia nusisegiau visus papuošalus, nusimoviau net žiedą su ugninguoju opalu, mat jis irgi sveria keletą gramų. Išėmiau šukas iš plaukų, niūriai atsisėdau ant tualeto kriauklės, o paskui užgniaužusi kvapą užlipau ant šito kankinimo įrankio.

Tačiau ilgai nestovėjau. Rodyklė taip pasiutiškai šovė aukštyn, kad kaip ištikta stabo ko nenuvirtau ant šono. Ak tu Viešpatie! Ar įmanomas daiktas? Turėjau numesti ne dešimt, o *septyniolika* kilogramų, jeigu norėjau sverti tiek, kiek Neli. Mat mudvi vienodo ūgio. Tačiau šitos besarmatės svarstyklės rodė septyniasdešimt kilogramų. SEPTYNIASDEŠIMT KILOGRAMŲ! Šitiek aš dar niekuomet nesvėriau!

Drebėdama čiupau chalatą. Turėjau kuo skubiau pasistiprinti. Gal pasiguosti vienu kitu kąsniu iš šaldytuvo? Pirmam skyriuj manęs laukė nuostabių keptų dešrų, likusių nuo vakarienės. Jau buvau belipanti į apačią, tik staiga visa nutirpau. Neli! „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dieta“! Paryžius! Prancūzai! Platus jaudinantis pasaulis! Ne! Dėl Dievo meilės, ne.

Išsitiesiu ant laiptų visu ilgiu ir čia pat, per jų vidurį, padarau dešimt atsispaudimų. Kai vėl atsistoju, apetito kaip nebūta, be to, esu taip uždususi, kad, be jokios abejonės, užspringčiau pačiu pirmuoju kąsniu.

Pergalingai nuėjau į miegamąjį ir atsiguliau į lovą. *Tai* pergalė! Pirmąkart per dvejus metus aš atsispyriau pagundai. Ak,

koks malonus pergalės skonis. Kam dar reikėtų riebios dešros ir vidurnaktinių užkandžiavimų? Mesk šlamštą per bortą!

Patenkinta užsimerkiau.

Taip prasidėjo labiausiai jaudinantis jauno mano gyvenimo pusmetis.

3

Motina davė man į kelionę gerą patarimą.

— Ofelija, — pasakė ji, nuovokiai žvelgdama man į akis, — smaginkis, kiek tau lenda, bet būk protinga ir elkis taip, kad niekas nieko nepastebėtų. Moterys, turinčios pernelyg daug meilužių, pakenkia savo karjerai.

Toks patarimas nebuvo man naujiena. Kai važiavau į koledžą, ji pasakė man tą patį, tik kiek kitaip suformulavusi: „Profesorių akyse nieku gyvu nesirodyk esanti moteriška, — taip nuskambėjo jos žodžiai, — jeigu nori, kad vyrai rimtai į tave žiūrėtų, — seksualumas turi būti nepastebimas!“

Ne vienerius metus aš paisiau šio patarimo, ir man net nebuvo sunku. Skirtingai nei daugelis kitų moterų, aš domiuosi ne tiktai meilės istorijomis, bet ir pasaulio įvykiais. Kasdien skaitau *New York Times*. Prenumeruoju *Wall Street Journal*. Rytais ir vakarais klausausi paskutinių žinių ir kultūros naujienų, nuo pat aštuoniolikos savo gyvenimo metų susidomėjusi seku dolerio, biržos, aukso ir naftos kursus.

Koledže savaičių savaites buvau įsiknisusi į knygas ir visus egzaminus išlaikiau „labai gerai“. Aš vengiau ***bet kokios*** pagundos, nors netrukus pastebėjau, jog vyrams galioja kitos taisyklės.

Vyrai, kopdami karjeros laiptais, toli gražu nėra tokie nepastebimi seksualiniu požiūriu. Atvirkščiai! Yra dainininkų,

kurie uždirba milijonus, o juk visi žino, kad po koncerto kostiuminėje jų jau laukia žaidimų draugė, beje, kasnakt vis kita! Yra valstybės galvų, kurie netrukdomi važinėja po pasaulį, lemdami karą ir taiką, o vis dėlto bet kuris Londono, Paryžiaus, Vašingtono ir Romos viešbučių durininkas žino, kad tas šaunuolis po šventinio pokylio nori pasilinksminti, taip, o jeigu tai monarchai arabai, į jų apartamentus iškart siunčiama dešimt ar vienuolika paslaugių damų.

Vyrai sau gali leisti viską, ko tiktai įsigeidžia, tai nė trupučiuko nekenkia jų karjerai. Visuomet taip buvo. O kadangi esu daug skaičiusi, galiu pateikti malonių pavyzdžių iš istorijos. Štai vienas: didysis karalius Saliamonas! Biblijoje Saliamonas apibūdinamas kaip išmintingiausias iš visų valdovų, o juk jis smaginosi su septyniais šimtais žmonų ir trimis šimtais meilužių! Neįtikimas daiktas, kaip sugeba išsisukti tie vyrai, nesuteršdami savo šlovės!

Tereikia tiktai viską įsivaizduoti atvirkščiai. Jeigu Anglijos karalienė uždarytų Bakingemų rūmuose septynis šimtus jaunų stipruolių ir lieptų juos saugoti išoperuotoms laisvųjų imtynių čempionėms, *septynis šimtus* sveikų išvaizdžių vyrukų, kurių vienintelis gyvenimo tikslas būtų varžytis dėl kilniosios damos palankumo, ką gi, atvirai kalbant, abejoju, ar ji pagarsėtų didžiule išmintimi.

Net jeigu per savo spaudos atstovus ji pagarsintų, kad su visais septyniais šimtais gerai elgiamasi, kad kiekvienas turi atskirą kambarį, sočiai valgyti, gerti ir drabužių, kad taip pat negali būti nė kalbos apie seksualinį badą, nes kasnakt leidžiama trims išrinktiesiems pasidalyti su ja meilės guoliu (taigi šitaip *kiekvienas* tikrai sykį per vienerius metus sulaukia savo eilės), tai aš, kad ir labai norėdama, niekaip neįsivaizduoju, jog valdiniai ją dievintų.

Atvirkščiai! Neatsirastų nė vieno istoriko, kuris jai neišnarstytų kaulelių, net jeigu ir būtų parašiusi žymių filosofijos kūrinių, be to, baigusi pilietinį karą Airijoje. Tiktai trumpa jos biografija nebūtų tokia: „Elžbieta Antroji, išmintingoji Anglijos Karalienė, septyni šimtai vyrų, didžiausia Vakarų šalių filosofė". O ne! Būtų sumaišyta su žemėmis dėl savo asmeninio gyvenimo. Ir jeigu prieš karūnuojama būtų nugalabijusi seserį Margaritą (kaip Saliamonas dėl visa ko nubaudė mirtimi brolį Adoniją), tai, lažinuosi iš visų savo santaupų, jos šlovę būtų velniai nujoję! Amžių amžiams!

Taip, štai tokiame pasaulyje mes gyvename. Jeigu taip elgiasi vyrai, žiūrima pro pirštus, jeigu moterys — galas karjerai. Kaip tik dėl tos priežasties (dar padidintos Ofelijos vardo) klausiau mamos patarimo. Buvau ne tik nepastebima seksualiniu požiūriu. Iki dvidešimt trečiųjų gyvenimo metų manęs apskritai *nebuvo* kaip seksualios būtybės! Be to, per savo jaunatvišką neišprusimą pati atėmiau sau nekaltybę su tamponu (tiksliau kalbant, per savo šešioliktąjį gimtadienį), ir man taip skaudėjo, kad buvau nusprendusi visiškai atsisakyti vyrų.

Tačiau paskui pasirodė vokietis, prekybinės firmos atstovas. Ir jis taip atkakliai mane persekiojo, kad suteikiau jam tą malonumą per savo dvidešimt trečiąjį gimtadienį. Jis ištisą mėnesį nebuvo prisilietęs prie jokios moters, savaičių savaites siuntinėjo man gėles, kvietimus, skambino telefonu. Taigi galų gale nusileidau. Tačiau pirmiausia raudonai nusidažiau savo gėdos lūpas. Aišku, vidines!

Žinau žinau! Neįprasta raudonai dažytis gėdos lūpas. Tačiau aš norėjau atrodyti nedora ir patyrusi. Be to, iš savo prosenelės brazilės esu paveldėjusi neklaidingą grožio nuojautą, o kadangi esu tikra rudaplaukė, kiek viršuje, tiek ir apačioje, bet pati sau, kad ir kaip palankiai apsižiūrinėdama,

atrodžiau pernelyg šviesiu tarpkoju, tai šį trūkumą panaikinau su chna ir vienu kitu lašu nekenkiančių kūnui dažų.

Rezultatas tiesiog apstulbino. Purpuro raudoniu sušvito švelni oda iš po rudų plaukų, gyvas meno kūrinys, taip ir viliojąs atsikąsti. Su rankiniu veidrodžiu valandėlę žavėjausi spalvų žaismu. Laimėjau! Dabar nė vienas žmogus nepalaikys manęs nekalta mergaite. O tokia ir buvo mano pastangų esmė.

Pirmoji mano meilės naktis nesuteikė man skausmo, tačiau ir ypatingo malonumo. Vis dėlto mes nesiskyrėme pusantro mėnesio, paskui susipažinau su meilužiu Nr. 2, architektūros studentu iš Toronto. Numeris trečias buvo mielas kolega iš Monrealio bibliotekos. Mudu net gyvenome kartu, vienuolika mėnesių, ir nors jau minėjau, kad mano, kaip moters, gyvenimas prasidėjo tiktai nuo trisdešimties metų, iš šitų pirmųjų trijų vyriškių aš išmokau pagrindinių dalykų.

Taigi: nekenčiu, kai vyras guli ant manęs. Na, jis gali gulėti ant manęs, tačiau ne ant aukštielninkos. Gali prisispausti prie mano nugaros, klūpoti už manęs, gulėti šalia manęs ir mylėtis iš šono tokia poza, kurią labai vertino jau romėnai, nuostabu, nuostabu! Tačiau tą pozą, kurią Bažnyčia ir vyriškos lyties švietėjai apibūdina kaip „žmogiškiausią“ ir labiausiai rekomenduoja, aš laikau tikrai gyvuliška.

Aš labai rimtai abejoju, kad šitokia misionieriška poza gulinti moteris kada nors gali patirti orgazmą. Jeigu aš guliu aukštielninka, o mane slegia šnopuojantis vyras, tai negaliu nė krustelėti, ir vien tai jau varo man baimę.

Taip, kad ir koks gražuolis būtų tas išrinktasis, jeigu jis klūpo virš manęs visomis keturiomis, negrabiai pasirėmęs alkūnėmis, visas jo žavumas išgaruoja, nes aš jaučiuosi kaip vabalas, kurį tuoj tuoj pasmeigs ant virbalo.

Misionieriaus poza yra tam, kad atprastum nuo sekso. Be jokios abejonės, tokia ir buvo jos prasmė. Misionieriams turėjo išnykti bet kokie geiduliai, o misionierėms — juo labiau! Beje, ši poza yra vienintelė, kai neparanku glostyti moterims ten, kur jos *turi būti* glostomos, kad pakiltų į dausas. Nuo šitokios pozos moterys tampa frigidiškomis. Priešinkitės, mano mielos, priešinkitės!

Meilė turi būti patogi, antraip niekas neištvers ištisas valandas. Pati nuostabiausia poza yra iš užpakalio ir gulint ant šono. Tačiau nors aš ir skelbiu šitą džiugią žinią, niekas dar labai plačiai apie tai nediskutuoja, o iš pradžių kiekvienas vyras mano, jog mylėtis būtinai turi „iš priekio".

Iš savo trijų pirmųjų meilužių išmokau dar vieną dalyką. Aš netinku vedybiniam gyvenimui. Deja! Mat nepakenčiu kasdienybės.

Kai įsiviešpatauja kasdieninis gyvenimas, tu tikrai išnyksti kaip moteris. Tas nykimas iš pradžių lėtas, o paskui vis greitėja. Nuolat turi įrodinėti, kad egzistuoji, kad su tavim reikia sveikintis, tave bučiuoti, vertinti ir rimtai į tave žiūrėti.

Kai įsiviešpatauja kasdieninis gyvenimas, vyrai siaubingai nuvargsta. Kai įsiviešpatauja kasdienybė ir iš pradžių buvęs toks paslaugus draugas nei nebeapsiperka, nei nebeplauna, nebeverda ir nebekloja lovos, kai jis, priešingai negu anksčiau, pasirodo namie persisukusiu veidu ir laukia aptarnaujamas (nors ir žino, jog tu pati dirbai visą dieną), tuomet man esti pabaigos pradžia.

Aš *negaliu* likti nematoma. Žinau, ko esu verta. Noriu mylėti pati ir būti mylima. Noriu jausmo ir aistringų žvilgsnių. Trokštu, kad širdis spurdėtų krūtinėje, kai prisiliečiu prie vyro. Noriu drebėti, dūsauti ir tirpti iš geismo. Noriu *daugelį* vyrų padaryti laimingus, tačiau kartu ir labai sėkmingos karjeros. Ir su šitokiomis išankstinėmis mintimis aš atvykau į Paryžių.

Balandžio tryliktąją mes nusileidome Šarlio de Golio oro uoste, švietė saulė, kaip ji gali šviesti tiktai virš Paryžiaus. Mano bagažas buvo lengvutėlis, nes Neli paliepta Gelbėjimo armijai padovanojau ne tiktai savo žaliąjį kostiumėlį, bet ir visus kitus drabužius. Tačiau netrukus aš ir šiaip dėvėsiu kitoniško dydžio drabužius, o turėdama penkiasdešimt penkis kilogramus gyvo svorio — buvau tą užsirašiusi — galėsiu pirktis Ivo San Lorano drabužius, kokius tik panorėjusi. Neli ten turėjo sąskaitą, ir aš jau buvau laukiama. Aksominius ir šilkinius; kai sversiu penkiasdešimt penkis kilogramus, mano pirkimo aistra bus neribojama.

Į Paryžiaus žemę įžengiau su savo geltono šilko užsagstoma suknute, vienintele išgelbėta. Po ja tiktai aptempta gracija, virš — ilgi rudi, ką tik išplauti plaukai ir nieko daugiau. Kairiojoje rankoje nešiausi kelioninį krepšį, o dešinėje — neapsakomai gražų, naują, samanų žalumo aksominį paltą su kapišonu, ir drįstu tvirtinti, kad oro uoste patraukiau daugiau dėmesio nei abu blizgantys naujutėlaičiai viršgarsiniai lėktuvai, visų pasigrožėjimui stovį ant pakilimo ir nusileidimo tako. *Visi* į mane atsisukdavo — o juk buvau prasisegusi tiktai keturias sagutes!

Taip, kaip tik tuo ir gražus Paryžius, čia nesi nematoma, čia moterys mylimos ir pastebimos. Deja, mane pastebėjo ir muitininkas, vyras tamsiai mėlyna uniforma pastojo man kelią. Jis neabejojo, kad į Prancūziją atskridau tik dėl vienintelės priežasties: nelegalios prekybos.

— Stokit! Kokiu lėktuvu atskridote?

— Kanados.

— Mat kaip! — Jo žodžiai tarytum pranašavo nelaimę. Jis parodė į kelioninį krepšį: — Atsekit! Išimkit paslėptus kailinius!

— Kaip, prašom pakartoti? — atsakiau sklandžiausia prancūzų aukštaičių kalba. — *Kailinius?* Tokio drabužio neturiu, dėl dorovinių priežasčių. Pirmiausia — nebegyvenu akmens amžiuje, užtat ir nebesidangstau kailiais. Antra — man gaila vargšų gyvulėlių. Aš prieš, kad jie būtų dobiami ir jiems numaunami kailiai!

Muitininkas sutriko. Tačiau greitai susitvardė.

— Visi kanadiečiai nelegaliai įveža kailinius į Prancūziją. Paskui brangiai juos parduoda ir šitaip apmoka savo buvimą. Manot, kad aš tiktai vakar gimęs? Atsekit krepšį!

Paklausiau jo ir stebėjau, kaip jis jaukia kuklų mano krepšio turinį. Kai baigė, buvo visas išraudęs. Jam nepatiko, kad nerado kailinių.

— Ar tai visas jūsų bagažas? — paklausė grėsmingai. Linktelėjau. — Norit mane įtikinti, kad atskridot iš Kanados į Paryžių su vienu vieninteliu *pustuščiu* krepšiu?

— Kaip tik taip! — pasakiau jam iš aukšto. — Kilmingieji visuomet keliauja tiktai su rankiniu bagažu. Beje, tai jums neturėtų būti naujiena!

Nusišypsojau jam meiliausia savo šypsena ir žengiau pro jį taksi stotelės link.

Taksi vairuotojas irgi elgėsi nedaug ką maloniau. Jis buvo arabas, vairavo apdaužytą pilką pežo ir be žodžių išklausė adresą. Neištarė man „bonjour", neatidarė durelių ir tik varstė mane smiliomis akimis, kai klestelėjau ant nutrintos užpakalinės sėdynės.

Tačiau vos tik atsisėdau, jis atgijo, paspaudė kuro pedalą ir taip nušvilpė pirmyn, jog vos neiškritau per užpakalinį stiklą. Tačiau didžiausią nerimą man kėlė štai kas: nors jis ir važiavo *pirmyn,* be paliovos žiūrėjo *atgal,* o tai nežada nieko gero. Užpakalinio vaizdo veidrodį jis nukreipė tiesiai man į iškirptę, ir niekas negalėjo nuo to atitraukti jo krau-

ju pasruvusių akių — tiktai žmonių prisikimšęs autobusas, kuris vos nesumalė mūsų autostradoje, ir didžiuliai sunkvežimiai, iš dešinės vis lekią tiesiai į mus iš šalutinių kelių. Pačiu paskutiniu momentu, kai viskas aplinkui pypsėjo, žviegė, spygavo ir šaukė, jis pasukdavo šalin, o paskui vėl kvailai dyrėdavo į mane.

Netrukus aš jau galėjau leistis paguldoma į psichiatrinę ligoninę. Dar niekuomet nesu buvusi taip sukratyta taksi, kaip vežama iš oro uosto per besistatančius priemiesčius Šalutiniu bulvaru į Paryžių. Mieste irgi buvo ne kiek geriau. Šis žmogus iškart įlindo į didžiausią grūstį (tai irgi nebuvo sunku, nes nuo eismo intensyvumo tiesiog gniaužė kvapą), ir kai mes galutinai įstrigome, jis *apskritai* matė tiktai mane.

Mane apėmė neviltis. Vėžlio greičiu slinkome nuostabiais bulvarais, tačiau negalėjau jais grožėtis, nes jo žvilgsnis pradegino skylių mano odoje. Pirmąja pavara prašliaužėme pro Bastiliją, Dievo Motinos katedrą ir per Seną, o jis vis dar tebespoksojo į mano kaklą (tuo tarpu aš jau buvau užsisagsčiusi suknelę iki pat pasmakrės). Kad jis moka ir kalbėti, sužinojau tik tada, kai iš Sen Žermeno bulvaro įsukome į Monžo gatvę ir ėmėme kilti įkalnėn Panteono link. Kai galų gale, galų gale sustojome Lasepedo gatvėje, jis išpylė:

— Šimtas tvitešimt frankų.

Nuo jo akcento ko neapsivėmiau. Kol nervingai ieškojau pinigų, jis vėl atidarė žabtus:

— Jūs pransūsė?

— Ne, — sumurmėjau. — Kanadietė. Aš iš Kanados.

— Ištekėjusi?

— Prašau?

— Ar jūs ištekėjusi?

Linktelėjau ir atkišau jam pinigus. Bet jis manim nepatikėjo.

— Kiek vaikų? — paklausė įžūliai.

— Nė vieno!

Ėmiau ieškoti durų rankenos, bet neradau.

— Kiek metų su vyru?

— Septyneri, — pamelavau nė negalvodama, nes po truputį ėmiau baimintis.

— Septyyneri? — pakartojo paniekinamai ir suskaičiavo pinigus. — Jūs ištekat *us manęs,* matam! Septyneri metai — septyni vaikai. *Karantija!*

Ir jis maloniai išsiviepė.

— Neabejoju!

Kur, velniai rautų, toji rankena? Ak tu Dievuli mielas! Jos apskritai nebuvo.

— Septyni sūūnūs! — išsiviepė vairuotojas, atsuko žemyn langą ir sodriai nusispjovė ant gatvės. — Aš arrrapas! Matam, šeštatienį einat su manim valkyti!

— Tai neįmanoma! — Visa nutirpau iš baimės. — Mano vyras beprotiškai pavydus! Mano vyras...

Jis kilstelėjo ranką.

— Pransūsas?

Aš linktelėjau.

Jis nuleido ranką, vis dyrėdamas į mane.

— Bus sutvarkytas!

— Prašau? — riktelėjau, netikėdama savo ausimis.

— Aš sutvarkysiu, — pakartojo vairuotojas ir vėl užsuko langą. — *Pransūsijoje per tauk pransūsų!* Kerokai per tauk! Matam, šeštatienį. Prie šitų turų. Aštuntą. O. K.?

Sėdėjau lyg suparalyžiuota. Matyt, šis žmogus dar buvo ir teroristas.

— O. K.? — pakartojo jis primygtinai, taip stebeilydamas mane, kad beveik nedrįsau alsuoti. — Šeštatienį. O. K.?

Vos linktelėjau galva. Svarbiausia dabar pasprukti iš automobilio.

— Aš lapai siumpatiškas, *non?* Aš tau patinku? *Non?*

— Taip, taip! — sušukau kuo skubiau. — Baisiai! Iš tikrųjų!

— O. K.!

Jis stumtelėjo dureles, vėl jas užtrenkė man iš paskos ir nurūko tolyn, net variklis sustaugė.

Likau stovėti gatvėje kaip įbesta. Ar čia *Paryžius*? Matyt, nuo to laiko, kai buvau paskutinįkart, šis tas pasikeitė. Oro uoste mačiau kone tiek pat baltaodžių veidų kaip ir juodaodžių, o žinios apie bombų sprogimus kino teatruose, paštuose, restoranuose ir sinagogose atsklido net į Kanadą. Jau dveji metai kaip Paryžiuje vis kas nors nutinka, nors — kai žvalgausi aplinkui — nieko panašaus nepastebiu. Atvirkščiai.

Žengiau prie namo, kur ketinau glaustis visą pusmetį. Prašmatnus amžių sandūros pastatas, o paradinės durys tikras meno kūrinys iš kaltinės geležies ir stiklo. Holas už jų ne mažiau taurus: marmurinės grindys, didžiuliai sieniniai veidrodžiai ir tinko lipdiniai. Laiptai iškloti raudonais kilimais. Priešais — dvi baltos kolonos su pilvotomis amforomis, pilnomis augalų, kurių žali ūgliai vešėjo net iki grindų. Ir kas būtų pamanęs, jog Paryžiuje gyvensiu šitaip prabangiai.

Ir liftas buvo tikras meno kūrinys iš kaltinės geležies ir stiklo; kol be garso kilau aukštyn, mano nuotaika regimai taisėsi. Juo šviesiau darėsi aplinkui, juo greičiau kračiausi žemiško svorio, juo aiškėjo mano mintys. Man taip visuomet būna. Geriausios mintys mane aplanko lėktuve, nes ten labai platus akiratis. Tačiau kol kas ne taip blogai ir septintas aukštas, nes dabar esu čia, o štai šitos aukštos poliruotos ąžuolinės durys su penkiomis spynomis — tai mano naujojo buto durys.

Atsirakinu, įžengiu ir savo nuostabai atsiduriu puošnioje svetainėje. Ji per visą namo plotį ir nuo vieno galo iki kito išklota rožiniu kilimu. Kairėje trejos stiklinės durys į terasą, dešinėje pro stiklines balkono duris spindi saulė, o priešais jas stovi du rutuliniai lauramedžiai. Į abi puses atsiveria nuostabus vaizdas.

Smagi įžengiu į balkoną ir giliai įkvepiu. Saulė, šiluma, čiulba paukščiai. Lauramedžiai pilni jaunų šviesių ūglių. Imu jaustis be galo puikiai. Beveik neįtikėtina, kad vakar įlipau į lėktuvą per patį žiemos įkarštį, esant keturiems laipsniams šalčio.

Tačiau juo toliau, juo gražiau. Iš balkono balti lakuoti sraigtiniai laiptai veda į sodą ant stogo, priklausantį viršutiniam namo aukštui. Atsilošiu ir regiu didžiulį, baltais žiedais apsipylusį medį, jame tupi keli triūslūs žvirbliai, o šalia medinėse dėžėse raudonuoja tulpės. Už jų — žydintys krūmai, balti, rožiniai ir tamsiai raudoni. Pačios palėpės matyti tiktai gebenėmis apsivijusi siena, į kurią atremta geltona sulankstyta gulimoji kėdė.

Susižavėjusi grįžtu į svetainę. Aš gimusi po laiminga žvaigžde! Juk Neli man išnuomojo ne šiaip kokį butą, o Paryžiaus Operos teatro direktoriaus, išvažiavusio pasitobulinti į Ameriką. Ir iškart matyti, jog tai tikro menininko butas. Svetainės viduryje pūpso žvilgantis juodas koncertinis rojalis, jam abipus — dvi senovinės sofos — saulės geltonio *méridienne* ir šviesiai violetinis šezlongas. Viena siena ištisai nukrauta plokštelėmis ir kompaktiniais diskais, kita — knygomis apie operas, dainininkus ir kompozitorius.

Nusiaunu batus ir leidžiuosi į žvalgomąją ekspediciją. Kojos maloniai grimzta į rožinį kilimą, kuriuo išklotas beveik visas butas, storutėlį ir minkštutėlį, tokiu dar niekuomet nebuvau ėjusi savo gyvenime.

Voilà! Dvi prabangios vonios, du svečių kambariai, valgomasis didelei kompanijai ir nuostabus jaukus kabinetas. Tačiau pats nuostabiausias yra miegamasis, nes didžiulė originali lova stovi po indiškų audinių baldakimu, tokia plati, kad joje lengvai išsitektų visas operos choras.

Visuose kambariuose, net ir vonių, pristatinėta patogių šilku aptrauktų sofų su kalnais blizgių pagalvėlių — rožinių, violetinių, pilkų, smėlinių, saulės geltonumo ir baltų. Per visą koridoriaus ilgį ant juodų kolonų stovi kompozitorių biustai, iš viso trylika, ir visur paveikslai, knygos, marmuriniai židiniai ir antikvariniai daiktai, aksominės užuolaidos ir veidrodinės durys. Ore tvyro vos juntamas jazminų dvelksmas. Buto plotas tikrai 250 kvadratinių metrų, tai vykęs sultono rūmų ir operos teatro scenos mišinys. Vargšė Neli! Jis brangus!

Tada iškraustau savo kelioninį krepšį. Jame nedaug mantos. Svarstyklės, rodančios kilogramus ir svarus, Neli šlemštinė pagalvėlė, šilkiniai baltiniai ir siaurutis baltas bikinis, nes aš pasiryžusi šią vasarą pagaliau išmokti plaukti.

Dar yra žalias naminis kostiumėlis ir dvejos aksominės kelnės, kurių man turėtų pakakti, kol žengsiu kęsdama troškulį ar veikiau *badą* savo idealaus svorio link. Sukabinu šituos savo drabužius į paauksuotą sieninę spintą, kokių čia daugybė tiek miegamajame, tiek greta esančioje drabužinėje, padedu Neli pagalvėlę ant geltonosios sofos svetainėje ir plačiai ir ilgai pažiovavusi (mat lėktuve naktį iš susijaudinimo beveik nemiegojau) nusprendžiu pirmą savo dieną Paryžiuje praleisti lovoje.

Tikrai, koks išmintingas sprendimas. Jeigu būnu neišsimiegojusi, tai juntu žvėrišką alkį ir be paliovos kemšu. Ar pirmoji mano diena Paryžiuje *rijimo* diena? O pirmasis įrašas naujutėlaitėje svorių lentelėje septyniasdešimt du kilogramai?

Niekuomet o niekuomet!

Po valandos jau guliu lovoje, ką tik išsimaudžiusi, kvepianti rožių alyva, nuoga (neturiu nei naktinių marškinių, nei pižamos), atsipalaidavusi ir laiminga. Užsitraukiu sunkias indiškas užuolaidas ir grožiuosi brangaus audinio baldakimu, kuris kaip koks skliautas, prasidėjęs prie pat manęs, siekia lubas. Paskui užsimerkiu ir paliepiu sau išmiegoti parą. Ir švelniai ir lengvai grimzdama į miegą, staiga visiškai aiškiai suvokiu, jog čia, šioje plačioje lovoje, minkštoje, viliojančioje atsigulti, prašmatnioje prancūziškoje lovoje, praleisiu lemtingiausias naktis savo gyvenime.

4

Lemtingiausias naktis? Plyšk iš juoko! Juk apie tai kol kas negali būti nė kalbos. Beje, kaip tik padarau siaubingą atradimą, kuris taip sukrečia mano savimonę, kad beveik nedrįstu iškelti kojos iš namų per pirmąsias tris savaites.

Tai man krito į akis jau oro uoste, bet tuomet šį atradimą dar sėkmingai nuginiau šalin. Tačiau tiesą man atskleidė jau pirmasis pasivaikščiojimas po Paryžių: žmonės čia, Prancūzijoje, lieknesni, net *labai* daug lieknesni nei pas mus, Kanadoje.

Niekur nepastebiu tų įprastų akiai, beformių, centnerinių vyrų ir moterų (hamburgerių ir kokakolos kompanijų gaminių), kurie man namuose ir taip pat Amerikoje teikė malonią iliuziją, kad aš pati nesu tokia stora. Niekur nematau vėzdo pavidalo rankų, aptemptų trikotažiniais marškinėliais, riebių kretančių užpakalių su sportinėmis kelnėmis, išpurtusių namų šeimininkių veidų tarp suktukų ir dvigubų pagurklių. Užtat bulvarai ir kavinės grūste prisigrūdę grakščių būtybių, ir, palyginti su jomis, aš jaučiuosi kaip statinė!

Tačiau prancūzai ne tik lieknesni, jie ir *mažesni* nei mes, kanadiečiai, o to pasekmė tokia, kad kas antrą moterį aš pranokstu ne tik platumu, bet ir ūgiu. Siaubinga! Iškart imu stebėti save kiekvienoje vitrinoje, pro kurią tiktai einu. Taigi: veidu galiu varžytis su pačiomis gražiausiomis. Rudos garbanos absoliučiai neprilygstamos. Net mano kūno formos įsidėmėtinos (graži krūtinė čia retenybė!). Tačiau nuosprendis triuškinantis: Paryžiui aš esu pernelyg apkūni.

Ir dar vienas dalykas: aš *vaikštau* kitaip negu vietinės. Mano eisena sportiška, o prancūzės tipena. Jos avi klaikiai brangiais bateliais (matyt, čia tai simbolizuoja užimamą padėtį), eina nervingais žingsneliukais ir todėl atrodo dar mažesnės ir smulkesnės, nors ir šiaip jau tokios yra. Aš pati sau atrodau kaip dramblienė!

Be to, kaip tik pietūs, ir restoranai, bistro, aludės, kavinių ir viešbučių terasos tiesiog iš siaubo išsiplėtusiose mano akyse prisipildo išbadėjusių prancūzų, kurie taip taršo visus valgiaraščiuose nurodomus patiekalus, lyg ištisus metus nebūtų gavę padoriai užkrimsti.

Apstulbusi žiūriu, kaip užsikišę už apykaklės baltas damasto servetėles jie šutina austres, paštetus, antrus patiekalus, desertus, sūrį, sviestą, duoną su tokiu apetitu, kad man burnoje kaupiasi seilės. O kur dar kava, vynas, likeris... baisu! Nuo pat pusryčių lėktuve aš neprarijau nė kąsnelio. Dabar jau praėjo dvidešimt aštuonios valandos. Gal man užsirišti akis? Labai praverstų akidangčiai!

Vargais negalais nusigaunu į Sen Žermeno aikštę. Dešinėje — garsioji gotiška bažnyčia, priešais — raudonas šviesoforo signalas. Kol dėkoju Dievui, kad prie šito gatvės kampo nėra restorano, užsidega žalia šviesa, ir aš einu per Reno gatvę. Tačiau vos atsiduriu kitoje jos pusėje, pagunda dvigubu svoriu užgula man pečius.

Tiesiai ant šaligatvio, vien per ploną stiklą, vaistinės užkandinės terasa vilioja baltai apdengtais staliukais, sidabriniais stalo įrankiais, vyno buteliais ir laimingais čiaumojančiais žmonėmis. Po dviejų žingsnių vėl smūgis į paširdžius: „Lipo" aludė atlapotomis durimis ir dabita padavėjas prie jų. Už dešimties metrų dailus bistro ir trys žavingi padavėjai su baltomis prijuostėmis — dabar tai jau *tikrai* kažkas nutiks!

Mane tiesiog pribloškia klaikus alkis. Dvidešimt aštuonios pasninko valandos! Tiek badavusi nebuvau niekuomet per visą savo gyvenimą. Silpnumas pasklinda pilve, pakerta kojas, o paskui pasiekia ir galvą. Keliai ima drebėti. Aišku kaip dieną! Pro šitas duris nepraeisiu. Ko man griebtis? Juk nieku gyvu nedarysiu atsispaudimų pačiame bulvaro viduryje.

Beviltiškai apsigręžiu — štai ir išsigelbėjau! Taip, mano mieli. Pagalba kaipmat čia, kai ištinka didžiausia nelaimė. Tarp aludės ir užkandinės kaip tik pastebiu kino teatrą, kuris pirma man nekrito į akis. Iškart sumetu: filmas trunka dvi valandas. Per tas dvi valandas pasibaigs pietų pertrauka ir žmonės liausis valgę. Po dviejų valandų terasos bus tuščios, stalai nukraustyti, o *jeigu* kas nors ten ir sėdės, tai jau pavalgęs ir gerdamas juodą kavą.

Sukaupusi paskutines jėgas nusvyruoju prie kasos, o paskui dar dviem stačiais laipteliais žemyn, nes Paryžiuje leidžiama įeiti į salę visą laiką, net kai rodomas filmas. Tačiau vos atsisėdusi ir įsmeigusi žvilgsnį į ekraną, iškart suprantu, kad suklydau. Pataikiau į karinį filmą. Žmonės badauja. Jiems apskritai nebeliko ką valgyti. Išsekusios moterys verda vandensriubę. Vaikai klykia kaip skerdžiami. Kenčiu dešimt minučių. Gal toliau bus geriau? Ne! Dar blogiau! Staiga klaikiai sustaugia vėjas, užgęsta ugnis. Dabar nebeįmanoma virti. Be to, visiems pasidaro taip šalta, kad sužvarbstu

ir aš. O juk aš apsirengusi žaliuoju savo paltu ir susikišusi rankas į kišenes.

Pašoku. Beprotybė stumti čia laiką. Lauke pavasaris, šviečia saulė, maisto visur per akis, o pinigų turiu pakankamai. Kuo greičiau į dienos šviesą, ir viskas.

Gatvėje žengiu tiesiai prie trijų padavėjų, kurie šypsodamiesi laukia manęs bistro.

— *Bonjour, madame,* — sako jie su tokia gaidele, lyg mes būtume sutarę pasimatymą. Ir palydi mane į vidų. Čia maloniai šilta. Stalai gundomai padengti, veidrodžiai ant sienų blizga, nuostabiai kvepia, kaip gali kvepėti tiktai Paryžiaus restorane. Mane pasodina prie dailaus staliuko šalia apkūnios damos juodais drabužiais. Ji apsikarsčiusi brangenybėmis ir nė kiek neširsdama ant savęs dėl apkūnumo smagiai šveičia omletą su triufeliais. Čia mano vieta.

Bistro pilnas žmonių. Ir nė vieno vienintelio svečio su nudrengta medkirčio striuke ar mėlynomis kelnėmis išsišovusiais keliais, nė vienam neišsipešę marškiniai — tačiau aš čia suprantu vieną dalyką: Paryžiuje turiu *galutinai* pamesti galvą ir įsimylėti, kad galėčiau atsispirti ir gyventi pagal Neli dietą. Turiu pirmiausia susirasti *tokį* vyrą, kuris būtų patrauklesnis nei štai šis subtilus paštetas, atneštas man padavėjo, su karštu skrebučiu ir šviežiu sviestu. Apsidairau. Nė vienas vyras salėje negalėtų manęs sulaikyti, kad dar neparagaučiau ir dienos pagrindinio patiekalo, ir bri, ir nuostabaus torto su šviežiomis avietėmis — to nepajėgtų netgi misteris Visata.

Skonėdamasi sukertu visus pietus ir guodžiuosi tik tuo, kad porcijos perpus mažesnės nei pas mus, Kanadoje. Be to: čia mano įšventinimo iškilmės. O paskui pasižiūrėsime!

Nuostabiai pasisotinusi (ir palengvėjusi dviem šimtais frankų) dar nusiperku batelius, tokius plonyčius ir dailius,

kad su jais tegali tiktai *tipenti,* pasimoju taksi ir parvažiuoju atgal.

Vos parvažiavusi nuolankiai atsistoju ant svarstyklių. Valioo! Septyniasdešimt kilogramų. Nė gramo daugiau. Ilgas pasninkas ir apkūnumas naikina vienas kitą!!! Tačiau antrąkart šitaip nebus. Pasakyta — padaryta!

Kad šauniai atsispirčiau bet kokiai pagundai, pirmąsias tris savaites tupiu namie. Išeinu tiktai į parduotuves Kontreskarpo aikštėje arba greitomis nulekiu į turgų žemyn Muftaro gatve. O šiaip manęs kaip ir nėr, net šeštadienio vakarą, kai lygiai aštuntą valandą taksistas arabas atvažiuoja savo pilka pežo griuvena. Stebiu jį nuo terasos. Stovi antroje eilėje tris ketvirčius valandos. Paskui nuvažiuoja, tačiau devintą vėl sugrįžta ir dar laukia dvidešimt minučių. Tas pats pasikartoja sekmadienį, pirmadienį ir antradienį. Tiktai trečiadienį jis pasiduoda. Tikriausiai padariau tam vyrui neišdildomą įspūdį!

Taip, Paryžius pilnas staigmenų. Ir leidėjas, kuriam taip sėkmingai darbavausi Kanadoje, elgiasi kitoniškai nei tikėjausi. Jo apskritai *nėra!* Netikėtai išskrido į Londoną, ir nė vienas žmogus leidykloje nežino, kada grįš. O juk jau keletas savaičių, kai mudu paskyrėme konkrečią datą susitikti.

Tikra begėdystė! Man skubiai reikia to žmogaus. Noriu nusipirkti teises leisti keletui knygų, kurios man itin patiko. *Būtinai* turiu iškasti tą žmogų nors iš po žemių, nes per savo darbinį gyvenimą išmokau vieną dalyką: su prancūzais geriausia derėtis akis į akį. Tada sutartis bus *iškart* parengta ir pasirašyta, nes kitą dieną jų nuomonė neabejotinai pasikeis. Todėl iš Kanados atskridau į Paryžių. Telefonu su prancūzais netvarkomi jokie reikalai. Viską, ką jie pažada (o pažadų anaiptol nešykšti), išsyk pamiršta tą pat valandėlę, vos padeda ragelį.

Tačiau didžiausia staigmena yra Neli rankraštis. Dabar suprantu, kodėl ji tokia dosni. Šimtas penkiasdešimt puslapių, kuriuos ji man atsiuntė, yra tokia maišalienė, kad dabar esu tikra, jog turėsiu knygą parašyti iš naujo. Tačiau, kai ji bus gatava, susilauks didžiulio pasisekimo, galėčiau guldyti galvą. Jos mintys stulbinančios, keliančios nuotaiką, sklidinos gyvenimo džiaugsmo. Neli įrodo, kad iš tikrųjų galima išlikti jaunai, ne tik siela, bet ir kūnu. Praktiniai jos patarimai neįkainojami.

Be kita ko, ji tvirtina, kad raukšlės *neatsiranda,* o *pasidaromos* paties žmogaus. Per blogus įpročius! O pats blogiausias įprotis yra *pagalvė.* Anot Neli, pagalvę galima naudoti tiktai tada, jei jau esi įpratęs miegoti aukštielninkas. Tačiau jeigu guli ant šono (kaip dauguma žmonių), tai pagalvė raukšlėja jautrią smilkinių ir paakių odą.

Vos perskaičiusi nubėgu į vonią veidrodžio, atsigulu kaip paprastai į lovą (ant dešinio šono) ir imu tyrinėti veidą. Iš tikrųjų! Galva įsimurdo giliai į pūkus, visa smilkinių oda ir paakiai suniurkomi.

Sviedžiu pagalvę ant grindų, padedu galvą ant paklodės ir atidžiai apžiūriu save veidrodyje. Neli teisi! Jeigu guli be pagalvės, paklodę liečia tiktai kaktos ir skruostų kaulai, o brangi paakių oda apsaugota.

Nuotaika man iškart pakyla kaip ant mielių. Neli ką tik išvadavo mane iš košmaro. Beje, aš didžiuojuosi savo lygia skaisčia oda, kur nematyti nė menkiausių nuovargio pėdsakų, ypač kai esu išsimiegojusi. Tačiau paskutiniu metu kai kada pastebiu rytais vos įžiūrimą raukšlelę, nuo dešinės akies kampučio įkypai nusitęsiančią ligi nosies, ir juo ilgiau būnu miegojusi, juo ji ryškesnė. Toji raukšlė man labai rūpi. Nors iki pietų ji išnyksta, kitą rytą vėl atsiranda, nes atspari net ir brangiausiems naktiniams kremams. Per Neli proto buk-

lumą dabar jau tikrai žinau, kad amžius čia niekuo dėtas (vargu ar tai įmanoma, jeigu tau tiktai keturiasdešimt vieneri), o aš pati ją *įsimiegojau.* Koks palengvėjimas!

Ir dar vieną dalyką staiga suvokiu. Tai jau žinojo japonės ir ankstesniais šimtmečiais prancūzės. Tiktai tos žinios pamirštos. Tačiau japoniškos pagalvės, atrodančios kaip didelės blizgančios plytos ir pasidedamos po pakaušiu tariamai apsaugoti šukuosenai, iš tikrųjų saugodavo odą.

O juk tie pagalvių *kalnai,* ant kurių aštuonioliktojo amžiaus prancūzės leisdavo naktis, turėjo tą patį tikslą. Žiūrinėjant senus raižinius man visuomet labai knietėdavo, kodėl tos moterys primygtinai reikalaudavo miego kone sėdomis. Neretai būdavo septynios, aštuonios, devynios, netgi dešimt pagalvių. Su tiek pagalvių *būtina* miegoti tiktai aukštielninkai. *Negalima* pasisukti ant šono ir sumurkšlinti veido. Matyt, tuomet būta protingesnių žmonių nei dabar. Gerai, kad atkreipiau į tai dėmesį. Aprašysiu tą Neli knygoje, visam tekstui tai suteiks istoriškumo. Gal dar rasiu ir kokį senovinį raižinį iliustracijai. Šiaip ar taip, tokias žinias reikia paskleisti žmonėms, taip skaitytojos sutaupys didžiules pinigų sumas, skiriamas kosmetikai.

Žinoma, aš pati tuoj pat imu miegoti aukštielninka arba ant šono be pagalvės (prie visko priprantama), ir žiū — padeda. Iš tikrųjų padeda! Po dešimties dienų raukšlės kaip nebūta ir pabudus dešinys paakys lygus lygutėlis. Ir dar per visas šias dešimt dienų odą apie akis pasitepdavau grynu avokadų aliejum, pirktu vaistažolių parduotuvėje, palaukdavau, kol jis susigerdavo, o paskui (irgi Neli patarimas) patepdavau vazelinu. Nuo to laiko šią procedūrą kartoju rytais ir vakarais, ir mano oda jauna, standi ir lygi, skaistesnė nei po brangiausių procedūrų kosmetikos salone. O išlaidos? Praktiškai nulinės.

Tačiau tai tik pirmasis žingsnis. Aš gyvenu griežtai pagal „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietą“, valgau *duoną* ir vis dėlto *lieséju*. Dukart per dieną perkuosi nuostabių šviežių bandelių traškia plutele, puikaus sviesto, šviežių pomidorų, ridikėlių, ankštpipirių ir agurkų. Geriu mineralinį vandenį, nes pienas, pasak Neli, baltymai ir nevartotinas su angliavandeniais.

Tačiau vis tiek keistas daiktas. Nuo viso „normalaus“ mūsų maisto storėjama. Kumpis, dešra ir sūrio sumuštiniai — tikri nuodai mūsų grakštumui. Užtat sumuštiniai su svogūnų laiškais, ridikėliais, pomidorais ir agurkais neapsakomai plonina, net jei ir apsitepsi duoną sviestu, storumo per pirštą. Rimtai! Prisivalgau tiek duonos, kad net netelpa, paskui vakarais išgeriu du didelius puodelius jogurto, kad gaučiau baltymų, ir lieséju lieséju, net kraupu darosi. Aš nejaučiu alkio, man nereikia gerti jokių vaistų, malšinančių apetitą, nesu nei nervinga, nei prastai nusiteikusi, o darbas eina kaip iš pypkės.

Per dvi dienas baigiu suskirstyti Neli knygą skyriais. Tada sėdu prie įvado ir kasdien parašau mažų mažiausiai dešimt puslapių. Vakarais studijuoju biržos pranešimus, kad žinočiau, kokia mano investuotų santaupų padėtis. Žinių beveik nesiklausau. Mat jos vis tos pačios: žmogžudystės, korupcija, apgavystės, ekonominiai skandalai, teroristai ir taip toliau. Metu iš galvos tą šlamštą ir sukaupiu dėmesį į *save*. Per tris savaites iš tikrųjų sublogau šešiais kilogramais.

Šeši kilogramai! Be jokios abejonės, tai pastebima. Mano pilvas plokštesnis, strėnos lieknesnės, pagurklio užuominos visai nebėr, o minkštos riebalų rievės ant nugaros, prie pat liemens, kėlusios man didžiulį rūpestį, aptirpusios.

Na, o veidas! Aiškiau išsišauna skruostikauliai, o didelės mano akys atrodo dar padidėjusios. Be to, įsigudrinau plau-

kus (viršuje ir apačioje) plautis su chna, taigi jie tamsėja, o oda dėl to atrodo dar skaistesnė ir blyškesnė, nors ir šiaip ji šviesi.

Trumpai drūtai: po trijų savaičiukių aš visiškai pasiruošusi debiutui Paryžiuje. Jaučiuosi lengvesnė, judresnė, elegantiškesnė ir gražesnė nei namie, Kanadoje. Aš dar toli gražu nesu kaip smilga, tačiau apie storumą nebegali būti nė kalbos. Taigi nebėra priežasties slapstytis, esu pasiruošusi Neli užduočiai Nr. 2: patyrinėti prancūzų seksualinį gyvenimą. Kiek save pažįstu, tai man bus lengva užduotis.

Mano nuotaika kaip tik tinkama. Jau mėnesį manęs nė pirštu nepalietė joks vyras — netgi nepabučiavo, o mėnesį skaistybės man sunku ištverti. Jau po trijų savaičių imu sapnuoti erotinius sapnus, ir labiausiai geidulys pjauna per pavojingąsias dienas mėnesio vidury, kalbu atvirai, tuomet galėčiau užsimiršusi lėkti į gatvę ir pulti ant kaklo pirmam pasitaikiusiam: „Mielasis, pabučiuok mane! Pasimylėkime!“ Su sąlyga, jeigu jis bus aukštas, geltonplaukis, išsilavinęs, jautrus, mylįs vaikus ir gyvūnus, muzikalus ir gabus kalboms.

O ar malonu jį palytėti? O ar jis ne iškrypėlis? O gal kaip tik išsimaudęs? Sveikas? Švelnus? Dėmesingas? Pakankamai ištvermingas, kad per patį smagumą nesusmuktų ir nepaliktų partnerės tysoti it musę kandusios? Nė vienas iš tų klausimų nekyla vyrams. Ir vėl į viską reikia žiūrėti nuo pat pradžių. Vyrai, be jokios abejonės, visuomet pasitenkina. Paprastų paprasčiausiai tiktai tada liaunasi mylėjęsi, kai išgirsta angelų giesmę.

O mes, moterys, niekuomet nežinom, kas mūsų laukia. Tai pagrindinė priežastis, dėl kurios mes toli gražu ne tokios linksmos gulamės į lovą su nepažįstamais vyrais kaip vyrai su nepažįstamomis moterimis. Jeigu tikrai žinotume (kaip žino vyrai), kad susilauksim orgazmo su *kiekvienu* partneriu, bū-

tume kur kas sukalbamesnės. Ne kuklumas, šaltumas, abejingumas skatina mus vengti atsitiktinių meilės nuotykių, bet *atsargumas.* O kadangi aš esu be galo atsargi (Ofelijos vardas įpareigoja), tai dar *niekuomet* per visą savo gyvenimą nepuoliau į gatvę vilioti nepažįstamų vyrų ir kviesti jų į savo miegamąjį.

Šito man ir nereikėjo. Iki dabar. O ir dabar nebus kitaip. Beje, aš jau susipažinau su vyru, paskutinį sekmadienį Muftaro gatvės turguje, lygiai pirmą valandą (turgus uždaromas pusę dviejų). Tas vyras užkalbino mane angliškai: „Excuse me please. Gal žinot, kaip artišokai prancūziškai?“ Paskui dar turėjau jam išversti į prancūzų kalbą žodžius „bananai, ananasai ir papajos“, visus, kurie visiškai vienodai skamba visomis pasaulio kalbomis. Ir netrukus suvokiau (mudu jau prisikasėm prie kivių), kad jam rūpi ne daržovės ir vaisiai, o aš! Taigi apsipirkę užsukome į artimiausią kavinę ir pasipasakojome vienas kitam šiek tiek iš savo gyvenimo.

— Ar tu ištekėjusi? — iškart pasiklausė jis.

— Ne, dar ne, — meiliai atsakiau, ir toliau viskas ėjo kaip per sviestą.

Taip, mielieji. Pirmasis mano vyriškis Paryžiuje yra Moricas Hornas. Deja, jis ne prancūzas, o austras. Šimto devyniasdešimt penkių centimetrų ūgio, ežiuku kirptais, tamsiai geltonais plaukais, smaila nosimi, linksmu veidu, gudriomis tamsiomis akimis, pridengtomis akiniais be rėmelių. Dėvi dažniausiai juodais drabužiais, ir man panašus į ežį; žiūrėdama į jį norom nenorom šypsaisi.

Moricas dirba didelėje firmoje, kuri ketina įsikurti Prancūzijoje. Jis baigė kalbų kursus Paryžiuje, deja, veltui gaišo laiką, nes prancūzų kalba jam neįveikiama. Tačiau čia jis patobulino savo anglų kalbos žinias, tai irgi šio to verta. Gyvena tiktai per šimtą metrų nuo manęs, viešbutyje Monžo

gatvėje. Penkerius metus jis buvo susižadėjęs (jam trisdešimt aštuoneri), o paskui sužadėtinė jį pametė. Jis dar ir šiandien nežino kodėl. Šiaip ar taip, nuo to laiko jis visas atsidavė karjerai, palaiko Europos Sąjungą, o kadangi aiškiai jam patikau, tai kitą dieną vėl susitikome, paskui dar kartą, o šiandien, trečiadienį, pasikviečiau jį į savo butą arbatos, taigi dabar jis sėdi ant geltonosios mano sofos, spokso į blizgantį koncertinį rojalį ir tyli, nes buto prabanga atėmė jam žadą.

— Ar tu milijonierė? — galop išlemena jis ir atsargiai gurkšteli iš savo puodūko. — Ar tai *tavo* butas?

— Ne, — kaipmat nuraminu jį, — jis priklauso Paryžiaus operos teatro direktoriui. Man jis išnuomotas. Pusmečiui.

— Ar tiktai tu ne jo meilužė?

Moricas vėl padeda puoduką.

— Deja, ne. To pono nesu niekuomet mačiusi.

— Kodėl deja, — iškart klausia jis, — juk pasaulyje yra ir daugiau įdomių vyrų?

— Kaip pažiūrėsi, — subtiliai meilikauju, — vienas sėdi šalia manęs. Sveiki atvykę, mesjė Hornai. Papasakokit man trupuliuką apie save.

Moricas juokiasi. Žinoma, mudu jau seniai tujinamės (anglų kalboje ir šiaip nėra jokio „jūs“), tačiau aš tą pasakiau prancūziškai, kad būtų intymiau, juk visi žino, kad prancūzų kalba geriausiai tinka meilei. Be to, Moricas kaip sukaustytas nuo to laiko, kai tik peržengė slenkstį ir padėjo koją ant rožinio kilimo, net saldūs pyragaičiai, kuriais jį vaišinu, nepadeda atsipalaiduoti. Linksmas ežiškas jo veidas ištįsęs. Gal vis dėlto man reikėjo eiti pas jį į viešbutį, kaip jis ir siūlė.

Popietė tempiasi kaip guma. Beveik to ir tikėjausi. Jau ištisą valandą mudu mandagiai šnekučiuojamės. Tačiau nė trupučio nesuartėjome. Kiek sąmojingas buvo kavinėje, tiek

paniuręs dabar. Kalba tiktai trumpučiukais sakiniais, ir vos aš nukrypstu nuo temos „karjera“, visai nutyla.

Na gerai. Šį tą apie jį jau žinau. Jis mėgsta anksti keltis, kopti į kalnus, dalyvauti motokrose ir garbina apavą, vakar visa tai išklojo man kavinėje. Muzikos nemėgsta. Niekuomet nėra perskaitęs nė vienos knygos. Jis nemyli nei vaikų, nei gyvūnų, nėra pernelyg jautrus ir gabus kalboms, be jokios abejonės, apskritai *neturi* akiračio, taip pat tikra, jog niekuomet nebus nei pasaulio banko direktoriumi, nei Nobelio premijos laureatu ar valstybės prezidentu, tačiau jis vyriškos lyties (yra kur kas blogesnių atvejų), ir šiuo momentu man to gana.

Tiesa, to dar nepaminėjau. Aš apsivilkusi savo numylėtąja geltono šilko susagstoma suknute, dvi sagutės kukliai atsegtos, plaukai surišti į arklio uodegą. Nauji filigraniniai batukai su aukštais kulniukais ir auksinėmis sagtimis, o nagai (rankų ir kojų) nutepti mano plaukų spalvos laku su blizgučiais.

— Gal norėtum išgerti ko nors kito, ne arbatos? — galop suburkuoju, jau ketvirtis po šešių, ir Moricas mane kaip tik nukamavo, smulkiai aiškindamas apie firmos valdymą. — Čia yra visko, ko tiktai širdis geidžia, — ir per rožinį kilimą nutipenu prie sieninio baro: — Konjako, viskio, kalvadoso, likerio, armanjako, tik pageidauk — ir bus išpildyta.

Moricas trumpai pagalvoja.

— Gal čia yra *suze?* Jeigu yra, tai mielai išgerčiau taurelę.

Suze? Mano akys klaidžioja buteliais, kaip tik *suze?* Tai nėra geras ženklas. *Suze* — likeris, gelsvai žalias kaip chloro dujos, jo ir skonis panašus. Monrealyje sykį jo padauginau išgerti ir dvi dienas sirgau. *Suze... voilà!* Štai jis. Paimu butelį, taurelę ir vėl nustypčioju atgal prie stalo. Balkono durys atlapotos, saulės spinduliai plūsta į vidų, dabar jaukiai pasisėdėsim. To nori Dievas!

— Prašyčiau sklidiną taurelę, — sako Moricas, kai stoviu priešais, ir apžiūrinėja mane nuo galvos iki kojų, — be vandens. Geriu jį neskiestą.

— Kaip mesjė pageidauja. Bus padaryta.

— O tu? Nieko negersi?

— Gal vėliau. Dabar dar pasitenkinsiu arbata.

— Tuomet geriu į tavo sveikatą!

Moricas pakelia taurelę — ir visą susiverčia į gerklę! Ar mano akys neapgaudinėja? Netrukus jis graibys žemę. O ne! Jis tiktai sušnopuoja — alkoholis kaipmat atriša jam liežuvį, ir ta kvaila firma staiga išgaruoja jam iš galvos. Ją užplūsta kitoniškos mintys:

— Sėskis šalia manęs, Of... pupuliuk. Ką tu ten taip toli veiki? Eikš čia! Taip. Kaip gera. — Jis prisispaudžia prie manęs ir ryja akimis. Tačiau rankos nepaima. Tiktai jo žvilgsnis skubiai nuslysta žemyn nuo mano iškirptės prie šlaunų, paskui kojomis iki pat pirštų, kur įsminga apstulbęs. — Tavo nepaprastai gražūs batai!!! — staiga sušunka susijaudinęs. — Gal leisi man juos nuauti? Aš labai domiuosi batais!

Aš pakeliu koją — jis tuoj pat atsega auksines sagtis ir paima tą meno kūrinį į ranką.

— Puikus darbas! — Jis atidžiai apžiūrinėja batą. — Ar jais apsiavei dėl manęs šią popietę?

— Tik dėl jūsų! Taip, mesjė!

Beje, Moricas šiandien irgi pasigražino dėl manęs. Šiandien drabužiai ne juodi. O ne. Jis šviesiomis naujausio kirpimo kelnėmis, melsvais marškiniais, o pečius apsigobęs minkštu baltu kašmyro megztiniu. Vogčiomis stebiu, kaip jis sukinėja mano batą, aiškiai priblokštas laimės. Jis iš tiesų panėši į ežį. Tačiau jo oda daili, kiek įdegusi, kūnas stiprus, žodžiu, labai tinkamas vyriškis.

Jis atnešė man tris rožines rožes. Jos pamerktos į stiklinę vazą ant stalo tarp arbatos puodukų. Ir koks tylus jis buvo anksčiau, toks šnekus pasidarė dabar.

— Aš pažinojau vieną suomę, jos batukai buvo panašūs į šituos, — įsismagina jis, — įspūdingą moterį. Susipažinau su ja pačią pirmąją dieną kalbų kursuose ir suvedžiojau pačią pirmąją naktį. — Jis išsiviepia: — O paskui toji patrakėlė kinė iš Honkongo. Jos kulniukai buvo štai toookio aukštumo. Iš stiklo. Na, tos moters neįmanoma pamiršti...

Kaip jau sakyta, jis mala tarytum užsuktas. Viena užkariauta moteris keičia kitą — ir kas būtų pamanęs! Tačiau toks vyras, kuris kaitinamas naujos liepsnos giriasi praeities pergalėmis, dažniausiai nevykęs meilužis.

Beje, iškart suprantu, ko jis siekia. Nori, kad aš sprogčiau iš pavydo, nes mano, kad jo tauškalai kursto geismą. Tačiau tokios kalbos mane veikia priešingai. Juo giliau jis grimzta į buvusius nuotykius, juo šaltesnė darausi aš. Kad ir kaip keista, jis tą pastebi.

— Kitos moterys nieko nereiškia, — apibendrina jis, žaisdamas mano batu, — svarbi man tiktai tu. Pakalbėkime apie tave. Tavo plaukai gražūs. Ir daili burna. Ir žavios mažos kojytės. Ar tau jau yra kas nors tą sakęs?

Jis pasilenkia prie manęs, tiriamai žiūri. Užsimerkiu. Tuoj mane pabučiuos! Tačiau veltui laukiu! Taigi atvirai prisipažinsiu! Vos palieki Kanadą, viskas pasikeičia. O šis vyriškis elgiasi kaip kvailas berniūkštis mano tėvynėje. Gražbyliauja — tačiau nieko nedaro.

Vėl atsimerkiu ir išgeriu savo arbatą. Moricas kaip pakerėtas žvelgia į mano batuką. O juk mudu sėdime susiglaudę. Jaučiu nuo jo sklindančią šilumą, o jis — nuo manęs. Argi tai jo negundo? Pala! O gal jis bijo? Staiga prisiminiau, kad kai susitikdavome kavinėje, jis niekuomet nebučiuoda-

vo manęs į skruostą, o juk čia, Paryžiuje, taip elgtis įprasta. Jis tik spūstelėdavo man ranką, atsisėsdavo ant kėdės, aš pritūpdavau ant savosios (priešais jį), o tarp mūsų stovėdavo stalas.

— Tikriausiai moterys tau patinka, — nutraukiu tylą, kuri pamažu ima darytis slogi.

— Dar ir kaip! Aš nesu iškrypėlis.

— O kuo tau mes labiausiai patinkam? Neturiu galvoje batų.

Moricas neilgai svarsto.

— Sportiškumu. Aš esu siaubingai judrus. Nepakenčiu nė vienos moters, kuri nori visą laiką tūnoti namie.

— O kokia turi būti ta moteris, kurią tu vesi?

Moricas vėl truputį pagalvoja.

— Nuolanki, — atsako ir nusišypso.

— Nuolanki? — sušunku priblokšta, nes šito tai jau nesitikėjau. — Mongolidė? Kiek turi siekti jos nuolankumas?

Moricas juokiasi.

— Aš noriu normalios moters. Tik ne tokios protingos kaip aš ir ne tokios darbščios. Ji turi būti kiek kvailesnė už mane, kad būtų mano viršus.

Kaip?! Ar Europoje dar šitaip kalbama? Nė vienas kanadietis neišdrįstų apie tai prabilti. Mat tuoj būtų sutrintas į miltus. Bet labai tikėtina, kad jis nemano taip, kaip kalba. Jo lūpomis šneka likeris.

— Ką veikia tavo tėvas?

— Turi plytų fabriką. O motina dirba pas jį. Ji labai sportiška, tvarko buhalteriją ir gerai slidinėja.

— O koks jų vedybinis gyvenimas?

— Ištisos rietenos. Mano tėvas tironas. Bet nemėgstu kalbėti apie savo tėvus. Netrukus jų atsižiūrėsiu iki soties. Ar man galima, pupuliuk? Tu leisi?

Jis pasilenkia ir nuauna kitą mano batą. Dabar suka abudu batus apie pirštą ir juokiasi. Paskui pasideda šalia savęs ant sofos. Vėl išgeria taurelę vienu mauku, pripila ir prikiša man prie lūpų.

— Gal dabar išgersi lašelį? Į mano sveikatą?

Svarstau. Alkoholis tikri nuodai dietai. Griežtai uždraustas. Neli tai aiškiai pasakė. Tačiau jeigu greitai ko nors neįvyks, tai šitaip mudu prasėdėsime iki paryčių. Taigi praveriu burną ir pasiaukoju. Oiiii! Kaip šlykštu. Kartu, saldu ir aitru.

— Gelbėkit!

Visa nusipurtau.

Moricas juokiasi.

— Prašau atnešti man vodkos. *Greičiau!*

Moricas dar balsiau juokiasi.

— Tu nori vodkos? Ar aš taip išgirdau?

— O kodėl ne?

— Tai vyriškas gėrimas. — Bet jis klusniai atsistoja ir eina prie baro.

— Čia jos nėra, — tarsteli per petį, — prašau man atleisti.

— Ar matai tas veidrodines dureles? Dešiniau sienoje? Tai šaldytuvas. Atidaryk jas. Ten yra visko.

Moricas vėl grįžta pas mane. Ledinis butelis, aptrauktas šerkšnu. Atšaldyta taurelė. Patraukiu didoką gurkšnį. Paskui dar vieną, ir tada atsigaunu!

Moricas stebėdamasis spokso į mane.

— Niekuomet nebūčiau patikėjęs, kad tokia gražuolė kaip tu maukia vodką.

Angliškai jis kalba tikrai neblogai. O jo lūpos dailios. Tiktai dabar pastebiu. Putnios (ne padžiūvusios ir išbalusios), dantys gražūs ir balti. Be to, man patinka plati jo krūtinė. Dabar jis galėtų lėtai mane prie jos priglausti. Ištuštinu visą taurelę. Jeigu *jis* neapkabins manęs, tai *aš* pati pulsiu jam į glėbį.

Tačiau šito neprireikia. Regis, Moricas atspėja mano mintis. Staiga pažvelgia tiesiai man į akis, nors pirma vis vengė žiūrėti. Staiga atsisuka į mane, apkabina ir bando pabučiuoti. Tyčia sakau bando, nes tikri bučiniai, mano supratimu, kitoniški.

Atvirai prisipažinsiu, su džiaugsmu laukiau pirmojo bučinio Paryžiuje. Mąsčiau, kaip Moricas užmerks savo tamsias ežio akis, švelniai priglaus lūpas prie manųjų — o tada būtų galima ištirpti iš malonumo.

Bet Moricas nemoka bučiuotis. Ir kas būtų pamanęs. Jis žaibiškai čiumpa mano galvą, suima abiem delnais, suspaudžia lyg kokio grąžto rankeną, o paskui nemačiomis mėgina pabučiuoti mane į lūpas. Karštligiškai apseilėja skruostus, nosį, kaktą, o kai sumišusi kilsteliu smakrą — tik kad parodyčiau jam palankumą, kam gi dar — jis atšoka atgal. Taigi tyliai lūkuriuoju kito jo bandymo.

Ir jis neapvilia. Dabar bučiuoja mane į kaklą. Na, čiauposi apie mano kaklą. Pabaigai paglosto man prie krūtų (trečiosios sagutės neatsega!), o tada nuilsęs priglaudžia savo žandą man prie raktikaulio, o galvą prie peties, sumurma: „Tu tikrai miela pelytė!“ ir daugiau nė krust.

Pasipiktinusi prikandu lūpą. Aš? Pelytė? Pelė pas mus, Kanadoje, toli gražu nėra meilus žodis. Pelė yra neišvaizdi, liesa, nepastebima, bjauri susisukėlė atsikišusiais dantimis ir prakaituotais delnais! Nė vienas iš keturiasdešimt trijų meilužių nė sykio nėra pavadinęs manęs pele. Aś tikra priešingybė pelei, net aklas tai pamatytų, to nepastebi vien šitas mielas austras. Jo galva man ant peties vis labiau slegia. Šiam vyriškiui trūksta aistringumo. Nesuvokiamas daiktas! Juk pirmiau šauniai gyrėsi patvarkęs septynias moteris: suomę, kinę... o gal viską tiktai įsivaizdavo?!

Moricas nusiima akinius ir pasideda juos prie rožių. Paskui čiumpa mano batus ir atsistoja. Atkiša ranką, padeda at-

sistoti ir man. Aha! Jis pasiryžo. Bet kam? Ar jis eis namo? Ne! Jis nori apžiūrėti butą. Basa stoviu šalia jo.

— Čia, Paryžiuje, dar nesu buvęs tokiame gražiame bute, — sako jis ir apsikabina mano juosmenį, — ar man parodysi? Na, kur tu miegi. Ir kur stovi tavo rašomasis stalas.

Šit kaip. Jis nori apžiūrėti mano miegamąjį. Tačiau aš susilaikysiu. Mano miegamasis su egzotiška plačia lova skirtas ypatingam atvejui: pirmajam prancūzui. Tikrai karštai meilei. Svarbiajam vyrui su plačiu akiračiu! O Moricas juk net nemoka bučiuotis!

Tačiau svečių kambario gali pasižiūrėti.

Parodau jam žydrąjį. Žydras kiniškas kilimas ant žvilgančio ąžuolinio parketo. Tamsūs, drožinėti, senoviniai baldai iš Šanchajaus. Balto šilko užuolaidos. Lakuota širma su kerinčiu kraštovaizdžiu. Ant cokolio prie lango — didelis spalvingas drakonas auksiniais sparnais. Prie sienos — plati žema lova baltu apklotu.

Moricas meta į ją žvilgsnį.

— Nieko sau, — pareiškia, — kaip manai, pupuliuk, gal prigulsime siestos?

— Kaip pageidaujate, mesjė!

Tai vis dėlto šis tas įvyks? Pasakysiu atvirai, tuo tarpu man tai jau vis vien. Dabar pasitelksiu humorą. Jeigu kai kas bus — nuostabu! Jeigu šnipštas, irgi ištversiu.

— Tu sušildysi man patalą, o aš nubėgsiu į vonią. Beje, gali vadinti mane Riciu. Taip mane vadina namie.

Jis pasilenkia prie manęs ir pirmąkart pabučiuoja į lūpas. Nors ir neprisiliečia liežuviu, vis tiek kiek geriau nei anksčiau. Iš tikrųjų tai dabar turėtų audringai paglamonėti. Bet jis tik trumpai priglaudžia mane prie krūtinės ir iškart paleidžia. Tada pakabina abu batelius drakonui ant sparnų, nueina prie vonios durų, švysteli man savo baltą megztinį — ir jo nebėr!

Lėtai nusirengiu. Į vonią man nereikia. Susitvarkiau prieš ateinant Moricui. Protingai viską numatydama iš anksto, laukdama kiekvieno svečio, visuomet nusimaudau, tuomet niekuomet nebus nepatogumų. Pasidedu susagstomą suknutę ant tamsaus drožinėto suolo prie lovos, užtraukiu baltas užuolaidas — taip! Dabar saulė uždengta, bet pakankamai šviesu, kad matytum tai, kas svarbiausia. Tuomet atmetu apklotą ir patogiai atsigulu.

Taip, mielieji. Aš mūviu tiktai žiedą su ugniniu opalu. Ir turiu prisipažinti: nuogybė — mano stichija. Jeigu aš viena, tai vaikštau nuoga po butą. Net ir būdama storesnė niekuomet nesigėdijau savo kūno.

Bet pala! Per vodką ko nepamiršau: vėl atsikeliu, iš suknelės kišenaitės išsiimu nedidelį pakutį ir pasidedu po lova. *Voilà!* Vis dėlto nesu jau taip įkaušusi.

Dabar laimei niekas nebekliudo.

Ricis maudosi duše. Girdžiu pro vonios duris. Tai man patinka. Tiesa, nesu buvusi Austrijoje, bet girdėjau, kad tai švari šalis!

Ir Viena labai švarus miestas, palyginti su Paryžium, kiekvienas namas tenai su dušu, vonia ir tualetu, taip, aš netgi žinau muilo sunaudojimo statistinius duomenis, austrai iškart po mūsų, kanadiečių, — taigi šiandien manęs neapniks pernelyg daug godžių bacilų. Nuostabu!

Ricis švarutėlis, jau gatvėje tai pastebėjau. Jo gražios rankos, ilgi pirštai, švarios panagės, o dabar jis kaip tik nusišveičia virusus, kokus ir sporas bei kitoniškus mikroorganizmus žudikus, o kai pamąstau apie Mocartą! Naujametinis koncertas! Valsų šalis! Pasijuntu lyg devintam danguj. Visa tai Moricas įsiurbė su motinos pienu (nebent buvo žindomas iš buteliuko) ir atrodo esąs sveikas, o šiandien tai labai svarbu bent jau išoriškai.

Atvirai prisipažinsiu, dar niekuomet per visą savo gyvenimą nebuvau apsikrėtusi, — o juk turėjau keturiasdešimt tris meilužius. Nesu susigriebusi nė menkiausios ligelės. Ir tik per savo instinktą. Jeigu nuo vyro negardžiai kvepia, jei jo oda negraži, o vidinis mano balsas šaukia „Atsargiai!“, tokio neprisileidžiu artyn.

Moricas kvepia gardžiai. Bet neįsimena mano vardo. Kvailai vadina „Pupuliuku“. Tiek to! Aš juk irgi ne visus jo žodžius suprantu. Pavyzdžiui, provincijos, iš kurios jis kilęs, pavadinimo. Jis pernelyg sudėtingas. Kalnų kraštas, taip jis man paaiškino, ten gyvena patys gražiausi Austrijos vyrai.

Ir kada jis galų gale sugrįš? Aha. Jis jau čia. Nuogas. Tiktai su trumpikėmis. Gražus, stiprus kūnas, vos įdegęs. Ištisai raumenys, itin platūs pečiai. Geltoni gyvaplaukiai ant šlaunų ir krūtinės. Atsikišusi bamba. Tačiau dėl to jis nekaltas. Tai pribuvėjos kaltė. Vargšelis! Ricis numeta drabužius ant grindų ir prisėda prie manęs. Atkloja baltą apklotą ir ilgai žiūri į mane.

— Tu graži, pupuliuk, — liūdnai nuskamba jo žodžiai. Kodėl? Paskui ima švelniai glostyti man krūtis. Jo rankos minkštos, glamonė maloni. Mėnuo be vyro. Gal jis vis dėlto talentingas meilužis? Bet jis glosto mane pernelyg trumpai. Kokias tris sekundes. Ir jam gana; vikriai įsiropščia į lovą ir atsigula šalia, neprisiliesdamas. Keista.

Jis vis dar elgiasi kaip svetimas. Juk turėtų mane myluoti, bučiuoti, spausti prie širdies ir kalbėti meilius žodžius, kad sujaudintų.

— Ar mane nurengsi? — klausia Ricis.

Jis guli aukštielninkas ir užsimerkęs. Jo trumpikės išsipūtusios. Aha! Nėra jis jau toks medinis. Švelniai paglostau daug žadančią kalvelę. Ricis sudejuoja. Tada padarau, ko paprašyta.

O ne! Tik metu akį — ir vėl nesėkmė! Šitas Alpių žmogus ir aš — nieko nebus!

Spoksau į nuogą jo vyriškumą. Ne per mažas. Ir ne per trumpas. Ilgis kaip tik. Tačiau nepakenčiama forma. Jis panašus į spyglį. Pernelyg storas apačioje, viršuje pernelyg smailas, o iš skausmingos patirties aišku: iš paviršiaus tave tarytum plėšys, o viduje nieko nepajusi!

Taip, mielieji! Ko jau ko, o spyglio tai netroškau! Juo labiau per pirmąjį savo meilės nuotykį Paryžiuje! Mėnuo pasninko — ir še tau kad nori! Giliai atsidūstu. Moricas vis dar tyso kaip negyvas, užsimerkęs. Nužvelgiu jo profilį. Smaila nosis ir smailas spyglys kone vienodi. Mane smaugia juokas. Bet gana! Susivaldau. Mes, kanadiečiai, mandagūs. Juk jis nekaltas. Jeigu Dievulis būtų jo atsiklausęs, jis tikrai būtų pasirinkęs gražesnį svambalą!

Numetu jo trumpikes ant parketo.

Be to, būna ir blogiau. Kanadoje vienos pažįstamos paskutinis meilužis turėjo mažučiuką galą. O kai susijaudindavo, tas galas ištindavo į gumbą!!! Na, ir kaip tada jį pritaikyti?! Aš džiaugiuosi, kad čia spyglys. Bent jau bus galima naudoti be instrukcijos. Kitaip tariant: palyginti su gumbu, jis atrodo tikrai nesunkiai įvaldomas!

Pasiremiu ant alkūnių ir žvilgsniu nuklystu prie ilgo, smailo, tamsiai raudono įrankio. Po teisybei, jis atrodo gana grėsmingai. Kaip prie jo prisiderinti? Gal oraliniu būdu? Droviai pabandau. Ne. Didžiulė klaida. Tam jis apskritai netinka. Nors jis ir ne toks išpampęs, kad sukeltų vėmulį, tokio ilgio, jog galėtum uždusti.

Vos neužspringstu, o Ricis dejuoja iš aistros. Spyglys vis labiau tempiasi į ilgį. Ištrykšta lipnaus kaip sirupas skysčio. Ačiū Dievui, kad aš apygirtė, antraip būčiau pašiurpusi.

Žodžiu, dabar jau ir tai manęs nebedžiugina! Nors Ricis mano svečias ir aš noriu, kad jam čia būtų smagu, viskam

yra ribos! Suimu jo puošmeną į saują ir ištraukiu sau iš burnos. Kur prezervatyvas? Žvilgt į grindis — jo nebėra!

— Ką tu darai? — klausia Ricis, kuris pasijaučia pamestas.

— *Darling,* jis čia ką tik gulėjo... na, juk tu žinai kas.

— Kaip???

— Dabar jo nebėra.

— Ko?

— Ant parketo, po lova.

— Niekuomet gyvenime! — užsirūstina Ricis. — Ir kaip tau šovė į galvą! Parketas pernelyg kietas. Jokio smagumo. Mes liksime *ant* lovos. Kam mums tas parketas? Eikš arčiau, pupuliuk. Apkabink mane stipriau. Ką tu ten taip toli veiki? Atsargiai, dar sprandą nusisuksi!

Iš jo balso sklinda rūpestis. Tikrai jaudinamas elgesys. Be to, kaip jau minėjau, būna ir blogiau. Gumbo niekaip neįtalpinsi. O spygliui tai anaiptol ne problema. Kad tiktai rasčiau tą kvailą daiktą. Be apsisaugojimo nė bučinio. Beje, šiandien pavojinga, o kas jau čia nori gražiajame Paryžiuje po pirmo apsišaudymo tapti motina? Tik jau ne *aš!* Niršiai žvalgausi. Batai, puskojinės, trumpikės, marškiniai.

— Greičiau, pupuliuk! Daryk man ką nors!

— Tuoj, *darling.* Man reikia trumpam į vonią. Netrukus grįšiu.

Atgniaužiu kumštį ir paleidžiu jo brangenybę. Ricis suburba ir čiumpa man už rankos.

— Tu liksi čia!

— Bet man reikia! Trumpam!

Jis tvirtai laiko mane.

— Kodėl tau reikia?

— Mane prispyrė.

— Tai paskubėk, pupuliuk, gerai?

Jis paleidžia mane ir pats imasi spyglio — kad neatšaltų. Bent aš taip manau.

Pasprunku sklidina klastingų minčių. Aš neskubu! Kas žino, gal jis užmigs? Juk gana daug išgėrė. O gal kai grįšiu, Riciui nieko neišeis? Jo kraujuje penkios taurelės likerio. Tačiau ką aš pamatau sugrįžusi ant pirštų galų ir su prezervatyvu saujoje? Ricis guli aukštielninkas, akys žvalutėlės, o spyglys gyvybingai iššišovęs aukštyn! Giliai atsidūstu. Kaip mielai dabar sėsčiausi prie rašomojo stalo ir darbuočiausi su Neli rankraščiu. Antra vertus, man žūtbūt reikia vyro. Ir Ricio spyglys vis dėlto kur kas geriau už mano plaukų šepetį. Atvirai prisipažinsiu, jau keletas dienų aš godžiai žvilgčiojau į patogią medinę jo rankeną. Taip, štai kaip galima nupulti. Kai pasninkauji. Atsigulu į lovą. Nors vidinis balsas šaukte šaukia: „Apsirenk ir išvyk šitą vyrą!“, galva užsispyrusi tvirtina: „Pabandykime!“ Vidinis balsas šaukia: „Saugokis! Bus blogai!“ Bet galva geriau išmano, taigi aš pasilieku.

Ricis pasisuka į mane. Atsargiai apmaunu prezervatyvu pasistojusį jo organą ir vos baigiu, jis taip užgriūva ant manęs, kad net subraška kaulai. O Viešpatie! Ir ko galima tikėtis iš tipo, kuris nori, kad moteris būtų *nuolanki?!* Aišku, jis turi gulėti ant viršaus! Jis įspraudžia kelį man tarp šlaunų. Mudu dar susikibsime kaip per imtynes. Pasipiktinusi imu priešintis! Tačiau tai jam beveik nekliudo. Tik kai surinku, išgirsta.

— Rici!!! Taip *negalima!*

— O kaip galima? — klausia jis sutrikęs.

— Gulkis ant šono.

— Kodėl?

— Aš nepakenčiu, kai vyras guli ant manęs.

— O ką aš veiksiu ant šono?

— Tuoj pamatysi.

— Aš nesuprantu, — murma Ricis, bet galų gale nusirita nuo manęs ir paklauso.

— *Merci, chéri,* — sukuždu meiliu balsu, — va taip, *mon amour!*

Paskui prisispaudžiu nugara prie plačios jo krūtinės, pro savo tarpkojį paimu jo dailiai supakuotą galą ir lėtai, pamaži pamaži, milimetras po milimetro, įsikišu jį, kas žino, gal bent dabar suvoks! Kur tau! Vos tik jis visas atsiduria manyje, užverda pragaras.

— Aš subadysiu tave savo kalaviju! — subliauna Ricis man į ausį taip, kad net suskausta. Kartu suskausta ir ten, apačioje, nes jis veiklos žmogus, kuris veltui nešvaisto pažadų. — Aš persmeigsiu tave savo kardu! Aš esu siautulingas durklas! — Ir jis badosi kaip pašėlęs, aš kone alpstu. Na gerai! Kad ir ką jam būtų galima prikišti, jis bent aiškiai kalba. Ir tai reikia aukštai vertinti šitam mūsų apgavikiškam pasauly, kur niekas nebeprisipažįsta, ką iš tiesų mano ir ketina daryti! Šitas narsus austras pažada ir duria — ir dūris juntamas iki pat bambos, jokių neaiškumų nelieka. Ne! Viskas aišku! Ir todėl man dabar gana! Ir tuoj pat!

— Liaukis! — paleidžiu gerklę. — Ne taip smarkiai! Juk aš nesu aukojama avelė! Ar nori mane nužudyti?!

Ir aš išsivaduoju.

— Tai tu kalta. Aš nepratęs šitaip, iš šono.

Ricis jau vėl gretinasi prie manęs. Atstumiu jo rankas ir atsiguliu aukštielninka. Jis kaipmat užsirita ant manęs.

— Šitaip aš iš viso *nenoriu!* — švokščiu uždususi, nes šaunus vyrukas pakankamai slegia.

— Tuomet sakyk man, kaip dar norėtum.

Akimirką pamąstau.

— Klaupkis už manęs.

Jis kaipmat suteikia man laimės paklusnumu. Vienas įsismelkia į mane, valandėlę padelsia... ir jau vėl ima badyti lyg

pašėlęs. Gal jis nevisprotis? Vargu ar būtų nemaloniau ir su gumbu.

— Ar tu visuomet šitaip darai? — šaukiu.

— Visuomet! Ir moterims tai pati-in-nka!

— Bet man nepatinka! *Švelniau!* Maldauju! Tu juk man nemoki pinigų!

Ricis nežmoniškai bando susivaldyti, tačiau tai trunka neilgai.

— Jeigu esu švelnus... oooo... aš *turiu* išsišėlti, jei esu švelnus, nieko nejaučiu.

Po teisybei, viskas aišku. Jo galas toks suplonėjęs, kad iš šalių niekas jo nedirgina. Jis mėgaujasi tiktai vienu būdu: badydamas mane kiaurai! Tačiau aš nenoriu atsidurti ligoninėje, ir dar pirmąjį savo mėnesį Paryžiuje. Turiu save išsaugoti dailią tam daugeliui prancūzų, kaip pasižadėjau Neli. Ar esu niekinusi gumbą? Grynas nesusipratimas. Dabar nuoširdžiai gailiuosi. Bet kada iškeisiu į malonų apvalutį gumbą štai šitą Dievo prakeiktą spyglį...

— Rici!!! Liaukis!!!

Ir vėl išsiplėšiu jam iš glėbio.

— Bet, pupuliuk!

Jis graudžiai žiūri į mane, paskui į savo gražumyną, aš irgi žiūriu — še tau! Nebėra gumutės. Ir pasitaikyk tu man šitaip! Bet ji turi kažkur būti. Kur ji dingo?

Apsičiupinėju — kraštas dar kyšo iš manęs. Pirštų galais išsitraukiu — tačiau nepykstu ant jo. Kuo jis kaltas, tas vargšas daiktelis? Juk jis nebuvo sukurtas raudonam spygliui. Jis buvo sukurtas normaliam, dailiam, storam ir kietam vyriškam svambalui, viliojamai suapvalėjančiam viršūnėje ir teikiančiam džiaugsmo. Tam jis skirtas. Tai kaip jis galėtų tikti šitam smailam originaliam įnagiui? Švelniai padedu jį ant parketo. Tik dabar prisimenu, kad jis ir nebuvo standžiai

apspaustas. Jeigu būčiau buvusi blaiva, apskritai nė nebūčiau bandžiusi.

— Rici, mums abiem tikrai nieko neišeis. Atsiprašau!

— Bet juk jau kai kas buvo. Eikšen!

— *No! No! No!* Aš nebegaliu.

Žvelgiu tiesiai jam į veidą. Tai padeda. Ricis galutinai paleidžia mane ir susmunka šalimais.

— Aš iš pat pradžių žinojau, kad tau nepatiks. Su manim.

— Kodėl taip sakai?

— Aš žinau. Žinojau iš pat pradžių. Todėl tiek ilgai ir delsiau pirma: ar pabandyti? Ar ne? Bet paskui išgėrėme *suze,* tu dar vodkos, paskui sugundei mane savo bateliais, aš nekaltas.

Jis apsiverčia kniūbsčias, įsikniaubia veidu į pagalvę. Iškart mane užplūsta užuojauta.

— Moricai. Prašau. Atsisuk.

— Ne. Aš tau nepatinku.

— Patinki. Pasižiūrėk į mane.

— Ne!

Tačiau staiga jis ištiesia ilgą ranką:

— Eikšen!

Priglaudžia mane prie savęs. Gulime labai labai susispaudę. Puiku, šitokia ramybė po mūšio.

— Pabučiuok mane, — sakau po valandėlės.

Jis atsisuka ir bučiuoja mane į lūpas. Dabar atrodo kaip tikras ežys.

— Ar labai nusivylei? — klausiu švelniai.

— Ne, visiškai ne.

— Tu priblokštas?

— Ne.

— Tikrai?

— Visiškai tikrai. Žinai, visa tai mane nelabai traukia. Man smagiau slidinėti ar laipioti kalnais. Labiausiai mėgstu motokrosą.

— Ar dažnai mylėdavaisi su savo sužadėtine? Kai gyvenot kartu?

— Vieną, dukart per mėnesį.

— Ne dažniau?

— Ne. Ji niekuomet nenorėdavo. Bet jeigu aš kai kada... na taip... būdavau nusiteikęs... ji man nusileisdavo.

— Ar tau atrodydavo, jog ji mielai nusileidžia?

— Niekuomet taip neatrodydavo. Todėl ilgainiui mylėjomės vis rečiau.

— O kai judu išsiskyrėte? Kas buvo tada?

Moricas žiovauja.

— Trumpučiai nuotykiai. Vienai nakčiai. Ar dviem... Bet... viskas blogai baigdavosi. Aš tam netikęs. Tu nesi pirma. Moterims su manim nepatinka.

— Ar nori valgyti? — staiga paklausiau, nes man maudžia skrandį.

— Žvėriškai! — sušunka Moricas su palengvėjimu. — Gal mums kai ko pagaminsi, pupuliuk?

— Gerai!

Iššoku iš lovos. Moricas paseka manimi. Mudu žaibiškai apsirengiam. O paskui ištuštiname šaldytuvą. Kai bute niekur neberastum nei kiaušinio, nei pašteto, nebėra nė trupinėlio duonos ar kruopelės sviesto, palydžiu jį prie durų. Jau pusė dešimtos.

— Kada išskrendi į Austriją?

— Ryt paskutiniu reisu. Iš Ruasi. Ar mudu dar pasimatysim?

— Mielai. Kada tik panorėsi.

Ricis pabučiuoja mane į lūpas.

— Ką dabar veiksi?

— Dirbsiu. Redaguosiu knygą. Tačiau pirmiausia išgersiu stiprios kavos. Kad išsiblaivyčiau.

— Aš tau paskambinsiu, — sako Ricis. Trumpai ir audringai mane apkabina. — Lik sveika, pupuliuk. Netrukus paskambinsiu.

Ir tikrai paskambina. Jau kitą rytą. Po pietų susitinkam „Kupole", trupučiuką užvalgom, Moricas sumoka ir atsisveikindamas padovanoja man didžiulę rožinės spalvos rožių puokštę. Paskui palydžiu jį į oro uostą. Pamojuoju jam. Naktį jis man paskambina iš Vienos. Jis gerai atskrido. Viskas nuostabu. Ir daugiau nieko apie jį nebegirdžiu.

Na gerai! Ricis Hornas ir jo spyglys.

Tai nebuvo labai puiku. Ir aš pasunkėjau vienu kilogramu. Septyniasdešimt vienas! To ir reikėjo tikėtis. Tačiau gavau svarbią pamoką, ir ji buvo to verta: visa tai, kas mane liūdina, silpnina kūną ir protą. Prastas meilužis — ir mano energijos dietai kaip nebūta, aš geriu likerį ir ryju kaip kokia idiotė. Nevykęs filmas pirmąją mano dieną Paryžiuje — ir sveikas mano savikliovos poreikis išgaravęs, aš prisikemšu pilvą maisto, lyg kenkdama priešui. „Happines is as good as food"*, — sako Afrikos masajai. Ir tai tiesa. Jeigu esu laiminga, alkis savaime praeina. O jeigu tik susigadinu nuotaiką, tai iškart imu kenkti pati sau.

Taip, mielieji, žmogus silpnesnis, nei manai. Reikia saugotis to šlamšto, kuriuo aplinkinis pasaulis bando tave apkrauti. Reikia skubėti į saulėtąją gyvenimo pusę. Ir kuo greičiau! Antraip aš grįšiu į Kanadą, sverdama devyniasdešimt kilogramų!

---

* Iš laimės tiek pat naudos, kiek iš valgio *(angl.)*.

Ak, galėčiau klykti iš nusivylimo. Juk Paryžius — meilės miestas. O man tokia nevykusi pasveikinimo dovana! Tačiau aš dar kaitinu ugnyje kitą geležį, ačiū Dievui! Taigi priimu kvietimą, kurį gavau kavinėje praėjusią savaitę. Šeštadienį einu į šventę. Tai, deja, ne prancūziška šventė, tunisiška, tačiau Tunisas kur kas glaudžiau susijęs su Paryžiumi nei Austrija. Be to: arabai temperamentingi. Šito niekas iš jų neatims. Tai gražuoliai degančiomis akimis — kadangi jie mane apspitę kaip musės šviesą, o į mano gatvelę kol kas neužsuko nė vienas prancūzas, pirmiausia patyrinėsiu juos. Juk ir vabalas mėsa!

Tai atsisveikinimo šventė. Tunisietis konditerijos parduotuvės Kontreskarpo aikštėje savininkas grįžta namo (jo parduotuvę perima giminaitis) ir šeštadienį draugams rengia puotą. Jis vardu Nuris, visuomet švariai apsirengęs ir mandagiai mane sveikindavo, o kai neseniai pamatė sėdinčią aludėje, priėjo artyn, atsistojo šalia, išsiėmė geltoną metro bilietą iš kišenės ir pakeverzojo adresą.

— Šeštadienį tu būsi mano viešnia, — pareiškė su tokiu akcentu, kad man net plaukai pasišiaušė, — bilietas galioja, su juo ir atvažiuosi pas mane. Viskas bus puiku, jeigu būsi vietoje aštuntą valandą.

Kai Ricis išvažiuoja, aš pasižiūriu į miesto planą ir pamatau, kad toji gatvė yra kitame Paryžiaus gale, Monmartre. Ji kaip ir ne gatvė, tik mažutis akligatvis, gana toli nuo metro stotelės. Šio kvartalo aš apskritai nepažįstu. Ar ten gyvena padorūs žmonės?

Kol dar svarstau, ką daryti, paskambina Neli ir padėkoja už gatavus rankraščio puslapius. Nusiunčiau jai antrąjį egzempliorių, ir jai viskas pasirodė puiku. Ji gavo ir mano laiškus, jai padarė įspūdį prarasti šeši kilogramai. Lyg tarp kita ko, paminėjau jai, kad šeštadienį esu pakviesta į svečius. Jos žodžiai mane nustebino.

— Elkis, kaip išmanai, — sako truputį patylėjusi, — bet jeigu klausi *manęs,* patariu neiti. Arabai tikri nuodai figūrai!

Ji padeda ragelį, nes pokalbiai iš Kalifornijos su Paryžium brangiai kainuoja.

Valandėlę rimtai svarstau, kodėl arabai tikri nuodai figūrai, tačiau nieko nesugalvoju. Jeigu būčiau radusi atsakymą, gal ir būčiau likusi namuose. O dabar tam nėra jokios priežasties. Be to, galų gale vėl noriu matyti žmonių. Noriu išgerti vyno, gal net šampano, noriu pasilinksminti, pasijuokti ir susipažinti su mielais žmonėmis. Neturiu nė menkiausio noro dar ir šį šeštadienį prakiurksoti namie viena. Trijų man per akis.

Į Monmartrą važiuoju ne metro, o taksi. Vairuotojas — dramblotas prancūzas iš provincijos. Nors jis rūko „Goluaz" cigaretes, kol aš ko neapalpstu, anaiptol nenori padaryti manęs laimingos pridirbdamas sūnų. Jis mano, jog pasaulis ir taip pernelyg tirštai apgyventas, o žmonės šiai žemei kenkia taip pat, kaip ir amarai rožių kelmui. Paskui jis pamėgina įtraukti mane į sudėtingą politinę diskusiją, o kai lieku abejinga, įsižeidęs įjungia radiją. Nuostabu! Dabar man niekas netrukdys žiūrėti pro langą.

Gegužės pradžia Paryžiuje! Bulvarai pilnutėliai žmonių, kaštonai ištisai baltuoja žiedų žvakėmis. Platanai dar miegūsti, vos išsprogę pirmieji šviesiai žali lapeliai. Jie neskuba. Užtat paskui ilgiausiai išsilaiko. Žaliuoja iki pat lapkričio galo. Ak, Paryžius!

Miestas — tikras prašmatnumėlis. Ir kada tiktai pastatyta šitokia daugybė puikių namų? Kiekvienas vis kitoks, visur į akis krinta grožis. Statulos, lipdiniai, fasadų perdalijimai, kaltinės geležies balkonai. Durys, siekiančios net trečiąjį aukštą, su langais viršuje. Negalima atsistebėti.

O jau parduotuvių parduotuvių, prekybos centrų, kavinių, restoranų, aludžių ir gatvės kioskų! Pas mus, Kanadoje, tiktai kelios prekybinės gatvės mieste, o visur kitur nuobodūs gyvenamieji kvartalai, kur apskritai viskas kaip išmirę. Tačiau čia perkama ir gyvenama (ir mylima bei valgoma) *visur*. Pro visas duris veržiasi gyvenimas.

Važiuoju ne iki pat Nurio namų. Išlipu per kelias gatves anksčiau. Šitos apylinkės man neištirta žemė, taigi norėčiau apsižiūrėti. Beje, Kanadoje niekur *neinama* pėsčiomis, *visur* važiuojama automobiliu (anksčiau ir aš lygiai taip elgiausi), tačiau nuo tada, kai sublogau šešiais kilogramais — tas vienas jau vėl ištirpo, — jaučiuosi tokia lengvutė, kad vaikščioti man malonumas.

Iškart pasakysiu — aš jaučiuosi *puikiai!* Išeidama iš namų išsigašinu iki pat pirštų galiukų, nes aukštuomenės moterį, be kita ko, visuomet pažinsi iš to, kad ji bet kada ir bet kur gali nusirengti nuogutėlė ir neapsijuokti. Todėl aš ką tik išsimaudžiusi ir išsišveitusi, ant kojų ir pažastyse — nė plaukelio. Išsitepiau prancūzišku vonių aliejum, švelniu pieneliu, pasišlaksčiau klaikiai brangiais kvepalais. Mano oda švelnučiukė lyg šilkas ir kvapni, kojos apmautos plonytėlaitėmis kojinėmis su siūle ir apautos naujais bateliais su smailais kulniukais ir dailiomis sagutėmis. Jie nepatogūs, tačiau net ir labiausiai išpaikinta paryžietė juos regėdama išblykštų iš pavydo. Tai bateliai pritaikyti tiktai tipenti, bet ne vaikščioti, Kanadoje jais net nebūtų įmanoma avėti. Tačiau Paryžiui jie tinka kaip meilužis lovai. Ir kad nepamirščiau — mano suknutė atsagstyta iki sagutės Nr. 3, po ja vien gundančios kvepiančios baltos šilkinės kelnaitės-baltinėliai. *Voilà!*

Kur toji puota? Smalsaudama tipenu per seną akmeninį grindinį Nurio namų link. Visur čia ramu ir, deja, gana skurdu. Nė medžio, nė krūmelio, vien tamsiai pilkos sienos.

Visai nepanašu į Paryžių. Štai ir akligatvis! Plaukai šiaušiasi iš siaubo — ar čia apskritai kas nors gyvena? Juk tai apleistas fabrikas, o šalia — garažai! Štai stovi namas. Deja. Taigi adresas teisingas. Sulyginu numerius. Be abejonės, man reikia eiti į vidų. Rudi vartų dažai nusilaupinėję, fasadas juodas — mane apima neviltis. Ar Neli tai žinojo? Ar visi arabai sulindę į tokias siaubingas skyles, kad iš nusiminimo valgai dvigubai daugiau nei namie?

Nedrąsiai slenku pro tamsius vartus į kiemą. Mane pasitinka garsi arabiška muzika ir aštrus valgio kvapas. Ir čia atsidaro durys, man moja Nuris:

— *Bonsoir, ma belle!*

Jis dėvi išblukusiais džinsais ir baltais marškiniais, prasegtais iki pat diržo. Gera figūra. Plati krūtinė. Be plaukų (man patinka). Sunki auksinė grandinėlė (man nepatinka). Smakras lygus, kvepia jazmino žiedais. Jis didesnis už mane gera puse galvos.

Nuris pasilenkia prie manęs ir bučiuoja į abu žandus. Šitas nebijo prisiliesti!!!

— Eikš į vidų, tu pirmoji!

Jo kvepalai verčia iš koto.

Jis valdingai apkabina mane per pečius. Patrauklus vyriškis. Gal jam trisdešimt? Ar trisdešimt penkeri? Kad ir kaip ten būtų, kiek jaunesnis už mane, tačiau tai nesvarbu. Viduje jis pritildo radiją ir atneša man nepakenčiamai saldžios mėtų arbatos stiklinę.

— Tavo suknelė labai daili! — Po teisybei, jo tartis nėra jau tokia baisi. — Ar tu rūkai, Hoflila?

— Ne, dėkui. Bet aš esu Ofelija. O-F-E-L-I-J-A!

— *Tu es très belle!* * — jis visiškai manęs negirdi. — Tu

* Tu labai graži! *(Pranc.)*

pati gražiausia moteris, kokią esu sutikęs gyvenime. Aš turiu seserį, ji rudaplaukė, kaip ir tu. Ji pati gražiausia mergina Sfakse. Gal paragautum? — Jis atkiša man datulių lėkštę. Be kauliukų, sulipusių, įdarytų marcipanais. — Viską pats pagaminau. Imk, Ofila! Vaišinkis! Turi valgyti, kad būtum apkūnesnė.

Ragauju, kad jo neįžeisčiau, ir dairausi. Namas — tikras laužas, o butas — palyginti su mano — palapinė. Sutinku, romantiška. Visur gražūs spalvingi rankų darbo apklotai: ant senos žalvarinės lovos, abiejų sofų; grindys išklotos kilimais, ant jų — putnios margos pagalvėlės ir žemi staliukai.

Greičiausiai šitas butas labiau skirtas gulėti, ne sėdėti, nes kėdžių nėra. Ar man sėstis ant lovos? Verčiau jau ne. Tokias lovas pažįstu, jos siaubingai girgžda nuo menkiausio judesėlio. Nors sofa atrodo sukiužusi, surizikuosiu. Sumaniai sėduosi, bet, deja, įsmengu kiaurai.

— Sėskis šalia, — kviečia Nuris, kuris įsitaisė ant raudonos pagalvės žemėje ir ryja mane akimis, — čia patogiau.

Paklausau jo patarimo, bet atstumą išlaikau. Kas žino, ką man dar patėkš šis vakaras. Labai galimas daiktas, netrukus pasirodys jo draugužė (ar žmona su penketu vaikų), o aš nenoriu nieko užgauti.

— Kada susirinks kiti?

Jis nervingai šypso.

— Tiktai pusę devynių. Bet tave aš pakviečiau *aštuntai*, nes turiu pasikalbėti su tavim viena. Sakyk, tu ištekėjusi?

— Ne! O tu vedęs?

Jam regimai palengvėja.

— Irgi viengungis. — Jis reikšmingai žiūri į mane. O paskui prapliumpa: — Jau trys savaitės, kai galvoju vien tik apie tave! Ar žinai? Kasdien laukiu, kai eisi į parduotuvę ar kavinę. Visą priešpietę galvoju: kada ji ateis? Kodėl jos dar nė-

ra? Gal ji šiandien apskritai nepasirodys? Kraustausi iš proto, jeigu vienuoliktą valandą dar nebūnu matęs tavęs aikštėje!

Jis pasislenka arčiau, skausmingai perkreipia veidą. Jo liežuvis, rožinis ir gundantis, atsiduria mano burnoje. Jis ima trūksmingai alsuoti.

— Aš *myliu* tave! Ar žinai? Jau trys savaitės nebegaliu miegoti. Aš beviltiškai nusiminęs. Myliu tave, *ma belle,* mano gėlele, *ma chérie*...

— Kiek tau metų? — nutraukiu jį, nes viskas man pernelyg greitai (tačiau toli gražu ne nemalonu).

— Dvidešimt penkeri.

Jis stveria man už rankos.

— O tau?

— Keturiasdešimt vieneri!

Niekuomet neslepiu savo amžiaus. Tegu jie, tie pasipūtėliai, mato, kokia graži ir geidžiama šiais laikais yra moteris, sulaukusi keturiasdešimties metų. Tačiau neketinu iš to padaryti valstybinės reikšmės reikalo, ir kai Nuris priblokštas išplečia akis, mikliai nukreipiu jo dėmesį klausimu, kodėl jis išvažiuoja iš Paryžiaus. Puikus ėjimas. Jis iškart įsileidžia pasakoti apie save. Jo tėvas — stambiausias viešbučių verslininkas Sfakse, sako Nuris. Vasarą ketina atidaryti dar vieną viešbutį, taigi yra galybė paruošiamųjų darbų.

— Todėl, — išdidžiai baigia pasakojimą Nuris, — aš dirbsiu kartu su tėvu. Esu vyriausiasis sūnus, jis gali manim pasikliauti!

Paskui jis graudžiai atsidūsta ir žvelgia į mane primerktomis akimis.

— Bet nuo to laiko, kai pamačiau, galvoju tiktai apie tave!

Jo žvilgsnis nukrypsta, ilgam sugaišta prie mano lūpų, paglosto krūtinę. Šypsau ir tyliu.

— Kai kiti išeis, šįvakar, po vakarienės, tu pasiliksi... ar tu tada pasiliksi su manim?

Jis ima tankiai alsuoti. Krūtinė po švariais baltais marškiniais kilnojasi, ranka, kurią nedrąsiai ištiesia į mane, dreba. Jo vešlios juodos garbanos ir ilgos blizgančios blakstienos. Aš nusiteikusi pasilikti, tačiau niekuo neišsiduodu.

— Gal, — sakau vylingai.

Ir jis nebesusivaldo.

— Pabučiuok mane, *chérie!* Pabučiuok mane!

Jis kone dūsta iš susijaudinimo, jo lūpos prie pat mano ausies, ranka apglėbia juosmenį, aš kvaistu nuo staigaus jo artumo ir jazminų aromato.

Ir kodėl neturiu jo bučiuoti? Ar kas nors man galėtų atsakyti? Ar esu jauna moteris. Pačiame jėgų žydėjime. Aš graži, geidžiama, ką tik išsimaudžiusi ir niekam neatsakinga. Be to, aš ištroškusi glamonių ir švelnumo. Taip! Jau daug dienų mane kamuoja erotiniai sapnai. Per patį darbo įkarštį, kai sėdžiu prie rašomojo stalo ir tvarkau painius Neli sakinius, mano mintys nukrypsta kitur. (Ricis viską tik dar labiau pablogino.)

Regiu priešais nuogą kūną, žemyn nuo bambos. Stačią falą! Pasiruošusį mūšiui! Man reikia vyro! Tuoj pat! Nuris galėtų būti luošys, kuprius, aklas ir kurčias, dabar negalėčiau jam atsispirti, kai šitaip jaučiuosi.

Valandėlę bučiuojamės.

Beveik nieko nebesuvokdama pajuntu nugara minkštą kilimą, mudu staiga atsiduriame ant žemės kaip sulipę, uždusę ir įkaitę iš geismo. Aš užsimerkusi ir jaučiu, kaip gundantis rožinis Nurio liežuvis slysta nuo mano kaklo žemyn, į kaklo duobutę, iškirptę, tarp krūtų.

— Ooo... — Jis pastebi, kad aš beveik nieko nepasivilkusi po suknute. — *Chérie,* tu varai mane iš proto! Visai apsukai man galvą!

Jis ima sagstyti man suknutę, kvėpuoja trūksmingai, jo pirštai dreba, jis jau bučiuoja man krūtų spenelius. Dejuoja ir kūkčioja, kaip patrakęs glaudžiasi man tarp šlaunų — kam, velniai rautų, jis sukvietė tuos žmones?

Mintis apie žmones prablaivina. Gal jie jau čia pat. Atsipeikėju iš svaigulio, suimu jo galvą delnais ir priverčiu pažiūrėti į mane.

— Bet kada gali ateiti svečiai!

Jis manęs negirdi. Akys atviros, bet žvilgsnis drumzlinas. Jis apskritai nieko nebepastebi, dar labiau spaudžiasi prie manęs, kažką lemena arabiškai, švokščia ir trūkčioja — ne vyras, o išsiveržęs ugnikalnis. Galop jis nusiramina, tačiau ant mėlyno jo kelnių audinio atsiranda tamsi dėmė.

Tai štai kas! Greičiausiai jis irgi toks pat išbadėjęs kaip aš. Kas būtų pamanęs?

— *Tu restes avec moi, chérie?* Ar liksi pas mane?

Vis dar laiko mane apkabinęs.

— Pasiliksiu. Bet dabar turime atsikelti. Ateina svečiai. Netrukus pusė devynių.

Tai padeda. Nuris pašoka ir padeda atsistoti man. Mudu apsikabiname, stovėdami linguojame. Karščio banga pakyla nuo mano kūno apačios ir smogia į veidą. Smilkiniai tvinksi. Ausyse ūžia. Man trūksta oro. Kaip puiku! Puiku! Pasistiepiu ir apkabinu jo kaklą. Taip! Aš viskam pasirengusi.

— Ar tu pasiliksi, mano orchidėja?

— Pasiliksiu.

— *Merci!* — Jis paleidžia mane, apsižiūri ir pastebi šlapią dėmę. — Turiu persirengti. Tu varai mane iš proto, *chérie,* ar žinai?

Jis žiūri į mane, ir kaip pagal komandą abu prapliumpame juoktis. Tada vėl bučiuojamės. Galų gale išsivaduoju iš jo glėbio.

— Ar tu visuomet taip elgiesi su savo svečiais?

— Tik tada, jeigu jie su ilgomis rudomis garbanomis ir jų oda švelniausia pasaulyje, — kaip poetas prabyla Nuris ir dingsta gretimame kambaryje.

— Valandėlę, — šaukiu jam pavymui, — kur čia galima nusiplauti rankas? Ar yra vonia?

Jaučiuosi susitaršiusi ir noriu pasitvarkyti šukuoseną.

— Deja, vonios nėra. Bet tualete yra didelis veidrodis. Ir vandens nusiprausti!

— O kur tualetas?

— Kieme. Už kampo, dešinėje, paskutinės durys koridoriuje. Ir nepasipainiok po kojų durininkui. Jis dažniausiai girtas.

Patrakęs vakaras, galvoju, eidama per kiemą, visiškas pasiutimas. Ką aš čia pamečiau? Apie namą nėra ko kalbėti, apie butą irgi, Nurio visiškai nepažįstu, bus geriausia, jei eisiu namo.

Tačiau krūtinėje man visąlaik daužosi širdis, šypsausi tarytum užhipnotizuota. Tiksliai žinau, kad aplinka nė kiek nesvarbi. Tai tik kerinčio spektaklio „Vyras ir moteris“ kulisai. Namo *neisiu,* nes pjesė jau prasidėjo, slaptažodis ištartas. Sutinku, tai pačios skurdžiausios dekoracijos mano gyvenime, tačiau vaidmuo stebuklingas. Vaidinu jauną meilužę — o šitam vaidmeny aš nepralenkiama, jeigu tiktai jį gaunu!

Iš tikrųjų vakaras virsta beprotišku!

Viena staigmena veja kitą. Pirmoji — tualetas. Iškart pabrėžiu — būčiau radusi jį ir be Nurio aiškinimų. Tas kvapas, kuris plūsta į mane jau tamsiame koridoriuke duobėtomis

akmeninėmis grindimis, toks stiprus, kad nepaklystum netgi su dujokauke.

Dar labiau nei toji smarvė mane pašiurpina tai, ką randu už nurodytųjų durų: pilka tuščia patalpa, žavi kaip kalėjimo kamera. Grindys pilko betono, prie sienos kabo perkrypusi mažytė prausykla, virš jos – veidrodis, o nuo lubų nykiai karo sena rankena nuskalauti vandeniui.

Iš tos rankenos galima spręsti, jog čia kada nors *buvo* klozetas. Tačiau dabar jo niekur nė padujų. Grindyse likusi tiktai apskrita, dvokianti skylė, pakankamai didelė, kad į ją įpultum.

Širdis man nukrinta į kulnis. Spoksau į tą skylę užsiėmusi nosį. Tai neįmanoma. Butas be vonios jau tikra nelaimė. Tačiau butas *be klozeto?* Ar apskritai taip gali būti? Pasaulinio garso Paryžiaus mieste? O gal tai tiktai pokštas? *Practical joke,* taip mėgstama šunybė pas mus, Kanadoje?

Taip, matyt, štai kaip! Kažkas nori pasityčioti iš Nurio. Žino, kad šįvakar jis rengia puotą, ir nusuko jam tualeto kriauklę. Namas pilnas svečių ir be tualeto – tikras siaubas.

Kiek įkabindama ir pajėgdama savo prabangiais bateliais lekiu atgal į butą. Be kvapo įgriūvu pro duris.

– Kas yra? – Nuris kaip tik kišasi marškinius į naujas kelnes. – Ar tave sučiupo durininkas?

– Jūsų tualetas pavogtas!

– Kas?! – Nesusigaudydamas jis spokso į mane, bet paskui vis dėlto nuseka man iš paskos per duobėtą koridorių. Meta žvilgsnį pro duris ir sumišęs sako: – Bet juk jis čia!

– Kur?

Susijaudinusi prasispraudžiu pro jį.

Nuris rodo į skylę.

– Štai, *chérie,* kurgi daugiau?

Ar aš teisingai suprantu? Klozetas nepavogtas, jis tik įkrito į skylę? Ar įmanomas daiktas? Matyt, šiuose senuose namuose grindys netvirtos. Bet kodėl Nuris nė trupučiuko nesijaudina? Pasilenkiu pasižiūrėti, kas ten atsitiko, bet taip tamsu, jog nieko nematyti. Viskas dramatiškiau, nei mums atrodo. Jeigu mums nepasiseks, tai klozetas užkiš kanalizaciją! Mane pagauna panika.

— Ką dabar darysime? Turime kažkaip jį iškelti, kol nutiks katastrofa.

— *Ką* iškelti? — smalsiai klausia Nuris, irgi pasilenkdamas prie skylės.

— Daiktą! Atsisėsti!

— Atsisėsti? — Nuris pasitraukia nuo manęs: — Tu nori ištraukti iš apačios tą smirdalynę ir ant jos *atsisėsti?* Ar tu *susirgai,* Hoflila?

Pasipiktinusi sušnopuoju. Koks nesusipratimas!

— Ne *šitą* daiktą! Klozetą! Kriauklę! Sėdynę!

— Sėdynę? — Nuris sumišęs kraipo galvą. — Čia nėra jokios sėdynės. Čia viskas atliekama žaibo greitumu ir maunama laukan. *Voilà.* — Jis rodo į betonines grindis. — *Štai čia yra tualetas!*

— Čia yra tualetas? — pakartoju, ir po truputį man viskas paaiškėja.

— Taigi! — nusiviepia Nuris.

— Šitoji *skylė* yra tualetas?

— Atspėjai, mano rože. — Jis ištempia mane į koridorių ir pabučiuoja į ausį. Stipriai susiglaudę grįžtame atgal. Ką man sakyti. Geriausia pasižiūrėti į šitą nuotykį su humoru. Be to, aš nesinaudosiu tualetu, nė dešimt arklių į jį manęs neįvežtų.

Kieme kvepia pavasariu. Tačiau bute atsiduoda valgiais. Šalia durų mažytė niša viryklei, medinis stalas, dujų balionėlis, trijų vietų viryklė ir trys puodai, kurie įspūdingai kun-

kuliuoja. Nuris sustoja prie jų, energingai pamaišo ir nesivaržydamas paragauja (gana garsiai čepsėdamas). Sučepsi keturis kartus, iškiša smailą raudoną liežuvį ir švariai nulaižo ne tik šaukštą, bet ir kotą. Paskui vėl ima maišyti, su *tuo pačiu šaukštu!* Ir su *šituo* vyru aš turėsiu miegoti?

Kanadietiški papročiai kitokie. Išsigandusi žiūriu, kaip jo bacilos keliauja į mano vakarienę, kaip ten jos pašėlišku greičiu dauginasi, kuria koloniją po kolonijos. Dabar jų jau tikrai milijonai, o tada, kai valgis bus patiektas, jos bus užkariavusios visą puodo turinį. Ką daryti?

Apstulbusį mano žvilgsnį Nuris priskiria savo virimo menui.

— Aromatas verčia iš koto, ar ne? Keturias valandas viriau. Gal norėtum trupučiuką paragauti? — Jis prikiša man prie veido minėtąjį šaukštą, sklidiną žirnių raudonam virale. Nuolankiai išsižioju.

— Gardu?

— Labai!

Gardu iš tikrųjų. Tačiau mano dietai tai nei į mietą, nei į tvorą. Viralas pilnas mėsos skaidulų, taigi baltymų, o žirniai — gryni angliavandeniai. Ir vis dėlto nuryju, dabar man į viską nusispjaut.

Nebent išeičiau namo, bet dabar taip negaliu pasielgti. Pernelyg jau traukia šitas nepažįstamas egzotiškas vyras, stovįs prieš mane, o aš ištisą mėnesį su niekuo nepermiegojau. Tiesa, jis ne valstybės galva (ir niekuomet toks nebus), jis net nelabai švarus (o ir kaip jis nusimaudytų), jo tualetas manęs ko nepribaigė, jis netgi nemoka ištarti mano vardo. Tačiau niekas nebesvarbu.

Aš matau jo ilgas raumeningas kojas, tvirtus sėdmenis, stiprią krūtinę, stambų kaklą, ką tik nuskustą smakrą, rožinį liežuvį, kuris tolydžio laižo lūpas, kai tik jis žiūri į mane (ir galvoja apie tai, kas bus vėliau). Aš matau primerktas tamsias akis ir ilgas blakstienas. *Prašmatnus* vyro *egzempliorius!*

Nuris atneša man kitą stiklinę šleikščiai saldžios pipirmėčių arbatos. Paskui atsiklaupia šalia ir padeda galvą man ant kelių. Jo alsavimas degina man šlaunis, rankos maigo strėnas taip, kad tikrai išeisiu išmarginta mėlynėmis. Jis tuoj sudraskys man suknelę.

Kanadoje toks temperamentingumas nežinomas. Pas mus, namie, moterys glamonėjamos švelniau. Ar malonu? Nemalonu? Vis dėlto geriau nei su Riciu Hornu. Na, jeigu man būtų aštuoniolika metų, šitokio vyro bijočiau.

Tačiau kai tau jau keturiasdešimt vieneri, žvėrį pažįsti ir moki sutramdyti.

Bent taip manau.

Tačiau gyvenimas kupinas staigmenų, ir ši šventė niekuomet neišdils man iš atminties. Dabar žinau, kodėl arabai turi tiek daug vaikų. Dabar žinau, kodėl Afrikos tautos dauginasi lyg patrakusios. Savo kūnu patiriu, kas ten, apačioje, darosi. *Labai* keisti papročiai, tiek tegaliu pasakyti.

— *Je t'adore, mon amour,* mano angleli, mano geltonoji antyte, — šnibžda Nuris su tokiu akcentu, kad plaukai šiaušiasi.

Per kiemą artėja pirmieji svečiai.

Atsisėdu ir susiglostau plaukus.

Ateina labiausiai pamokoma mano gyvenimo naktis.

5

Pakviesta dvidešimt svečių, ir staiga butas visas jų prisipildo. Visur nepažįstami žmonės, keturi ant žalvarinės lovos, po penkis ant abiejų sofų, o kiti vaizdingai sugulę ant margaspalvių pagalvių. Visi nusiavę, rūko, ir netrukus nebelieka kuo kvėpuoti. Pilkos dūmų sruogos temdo žvilgsnį, bet matau pakankamai: man nepatinka nė vienas vyras — o *aš,* kaip visuomet, esu pati dailiausia.

Nuris išdidžiai pristato mane savo draugams. Nevalingai bandau įsidėmėti tą daugelį vardų, nes mes, kanadiečiai, mandagi tauta ir kiekvieną, su kuo tiktai susipažįstame, iškart vadiname vardu (kad tas galvotų, jog juo susidomėta). Mano atmintis ypatinga, ir namie juokomis įsidėmiu dvidešimt vardų. Tačiau čia aš bejėgė — pirmąkart savo gyvenime. Vardai pernelyg svetimšališki (be penkių Mahometų ir dviejų Jusufų) — be to, visi vienas kitą tujina ar kreipiasi „seni".

Kaip jau sakiau, vardų neįsidėmėjau. Tačiau aiškiai kaip dieną supratau ką kita. Visi vyrai arabai, o moterys — tik europietės. Greičiausiai čia susirinko pažangieji tunisiečiai, neigią radikalų islamą. Nurio draugai švariai nusiskutę, vakarietiškai apsirengę, geria alkoholį (pigų afrikietišką raudonvynį, deja, ne šampaną!) ir nevengia visų akivaizdoje šnekučiuotis su savo draugužėmis. Ką čia paistau — šnekučiuotis. Jie taip blevyzgoja, kad man plaukai šiaušiasi. Kiek pajėgdama, viską leidžiu negirdomis, guosdamasi bent tuo, kad čia broliaujasi Šiaurė ir Pietūs, ir tai gerai.

O gal mes, moterys, čia tiktai atsitiktinės pažįstamos? Nuodėmingas malonumas, o arabės žmonos namuose dailiai augina vaikučius ir iš nevilties taip šutina maistą, kad nutunka dešimčia kilogramų per daug? Labai įmanomas daiktas. Tiktai niekuomet to nesužinosiu, nes po šio vakaro tikrai nebepasirodysiu tarp šių sluoksnių. Nuspręsta!

Išdalintos lėkštės ir šaukštai. Apspintame medinį stalą. Kiekvienas gauna po didžiulę porciją, o valgoma ten, kur susirandama vietos. Įsispraudžiu ant sofos šalia Nurio ir pasistengiu nieko neišpilti, o tai ne taip lengva. Visi aplinkui čepsi ir vulgariai pokštauja.

— Nuri, — klausia viena mergina trumpais plaukais ir blizgančiais auskarais, — gal namie turi bent šlakelį pieno? Aš nemėgstu vyno.

— Pieno? — pajuokauja tamsus vyrutis, tupįs priešais ją ant grindų. — Kam tau pienas? Ar pati neturi?

Ir begėdiškai išsiviepęs spokso jai į krūtis.

— Prikąsk liežuvį, — pabara jį Nuris ir paduoda merginai pipirmėčių arbatos. — Valgyk, — paskui paragina mane, ir jo žodžiai nuskamba kaip įsakymas, — aš viriau keletą valandų. Niekuomet daugiau negausi tokio skanumyno.

Tai kuskusas — nacionalinis arabų patiekalas iš stambių kukurūzų kruopų, riebios avienos ir tiršto raudono daržovių viralo, — ir visame plačiajame pasaulyje niekas labiau negalėtų pakenkti mano dietai. Valgau tyčia lėtai, kramtau ištisas minutes, o paskui nemačiomis padedu puspilnę lėkštę ant grindų. Nuris kemšasi tiek, kiek telpa. Po valandėlės jau viską sušveitęs ir įsideda dar.

— Žinau, kad tu mane myli, — paskelbia paskui kramtydamas, — tylėk, nieko nesakyk. Ofila, mano gėlele, tai niekam ne paslaptis!

— Įdomu! Ir iš kur tu žinai?

— Mat tu visą laiką *plonėji!* Blogsti lyg pašėlusi. Kasdien tavęs lieka vis mažiau. Ar manai, kad aš esu aklas? — jis pergalingai kvatojasi. — Prieš tris savaites svėrei mažų mažiausiai penkiais kilogramais daugiau. Tiesa?

— Tiesa!

— Jeigu liesėji, tai esi arba ligonis, arba įsimylėjęs. O tu juk nesergi. — Jis žiūri man į akis, apkabina per pečius ir suspaudžia. — Aš irgi tave myliu, — šnibžda, — o kur tavo lėkštė? Prisišveisk iki soties! Valgyk, Ofila! Mūsų laukia sunki naktis. Ar supranti, vėliau mums prireiks daug jėgų?

Suprantu ir kulnu pastumiu lėkštę po sofa. Bet Nuris paima kitą, prikrauna iki pat kraštų ir neatitraukia nuo manęs akių, kol viską ištuštinu.

Paskui patiekia migdolų, datulių, riešutų, chalvos, marcipanų ir pyragaičių, nuo kurių varva medus. Ir dar saldaus palmių likerio moterims ir stiprios baltos palmių degtinės vyrams. Nieko nepadarysi! Šiaip ar taip, dieta jau nuėjo šuniui ant uodegos. Nenoriu būti nemandagi ir vaišinuosi. Tačiau kadangi jau kelios savaitės riboju valgį, aš atpratusi nuo tokio maisto. Po antrojo marcipano rutuliuko sėdžiu lyg su akmeniu skrandyje.

Gal man pagelbės degtinės taurelė? Kaip vaistai? Iš tikrųjų padeda. Bet alkoholis iškart trenkia į galvą. Aplinkui viskas ima suktis. Vis dėlto pastebiu, kas vyksta ant sofos šalia manęs.

Čia sėdi Jusufas, Nurio pusbrolis, kuris kažką labai energingai kalba itin dailiai švedei, vardu Gunila. Jis kalba, kalba ir kalba, o ji tiktai purto galvą.

Ji simpatinga mergina, vienintelė iš viso ratelio, kurią dar norėčiau vėliau pamatyti. Matyt, Jusufas jos draugužis. Tiktai įdomu, kiek dar bus, nes jis nepakenčiamas. Jis sugeba kalbėti tiktai apie vieną dalyką: savo pajėgumą. Niekaip negali liautis gyręsis, ir taip balsiai, kad *turi* klausytis.

— Ei! — šiurkščiai stumteli Nuriui į šoną. — Ar girdėjai paskutinę naujieną? Mano straublys vis labiau tįsta.

Nuris nepatikliai išsišiepia, kažko paklausia jį arabiškai, ir tai Jusufui pasirodo siaubingai komiška. Jis ima raitytis iš juoko, skambiai plekšnoti sau per šlaunis ir atsako tokiu arabiškų žodžių pliūpsniu, kad man galutinai apsvaigsta galva.

— Taip, taip! — sušunka jis prancūziškai. — Šiandien po pietų pademonstravau jį Gunilai keturis kartus, ir tik per ketvirtį valandos!

Aplinkui visi nutyla. Susidomėję ima klausytis.

— Tačiau tai tiktai pradžiai. Taip sakant, apšilimui! — Jis nutyla, kad dėmesys sustiprėtų, ir pasilenkia į priekį: — Gu-

nila atsikelia, ketina apsirengti, tačiau nespėja. Pašoku iš lovos, nuplėšiu nuo jos baltinius ir palaiminu ją gražuolių gražuoliu. *Voilà!* Ji plūstasi ir šaukia, tačiau aš vėl galiu. Tai bent pašlovinimas. Paskui ji ketina susišukuoti: atsistoja priešais veidrodį, paima šepetį, tačiau daugiau nieko nebespėja. Čiumpu ją kaip stovi, lygiai taip, ir padovanoju nepamirštamą akimirką. Bet tai dar ne viskas. Gunila nulekia į virtuvę, užsidaro, apsimeta pasislėpusia, tačiau su manim tokie dalykai, Nuri, mano seni, neišdegs. Išspiriu duris, ir vėl viskas iš pradžių – tai bent palaiminimas. *Voilà!* Prisiekiu gyvybe, *je l'ai baisée* aštuonis kartus per pusvalandį! Ir jeigu tu nebūtum pakvietęs mūsų vakarienės, aš dar tebetriūsčiau. Kaip drugelis ant gėlės žiedo arba, tiksliau, ant virtuvės grindų. Beje, niekuomet nebuvau tokios puikios formos!

Kiti klykia, bet aš nesuprantu pasaulio. Išspirti duris? Nuplėšti žemėn apatinius? O paskui aštuonis kartus per pusvalandį? Taigi vienam pasimylėjimui neišeina nė po keturias minutes. Neįmanomas daiktas! Jeigu jau guluosi su vyru į lovą, tai mudu mylimės mažiausiai pusantros valandos. Net pats prasčiausias iš mano keturiasdešimt trijų meilužių ištvėrė penkiasdešimt minučių. Gal aš ne taip supratau Jusufo žodžius? Aš beveik niekuomet negeriu alkoholio. Gal degtinė pakenkė mano nuovokai?

– Ką čia šneka tavo šaunusis pusbrolis? – klausiu Nurį. – Prašyčiau man paaiškinti, aš kilusi iš kito krašto ir nesuvokiu jūsų papročių.

Nuris išsiviepia ir priverčia mane išgerti taurelę palmių likerio.

– Jis kalba apie sutuoktuves. Adomas ir Ieva. Vyras ir moteris. Ar pas jus, Kanadoje, to niekas nežino?

– Vyras ir moteris? – pakartoju pasipiktinusi. – Ir visa tai net netrunka keturių minučių? Matyt, tai pokštas!

— Taip ir yra! — sušunka Gunila, čiumpa savo rankinuką ir išlekia į kiemą.

— *Merde!* — nusikeikia Jusufas, pašoka ir išsiveja ją. Abiejų daugiau nebepamatom.

Nuris kvailai juokiasi ir tvirtai mane apkabina. Laisva jo ranka klaidžioja man ant šlaunų. Ji tokia karšta ir šlapia, kad jaučiu net per geltoną šilką. Ši tema jį greičiausiai taip kaitina, kad geismas trykšta iš visų porų.

— Mano gėlele! Mano Fatima! — kužda jis man į ausį, ir jo kvapas muša tokia pat drėgme kaip ir rankos. — Tu visa tvieski šiluma, aš einu iš proto. Su tavim galėčiau kiaurą naktį! Šimtąkart! Kol patekės saulė, ir nė akimirkos mažiau. Mano pusbrolis, palyginti su manim, netikša. Aš galiu ištisas valandas. *Ištisas valandas!* Lažinamės?

Visi šie ženklai man skelbia pavojų. Iš patirties žinau, kad vyrai, kurie giriasi pajėgumu, netikę meilužiai. Tas, kas gali, paprastai tyli. Žodžių veltui nešvaisto. Jis niekuomet nesidangsto tokiomis pergalėmis, niekuomet nesigiria, kokio ilgio, kietumo, didumo ar ištvermingumo yra pati geriausia jo kūno dalis, niekuomet netvirtina, kad gali patenkinti bet kokią moterį, ir niekuomet nepasakoja vulgarių anekdotų. Specialistas veikia, o ne tuščiai aušina burną.

Nurio pagyros, šlapia dėmė, taip staiga atsiradusi ant jo kelnių, šlapios rankos, godus žvilgsnis — žinau pakankamai. Tačiau ištisas mėnuo dorybės ir kelios taurelės degtinės sukausto mano ryžtą. Tiek to, aš pasiliksiu ir pasižiūrėsiu, ką man atneš vakaras. Į viską pasižiūrėsiu kaip į bandymą, ne kaip į malonumą. Juk visuomet ir iš visko mokaisi. O kiek save pažįstu, vis dėlto išpešiu ir sau kokios nors naudos.

Pirmą valandą išsivaikšto paskutiniai svečiai. Mudu vieni. Butas atrodo kaip mūšio laukas, ore nors kirvį kabink, tačiau Nuriui tai nė motais. Jis uždega storą geltoną žvakę,

nuo kurios iškart ima sklisti salsvas aromatas, ir prieina prie manęs.

Aš guliu ant sofos, nusiavusi batus, pasidėjusi po galva rankas ir laukiu, kas bus toliau. Iš savo keturiasdešimt vienerių metų aukščio žvelgiu žemyn į jaunąjį vyrą, kuris manęs apskritai nebetraukia. Jis gražuolis, teisybė. Tačiau aš ir pati graži. Tai kodėl neinu namo?

Nuris nevikriai ima sagstyti man suknelę. Trisdešimt tris sagas. Jo pirštai dreba, jis kvėpuoja trūksniais. Galų gale susidoroja. Kaip luobą praskleidžia geltoną šilką abipus mano kūno.

Tada žiūri į mane. Jo gundantis rožinis liežuvis pasirodo tarp lūpų, jis ima švokšti ir uždeda įsijaudrinusias rankas man ant šlaunų, ant nuogo kūno, ten, kur baigiasi kojinės. Iš jo akių suprantu, kad iki šiol nebuvo matęs nieko labiau geistino.

Laukiu, kad jis padėtų man visiškai nusirengti suknelę. Kad numautų raitydamas nuo kojų plonytėlaites kojines, paimtų į delną mažas išpuoselėtas pėdas ir pasigrožėtų nepriekaištingos formos pirštais. Laukiu bet kokio švelnumo, kuris mane sujaudintų. Tačiau nieko panašaus neatsitinka.

Nuris staiga surinka, pašoka, nusiplėšia drabužius. Jie nukrinta ant pilnos peleninės, bet jis to nė nepastebi. Paskui atsisuka į mane, ir pirmąkart aš regiu jį nuogą. Gražus raumeningas kūnas, dailių proporcijų kojos. Tačiau tas daiktas, kurį jis slėpė kelnėse, mažučiukas, rudas, apipjaustytas ir riestas. Pernelyg išriestas! Turkiškas pusmėnulis, arabiškas kardas — tai čia tiktai falo simboliai? Panašūs į jų vyrų puošmenas!

Šiaip ar taip, kerinti anatomija.

Susidomėjusi ištiesiu prie jo ranką, bet nespėju. Nuris veriamai suaimanuoja ir taip drimba ant manęs, kad po mu-

mis ko nesulūžta sofa. Paskui nori įsiskverbti į mano kūną, tačiau tai juk neįmanoma, nes kelią jam pastoja mano kelnaitės–baltinėliai.

Aš noriu paslaugiai pasisukti ant šono, kad bent ištraukčiau rankas iš rankovių, tačiau Nuris slegia mane kaip uolos luitas ir dar laiko tvirtai apkabinęs.

Jis šniokštuoja, dreba, gargaliuoja, dejuoja ir myga — ar šiandien aš to jau nepatyriau? Ir vėl pajuntu, kaip man tarp šlaunų nuvarva skystis.

Negali būti!

Aš sukrėsta iki širdies gelmių. Ar tai suaugęs vyras, ar pradinukas, kuris pirmąkart prisilietė prie moters? Ši scena primena man mokyklinius metus, pirmuosius draudžiamus bučinius užpakalinėje didelio tėvų automobilio sėdynėje. Tuomet vykdavo kažkas panašaus — ir jau tada man nepatiko, nors ginant berniukus reikia pasakyti, jog jiems tebuvo tik penkiolika ar šešiolika metų. Tačiau Nuriui dvidešimt penkeri! Jis suaugęs. Vyras. Iš tikrųjų pasaulis pilnas staigmenų!

— *Chérie,* tu varai mane iš proto! Aš neištversiu! Mirsiu!

Jis gniaužo man krūtis, to irgi negaliu pakęsti, nes skauda. Po truputį netenku kantrybės.

— Paleisk mane, jei ne — išeinu namo. Tu mane per stipriai slegi!

— Juk aš esu vyras, o tu varai mane iš proto!

Kvailas išsisukinėjimas, manau ir sakau:

— Tikras vyras gali susivaldyti! Tu pernelyg nekantrus, o *aš* to nepakenčiu.

— Bet *tu* kalta! — Jis įsikniaubia veidu į mano garbanas. — Tu atimi man protą! Man dar niekuomet šitaip nėra buvę. Dar niekad! Dar niekad!

Jeigu būčiau buvusi aštuoniolikmetė, būčiau patikėjusi šita nesąmone ir iškart pasijutusi kalta. Bet kai tau jau ke-

turiasdešimt vieneri, tai pažįsti vyrus ir žinai, kad dėl nesėkmių lovoje jie *visuomet* apkaltina moteris.

— Paleisk mane, — sakau įsakmiai, — ir pasižiūrėk man į veidą!

Jis klusniai pakelia galvą. Jo akys pasruvusios krauju ir blizga. Ar jis verkia? Jis tikriausiai neturi jokios patirties lovoje ir, žinoma, nedrįsta prisipažinti. Nejučia giliai atsidūstu. Man išblėso paskutinė viltis smagiai praleisti naktį, tačiau niekaip negaliu prisiversti ir palikti jį čia gulėti vieną tokios būsenos. Na, gerai! Aš duosiu jam pamoką be jokio užmokesčio. Būsimoji jo žmona man už tai padėkos.

— Nuri, meilė tik tuomet graži, kai viskas daroma lėtai ir švelniai. Ar tu mane supranti? Mums ištisa naktis laiko. Tu niekur nepavėluosi! Pabučiuok mane, *chérie!* Ir trupučiuką paglamonėk. *Ne taip audringai!* Tu ir vėl mane skaudini! Ar negirdi? Aš juk pasakiau — lėtai. Ir švelniai!

— Bet juk aš vyras!

— Aš žinau tai, kiškuti!

— Vyrai nėra švelnūs!

— Mano gimtinėje švelnūs. Ar tau dar niekas nesakė, kad moterims labiau patinka švelnūs vyrai? Tuomet įsidėmėk mano žodžius ateičiai. Ir dar vienas dalykas. Jokia moteris nemėgsta, jei puoli ją kaip patrakęs taip, jog jai lieka mėlynių. Ar tai taip sunku suprasti?

Mėlynės jį įtikina.

— Pardon, *chérie!*

Jis atsikelia, atsineša virtuvinį rankšluostį ir sausai nušluosto man šlaunis. Paskui sviedžia tą rankšluostį ant drabužių krūvos.

— Dabar darysiu viską taip, kaip norėsi! — pareiškia švelniai ir viltingai žiūri į mane. — Tiktai pasakyk, ką daryti!

— Tuomet padėk man nusirengti!

Nuris uoliai linkteli ir pradeda mauti kojines. Lėtai nuraito jas man nuo kojų. Auksinė jo grandinė siūbuoja, juodi plaukai blizga žvakės šviesoje. Jo kvepalai erzina man nosį.

— O dabar suknelę. Ir baltinius.

Nuris linkteli ir paklūsta. Galop mudu abu nuogi.

— Viskas, — paskelbia jis ir laukdamas žvelgia į mane.

Tačiau man vėl iškilusi senoji dilema.

Aš negeriu tablečių, nes jos man kenkia. Neįsidėjusi ir spiralės, nes net ir sapne man neateitų į galvą kaišioti geležų į jautriausią kūno vietą. Putų tablečių irgi nenaudoju, nes tie cheminiai vaistai, kurie pakankamai stiprūs, kad sunaikintų spermą, *negali* išeiti į sveikatą ir mano organizmui. Juk nesu pamišusi, kad gadinčiau savo sveikatą! Moterys ir šiaip neša sunkią mėnesinių, nėštumo ir gimdymo naštą — tai vyrai bent jau gali pasisaugoti. Dauguma jų paprašyti taip ir elgiasi. Tačiau kad ir kaip keista, net paskutiniame dvidešimtojo amžiaus ketvirtyje milijonams sveikų moterų neapsiverčia liežuvis šito paprašyti, taigi jos geriau metai po metų ryja hormonus ir kaišiojasi laidagalius į apatinę kūno dalį — o vėliau stebisi, kad serga.

— Prašau tave pasisaugoti, šiandien pavojinga!

Šitas sakinys paprasčiausiai joms neįveikiamas.

O *aš* galiu jį ištarti. Pasakysiu dar ir kitoniškų dalykų, taip padarydama Nuriui paslaugą, už kurią neįmanoma atsilyginti. Galop moterys turi išmokti ir prasižioti lovoje — iš kur vyrai gali atspėti, ko tu nori? Taip, šitas privalumas atsiranda sulig metais. Įsidrąsini, sakai tą, ką galvoji, ir prisidedi prie gerų meilužių skaičiaus didėjimo. O šito, mielieji, pasauliui *verkiant* reikia!

— Viskas! — pakartoja sutrikęs Nuris. — Apie ką tu ištisai mąstai? Aš baigiau, o dabar pasakyk man, ką daryti toliau.

Jis sėdi priešais tiesus kaip žvakė, prikandęs liežuvį ir valdydamasis, kad nežiūrėtų į nuogą mano kūną. Nors jis ir nepuola manęs, nebučiuoja, neglosto, neliečia, nes tai, matyt, atimtų jam susivaldymo likučius. Na ir keista padėtis! Jeigu pasiryžčiau laukti meilaus žvilgsnio, malonaus žodžio, kuris mane įkaitintų, tai, be jokios abejonės, pratysočiau čia iki Paskutinio teismo dienos.

— Prašau dabar man pasakyti, ką turiu *daryti?*

Nurio balsas dreba iš nekantrumo.

— Atnešk man degtinės!

Be žodžių jis paklauso, o aš išgeriu degtinę vienu mauku.

— Taigi saugokis. Tablečių aš negeriu, o šiandien man pavojinga!

— Kaip? Pavojinga? — nutraukia jis mane pasibaisėjęs. — Tai tu ištekėjusi, ir tavo vyras žino, kur esi?

— Ne ne! Aš galėčiau pastoti!

Tai jam patinka.

— Oooo! *Mon amour!* Tu pasirinkai tinkamą vyrą. Padarysiu tau nuostabų vaiką!

— Bet aš nenoriu vaiko!

— Tu nenori *vaiko?*— niekaip nesuvokia jis. — Ar jau turi vaikų?

— Ne. Tam nėra laiko. Aš turiu dirbti, pati save išlaikyti. O netrukus grįžtu į Kanadą. Ar turi prezervatyvą?

Nuris pasipiktinęs purto galvą. Žinoma, neturi. Ko aš tikiuosi? O Dieve! Savo pirmąją meilės naktį Paryžiuje įsivaizdavau kur kas lengvesnę.

— Ar sugebėsi pasisaugoti? — klausiu nepatikliai.

— Pasakyk, ką turiu daryti.

Jis prikanda lūpą.

— Juk kaip tik *sakau.* Turi *pasisaugoti.* Ar žinai kaip?

— Taip! Taip! Taip! — nuskambėjo nelabai įtikinamai. — Aš visuomet pasisaugau. Saugojausi su visomis mylimomis moterimis!

— Negali nuleisti mano *viduje*. Turi tvardytis kiek įmanoma ilgiau. Pasakysi man, kai nebegalėsi susilaikyti. Ar pažadi? Jokio orgazmo *mano viduje. Tu come prends?*

— Taip! Taip! Taip!

Jis vis dar nežiūri į mane, spokso į sieną man už galvos ir kalba lyg transuodamas.

— Ar tu mane apskritai girdi?

— Taip! Taip! Taip! Aš saugosiuos!

Na gerai. Ant nepatogios sofos su duobėtu čiužiniu aš pasitraukiu tolėliau, kad jis turėtų kur atsigulti. Kas žino, gal jis ir sugebės. Be to, po dviejų orgazmų gal jam nebe taip stipriai spaus apačioje.

Orgazmų? Ak tu Dievulėliau. Per degtinę pasidariau užuomarša. Juk šitoks Nuris man kaip nuodai. Pats metas rimčiau imtis jo seksualinio auklėjimo.

— *Chéri,* dabar tau pasakysiu kai ką svarbaus, o tu turi įsidėmėti. Kai būna pavojingos dienos ir namie neturi jokios apsisaugojimo priemonės, tuomet paprastai galima mylėtis tiktai vieną kartą.

— Kodėl? — nepatikliai klausia Nuris.

— Mat tavo galas apačioje jau visas pilnas sėklos, ir tą valandėlę, kai tik pradėsi mylėtis, jau bus atsitikusi nelaimė.

Nuris sėdi lyg stabo ištiktas.

— Nebijok, — nuraminu jį, — aš žinau, ką galima padaryti. Tai visiškai lengva. Paklausyk. Tu nulėksi į tualetą, *mažojo reikaliuko,* kad viskas išsiplautų. Toliau nusiprausi apačią. Bet švariai! Tai ir viskas. O. K.?

Nuris spokso į mane, lyg būčiau kalbėjusi kiniškai.

Pabučiuoju jį.

— Būk geras, nueik į tualetą, padaryk siusiuką, bent trupučiuką, o paskui švariai nusiplauk *su muilu!*

— Bet aš nenoriu į tualetą! — pasipiktina Nuris.

— Ne, tu privalai. Gana vieno kito lašo. Prisiversk!

— Bet aš negaliu, kai esu šitoks susijaudinęs! — Kaip užsispyręs vaikas jis parodo į stačiai aukštyn styrantį savo organą. — Galiu stengtis kiek įmanydamas, nieko neišeina!

— Tai padaryk, kad jis suglebtų! Pabandyk su šaltu vandeniu. — Ar aš iš tiesų noriu, kad jis savo šventenybę pakištų po šaltu dušu? Noriu!

— *Privalai* pabandyti, — sakau negailestingai, — antraip mudu negalėsime suartėti!

Valandėlę jis svarsto, mato, kad kalbu rimtai, ir dūsaudamas apsivelka marškiniais. Paskui susiranda tuščią konservų skardinę, atsuka man nugarą, atsistoja šalia virtuvinės nišos ir laukia. Maždaug po penkių minučių išgirstu tyliai čiurksint.

— Dešimt lašų, — šaukia susižavėjęs Nuris, sviedžia skardinę į šiukšlių kibirą ir žaibiškai nusirengia.

— *Voilà, chérie, ça marche!* * — Tada nusiplauna kaip lieptas, nusišluosto švariu baltu rankšluosčiu ir šypsodamas prišoka prie manęs: — Padariau viską, ko norėjai, dabar sakyk, ką veikti toliau!

Na gerai. Nors Kanadoje vyrai ir nesiusena meilužių akyse į konservų skardines, dvokiantis tualetas būtų buvęs kur kas nemaloniau, gerai, kad jis ten ir nėjo. Jis turi daugiau subtilumo, nei anksčiau maniau. Šaunus berniukas. Atsilygindama (ir kad įsitikinčiau, jog ten viskas gerai) dabar pabučiuosiu jį apačioje. Ten pakankamai patrauklu.

— Gulkis šalia manęs, *chéri*. Gulkis, pasakiau, o ne *pulk*. Ne, ne! Ne *ant* manęs! Nepakenčiu, kai vyras guli ant ma-

* Štai, brangioji, viskas! *(Pranc.)*

nęs. Eikš čia. Man prie šalies. *Voilà!* Ir gulėk ramiai. Visiškai ramiai!

Nuris sunkiai kvėpuoja, kai pasilenkiu prie jo. Spermos aštrus kvapas, beveik toks pat kaip alkoholio, tačiau ant stačio riesto Nurio galo nieko panašaus nejusti. Pabandau liežuviu, skonis tiktai muilo. Gerai. Vaikutis švarus, paruoštas darbui. Bet man metas baigti tyrimą, antraip viskas vėl pasikartos. Nuris jau dejuoja ir dreba. Matyt, jam netrukus bus dar vienas orgazmas. Įkandu jam į ranką. Tai padeda. Jis atsimerkia.

— Ramiai, *chéri*. Turi valdytis!

Tuomet jis staiga pratrūksta kūkčioti.

— Aš negaliu. Aš trokštu pagaliau mylėtis. Aš neištversiu, išeisiu iš proto!

Iš juodų akių kaip pupos pasipila ašaros, netrukus ir aš nebesuvaldau užuojautos.

— Gerai! Gerai! Viskas gerai. Eikš pas mane. Atsisuk ir prisiglausk man stipriai prie nugaros. Taip! Apkabink mane, nuostabu! *Voilà! On fait l'amour.**

Įkišu ranką sau tarp kojų, pasiekiu jo galą ir mikliai jį įsigrūdu. Po ištiso mėnesio doro gyvenimo — prisipažįstu, kad jausmas labai malonus.

— *Mon Dieu! Mon Dieu!* — šnopuoja Nuris ir ima judėti kaip patrakęs. — *Mon Dieu, chérie!* — Jis juda vis greičiau.

Mane pagauna baimė. Toliau taip negali būti. Dar valandėlė, ir jis mane pritaisys. Vikriai pasisuku į šalį, ir jo galas išslysta laukan. Ši padėtis pranaši dar ir tuo, kad moteris čia valdovė. Tikriausiai nė trupučiuko nepasiankstinau.

— Ką tu darai? — pasipiktinęs sušunka Nuris.

— Tu turi saugotis!

— Aš saugausi! — ginčijasi jis.

---

* Mylėsimės *(pranc.)*.

— Tu jau beveik nuleidai.

— Netiesa. Aš saugausi! Aš saugojausi!

— Mes tuoj pat pasižiūrėsim, — sakau, atsigręžiu, pasilenkiu ir vėl jį ištiriu. — Gerai jau gerai, atsiprašau! Tačiau nejudėk šitaip greitai, antraip viskas tuoj pat baigsis. Palengva, brangusis, taip palengva, kaip tik gali. Juo ilgiau tęsi, juo nuostabiau bus.

Nuris stengiasi kiek tik pajėgdamas, ir keletą sekundžių iš tikrųjų labai smagu. Nors jo galas mažas, dėl riestumo paliečia viduje visas jautriausias mano vietas. Iš tikrųjų malonu. Tačiau kaip ir visuomet, kai ima darytis malonu, raumenys mano viduje susitraukia, na, tą padarau ne aš pati, viskas išeina nevalingai. Ir mano raumenys puikiai išsivystę, pernelyg puikiai, kad Nuris pajėgtų pasipriešinti. Vos tik pajuntu, kaip ten, apačioje, man susispaudžia, viskas įvyksta žaibiškai. Nuris palaimingai sudejuoja, čiumpa man už krūtų, ima mėšlungiškai trūkčioti, ir jeigu tai ne orgazmas, tuomet aš ne Ofelija!

Tikrai orgazmas! Ten, kur neturėjo būti. Man sustoja širdis. Štai kas atsitinka, kai nepaisai savo instinkto ir užsispiri žaisti mokytoją.

Nuris visiškai sugniuždytas.

— *Pardon! Pardon! Pardon, chérie!* Nežinau, kas man pasidarė. Aš netyčia. Tikrai ne. Prisiekiu. Šiaip aš pajėgiu *amžinai.* Ištisas valandas! Žinai ką? Mudu važiuosim į Tunisą. Susituoksim. Turėsim daug vaikų. Niekuomet nesiskirsim!

Ir jis prisiglaudžia stipriai stipriai, bučiuoja mane ir glamonėja taip, kad paprasčiausiai negaliu ant jo pykti.

Be to, padėtis tokia: *iš tikrųjų* pavojinga buvo praėjusi savaitė. O *iš tikrųjų* pavojingu metu aš neprasidedu su niekuo, nebent su nuolatiniu draugu, kuriuo visiškai pasitikiu. Tada neprisileidžiu svetimo, tiek dar pajėgiu susivaldyti. Šiandien jau devyniolikta diena po mėnesinių. Jeigu man pasiseks, nepastosiu!

— *Okay,* mielasis, viskas gerai! — guodžiu Nurį. Kodėl kalbu angliškai? Kad paskutinis mano draugužis buvo amerikietis ir kad jis buvo nuostabus meilužis? Kad ilgesingai trokštu, jog jis būtų vietoj Nurio? Labai galimas daiktas.

— *Je t'aime, chérie!*

Nuris glosto man krūtis. Paskui atsikelia, atsineša šukas, apsivynioja ilgas rudas mano garbanas sau apie ranką ir ima šukuoti galiukus.

— Tu tokia graži! *Ma belle, mon amour! Je t'adore!* Tu važiuosi su manim į Tunisą.

— Gal! — Esu pernelyg pavargusi varinėti ilgoms šnekoms. — Gal malonėtum atidaryti langą? Oras pridvisęs!

— Ne, — ryžtingai pareiškia Nuris. — Lauke slankioja durininkas. Jis žino, kad turiu viešnią, o aš nenoriu, jog mus pamatytų! Sakyk, — klausia jis paskui viltingai, — ar dabar man dar saugotis?

— Ne, dabar nebereikia!

Nuris meta šukas ant grindų ir taip suspaudžia mane, kad nebeatgaunu kvapo. Nuo jo muša karštis, jis pašėliškai bučiuoja man į ausį.

— *Chérie,* mano gėlele, *mon chou, mon lapin!* * Aš tave myliu! Dabar mūsų vestuvinė naktis! Tu ir aš, mudu neperskiriami. Jusufas mirs iš pavydo. Gražiausioji iš gražiausiųjų, nepamirštamoji, palaimintoji — dabar aš tau parodysiu, ką sugebu! Tu liksi su manim. Ir rytoj. Taip! Taip! Taip! Mudu visą dieną praleisim lovoje. Vakare eisim pavalgyti. Į restoraną. Ir į kiną! Ar norėtum? *Voilà, chérie.* Žiūrėk, aš ir vėl galiu!

Ir išdidžiai rodo man, kad jau pasiruošęs naujiems žygiams.

---

* Mano brangute, mano zuikeli! (*Pranc.*)

Šįkart man nebereikia padėti. Vienas susiranda kelią, ir žaidimas vėl prasideda. Nuris valdosi kiek gali, juda lėtai ir atsargiai, darosi malonu, jaučiu, kaip man ima spausti apačioje, o tada Nuris pradeda badyti kaip patrakęs, palaimingai surinka ir leidžia išsilieti aistrai. Šįkart visas veiksmas trunka dvi minutes!

Nepasakosiu apie kitą nakties dalį. Aprašytoji scena kartojosi iki apyaušrio, skirtumas buvo tiktai toks, kad tarpai tarp žaibiškų Nurio akcijų vis ilgėjo.

Penktą valandą po šešių „meilės aktų", užtrunkančių po dvi minutes, man galop viskas įsipyko. Aš labai kantri, tačiau viskam yra ribos. Nuris kaip tik užmigo, atsargiai atsikeliu ir tylutėliai apsirengiu. Paskutinis žvilgsnis į gražų kūną, kuris atsipalaidavęs guli ant sofos (*jam* gerai!), į raudonas lūpas, į ilgas tamsias blakstienas — toks gundantis vyriškis ir taip prastai užprogramuotas!

Paskui užpučiu nudegusią žvakę. Sudie, Nuri. Linkiu tau daugiau laimės Tunise.

Lauke jau šviesu, ir, jeigu neklystu, tamsiame koridoriuje, vedančiame į tualetą, prisiglaudęs juodas šešėlis. Durininkas? Ar jis iš tikrųjų klausėsi prie durų? Na, ir kas? Jis manęs nepažįsta ir daugiau niekuomet nepamatys. Giliai atsikvepiu. Oras nuostabiai tyras. Paukščiai jau ima čiulbėti, ir aš staiga pradedu bėgti ir niekaip negaliu liautis. Gatvės tuščios, o aš bėgu su savo plonyčiais prašmatniais bateliais, kurie apskritai tam netinka, bėgu žemyn per Monmartrą visą ilgą kelią namo. Aš nesu sportininkė, bet nuo bėgimo man neapsakomai palengvėja. Bėgimu atsikratau visos tos nevykusios nakties. Namo parsirandu visa permirkusi prakaitu, širdis, regis, tuoj sprogs krūtinėje, man trūksta oro, o kojos taip skauda, kad negaliu nė apsakyti.

Iš paskutiniųjų nusigaunu į svetainę ir nugrimztu į minkštus šilkinius sofos pagalvėlius. Aš išsigelbėjau! Nuspiriu batelius, nusimaunu kojines, pamatau, kad joms nubėgo akių, ir nusviedžiu ant rožinio kilimo. Kai vėl galiu ramiai alsuoti, basa nueinu į vonią pasiskaičiuoti mėlynių. Iš viso penkios, dvi ant dešinio peties, trys ant strėnų. Nepakenčiu mėlynių!

Paniurusi palendu po dušu. Tačiau vos tiktai palendu, iškart pasijuntu geriau. Puiku, tas šiltas vanduo. Ir kvapnus muilas. Ir gauruoti rankšluosčiai. Ir minkštas baltas chalatas su kapišonu, jį man paliko Operos teatro direktorius, taigi įsisupu visa nuo galvos iki kojų.

Nuostabu, prabangus tualetas, visas išklotas storu rožiniu kilimu — kokia jausmų palaima! Pasišlakstau mėgstamais kvepalais, giliai įkvepiu ir aukštai ant pakaušio susisegu rudas garbanas. Paskui pasitiesiu ant žemės storą baltą rankšluostį, atsisėdu ant jo ir pradedu ritualą, kuris dar niekuomet gyvenime nėra manęs apvylęs. Jeigu tiktai kas išveda iš pusiausvyros, jeigu tiktai noriu rimtai pamąstyti, aš masažuoju savo kojas.

Tai mano prosenelės brazilės išradimas, ir aš galiu jį tiktai rekomenduoti. Niekas taip puikiai nepadeda atsipalaiduoti, niekas taip neatskleidžia susiklosčiusių dalykų esmės kaip rimtas, teikiantis palaimą kojų masažas.

Masažui aš naudoju kvapnų snapučių žiedų ir kokosų aliejaus mišinį — tai paslaptis, ji atėjo iš Taičio, — ir baigiu tiktai tada, kai oda ima spindėti rožine spalva. Tada nusibrūžinu dilde nagus (taip, aš negailiu jėgų ir *brūžinu dilde* ir savo *kojų nagus!*). Ir jeigu reikia, nulakuoju raudonai. Arba rožiniu perlamutriniu laku. Arba oranžiniu. Žiūrint, kokia mano nuotaika.

Kai kojos sutvarkytos, niekur nė lopinėlio sukietėjusios odos, paprastai atgaunu ramybę ir jau būnu pasidariusi tam tikras išvadas.

Lygiai taip atsitiko ir šįkart.

Taigi: tegu niekas man nepasakoja, kad Nuris, Jusufas ir dar Dievas žino kiek kitų arabų iš prigimties nuskriausti seksualiu požiūriu. Kiek suprantu, tai šie mieli idiotai patys tokie pasidarė. Jie uoliai treniravosi, kad kuo greičiau vieną po kito patirtų kuo daugiau orgazmų. Ir tai jie vadina lytiniu pajėgumu!

Taigi! Matyt, taip ir yra. Pradeda jau būdami paaugliai, slapčiomis, *à la main**, nuošaliam kambarėly, o paskui savo laimėjimais giriasi draugams, lygiai kaip šiandien Jusufas kėlė skiauterę Nuriui.

Į galvą netelpa! Jie patys save išauklėjo seksualiniais kulkosvaidžiais. O kodėl? Nes kiekybę sumaišė su kokybe. Šit kaip! Mat kilę iš tokios kultūros, kur moterys neturi žodžio. Iškrypėliškų meilės istorijų tiesa tokia (kaip ten vakar per Nurio vakarienę vienas pasakė?. *A woman for business — a boy for fun — and a goat for pleasure!***).

Tačiau jeigu vienas vyras kitam teikia laimės per užpakalį, tai juk sveikas protas byloja, kad nesvarbu, kiek laiko jis tai atlieka. Atvirkščiai! Juo daugiau jam reikia laiko, juo bjauresnis darosi partneriui.

Tai idealus variantas ir donžuanui! Tikrai! Tam ir atsiranda šitokių greitašaudžių. Dvi minutės, ir sprogimas! Dvi minutės, ir viena jau vėl nėščia. *Voilà! Voilà!* Ir vėl padirbdintas sūnus. Dabar jau žinau, iš kur kilę žodžiai „gyventojų demografinis *sprogimas*“.

---

* Ranka (*pranc.*).

** Moteris — reikalams, berniukas — žaidimui, o ožys — malonumui (*angl.*).

Ak, mielieji, štai kokios mintys čia, Paryžiuje, šeštą valandą ryto prabangiame pono Operos teatro direktorius bute. Staiga man ne tik nušvinta akys, įsižiebia visas *prožektorius!* O juk daugybę metų sukau galvą, kodėl daugelyje islamo šalių moterys luošinamos seksualiai, kodėl joms neleidžiama pasimėgauti tuo geismui skirtu organu tarpkojyje.

Po nakties su Nuriu man viskas aišku. Tas, kas nieko nepajunta, ir nereikalauja *daugiau!* Neįkyri greitašaudžiams vyrams, nereikia nei glamonių, nei švelnumo. Dvi minutės kaip tik. Ar trisdešimt sekundžių. Tas, kas perka šitokias moteris (o jos vis dar tebeperkamos), gauna labai paprastą naudoti prekę.

Kaip *aš* džiaugiuosi, kad atėjau į šį pasaulį Kanadoje, o ne šalyje, kur viešpatauja mulos! Dar *niekuomet* nebuvau tokia dėkinga savo keturiasdešimt trims meilužiams, taip, visi jie man vienas brangesnis už kitą. O ypač paskutinis, Leslis Rubinas, su kuriuo kaip kokia kvailė susiginčijau, nes jis nepritarė mano važiavimui į Paryžių. Lesli, *baby! Where are you?* Vien apie tave pagalvojusi, galėčiau pravirkti.

Mudu prasimylėdavome ištisas naktis, lėtai ir ištvermingai (ir niekada iš priekio). Kaskart būdavo nuostabu. Ištisas valandas bučiuodavomės ir glamonėdavomės. O Lesli! Pasiilgau tavęs! Bet dabar eisiu gultis ir pati save paglamonėsiu. Puiki mintis, nes niekuomet per visą savo gyvenimą nebuvau tokia nusiminusi! Laimė, motulė gamta pasirūpino, kad orgazmą galima patirti ir be kito pagalbos.

Taip, mielieji, būtų baisu, jeigu iš bėdos negalėtum išsikapstyti pati. Nepakeliama mintis! Būtum visiškai pavergta kitų, dar labiau priklausoma nei ir šiaip jau esi, nuolat susinervinusi, nusivylusi, įskaudinta, sutrikusi, visuomet ieškanti

vyro, kuris suteiktų pasitenkinimą. O moterys apskritai nebegalėtų vienos pasirodyti gatvėje, ir — jau nė nekalbant apie prievartavimus — visi graužtų vienas kitą, kankinami amžino troškimo — sugulti į lovą.

Nuoga šmurkšteliu tarp kvapnių paklodžių, rankoje — buteliukas avokadų aliejaus iš vaistinės. Pirmiausia paglostysiu save iš kairės, iš tos pusės palaima stipresnė, švelnesnė, kaip cinamonas. Dešinėje jausmas šviesesnis, skvarbesnis, spindulingesnis. Regiu blizgančias sniego kruopeles. Žvaigždes. Baltas orchidėjas.

Taip, tai sužinojau irgi tiktai sulaukusi keturiasdešimties, kad dešinėje pusėje kitaip justi nei kairėje. Sulig metais vis tobulėji. Geidulingumas stiprėja. O pačioje pabaigoje glostausi *dviem* pirštais. Tada orgazmas kaip sprogimas. Apie ką man galvoti? Apie paskutinę naktį su Lesliu? Apie jo gražų didžiulį ištvermingą galą? Bandau valandėlę, bet man nepavyksta. Staiga prieš akis iškyla kitoniški vaizdai. Lygus grakštus vyro kūnas. Išpuoselėtos rankos su ilgais jautriais pirštais. Romantiškas ežeras. Vandens ir rožių aromatas. Valčių prieplauka. Milžiniškas keturaukštis baltas tortas su daugeliu degančių žvakučių. Šampanas, prabanga, perteklius!

Be abejo! Tai juk trisdešimtasis mano gimtadienis. Ta diena, kai viskas prasidėjo. Naktis, kai pabudo mano seksualumas. Nuostabu, šito kaip tik ir reikėjo. Ideali priešprieša sužlugusiam meilės nuotykiui Monmartre.

Po šito gimtadienio *viskas* pasikeitė! Atsitiko neįtikimiausių dalykų, tokių dalykų, kuriuos laikiau neįmanomais. Tokių reikšmingų įvykių, po kurių aš visiškai pasikeičiau tiek išore, tiek ir vidumi. *Prieš* gimtadienį, beje, atrodžiau visiškai kitaip negu šiandien. Niekas nebeatpažintų. O tas vyras buvo vardu Tristremas. Dievų dovana. Tačiau tai, mielieji, jau kita kalba.

6

Trisdešimtasis gimtadienis visiškai pakeitė mano gyvenimą. Švenčiau jį pas savo tetą Ofeliją, vyresnę motinos seserį, siaubingai praturtėjusią brangiausių paryžietiškų šilkinių baltinių prekyba Kanadoje. Ji turi didžiulį namą Vankuveryje, kur gyvena ištisus metus, nes švelnus klimatas jai į naudą, ir salą dideliame ežere į šiaurę nuo Toronto, kur praleidžia vasaros mėnesius.

Toji sala tikras rojus. Ten yra laukinių ančių, gulbių, retų paukščių giesmininkų, peteliškių ir galingų klevų, iš kurių sulos teta verda savo neprilygstamą sirupą. Kai tik atsiduri saloje, pamanai, jog sugrįžai į trečiąjį dešimtmetį. Viskas iš anų laikų: ponų vila, medinė valčių prieplauka, rožynas, jau dukart fotografuotas nuotraukoms iliustruotam žurnalui „Country Living", mat toks neapsakomai gražus. Net ir visi baldai, šviestuvai, vazos, kilimai, paveikslai, indai ir šilkiniai lovų skalbiniai iš tos epochos. Net burinė jachta originalaus stiliaus, jau nekalbant apie valtis. Naujas tiktai hidrolėktuvas. Jis pagamintas 1976 metais.

Mano teta, žinoma, turi piloto pažymėjimą, ir kai as Vankuveryje dirbau knygyno vedėja, mudvi labai suartėjome. Nors ji ir niekuomet neturėjo labai daug laiko, nes yra darbšti verslininkė, kuriai, be kita ko, sekasi dar ir dėl to, kad jai nuolat kyla gerų minčių, kad ji nieko nepalieka atsitiktinumui ir patikrina dukart ir net triskart menkiausią smulkmeną. Tačiau ji neturi vaikų ir labai prisirišo prie manęs. Be to, mano motina – vienintelė jos sesuo (brolių nėra), o aš vienintelė įpėdinė šeimos, kuri toliau tęs Ofelijų tradiciją.

Kai rugpjūčio gale atvažiavau į salą švęsti savo gimtadienio, buvau labai patenkinta savimi. Švytėjo vasara, aš pardaviau savo literatų kavinę Otavoje už solidžią sumą, pinigus patikimai investavau (į amerikiečių valstybines paskolas už 7 procentus!) ir ketinau imtis naujo verslo. Dar nežinojau, kad ant kortos pastatyta radijas, televizija ir net Holivudas, tačiau jaučiau, jog manęs laukia įdomus metas. Tokiems dalykams turiu šeštąjį pojūtį, ir dar niekuomet jis manęs neapvylė. Taigi todėl žvelgiau į ateitį kupina optimizmo.

Tuomet mano išvaizda nebuvo labai įsidėmėtina. Trumpi plaukai ir akiniai nikelio rėmeliais ir apskritais stiklais, bet buvau tikra, kad visa tai tinka jaunai bibliotekininkei, knygyno darbuotojai ir literatų kavinės savininkei. Puikias kūno formas dangsčiau nuobodžiais uždarais drabužiais, kurių man parinkdavo motina, didelę gražią krūtinę slėpiau po balto šilko palaidinukėmis šalinėmis apykaklaitėmis, o gyvastingą užpakaliuką gaubė tiesūs kuklūs plisuoti sijonai.

Aš visiškai nesidažiau, netgi neturėjau lūpdažio. Visą savo energiją buvau sutelkusi į darbą, asmeninis gyvenimas tekėjo ramiai ir nuobodžiai. Nors ir gyvenau su vienu ateityje daug žadančiu jaunimo diplomatu, iš mano būsenos nieko gero negalėjai tikėtis, tokį gyvenimo laikotarpį aš vadinu „vazelino stadija“.

Šitokia stadija ateina tuomet, kai manęs apskritai nebetraukia joks vyras. Kai nors ir kaip stengiamasi, intymiosios mano kūno vietos lieka išdžiūvusios kaip kempinė ir kai turiu pasitelkti vazelino, kad jos atgytų.

Mano nuomone, didžiuma sutuoktinių gyvena tokioje vazelino stadijoje (net jei vyrai dažnai nieko ir nepastebi), ir greičiausiai prie to priprantama. Tačiau man asmeniškai tai galo pradžia. Jeigu sunaudoju daugiau vazelino, tai mano

susidomėjimas meile blėsta, o netrukus dažniausiai pasirodo naujas draugužis.

Mat draugužių buvo visuomet. Net ir tada, nors atrodžiau kaip knygų žiurkė ir nė trupučiuko nenutuokiau apie savo seksualinį talentingumą. Tačiau vyrus prie manęs traukė kaip muses prie medaus. Tikriausiai jie mane geriau permatė nei aš pati save, ir neklystantis instinktas bylojo jiems, kad čia glūdi paslėptas lobis.

Be to, — kad ir kaip keistai tai skamba, — tuomet man beveik nebuvo varžovių. Iki nesenų laikų Kanada buvo labai jau neelegantiškas kraštas. Mažai prabangių parduotuvių, „Haute Couture" praktiškai niekas nežinojo, bet kokia daili, verta dėmesio suknelė turėjo būti parsisiųsdinta iš Paryžiaus ar Romos. Moterys ir merginos daugiausia dėvėjo sportines kelnes ir dralonininius megztinius arba džinsus ir striukes.

Jos nesidrovėdamos eidavo iš namų su suktukais plaukuose. Riebiais kremais išsitepusios veidus, tačiau jos nebuvo nei tinginės, nei kūtvėlos. O ne! Jos tenorėjo tiktai sukelti kitoms pavydą, nes tai reiškė, kad vakare yra pakviestos į svečius ir tam rengiasi. Su savo akiniais nikelio rėmeliais, trumpais plaukais ir kukliomis suknutėmis stačia apykaklaite aš buvau išskirtinė — taip, netgi vadinama „tipu", kurį begėdiškai mėgdžiojo.

Kitas moteris buvau pralenkusi dar vienu dalyku: žavingiausiais Kanados apatiniais, kurių man dovanodavo teta Ofelija. Aš dėvėjau šilkinius apatinius, o kitos — medvilninius trikotažinius marškinėlius, vadinamuosius „vyrų gąsdintojus", iki kelių, kurie anuomet buvo labai populiarūs. Aš dėvėjau apatinukus su nėriniais ir raukinukais, siuvinėtus marškinėlius ir liemenėles su įdėklais, tuo tarpu kitoms pakakdavo storų medvilninių apatinių ir kuklių kretoninių lie-

menėlių. Mat tuomet visa tai buvo gaminama čia, tokie baltiniai, kokių Europoje jau niekas nedėvėjo nuo pat Pirmojo pasaulinio karo laikų. Nėra ko stebėtis, kad mano teta iš puošnių paryžietiškų baltinių susikrovė turtą.

Atsivežiau į salą patefoną, raudoną portatyvinį radijo imtuvą, pilnutėlį kelioninį krepšį mėlyno laiškinio popieriaus ir knygų — vien įžymybių biografijų, kurių dar nebuvau skaičiusi.

Savo gimtadieniui įsidėjau kostiumėlį iš plonos medvilnės baltais ir mėlynais dryžiais tiesiu sijonu ir palaidu švarkeliu, paslepiančiu juosmenį ir krūtinę. Iš tikrųjų tai nelabai jo mėgau, pati sau atrodžiau su juo kaip medicinos seselė. Tačiau jį buvo padovanojusi mieloji mano motina, be to, salai jis turėjo būti geras. Svečių buvo tik keli tolimi giminaičiai ir mūsų kaimynai iš žemyno, mieli pagyvenę žmonės, prieš kuriuos nereikėjo ypatingai dabintis. Ir šiaip saloje visi rengdavosi vasariškai. Leidžiama dėvėti maudymosi kostiumėlius, šortus ir glaudes. Tik vienas dalykas griežtai draudžiamas: pasirodyti prie stalo su maudymosi kostiumėliu. Be to, vakarais turėjai vilkėti ilgas sukneles, šituo labai rūpinosi teta Ofelija. *Long dress* — būtina vakarienės baltoje ponų viloje apranga, nors tai būtų tik dailūs, spalvingi, klostyti ilgi medvilniniai sijonai.

Iš Otavos atskridau į Torontą, ten išsinuomotu automobiliu nuvažiavau prie ežero, ir manęs jau laukė pirmoji staigmena. Kai atvažiavau į prieplauką, kad ir kiek dairiausi, niekur nepamačiau hidrolėktuvo. Niekur nepamačiau ir Džėjaus, tetos Ofelijos vilos valdytojo, kuris su žmona gyvena saloje ištisus metus ir žiūri tvarkos. Taip pat nė ženklo ir Džordano, mūsų dvimetrinio juodaodžio Herkulio, iš profesijos vairuotojo ir sodininko, užtat toli ežere išvydau visiškai nejudantį gražų senovinį mūsų burlaivį — mat nebuvo nė vėjelio.

Nuolankiai atsisėdau ant knygų krepšio laukti. Galų gale, po gerų dviejų valandų, pakilo vėjas, burės išsipūtė, laivas ėmė artėti, tačiau dar ilgokai užtruko, kol pajėgiau įžiūrėti, kam šovė į galvą tokia beprotiška mintis plaukti manęs burine jachta šitokiu giedru oru. Džėjui? Džordanui? O gal pačiai tetai Ofelijai? Bet ne, vyras buvo nepažįstamas. Ir juo labiau jis artėjo, juo rodėsi svetimesnis. Kas jis toks?

Aš atsistojau, nuėjau per prieplauką, pagavau vikriai man mestą lyną, sumaniai pritvirtinau ir atkišau jam savo krepšį. Tada jis padavė man ranką, kad padėtų įlipti į jachtą.

— Aš esu Trisas Trevoras, — prisistatė su nepamainomu tauriu anglišku akcentu, — žūtbūt užsimaniau išbandyti šitą nuostabią senovinę jachtą. Labai atsiprašau, kad tiek ilgai turėjot laukti. Kaip galėčiau ištaisyti savo klaidą?

Tristremas Harisonas Trevoras atvažiavo tiesiai iš Londono. Jis gyveno Meifere, prekiavo namais, buvo tokio pat amžiaus kaip aš ir prieš trejus metus įsigijęs savarankišką verslą. Nuo tada tiktai dirbo, be jokių atostogų, užtat užsikalė krūvą pinigų. Jis buvo mano tetos verslo draugo pažįstamo pažįstamas, staiga pasiryžęs susipažinti su Kanada ir atsibastęs čia, į salą, kaip svečias.

Šioje elegantiškoje romantiškoje aplinkoje Trisas tiko kaip meilužis lovoje. Jis buvo muzikalus, protingas, puikiai skambino pianinu ir mokėjo įdomiai pasakoti. Ir tai dar ne viskas, jis buvo 190 cm ūgio, lieknas, geltonplaukis, lenkta nosimi ir melsvai žaliomis akimis. Jis ketino paviešėti dvi savaites. Absoliučiai neturėjau nieko prieš!

Iki mano gimimo dienos mudu bendravome kaip svetimi. Nors ir plaukiojome jachta, žaidėme kroketą, gėrėme kavą pavėsingoje terasoje, niekuomet nebūdavome vieni. Namuose knibždėjo svečių, visur buvo pilna Džėjaus ir Džordano, šalia nuolatos sukiojosi mano motina, ir nors su-

lig kiekviena diena mes vis labiau patikome vienas kitam, nebuvo progos tą pasakyti. Na, tiktai ilgi mąslūs žvilgsniai, kuriuos svaidėme vienas kitam, kai manydavome, jog esame nestebimi, ir šioks toks sumišimas, jei netyčia susitikdavome kur nors parke ar name.

Trisas nebuvo donžuanas. Šito jam ir nereikėjo. Jis atrodė pernelyg gerai, kad įkyrėtų moterims. Jis laukė, aš taip pat laukiau. Tiktai tada, kai tikrai nebeabejojau, kad jis mane įsimylėjo, žengiau pirmąjį žingsnį. *Aš,* ne jis. *Aš* jį pakviečiau paplaukioti, į nuošalią įlanką salos vakaruose, kur niekas, be manęs, nesilankydavo. Ten mudu pirmąkart pasibučiavome, daugiau nieko neatsitiko.

Tačiau bučiniai buvo nuostabūs. Pirmąkart savo gyvenime panirau į vyro glėbį ir pamiršau viską aplinkui. Nebežinojau, kur esu, kiek laiko, kaip dūmai išsisklaidė netgi baimė, jog kas nors gali eiti pro šalį ir mus užtikti. Mane užliejo visiška laimė, buvo aišku kaip dieną, kad šiandien po pokylio aš jį pasikviesiu į miegamąjį su plačia lenkta, gulbės pavidalo lova ir vaizdu į rožyną.

— Ar paskui ateisi pas mane? — šnibžtelėjau jam per gimtadienio pokylį, ir Tristremas slapčiom spustelėjo man ranką, parodydamas, jog kvietimą priima. Jis nieko nepasakė, tik nebylus pažvelgė iš aukšto į mane — bet taip, kad man pakirto kojas. Tada supratau, kad man nutiks nepakartojamas, niekuomet nebuvęs ir nepamirštamas įvykis.

Gimimo diena pateikė dar vieną staigmeną. Neįspėjusi iš anksto teta Ofelija padovanojo man savo brangų žiedą. Staiga paėmė mane už rankos, pasakė: „Pats metas, mažyte!“ ir užmovė jį man ant dešinio smiliaus — brazilišką ugninį opalą su blizgančiais nešlifuotais deimantais, nuostabų raižytą platų dvidešimt dviejų karatų aukso žiedą.

— Gerai jį saugok, — sušnibždėjo ir pabučiavo mane.

Vakare buvo surengta iškilminga puota, bet aš buvau pernelyg susijaudinusi ir neįstengiau nuryti nė kąsnio. Žinojau, kad Trisas praleis su manim naktį. Kaskart, kai apie jį pagalvodavau, man nudiegdavo pilvą, o širdis imdavo daužytis kaip pašėlusi.

Kai jis pagaliau trečią valandą paryčiais pasibeldė į mano duris, buvau tokia susinervinusi, kad net bijojau apalpti. Keliai ėmė taip virpėti, kad negalėjau jo pasitikti, net turėjau atsiremti sienos palei langą, kad be jėgų nesusmukčiau ant grindų.

Trisas irgi buvo nemažiau susijaudinęs. Tačiau kaip anglas aristokratas, mokęsis brangiose mokyklose, jis sugebėjo valdyti savo jausmus ir bent iš išorės niekuo neišsiduoti.

Buvo tik labai išbalęs. Tačiau jis skubiai žengė prie manęs, apkabino ir be žodžių apipylė bučiniais. Aš vilkėjau naktiniais marškiniais iš žvilgančio balandžio pilkumo šilko su nėriniais. Jie puikiai tiko prie rudų mano plaukų, o oda pro juos taip švytėjo, lyg būtų spinduliavusi iš vidaus. Iš priekio viskas atvira, prilaikoma tiktai dviejų rožinių kaspinų per krūtinę ir liemenį.

Tristremas *neatrišo* kaspinų.

— Mano gražioji, brangioji Ofelija, — sukuždėjo jis man į ausį, stipriai laikydamas, lyg tiktai šito ir būtų troškęs. Toks elgesys man buvo nepatirtas! Buvau pratusi, kad vyrai negaišta laiko, siekdami savo tikslo iškart nurengia ir tuoj pat imasi darbo.

Tačiau Tristremas neskubėjo. Tik kai *aš* ėmiau nekantrauti ir atsagstyti jam marškinius, jis pasiryžo kitam žingsniui: pakėlė mane nuo grindų, lengvai, be menkiausių pastangų, palaikė kaip kūdikį ant rankų ir atsargiai nunešė į lovą. Tada nusiavė batus, atsigulė šalia ir atrišo rožinius šilkinius kaspinus.

Mudu mylėjomės visą naktį. Iš pradžių švelniai, o paskui vis aistringiau. Mudu lyg savotiškai apsvaigome, nebegalėjome atsiplėšti vienas nuo kito, nebepajėgėme atsikelti ir išsiskirti.

Kitą dieną pusryčiauti nėjome, nepasirodėme pietų ir taip pat negėrėme arbatos terasoje. Tiktai vakare mudu pamatė nustebę giminaičiai (mandagiai besidedą, kad nieko nepastebi), išbalusius, neišsimiegojusius, vis dar tebevirpančius iš nepasotinamo geismo.

Mes valgėme, bet nežinojome ką, slapčiom laikėmės už rankų ir, kai tik atlikome mandagumo priedermę, iškart pasprukome.

Po tos pirmosios nakties aš įsimylėjau, nieko nebepaisydama, lyg stačia galva įgarmėjau į bedugnę, ir Tristremas, ramus, neprieinamas anglas, taip pat. Mudu abu patyrėme pirmąją didelę aistrą. Net ir trumputis išsiskyrimas žeidė. Bet kokia akimirka, kurios negalėjome praleisti susiglaudę, tiesiog fiziškai skaudino.

Iki šito laiko aš iš rimtųjų maniau, jog esu šalta moteris. Būdama dvidešimt trejų, su pirmuoju savo vyriškiu absoliučiai *nieko* nejutau, man buvo nemalonu, jeigu ne bjauru. Dvidešimt penkerių, pasimylėjus jau su keletu vyrų, vis dar nebuvo gera. Kai man sukako dvidešimt devyneri ir susipažinau su tuo jaunu diplomatu, per pirmąjį pusmetį patyriau du nelabai ryškius orgazmus. O paskui su juo tiktai nuobodžiavau.

Niekada o niekada nebūčiau pamaniusi, kad *savo noru* praleisiu su vyriškiu lovoje ištisą dieną ir naktį. Kaip tik šitaip ir atsitiko su Tristremu. Pirmąkart savo gyvenime geidžiau vyro taip pat stipriai kaip ir jis manęs. O labiausiai nustebau dėl to, kad dabar mylėjimosi judesiai man atrodė gražūs, tikras stebuklas, nes anksčiau jais labiausiai bjaurė-

jausi. Tristremas ir aš — tai buvo tikra stichija! Stipresnio jausmo niekuomet nebuvau patyrusi. Jis perėmė mane iki pat esybės gelmių.

Staiga taip pat supratau, kodėl daugeliui kultūrų seksualumas yra šventas. Jis jaunystės šaltinis (su atitinkamu vyru)! Jau po pirmosios nakties pasijutau gražesnė, stipresnė, gyvybingesnė nei kada nors anksčiau. Didžiavausi lyg būčiau sėkmingai išlaikiusi sunkų egzaminą.

Aš galėjau JAUSTI!

Aš tapau suaugusi!

Man neapsakomai knietėjo nulėkti į terasą, kur sėdėjo ir gėrė arbatą su gardžiomis bandelėmis mano motina, teta ir kai kurie kaimynai iš gretimos salos, ir iškloti jiems kaistančiais skruostais, ant karštųjų, visas praėjusios nakties smulkmenas.

Ar jie irgi tai patyrę? Mano motina? Teta Ofelija? Ponia Keler gražiais žilais plaukais? Ar jos tai žino? O gal aš tokia vienintelė?

Šiandien žinau, kas anuomet nutiko. Kaip ir daugelio moterų, mano kūnas, sulaukęs trisdešimties metų, subrendo, ir man pasisekė kaip tik tuo metu sutikti Tristremą. Nukritau jam į glėbį kaip nunokęs vaisius. Jis buvo alkanas. O aš norėjau, kad mane suvalgytų. Ir jis neatsisakė.

Po trijų naktų nuo mylėjimosi mums atsirado žaizdų. Abu tiek nutrynėme jautriausias savo kūno vietas, kad turėjome pailsėti, jeigu nenorėjome palaimingai nukraujuoti.

Taigi dieną mudu palikdavome miegamąjį, eidavome į gryną orą, buriuodavome, irkluodavome ir iškylaudavome.

Dar niekuomet man gyvenimas nebuvo toks puikus! Oras maloningas, viena diena spindulingesnė už kitą. Ir kasdien aš vis labiau mylėjau Tristremą. Jis man patiko visas. Jo laibi pirštai. Lenkta nosis. Jo švelnumas, gerumas, taurus

angliškas tarimas. Jo šypsena, skirta man, ir mąslus linktelėjimas galva, lyg sakytų: „Tai bent stebuklas! Abu įklimpome iki ausų!“

Jis mokėjo puikiai pasakoti, turėjo to subtilaus angliško humoro, kuriam negalėjau atsispirti. Jis mylėjo vaikus, gyvūnus, augalus ir žvelgė į juos naujojo romantiko akimis.

— Štai pasižiūrėk į šitą augalėlį, — pavyzdžiui, sakydavo jis, rodydamas dailią saulutę, pasirinkusią mūsų kroketo pievelės kraštą tėviške, — pasižiūrėk, kaip ji stovi. Kokia jos laikysena! Va čia tai bent pasitikėjimas savimi! Lažinamės, kad šitoji saulutė laiko save pačiu gražiausiu augalu pasaulyje?

Apie retą margaplunksnį paukštį giesmininką, kuris atsitūpė ant valčių pašiūrės ir atkreipė mano dėmesį, nes buvo su šauniai lyg koks šepetys styrinčiu kuodu, jis taip išsitarė:

— Tačiau šitas vyrutis *labai* elegantiškas! Na, o jo šukuosenos puikumėlis! Jeigu aš būčiau paukštis, sprogčiau iš pavydo.

Jo apibūdinimai buvo tokie originalūs, kad nedaug trūko, jog būčiau puolusi jam ant kaklo. Tačiau Kanadoje nedera kitiems demonstruoti savo meilę. Viešai bučiuotis ar stvarstytis už rankučių laikoma vulgaru ir prasta.

Kaip jau minėjau, mes, kanadiečiai, mandagi tauta. Atviras džiaugsmas savo laime trikdo visus, kurie kaip tik nieko neturi ir priversti žiūrėti. Atvirkščiai negu prancūzai, kurie savo geismus sąmoningai rodo gatvėje, kurie Paryžiuje nesivaržydami skuba poruotis ant parkų suolų, mes savo jausmus tremiame į miegamuosius — paisydami visuomenės. Taigi susivaldžiau, nors ir padėjusi daug pastangų.

Užtat kai būdavome vieni, nebelikdavo jokių ribų. Mūsų meilės žaizdos užgijo stebėtinai greitai, ir paskutinėmis dienomis iki Tristremo išvažiavimo mes mylėjomės rytais, vakarais ir netgi popietėmis, kai didžiulė balta vila nutilda-

vo, pasklisdavo rožių aromatas, o kiti išsivaikščiodavo po kambarius pogulio.

Žinau žinau! Trys kartai per dieną nenormalu. Tačiau mudu buvome kaip bepročiai. Mus kankino pernelyg didelis potraukis. Vos likę vieni, mudu puldavome vienas kitam į glėbį.

Trisas niekuomet manęs neprimygdavo. Niekuomet neversdavo eksperimentuoti, myluodavo ten, kur reikia, mylėdavo iš visų pusių (tiktai ne iš priekio), ir kad ir kaip stebėdamasi, patirdavau vieną orgazmą po kito.

Pirmąkart savo gyvenime galėjau atsiduoti nieko negalvodama. Tristremas taip judėdavo manyje, jog suprasdavau, kad tai truks ištisas valandas. Ir vos tik pratardavau sau: „Tai tęsis amžinai, niekuomet nesibaigs. Tęsis tiek, kiek tiktai aš panorėsiu", palaimingai atsipalaiduodavau ir be jokio vargo panirdavau į orgazmą, tarytum pašėliškai pakildavau į dausas.

Niekuomet anksčiau man nebuvo pavykę mėgautis aistra, išlaikyti ją kuo ilgiau ir paskui tarytum pakilti į dangų. Aš visuomet su baime stebėdavau savo partnerį. Vos tiktai pasidarydavo gera, imdavau virpėti. Netrukus viskas baigsis. Ar jis jau pasitenkino? Na, štai ir dejuoja! Jo judesiai vis greitėja. Jis jau nebeglamonėja manęs! Ir vėl pernelyg anksti, kaip gaila!

Ar yra moteris, kuri to nepatyrusi? Po velnių! Vos tik palaima padidėja, galas suglemba. Ir jeigu tai ima nutikti dažniau, esi visam gyvenimui suluošinama. Prisiverti nieko nebejausti, kad paskui nebekentėtum. Žinau viską, pati buvau bepatenkanti į tokią būklę. Tačiau Tristremas ištarė magiškus žodžius: „Aš nesiliausiu, kol tu būsi pasiruošusi, atsipalaiduok ir pasitikėk manimi". Ir viskas išplaukė kaip iš pieno, nes orgazmas (ir to išmokau per savo trisdešimtąjį gimtadienį) irgi yra tiktai pasitikėjimo išdava!

Taigi! Aš pasitikėjau juo. Jo rankomis, pirštais, lūpomis, širdimi ir, žinoma, geriausiu jo organu, kuris man teikė tiek džiaugsmo. Jis buvo be galo gražus: gana ilgas, suapvalėjęs, rožinis, neapipjaustytas ir sveikas. Prie jo nebuvo prikišęs pirštų nė vienas gydytojas. Atmovus odelę, viskas apačioje būdavo lygu, standu ir taip žadino apetitą, kad nors kąsk.

Nors dar ir buvau neįgudusi (šito meno išmokau Paryžiuje, kurgi daugiau!), bučiuodavau jį apačioje ištisas valandas, norėdama sukelti orgazmą. Tačiau Anglijoje viešpatauja kitoniški papročiai!

— Tu varai mane iš proto, — dejuodavo Trisas ir prisitraukdavo mane aukštyn, — gana, Ofelija! Aš nenoriu!

— Kodėl nenori?

— Tu pati nejauti malonumo.

— Jaučiu! Jaučiu! Jaučiu! Leisk man, maldauju!

Tačiau Trisas tvirtai mane suimdavo, ir aš jo neperkalbėdavau. Apskritai jis tapo vis labiau susimąstęs.

— Ofelija, — ištarė jis po paskutinės mūsų kartu praleistos popietės, — aš nežinau, kaip čia viskas bus toliau. Dar nė su viena nesu tiek ilgai ir tiek dažnai mylėjęsis. Aš net nenutuokiau, kad tiek ilgai galima likti vienoje moteryje. Dvi ištisas valandas! Beprotybė! — Jis paėmė mane už rankos, pabučiavo. — Aš tave myliu! Tikrai! Tačiau tu turi savyje tokio spindulingumo, kuris išsunkia iš manęs paskutinius syvus. Žinai, ką tau pasakysiu? Man baisu! Galiu čia tysoti visiškai išsekęs, nusitrynęs iki žaizdų, skaudama nugara — vos tik tu įeini pro duris, aš ir vėl pasiruošęs mylėtis! Aš jau ir vėl galiu — net ir *prieš* savo valią!

Jis paleido man ranką, įsistebeilijo į mane.

— Tai mane trikdo! Aš nesu labai pajėgus. Man gana ir dviejų kartų per savaitę. Tačiau *trissyk per dieną?* Tai nenormalu! Gąsdina. Ir kartu nieko puikesnio nesu išgyvenęs!

— Tai kodėl tu bijai? Aš nesuprantu.

— Tu gali mane valdyti.

— Ir tu mane. Man juk irgi visiškai tas pats.

— Tik dabar. Tu pirmąkart įsimylėjusi. Viskas nauja. Aš labiau patyręs nei tu. *Aš* esu paprastas. Žinau. O *tu* išimtis, brangioji. Geresnės moters kaip tu vyras negali trokšti.

— Ar tu rimtai kalbi?

— Siaubingai rimtai. — Tristremas linktelėjo galva, susimąstęs patylėjo. Staiga pabučiavo mane. — Šiaip ar taip, tu geriausi vaistai nuo impotencijos. Aš toks laimingas, kad sutikau tave.

— Kiek moterų tu turėjai? Dešimt? Dvidešimt? Daugiau? (Trisas man buvo septintasis, aš jam tai pasakiau!)

Tačiau tikras britas net ir lovoje labai santūrus. Trisas nusižiovavo.

— Visai nedaug, — tarė, — nieko įsidėmėtina. Kas papuola gyvenant Londone.

Tada jis apkabino mane ir užsimerkė.

Tačiau aš atsisėdau.

Paklausiu jį kito dalyko, kuris jau seniai gulėjo man ant širdies.

— Tristremai, tu juk girdėjęs tą seną posakį: naktį visos katės pilkos. Ar tai iš tikrųjų tiesa? Ar vyrui su kiekviena moterimi vienodai?

— Ak tu kvailele! — prajuko jis. — Žinoma, ne! Pamiršk. Absoliuti nesąmonė. Atvirkščiai. Su kiekviena moterimi vis *kitaip*. Yra didžiulių skirtumų. Vyras toli gražu gali ne su kiekviena moterimi. Be to, yra moterų, kurios viduje, na, kaip čia pasakyti, nelabai jaudina. Ir jas nemalonu justi. Nuo ko tai priklauso, nežinau. Bet tai tiesa.

— O aš?

— Nuo tavęs beveik neįmanoma atitraukti rankų! Prašyčiau nevaidinti, jog dar nė vienas šito tau nėra sakęs!

— Taip, man sakė. Bet nepatikėjau, nes *aš* pati niekuomet nieko nejausdavau. Su kitais vyrais man tai visuomet įkyrėdavo.

— Taigi šitą stadiją tu jau išgyvenai. Nuo dabar tau tikrai patiks.

— Bet ne su kiekvienu. Tiktai su tavim. Tiktai su tavim, Trisai, prisiekiu!

— Aišku, ne su kiekvienu. Tačiau man verčiau nepaleisti tavęs ilgam iš akių. Aš to ir nepadarysiu, antraip būčiau didžiausias kvailys Dievulio žemėje. Ofelija, *darling,* apie ką tu galvoji? Tu visiškai manęs nesiklausai.

— Rytoj tu išvažiuoji. Rytą, aštuntą valandą. — Mano akys pasruvo ašaromis. — Aš to neištversiu.

Jis nusijuokė, apkabino mane, pabučiavo į šlapią nosį.

— Aišku, ištversi. Nėra jokios priežasties ašaroms. Turiu tau staigmeną. Mudu greitai pasimatysim. Anksčiau, nei manai. Prisiekiu!

Tristremas Harisonas Trevoras išlaikė priesaiką.

Iš meilės man jis perkėlė savo verslą iš Londono į Torontą. Vienerius metus mudu gyvenome kartu, ir pradžia buvo gryniausia laimė. Aš užsiauginau plaukus, išmečiau akinius nikelio rėmeliais ir ėmiau dėvėti žavingus naujus drabužius su plačiais diržais, kad pabrėžčiau savo figūrą. Iš visų pusių staiga man pasipylė komplimentai, mano kūno formos iš karto tapo „nuostabiomis“, taip, netrukus apie mane buvo imta kalbėti visame mieste.

— Aš nė nenutuokiau, kad tu tokia gražuolė, — sakė draugai, pažinoję mane daugybę metų, — nuo kada tavo tokios didžiulės akys? Ir tokia nepaprasta figūra. Ar tu sulieséjai? O gal sportuoji?

Žinoma, tai mane džiugino, juo labiau kad apskritai nieko nedariau, nekalbant apie tai, kad visuomet tokia buvau, tik neparodydavau.

Nedaug trūko, kad Trisas būtų tapęs mano vyru. Jis norėjo mane vesti, turėti vaikų, jis reikalavo, maldavo ir pasitelkė mano motiną. Jai būtų labai patikęs toks žentas, tačiau aš niekaip negalėjau pasiryžti ir ištekėti. Ištisus metus aš nieko daugiau neveikiau, tiktai viriau, skalbiau, lyginau, pirkau ir šveičiausi. Darbo neieškojau, nes Trisas norėjo, kad visą save atiduočiau tiktai jam. Jis uždirbo pakankamai daug, mes puikiai vertėmės.

Tačiau po pusmečio su liūdesiu nustačiau, kad kasdienybė, kurios taip neapkenčiau, nepagailėjo ir didžiosios mano meilės. Aš klaikiai nuobodžiavau šeimininkaudama namuose, vaikų nenorėjau, Trisas dirbo kaip pašėlęs, o kai vakarais pareidavo namo išsekęs, trokšdavo tiktai ramybės. Jau kadų kadai mudu nebesimylėjome triskart per dieną. Daugių daugiausia — dukart per savaitę. Tačiau kai jis sykį nepalietė manęs keturiolika dienų, nusprendžiau pakeisti padėtį. Turėjau!

Nieko nesakiusi pradėjau ieškotis darbo. O vos tik iškišau nosį į pasaulį, dar nepatraukliau pasirodė užsidaryti namuose ištekėjusiai. Per patį trumpiausią laiką išsikovojau darbą — Kanados radijo spektaklių skyriaus vedėjos.

Tyčia sakau išsikovojau, nes anuomet apskritai nebuvo tokio radijo spektaklių skyriaus. Aš įtikinau direktorius, kad toks skyrius būtinai reikalingas ir kad jie negaus tinkamesnio žmogaus jam sukurti ir vadovauti kaip aš. Kuriam galui aš studijavau? Kam mokėjau šitiek kalbų? Kam perskaičiau visą anglų ir prancūzų literatūrą nuo A iki Ž?

Mano iškalba nugalėjo. Po trumpo apmąstymų laiko ir trisavaitinių derybų dėl darbo sutarties ir atlyginimo tapau

brangiai apmokama Kanados garbingos radijo korporacijos nare, su savo sekretore, dailiu kabinetu aristokratiškiausiame Toronto dangoraižyje ir darbu, kuris man nepaprastai patiko.

Aš parinkau pjeses (be lavonų, žudynių, šaudymųsi ir žiaurybių — pjeses, skatinančias žmonių tarpusavio *meilę*). Kreipiausi į teatrą ir parinkau artistus transliuojamų pjesių vaidmenims. Stebėjau, kaip buvo įrašinėjama, kaip liūtė grūmiausi dėl geriausio laiko „mano" pjesėms transliuoti, ir per apklausas šios laidos visuomet buvo aukščiausiai vertinamos, nes aš nevariau žmonėms nevilties, o įkvėpiau jiems drąsos, linksminau ir lavinau. Ak, nuostabus metas!

Netrukus vadovavau jau ketvertui žmonių, vienintelė problema buvo tik tokia, kad pritrūko pjesių be lavonų. Taigi užsakiau jas rašyti, paskelbiau konkursą, iškovojau pinigų literatūrinėms premijoms ir įtikinau pačią turtingiausią Toronto moterį, multimilijonieriaus našlę, skirti paramą talentingiems Kanados rašytojams.

Man nepaprastai sekėsi, tačiau dirbti nebuvo lengva. Netrukus įsikinkiau taip pat, kaip ir Tristremas, namų ruoša apskritai ėmė manęs nebedominti. Jau buvo galima numatyti, kad išsikraustysiu iš mūsų bendro buto. Ir kai atėjo tas metas, jokių scenų nebuvo. Tristremas į viską pasižiūrėjo santūriai kaip tikras anglas, padėjo man persikraustyti ir dažnai aplankydavo mane saulėtoje ateljė netoli nuo radijo stoties. Taip tęsėsi daugelį metų. Mudu niekuomet formaliai neišsiskyrėme, net ir šiandien palaikome ryšius, pasimatome vieną ar du sykius per metus, o jeigu nė vienas neturime poros, kartu praleidžiame netgi atostogas.

Beje, Trisas padarė didžiulę karjerą. Jis turi geriausią nekilnojamojo turto firmą Kanadoje ir labai vertinamas šio verslo atstovų. Jis nepaprastai turtingas, niekuomet nevedė

ir vis dar tebelaukia manęs. Tristremas Harisonas Trevoras! *Tai* buvo meilė. Ar dar kada nors tokią patirsiu? Gal vasarą? Čia, Paryžiuje? Nujaučiu, kad tas laikas atėjo. Bet su kuo? Tai turi būti įžymybė. Man jau iki kaklo konditerių, studentų, valdininkų, emigrantų ir mokytojų. Galų gale noriu vyriškio iš *pačių aukštumų*. Tačiau tokių vyrų reta, o didžiausia problema: kaip su jais susipažinti?

Tikri didieji ir galingieji nevaikšto į kavines už kampo. Juo labiau į diskotekas, nesėdi bibliotekų skaityklose, vieni neina į restoraną, daugiausia juos saugo sargybiniai, ir dar jie beveik visuomet vedę. Kaip prie jų prisigretinti? Va čia rimčiausias klausimas. Tačiau nuo tada, kai man sukako trisdešimt, aš žinau, kad jeigu tiktai panorėsiu, gausiu *bet kokį* vyrą. O aš *noriu!* Visa kita šlamštas! Išmesk jį per bortą!

Plačiai nusižiovauju ir palaimingai išsitiesiu. Jau seniai lioviausi pati save glostyti, nieko gera neišeina, aš esu pernelyg pavargusi, kad pasinerčiau į geidulingas vizijas.

Tada suskamba telefonas.

Krūpteliu ir iškart pažvalėju. Dėl Dievo, kas čia? Nuris? Dieve gink! Kaip jis sužinojo mano numerį? Aš net nepasakiau jam tikslaus savo adreso.

Nedrąsiai pakeliu ragelį. Tai Neli!

— Alio! Alio! Galų gale tave pagavau. Tu apskritai nebegrįžti namo. O gal tave pažadinau?

— Ne, ne. Dar nemiegojau. Kelinta ten pas jus, Kalifornijoje, valanda?

— Aštunta vakaro. O Paryžiuje?

— Šešta ryto. Paukščiai jau čiulba.

— Kaip vakarėlis?

— Vidutiniškas. Aš ten pernelyg ilgai užsibuvau. Kodėl, nė pati nežinau.

Neli juokiasi.

— Ar jis bent buvo dailus?

— Tas tai taip. Tačiau visa kita gana beviltiška.

— Keturi kartai per dešimt minučių? Ar aš teisi? Ir jis dar tuo didžiavosi!

Dabar turiu nusijuokti *aš*.

— Iš kur tu žinai?

— Vaikuti, aš ilgai gyvenau Paryžiuje, o arabų niekaip neaplenksi. Tačiau nusiramink, jie ne visi tokie. Tau papuolė pirmykštis. Yra ir geresnių. Sykį turėjau labai mielą tunisietį, puikų meilužį. Tačiau jis buvo ne konditeris, o mokytojas.

— Kodėl judu išsiskyrėt?

— Jis buvo pernelyg pavydus. Bet aš tau skambinu ne todėl. Paklausyk, Ofelija, tu turi patirties su informacijos priemonėmis. Ar jau esi kalbėjusi per televizorių? Na, ar esi *filmavusis.*

— Žinoma. Aš juk turėjau savo laidą. Argi tau tada nepasakojau?

— Nepasakojai. Arba aš pamiršau. Šiaip ar taip, tai puiku kaip meilužis lovoje. Pasakyk, ar tu jaudiniesi?

— Nė trupučio. Tuo momentu, kai į mane plieskia prožektoriai, man kyla geriausių minčių.

— Gerai, vaikuti! Ar nori liepos mėnesį skristi į Londoną? Pokalbiui apie dietos kursą? Vietoj manęs? Aš pati mielai skrisčiau, bet tuo momentu niekaip negalėsiu ištrūkti.

— Žinoma! Su džiaugsmu! Jeigu nori, net ir rytoj. Arba tuoj pat.

Neli nusijuokė.

— Dabar tu dar nesi pakankamai liekna. Liepos mėnesį, vaikuti! Iki to laiko viskas bus gerai. Tačiau tavęs man iš tikrųjų reikia laibos kaip nendrelė, kad žmonėms akivaizdžiai pademonstruotum mano dietos poveikį. *A propos,* dieta. Ar tu šiandien jau svėreisi?

Ak tu Dievulėliau! Susijaudinusi visiškai tai pamiršau.

— Dar ne, — atsakiau sumišusi, — bet palauk akimirką, aš tuoj pasisversiu.

— Ne, pernelyg ilgai užgaiši. Pasakysi man po savaitės arba parašysi. Juk ir šiaip man skolinga laišką. O kaip sekasi dirbti su rankraščiu?

— Be jokių problemų. Ryt vakare išsiųsiu tau du gatavus skyrius. Jie dabar *labai geri*.

— Darbšti mergaitė. Tačiau ir aš nesėdėjau dyka. Tau išsiunčiau penkiasdešimt naujų puslapių. O dabar metas baigti pokalbį, aš kviesta vakarienės ir dar turiu persirengti. Tad sudie, mažyle! Kitą savaitę vėl paskambinsiu. Ir neliūdėk dėl šios nakties, neabejoju, susirasi ką nors geriau!

Neli padeda ragelį, o aš smagi einu į vonią. Būsimas televizijos šou, ir dar Londone, nuslopina baimę viršsvorio, kurį šiandien man parodys svarstyklės. Duona, vynas, degtinė, datulės, figos, marcipanai, pusantros lėkštės riebaus kuskuso — aš tikrai priaugau du kilogramus.

Tačiau kas čia dabar?

Ar gali taip būti? Spoksau į rodyklę nieko nesuvokdama. Vakar rytą svėriau šešiasdešimt keturis kilogramus, o dabar sveriu ne šešiasdešimt šešis ar šešiasdešimt septynis, ne, aš sveriu tiktai šešiasdešimt tris. Matyt, tai klaida!

Nulipu nuo svarstyklių, trupučiuką jas pakratau, vėl atsargiai užlipu — tikrai! Lygiai šešiasdešimt trys kilogramai! Valiooo!!! Aš sveriu *šešiasdešimt tris kilogramus!* Visu kilogramu mažiau nei vakar rytą! Ir kas būtų pamanęs?

Vis dėlto Neli nėra visažinė! Arabai nekenkia figūrai, kaip ji sako, ne, jie *pataiso* figūrą, nes įvaro į tokią neviltį, kad galop iš įniršio pėsčia perleki per pusę Paryžiaus. Ir lėkdama sublogsti!

Išdidžiai nupiešiu lentelėje didžiulius 63, tada galop einu gulti, palengvėjusia širdžia, laiminga! Aš nesusigadinau dienos, aš skrisiu į Londoną, pasirodysiu per televiziją — tikrai gyvensiu prabangiame viešbutyje. O kitą dieną iškart grįšiu į Paryžių. Ne. Nueisiu į Teito galeriją pasižiūrėti mėgstamiausių savo paveikslų. O paskui — į Britų muziejų. O dar vėliau — į „Diloną", mėgstamiausią savo knygyną. O gal net gausiu bilietą į „Kovent Gardeną" ar į kokią nors Šekspyro pjesę „Oldvičo" teatre. Tai bent bus šventė!

Pusiaumigom dar nusprendžiu nuvažiuoti į „Libertys" — elegantiškiausią Londono parduotuvę, ir, žinoma, — į „Harrod's". Ak, aš džiaugiuosi kaip vaikas!

Ir nė trupučiuko nenujausdama, kokios bus su Nuriu praleistos nakties pasekmės, apsiverčiu ant šono ir laiminga užmingu.

7

Rytdiena prasideda puikiai, užtat baigiasi katastrofa. Atsitinka baisus dalykas, be jokio išankstinio perspėjimo ir be jokios mano kaltės.

Tai lyg perkūnas iš giedro dangaus. Nedaug trūko, kad būčiau pabėgusi, viską pametusi, palikusi Paryžių, pamiršusi karjerą, pastačiusi ant kortos savo ateitį. Ačiū Dievui, lieku stipri ir į kraštutinumus nepuolu. Tačiau nė kiek neperdėdama galiu tvirtinti, kad šitą gegužės sekmadienį mano gyvenimas pasuka į kitas vėžes.

Pabundu jau per pietus, sklidina savotiško nerimo, ir nors šešių valandų miego man gerokai per maža, nusprendžiu iškart keltis ir eiti į parduotuves. Paryžiuje ir sekmadienį parduotuvės atdaros, o už kampo, Monžo aikštėje, prieš

pietus net būna valstiečių turgus. Jeigu paskubėsiu, tai dar spėsiu laiku.

Po ketvirčio valandos aš pasiruošusi, susikėlusi ilgus plaukus, apsiavusi patogiais batais, o rankoje — krepšys pirkiniams. Žengiu į šiltą pavasario saulę be palto, šaliko ar pirštinių. Gatvės pilnos žmonių, visi lengvai apsirengę, o kai pagalvoju, kad pas mus, namie, dar tikrai sninga, imu linksmai niūniuoti panosėje ir pasijuntu kaip Rivjeroje. Iš tikrųjų! Viliojanti dienos pradžia!

Paryžiuje tiesiog neįmanoma būti liūdnai. Juo labiau kai eini pirktis. Mat jau perkant prasideda toji išgarsintoji prancūziška valgio kultūra. Maisto produktai, kuriuos Naujajame pasaulyje perki kartą per mėnesį aptirpusius plastmasiniuose maišuose, sugedusius skardinėse, išdžiovintus arba užšaldytus didžiuliuose pakuose iš supermarketų, abejingai nusviedi į automobilio bagažinę, abejingai išverdi ir lygiai taip pat abejingai sukemši, čia perkami švieži ir sultingi, supakuoti tik tokiais kiekiais, kuriuos gali suvalgyti per dvi dienas.

Pas mus, namie, pirkti parduotuvėse yra darbas. O čia, Paryžiuje, tikras malonumas. Be to, čia dar flirtuojama su pardavėjais, jų tokia pareiga. Prancūzai man patinka. Jie juk ūs, žavingi, neieško žodžio kišenėje, pagarsėję pokštininkai. Jų komplimentai vaikiški (ir lengvabūdiški!). *Niekuomet* nesi prašoma pasimatymo ar kitąkart tau neprimenama, jog esi jau flirtavusi. Ne, čia tiktai žaidžiama. Abi pusės tą žino. Gana vien to, kad linksminamasi.

— *Bonjour, monsieur,* — sveikinu laikraščių pardavėją, kurio esu geriausia klientė, nes užsienio laikraščiai brangūs, — šiandien jau tikra pavasario diena. Ar pastebėjot?

Jis aukštaūgis, liesas, nuo jo šypsenos svaigsta galva.

— Žinoma! *Bonjour, madame.* Šiandien atrodot labai smagi.

Žavėdamasis jis žvelgia į mane iš aukštai.

— *Merci, monsieur!* Jūs irgi!

— Aš? Bet man *blogai!* O lia lia! Rodos, pasikarsiu!

Jis užsimerkia ir graudžiai dūsauja.

— Dėl Dievo! Kas atsitiko?

— Viskas, madam! *Viskas!* Kitaip negaliu. Aš pasikarsiu, tuoj pat!

— Bet kur? Kur jūs ketinant pasikarti!

— Jums ant kaklo, aišku! Ak jūs meili mažyle!

Abu prapliumpame juokais, ir tik tada aš nusiperku šeštadieninį „Times" su literatūriniu priedu, „Le Monde" ir „Wall Street Journal". Taip, čia Paryžius. Kodėl ir pas mus, namuose, negali šitaip būti? Juk koketavimas nieko nekainuoja, tiktai smagina gyvenimą. Be to, juoktis sveika!

Taigi: ką gero šiandien leisiu sau valgyti? Man sunku išsirinkti. Vargiai braunuosi per minią, pro tuos daugybę žmonių, kurie stovi eilėse prie turgaus prekystalių, pro kvapnius žemuogių, vyšnių, persikų, papajų, mango vaisių kalnus iki daržovių. Štai jos. Stori balti šparagai dailiose medinėse dėžėse. Kaip tik šitų man ir reikia. Jie sveiki, mažina skysčius, beveik be kalorijų. Dar trupučiukas salotų. Ir septynetas čia priklausančių žalumynų: petražolių, krapų, svogūnų laiškų, builių, citrininių melisų, bazilikų, pelynų. Paryžiuje tai ne problema, prieskoninių daržovių čia gauni šviežių, nedideliais ryšeliais. Jos čia nepigios! Bet jei pamerki į vandenį ir įdedi į šaldytuvą, išsilaiko daugiau kaip savaitę. Gal dar kelios bulvės? Nuostabu!

Rūpestingai susikraunu viską į krepšį. Paskui kuo greičiau nusigręžusi einu pro prekystalius su žuvimis. Man gaila jų, štai šitaip tysančių ant ledo, prasižiojusių, atviromis akimis. Nevilioja manęs ir mėsa, dažnai kruvinos nukirstos galvos guli šalia pjausnių. Triušių, ožkų, kiaulių. Ne, tai

man nepatinka. Tačiau šiandien nusiperku didžiulį brangų bifšteksą, o paskui leidžiuosi žemyn į Muftaro gatvę, pro sviesto kalvas, sūrių pilis, kiaušinių piramides, paštetų indelius ir meniškai supintas česnakų kasas.

Ir Muftaro gatvėje turgus. Noriu pasilepinti minios margumynu ir išgerti kavos. Stop! Vos nepamiršau: man reikia šviežių geltonų tulpių rojaliui ir keleto kvapnių frezijų — baltų, violetinių ir rožinių — rašomajam stalui. Taip! Pakaks!

Tačiau staiga, nežinau kodėl, kaip ir kam, klaikiai užsimanau saldumynų. Šalia gėlių parduotuvės viliojamai kvepia cukrainė. Kaipmat įsmunku vidun, paprašau dviejų bandelių su razinomis ir riešutinio žiedo ir viską sušlemščiu, dar net negavusi grąžos. Tačiau to man negana. Ne! Noriu daugiau! Daugiau! Daugiau! Įdarytas pyragaitis su šokoladiniu glajum! Kitas su kavos kremu! Primirkusi alkoholio Romo boba, vien pastaroji toks malonus mažmožis kaip septyni šimtai kalorijų.

O pabaigai dar nusiperku dvi plytas šokolado su riešutais ir vos atsiduriu gatvėje tarp turistų ir turgaus rėksnių, pirkiniais apsikrovusių namų šeimininkių, tėvų su mažais vaikais, nuplėšiu sidabrinę foliją ir grūdu į burną vieną šokolado gabalėlį po kito, lyg nuo to priklausytų mano gyvybė.

Namie įvyksta antrasis tragedijos veiksmas. Žvėriškai užsimanau skrebučių su sūriu, omleto su kumpiu ir sumuštiniais. Įgriūvu į virtuvę gamintis valgio. Išsikepu bifšteksą, tačiau tesuvalgau tiktai pusę, likusią dalį įdedu į šaldytuvą.

O ten pastebiu kilograminę skardinę su kaštonų piurė (puikių, aukščiausios kokybės, cukruotų kaštonų), išsiimu, atsisėdu ant kėdutės čia pat, virtuvėje, ir visą ją iškabliuoju negaišdama nė akimirkos. Tada pajuntu siaubingą troškulį ir išgeriu pusantro litro mineralinio vandens. O tada man pasidaro neapsakomai bloga!

Kad nubausčiau save, iškart atsistoju ant svarstyklių. Dieve saugok! Ar tai tiesa? Aš sveriu šešiasdešimt šešis kilogramus!!! ŠEŠIASDEŠIMT ŠEŠIS KILOGRAMUS! *Trimis kilogramais daugiau* nei šįryt. Jau daug metų manęs nebuvo ištikęs toks rijimo priepuolis.

Greičiausiai tai pavėlavęs praėjusios nakties poveikis. Neli neklydo.

Na, gerai! Jeigu man būtų buvę dvidešimt metų, būčiau nugrimzdusi neviltin ir paguodai išsikepusi kalną blynų su klevų sirupu. O dabar, kai man keturiasdešimt vieneri, galiu labiau tvardytis, taigi šiandien nebeįsidėsiu į burną nė kąsnio, ne, nė trupinėlio. Iškart sėdu prie rašomojo stalo, dirbu iki vakaro aštuonių! O kad išsiblaškyčiau, paskui einu į kiną. Paprastai, atvirai prisipažinsiu, sekmadienio vakarais leidžiu sau pavakarieniauti kinų restorane. Taigi. Nuodėmingas malonumas, kurį nutyliu Neli ir net nemėgstu prisipažinti pati sau (todėl iš pradžių nieko apie jį ir neužsiminiau). Tačiau juk žmogus yra įpročių vergas. Vieną kartą per savaitę aš pavalgau kaip visi. Juk visiškai be mėsos išsiversti neįmanoma!

Tačiau šiandien pakankamai nusidėjau. Restoraną pakeisiu kinu — tai jau nuspręsta, o nuo rytdienos vėl griežtai laikysiuos „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietos“. Kiek save pažįstu, per tris dienas numesiu viršsvorį!

Nepalaužiamai laikausi pasiryžimo. Visą dieną nė kojos nekeliu iš kabineto, nevalgau nė kąsnio, geriu tiktai arbatą ir mineralinį vandenį ir parašau vienuolika puslapių apie grožio puoselėjimą. Devintą valandą vakare nuvažiuoju į Lotynų kvartalą, į nediduką kino teatrą Galando gatvėje, ir pasimėgauju filmu „Autobuso stotelė“ su Monro. Nuostabus filmas, nors mačiau jį jau penkis kartus, jis vienintelis visame kvartale, kur nežudoma, nešaudoma, neprievartaujama ir

nekankinama, o juk šiame miesto kvartale yra *septyniolika* kino teatrų!

Kol žaviuosi Merilinos talentu, man virš galvos jau kaupiasi negandos debesys (tiktai aš nieko nepastebiu). Linksmai seku veiksmą ir ketvirtis po vienuolikos stoviu gatvėje tokia įsiaudrinusi, kad nusprendžiu eiti namo pėsčia.

Nors kojos dar skauda po vakarykščio maratoninio bėgimo ir jau vėlu, aš nebijau. Čia Paryžius, o ne Niujorkas. Čia moterys gali vaikščioti vienos ir naktį, čia galima nieko nesivaržyti, čia aš jaučiuosi saugi.

Niekieno nesukliudyta iš siauros, duobėtu grindiniu Galando gatvelės užkopiu aukštyn į Sen Žermeno bulvarą. Tačiau ką gi ten pamatau, po dideliu laikrodžiu, kur prasideda Monžo gatvė? Be jokios abejonės? Tai Nuris, o šalia jo stovi Jusufas, tas nesimpatingasis pusbrolis. Ar juodu ieškojo manęs Kontreskarpo aikštėje?

Mane perima baimė. Nieku gyvu neketinu su jais matytis, tačiau man *reikia* eiti aukštyn Monžo gatve, kito kelio nėra. Ką daryti? Akimirką lyg paralyžiuota sustingstu gatvėje, žaibiškai permesdama mintyse visas galimybes. Metro! Tai išsigelbėjimas. Važiuosiu metro ir taip prasmegsiu skradžiai žemę. Čia pat ir stotelė, koks jos pavadinimas? Mober Miutiualitė. Nuostabu. Nieko daugiau, tiktai pasprukti!

Nubėgu laiptais į apačią. O gal jie mane pažino? Uždususi paprašau bilieto ir dar keliskart atsisuku. Ne! Be reikalo nerimauju! Niekas manęs nesiveja. Man pavyko pabėgti. Nurimusi lipu į apačią.

Stotelė tyli, negirdėti artėjančio traukinio. Ji tuščia lyg iššluota — tik pačiame gale, tolumoje, dūluoja keturios žmogystos, keturi jauni tamsiaodžiai vyrai, kurie iškart pasirodo man įtartini.

Instinktas aiškiai ir nedviprasmiškai paliepia: apsisuk, užbėk laiptais ir dink! Kuo greičiau! Tačiau ten, viršuje, manęs laukia Nuris, ir jeigu tiktai jis pamatys mane, niekaip neatsikratysiu. Ne, liksiu čia. Dar viena tokia naktis kaip vakar, ir man bus metas stoti į vienuolyną. Be to, man dar nėra nutikę nieko bloga, nei Kanadoje, nei Amerikoje. Man dar niekuomet niekas negrasino, niekas neužpuolė nei apiplėšė. Nevalia šitaip pernelyg baimintis. Reikia mąstyti, kad viskas bus gerai. Tada ir seksis. Numylėtajam savo Paryžiuj aš saugi.

Atsisėdu ant ilgo suolo, nusitęsiančio per visą stotelę, spoksau į savo batus apsimesdama, kad manęs čia apskritai nėra.

Ir iškart paaiškėja, kad klystu, šitaip elgdamasi.

Vos atsisėdu, tuoj pajuntu, kaip tas ketvertas artinasi. Negirdžiu, nes jie juda be garso, bet jaučiu, jog jie jau čia pat! Per akimirką esu apsupta.

Man širdis ima plakti kaip pašėlusi, bet vis dar deduosi neišmanėle. Juk Paryžiuje man nieko nenutiks.

— *Mademoiselle!* — pašaukia balsas prie pat dešinės mano ausies. Kilsteliu galvą. Jeigu prašys cigarečių, tai ne ant tokios pataikė. Daugiau nieko nebepagalvoju, nes kažkas aštru pliūpteli man į veidą, akis tarytum nudegina liepsna, plaučius tarytum perskrodžia durklas, nebegaliu alsuoti, švokščiu, kosčiu, gaudau kvapą. Klaiku! Siaubinga! Taip negali būti! Aš viską tiktai įsivaizduoju! Paryžiuje man nieko... Čia pajuntu, kaip kažkas traukia rankinuką.

Rankinuko jie negaus! Tai vienintelė blaivi mintis šią pasibaisėtiną akimirką. Pasilenkiu į priekį, kad jį apsaugočiau, tačiau pajuntu žiaurų smūgį į pakaušį ir parvirstu ant žemės. Ne! Ne! Ne! Ne! Aš jo neatiduosiu! Jie *negaus* jo! *Niekuomet!* Tačiau keturi vyrai stipresni už vieną moterį. Per trumpą valandžiukę grobis atsiduria jų rankose ir jie nubėga.

Nežinau, kiek laiko pratysau ant purvino perono. Regis, ištisą amžinybę. Kai galų gale atsistoju, jaučiuosi lyg šimtametė senė. Viskas skauda. Galva, keliai, nugara. O labiausiai rankos. Kas čia? Jos raudonos, ryškiai raudonos, tokios raudonos, kaip ir mano suknutė. Kraujas? Rūgštis? Padėkit! Aš sužalota! Aš dūstu!

Švokšdama ir kosėdama nusvyruoju prie laiptų. Stotelės prižiūrėtojas puola prie manęs.

— Dėl Dievo, madam, jūs sužeista?

Kūkčiodama ištiesiu į jį raudonas savo rankas.

— Tai tik dažai, — guodžia jis mane, — ašarinės dujos ir raudoni dažai. Tai nepavojinga, madam. Atsiremkit į mane. *Voilà!* Padėsiu jums užlipti laiptais!

Jis suima mane per pažastis, užvelka laiptais aukštyn, atneša kėdę, jau pranešė ir policijai. Jie atskuba per dvi minutes, trys vyriškiai civiliais drabužiais, atrodantys kaip paprasčiausi šeimų tėvai. Tačiau jie nuovokiai nužvelgia mane, trumpai paklausia: „Kiek jų buvo? Kaip apsirengę? Kurlink nubėgo?" Ir užlekia laiptais aukštyn, tiesiai į nakties tamsą.

Sėdžiu ir kvapstausi. Dar niekuomet nesijaučiau tokia vargšė. Tarytum būčiau nuogut nuogutėlė. Tiktai varganas kūnas. Bet ne žmogus. Matyt, šitokia savijauta tempiamo į skerdyklą gyvulio. Dabar žinau, kaip būna, kai esi žiauriai galabijamas.

Tą akimirką kaip tik pasigendu žiedo. Nuostabiojo savo žiedo su ugniniu opalu. Ir raktų. Jie turi mano raktus. Ir grynuosius pinigus. Ir kreditines korteles. Ir pasą. Jie žino mano pavardę, adresą, aš esu jų valioje. Gal jie jau mano bute ir lūkuriuoja grįžtančios.

— Ar rašysit pareiškimą? Privalot parašyti!

Prižiūrėtojas laiko rankoje popieriaus ir šratinuką. Nupasakoju viską, kas buvo rankinuke, iki pat smulkmenų aprašau žiedą.

— Kokia tikimybė, kad juos sugaus? — klausiu baigusi.

Atsakoma gūžtelint pečiais. Suprantu. Tokie tipai apskritai nesugaunami! Tačiau kaip aš be pinigų parsirasiu namo? Šiandien nebegaliu žengti nė žingsnio. Ir kaip be raktų pateksiu į butą? Kaip atsiimsiu žiedą? Nors nusišauk!

Vėl pradedu kosėti, niekaip nebegaliu liautis. Gyvenimas beprasmiškas. Ar dabar jau viskam galas? Tačiau ne. Aš turiu angelą sargą. Didžiausios nevilties valandą nutinka stebuklas, beveik negaliu patikėti.

Staiga išgirstu balsus, žingsnius, riksmus, stumdynes. Grįžta policininkai, atbilda laiptais žemyn. Ir jie ne vieni. Iš tikrųjų sučiupo tris iš to ketverto. Vaikiai su antrankiais mostaguojasi lyg patrakę, rėkia, stumdosi, spjaudosi, labiausiai norėtų ištrėkšti mus visus, tai matyti vos metus į juos akį.

— Ar čia jie? — klausia policininkas, nepaisydamas triukšmo.

Linkteliu.

— Bet vieno trūksta!

Tuomet pats aukščiausias atsisuka į mane, siaubingas tipas skvarbiomis, krauju pasruvusiomis akimis.

— Meluojat! — aprėkia jis mane užsikertančiu balsu. — Jūs nesat manęs mačiusi! *Niekuomet!* Pasakykit policijai. Nesat niekuomet manęs mačiusi, visą vakarą aš *apskritai nebuvau čia!* Jūs apsipažinot! Pasakykit policininkams!

Iš pirmo žvilgsnio jį atpažįstu, tai jis man smogė. Nusigręžiu, tegu sau siautėja.

— Šimtaprocentinė garantija, kad tai jie, — įsikiša prižiūrėtojas, — aš labai aiškiai juos mačiau. Pasekiau gatve. Ten jie išmetė štai ką. Pasižiūrėkit!

Jis atkiša policininkams balionėlį — ašarinės dujos, sumaišytos su raudonais dažais. Tokį galima nusipirkti bet kokioje vaistinėje. Jie skirti apsigynimui. Tačiau, kaip matyti, jie kuo puikiausiai tinka ir pulti.

— Ar radot mano rankinuką? — klausiu virpėdama. — Ir žiedą? Jie ir žiedą man pavogė!

Vietoj atsakymo, jie tik apgailestaudami papurto galvą.

— Dar ne, madam. Juos sulaikėme tiktai Sen Žako gatvėje, jūsų rankinukas jau buvo iškraustytas ir išmestas. Be to, mums paspruko vadeiva, pas jį visas grobis, prisiplėštas šįvakar. Jūsų pinigai ir papuošalai. Tačiau nebijokit, jį mes sugausim. Sakykit, ar tai jūsų?

Jis išsiima iš kišenės suniurkytą šimto markių banknotą.

— Štai pas tą radome.

Policininkas parodo į patį jauniausiąjį iš trejeto, mažiausiąjį, daugių daugiausia dvidešimties metų jaunuolį su brangia madinga astronautų striuke ir atstumiančiu veidu. Tankūs juodi antakiai, žema kakta, bukas žvilgsnis ir priplota boksininko nosis. Jis purškė man į akis ašarinių dujų. Ir štai stovi dabar čia, tarsi apskritai niekas jo neliestų.

— Ne, tai ne mano. Aš turėjau tiktai prancūziškų pinigų. Ar jūs tikrai tikitės rasti mano žiedą?

— Jis originalus? — klausia policininkas.

— Žinoma.

— Tuomet vilties maža. Ar žinot, tas tipas, kuris pabėgo, jau seniai Pigalio aikštėje ir viską pardavė. Jam būtina atsikratyti šitų daiktų, be to, reikia pinigų. Ten viskas vyksta žaibiškai. Paryžiuje pavogtos brangenybės dingsta pogrindyje, ten lieka dvejus metus. Paskui pasirodo Marselyje, Londone ar Romoje. Na, jeigu tai originalios senovinės brangenybės. Masinės gamybos papuošalai išlydomi.

Man sugelia širdį. Mano žiedą parduos vogtų daiktų supirkinėtojui. Jis ištisus metus gulės seife. Tai kaip man jį rasti? Gerklę užgniaužia ašaros. Tačiau šių nusikaltėlių akyse neverksiu.

— Taip, — pasakė policininkas, — dabar visi eisim į nuovadą ir pranešime apie įvykį. Tada galėsit nusiplauti raudonus dažus, madam. Paskui važiuosim į Ligoninės bulvarą, ten kriminalinės policijos vyriausiasis štabas. Bijau, šiąnakt nelabai turėsit kada išsimiegoti.

Visi kartu iškeliaujame. Vyrukai liaujasi triukšmavę ir tylomis žingsniuoja drauge. Antrankiais jie prirakinti prie policininkų ir nė trupučio nebesipriešina. Stebiu juos kraipydama galvą. Dabar jie dreba iš baimės. Tipiški nusikaltėliai. Drąsūs tiktai tada, kai keturiese gali primušti moterį. *Keturi* vyrai prieš *vieną* moterį! Tik tada jaučiasi stipruoliai. Mat kokie mūsų bejausmės epochos herojai!

Gatvėje akimis ieškau Nurio ir Jusufo. Tačiau jų nebėra. Jeigu jie nebūtų ten stovėję, būčiau nepatyrusi šitokio košmaro.

Nuovadoje mane ištinka dar vienas smūgis. Daili geltonplaukė policininkė, apsirengusi puikiai gulinčia mėlyna uniforma, ima mane į globą, nuveda į prausyklą, atneša muilo ir popierinių rankšluosčių.

Pasižiūriu į veidrodį — ir pasibaisėjusi atšoku atgal. Juk tai netiesa. Ar iš tikrųjų čia aš? Mano veidas raudonas kaip virtas vėžys, žvilga lyg lakuotas, akys beveik užtinusios, plaukai sulipę, o geltona šilkinė suknelė išmarginta raudonomis dėmėmis.

Nusiminusi imu šveistis — rankas, pečius, skruostus, nosį. Pagaliau, po daugelio minučių, veidas vėl baltas. Užtat dabar atrodau lyg vaiduoklė. Išbalusi, išsigandusi, iškart imu drebėti visu kūnu. Toji ypata veidrodyje ne aš, žaibiškai suprantu. Į mane žvelgia ne trykštanti gyvenimo džiaugsmu Ofelija, o dar viena bevardė auka žiaurių mūsų didmiesčių, kur kumščio teisė paplitusi lyg mirtina epidemija. Tai, ką matau, yra viena iš daugybės nusiminusių moterų, kurioms

šiąnakt Paryžiuje, Londone, Niujorke, Romoje ir Los Andžele nutiko tokia pat ar dar baisesnė nelaimė. Viena auka iš to daugelio esu aš.

Ir kasdien tokių moterų vis daugėja. Kriminalinės policijos štabo būstinėje gyvenimas verda kaip bičių avilyje. Jau pranešta apie šešiasdešimt keturis nusikaltimus, o juk tik vos po vidurnakčio.

Sėdžiu dideliame laukiamajame, pilname žmonių. Šalia — anglai sutuoktiniai, kuriems išlaužė ir apiplėšė automobilį. Jie važiuoja į Italiją, tai pirmoji jų atostogų diena. Jie nebeturi nė kuo apsirengti, visi drabužiai pavogti.

Jie šnekučiuojasi su dviem amerikietėmis, iš kurių pavogė dokumentus ir pinigus metro, kai ketino iš viešbučio nuvažiuoti į restoraną vakarienės. Abidvi labai nusiminusios. Pasai, lėktuvo bilietai, kelionės čekiai, pinigai — visas buvimo Europoje biudžetas, kurį kietai taupė ištisus metus, dabar dingo kaip į vandenį!

Antrą valandą nakties galų gale ateina ir mano eilė, per ilgą pilką koridorių aš nuvedama į nedidelį kabinetą. Vos įžengiu pro duris, policininkas pradeda čiaudėti ir niekaip nebegali liautis. Tai nuo ašarinių dujų, likusių mano plaukuose. Užrašyti parodymus jis gali tik atidaręs langą. Jis labai mielas, mažas, jaunas, geltonais ūsiukais ir didelėmis raudonomis ausimis.

Vyrukas rašo, rašo ir rašo. O laikas bėga. Kada ne kada jis duoda nuovokius klausimus. Slenka laikas. Galų gale jis baigia ir perskaito, ką parašęs. Tada atneša man vandens, pavaišina cigarete ir paprašo nupiešti žiedą. Kol stengiuosi iš paskutiniųjų nupiešti kuo geriau, staiga kažkas garsiai beldžiasi į duris. Į vidų įeina juodaodis policininkas, šypsodamasis kaip Kalėdų senis. Rankoje jis laiko — mano rankinuką! Man galvoje netelpa!

— Ar jis jūsų? — klausia jis, nors pats tuo beveik tikras. — Radome Sen Žako gatvėje, vieno namo koridoriuje. Nors pinigų nėra, dokumentai tikriausiai visi.

Pinigai man mažiausiai rūpi. Buvau pasiėmusi tiktai šimtą frankų ir be jų galėsiu išgyventi. Entuziastingai padėkoju, paimu rankinuką ir iškart pasižiūriu į jį. Pasas, kreditinės kortelės, užrašų knygelė, čekių knygelė, raktai — iš tikrųjų viskas tebėra. Man akmuo nukrinta nuo krūtinės. Aš išgelbėta! Galiu grįžti namo, į butą! Dabar viskas tiktai pusė bėdos.

Trečią valandą pasirašau protokolą. O kadangi neturiu nė su, tai malonusis policininkas su šviesiais ūseliais savo automobiliu parveža mane namo. Tai varganas drandaletas, murzinos pilkos spalvos reno kombi, kuris tarška, burzgia ir krato, tačiau jis važiuoja — o juk tai svarbiausia.

— Ar jūs pažįstat tuos tipus, kurie mane užpuolė? — klausiu, kai griausmingai dardame tuščiais bulvarais. — Gal pasakytumėt man, iš kur jie?

— Žinoma. Iš buvusios kolonijos. Rejunjono salos. Jau keli mėnesiai sekame šitą gaują.

— Ar jie bus ištremti?

— Ne. Jie prancūzai su Prancūzijos pasais. Gaus kalėjimo. Manau, dvejus metus. Beje, visi jau buvę teisti.

— Teisti? Bet jie juk tokie jauni!

— Mažyliui devyniolika, o kitiems dviem po dvidešimt trejus. Jų vadeiva irgi ne kiek vyresnis, jam dar nėra nė trisdešimties. Buvęs kariškis profesionalas. Dezertyras. Jį sučiupsim pusryčiams.

— Tai kur jis gyvena?

— Viešbutuke Pigalio aikštėje. Žinoma, jis nenutuokia, kad mes jį žinome, mano, jog bendrai neišduos. Tačiau tie tuoj išgiedojo adresą, kad nuosprendis būtų švelnesnis. O to

jiems verkiant reikia. Beje, šįvakar jie jau apiplėšė studentę, seną damą ir vokiečių turistą — per dvi valandas tarp devintos ir vienuoliktos. Jūs paskutinė.

— Už tai atsakingos informacijos priemonės, — sakau patylėjusi, — visur tiktai šaudomasi, mušamasi, nėra nė vieno filmo be lavonų. Šitas ketvertas tikrai iš nusikaltėlių šeimų, kiaurą dieną prastypso prie televizoriaus ir išmoksta, kaip plėšti ir žudyti. Na, o kas toliau? Vakarais eina į gatvę ir elgiasi lygiai taip pat.

— Galbūt. Tačiau prie to prisideda ir bent kiek polinkio. Beje, kai kurie turi brolių ir seserų, kuklių ir padorių. Tiktai vienas šeimoje yra balta varna, muša seserį, vagia iš motinos rankinės pinigus. Darbas jo nė kiek nedomina, taigi susiranda keletą bendraminčių ir atvažiuoja į Prancūziją. Ten tam tikri sluoksniai mano, kad po penkerių metų Paryžiaus gatvėse apiplėšinėdamas žmones tapsi milijonierium.

— Ir jie tiki šitokia nesąmone?

— Žinoma. Juk šituo amatu verčiasi ne patys protingiausi.

— O kas būna po dvejų metų kalėjimo?

— Vėl į jį pakliūva.

— Kaip?

— Deja, taip. Viskas kartojasi. Dvi savaites tvardosi, gal net ieško darbo. Tačiau trečiąją savaitę vėl sukinėjasi Pigalio aikštėje, eina į tam tikras užeigas, susiranda senų draugužių ir dar tą patį vakarą pažeidžia įstatymus. Ir viskas trunka tiek laiko, kol pagaunam. Jau keleri metai tai stebiu. Šie tipai nieko neišmoksta. Tik įkalčiai tampa sunkesni!

— O ką galima padaryti?

— Nieko. Tiktai sodinti ir tikėtis, kad Prancūzija jiems įgrys ir kad jie išdums namo.

— O ką jie veikia namuose?

— Tą patį, ką ir čia. Tik ten greičiau šaudomasi, ir kada nors jie gauna kulką. Tokie tipai nepasensta. Tačiau tai ne mūsų problema. Mes džiaugiamės jų atsikratę. O su ta gauja, kuri jus apiplėšė, mums gal pasiseks. Jau paskutinįkart jie pažadėjo, kad išsinešdins. Kas kita, ar jie išlaikys pažadą. Aš nesu labai didelis optimistas. Šiaip ar taip, vakarais nebevažinėkit metro, madam, tai pernelyg pavojinga.

Jis vėl įsičiauda — ašarinės dujos mano plaukuose kutena jam nosį, ir tik tada, kai atsuka langą, gali kalbėti toliau.

— Aš pats važiuoju metro tiktai tada, jei *būtinai* reikia. Ir visuomet turiu balionėlį, tokį, kurį šiandien panaudojo prieš jus. — Jis išsiima man jau matytą balionėlį iš kišenės ir jį iškelia. — Be jo į gatvę neinu. Ir man gali būti taip pat kaip jums, madam. Praėjusią savaitę užpuolė mano kolegę, ji dar ir šiandien tebeguli ligoninėje.

— Niekad nebūčiau pamaniusi, kad Paryžiuje taip pavojinga. Pas mus, Kanadoje, Europa yra laikoma ramybės oaze. Nuo kada čia šitiek baisybių nutinka?

— Tiktai nuo devintojo dešimtmečio pradžios. Prievartos padvigubėjo. Deja, šitokių nusikaltimų nemažėja. Dabar tiktai gegužės pradžia, bet dar niekuomet nesam turėję tiek daug bombų ir žmogžudysčių apskritai. Visi rekordai sumušti!

— Puiki perspektyva. O gal man pasakytumėt, kaip bus toliau?

— Neišmanau! — gūžteli jis pečiais. — Aš žinau tiek pat, kiek ir jūs, madam. *Voilà*, — jis staigiai stabdo ir įsuka į Lasepedo gatvę, — štai ir atvažiavom. Kaip sakiau, iškart pranešiu, jei tiktai bent ką sužinosiu apie jūsų žiedą. O rytoj nueikit pas gydytoją, jums žaizda galvoje. Pažymą palaikykit, jos mums reikės teismui. Labanakt, madam.

Jis lukteli, kol saugiai įeinu į namą, atsisveikindamas pamoja per stiklines duris. Narsiai nusišypsau ir pamojuoju jam. Tiktai neparodyti silpnumo.

Tačiau bute jėgos mane apleidžia. Iškart dar užstumiu sklendę, tada atsišlieju į sieną, stoviu drebėdama tamsoje ir nedrįstu įjungti šviesos.

Dar niekuomet savo gyvenime nebuvau primušta. Apie prievartą esu tiktai girdėjusi. Motina niekuomet nėra davusi man nė menkiausio antausio. Mūsų niekas nemušė nei mokykloje, nei vaikų darželyje. Tačiau šįvakar mane užpuolė ir primušė keturi vyrai. *Tai tikras smūgis!*

Staiga pastebiu, kokia esu pažeidžiama. Kaip lengva nuskriausti moterį. Kaip greitai gali baigtis šitas puikus gyvenimas. Ir dėl šito, mielieji, viskas pasikeičia!

Drebėdama visu kūnu prisispaudžiu prie sienos ir įtemptai įsiklausau tamsos. Krūpčioju nuo mažiausio krebždesio. Regis, kiekvienam kampe tupi po nusikaltėlį. O gal vadeiva, kuris paspruko nuo mūsų, vis dėlto mano bute? Ne, Ofelija! Jis Pigalyje ir kaip tik parduoda tavo žiedą už penkiasdešimt frankų! Bet ar ką tik nesugirgždėjo balkono durys? Žinoma! Kažkas braunasi į vidų. Kur man slėptis? Kaip apsiginti? Aš juk esu beginklė moteris! Užgniaužiu kvapą, širdis taip daužosi, kad griaudėja ausyse. Aš esu auka *par excellence!** Aš laukiu žudiko. Auka? Aš? *Niekuomet!* Nors ir beginklė, nesu bailė. Visuomet buvau už kitas drąsesnė. Todėl dabar įjungiu šviesą. *Voilà!* Todėl dabar einu prie balkono durų pasižiūrėti, kas ten trainiojasi aplinkui, nors ir *mirčiau!*

Balkone nieko nėra. Visur tylu ramu. Tebestovi lauramedžiai, dangus pamažėliais švinta. Sode ant stogo miegūstai

* Tinkama *(pranc.)*.

čirškauja žvirbliai. Su palengvėjimu uždarau duris. Tiktai nepulk į isteriją, dabar tai pats svarbiausias dalykas. Elkis kuo normaliausiai. Einu į virtuvę ir išsiverdu arbatos. Lėtai išgeriu, gurkšnelis po gurkšnelio, labai karštą. Kaip gera!

Tada išsiplaunu galvą. Reikia panaikinti ašarinių dujų kvapą, kad nebeimtų čiaudulys. Sunaudoju pusę buteliuko šampūno, vis skalaujasi raudoni dažai, ir tiktai penktasis vanduo lieka švarus. O dabar dar įtrinsiu balzamu, išdezinfekuosiu žaizdą, štai taip! Aštraus dvoko kaip nebūta. Plaukai vėl kvepia. Galva sutvarkyta.

O dabar atėjo eilė suknelei. Panaikinti visus pėdsakus!

Prileidžiu bidė šilto vandens, įpilu muilo putų, pamerkiu suknelę. Tada apsirišu galvą švariu rankšluosčiu kaip turbanu, atsisėdu ant bidė krašto ir žiūriu, kaip vanduo skalauja raudonus dažus iš geltono šilko.

Taigi galų gale kliuvo ir man! Beveik visos mano pažįstamos Amerikoje ir Kanadoje, įskaičiuojant Neli ir mano motiną, buvo užpultos. O *aš*, kadangi esu graži ir niekam nelinkiu pikta, laikiau save neliečiama! Aiškiai suklydau. Faktas: paskutiniam dvidešimtojo amžiaus ketvirty moteriai nevalia vakarais vienai važinėti metro. Juo labiau sekmadienį prieš vidurnaktį, apsirengus į akis krintančia šilkine suknele ir su nauju lakinės odos „Dioro“ rankinuku. Aš atrodau turtinga, turiu aristokratėms moterims būdingo žavesio, labai įtikima, kad tie tipai manė, jog pasivaikščiodama nešuosi rankinuke tūkstančius frankų.

Tačiau, ką, velniai rautų, man daryti? Rengtis kaip valkatai? Apsimuturiuoti galvą? Nusikirpti plaukus? Vakarais nebekišti iš namų nė nosies? Baigti karatė kursus? Išmokti šaudyti? Nešiotis pistoletą? Niekuomet! Taip aš negaliu ir *nenoriu* gyventi.

O gal vis dėlto?

O ar turiu kitonišką išeitį?

Atsistoju, apsisiaučiu žalią chalatą, kurį radau vonioje (iš geriausio aksomo, priklauso mano Operos teatro direktoriui), ir einu į virtuvę virtis antrojo puodelio arbatos. Geriu jį svetainėje, ant geltonos kaip saulė sofos, ir mąstau, kol prašvinta.

Šaudyti man atrodo pernelyg žiauru.

Bet kodėl man nepasimokius karatė? Ar bent kas atsakys į šį klausimą?

Po šiandieninio nuotykio aiškus vienas dalykas. Moterys didmiestyje — medžioklės grobis. Vyrai mūsų nebesaugo. Ką čia kalbu — saugo! Jie patys drįsta pasirodyti gatvėje tik su ašarinių dujų balionėliu. Metas pačiai ko nors griebtis! Kai sutvarkysiu dar penkiasdešimt puslapių rankraščio, nutrauksiu darbą ir baigsiu karatė kursus!

Taip! Aš išmoksiu karatė gynybai. Ne prieš laukinių gaujas, priešus užkariautojus, reikia pabrėžti, o prieš *savo piliečius,* kalbančius ta pačia kalba, gyvenančius tame pačiame mieste, lankančius tuos pačius kino teatrus, bistro, kavines. Ir kas dar išdrįs tvirtinti, kad gyvename ramiu metu? Prasidėjo *pilietinis karas,* neapsimetinėkime. Vienas prieš vieną. Viešpatauja kumščio teisė! Ir, mielieji, mes *dar* turime vieną privilegiją. Gyvename tokiu metu, kai *iš tikrųjų* vyksta kova tarp lyčių. Metro, traukiniuose, greitkeliuose, tuščiose stotyse, autobusų stotelėse, požeminiuose garažuose, parkuose, automobilių stovėjimo aikštelėse, tamsiuose namų koridoriuose ir nuošaliose gatvėse. Visur, kur galima saugiau išžaginti, apiplėšti ir nužudyti moteris. Kas naktį. Kas dieną!

O kieno tai darbas? Mūsų numylėtųjų, geresnės mūsų pusės, narsios stipriosios lyties. Vyrai tapo nevykėliais! Jie valdo pasaulį, tačiau jau seniai jo nebesutvarko. Jie mus vi-

sus tvirkina savo jėgos žaidimais, pasipūtimu, intrigomis, amžinais karais ir pamišėlišku ginklavimusi!

Feministinė propaganda? Niekai!

Apverskime viską aukštyn kojomis. Ką vyrai galvotų apie mus, moteris, jeigu *mes* burtumėmės į gaujas, kad patamsy juos apiplėštume, primuštume ir nužudytume? Jeigu ant mūsų, moterų, sąžinės gulėtų devyniasdešimt procentų visų nusikaltimų ir dauguma karų? Jeigu *mes* būtume pamišusios dėl ginklų ir ginkluotumėmės iki pergalingo galo?

Ar jie aklai mumis pasitikėtų, žavėtųsi mūsų išmintimi ir garbintų kaip tobuliausią kūrinį? Tikrai ne! Jie bijotų mūsų, niekintų ir atimtų iš mūsų valdžią. Pernelyg žiauru šitaip kalbėti apie vargšus mūsų brangučius? Ak, mielieji, tai visų iliuzijų praradimo epocha. Mes, moterys, blaiviai žvelgiame į kūrėjus valdovus. Ir ką matome? Žiaurius vaikus. Pasibaisėtinus vaikus, kurie žaidžia karą, žagina, plėšia, žudo ir kurių knygos, filmai ir teatro pjesės kimšte prikimštos žiaurumo ir didžiuoklystės.

Toliau nebemąstau. Staiga atsisėdu, labiau susisupu į žaliąjį chalatą. Ar dabar pradėsiu nekęsti vyrų? Aš, kurios gyvenimo tikslas skatinti žmonių tarpusavio *meilę?* Žiauri mintis.

Atsikeliu ir imu neramiai vaikščioti iš vieno svetainės galo į kitą. Galvą skauda, kraujas tvinksi žaizdoje, duria plaučius, kaista akys — aš esu keturių gatvės plėšikų auka! Velniai rautų! Ar šitaip nevalia galvoti? Valia! Bet aš nenoriu! *Nenoriu neapkęsti!* Tai nebūdinga mano prigimčiai. Be to, vieną dalyką žinau taip pat tikrai kaip savo vardą: šiandien nėra nieko lengviau kaip supriešinti vyrus ir moteris. Daug metų stebiu, kaip tai vystosi, ir nenoriu turėti nieko bendra su šito prakeiktojo amžiaus neapykantos lavina. Yra ir gerų vyrų! *Voilà!* „Vyrų" apskritai nėra. Yra gerų ir blogų, kaip ir apskritai gerų žmonių, ir žemėje nėra tautos, kuri būtų vie-

nų piktadarių. Aš nesiduosiu užspeičiama į kampą. Nenoriu amazonių mūšio. Juk vis tiek žūsta ne tie!

Bet karatė išmoksiu. Ir niekada nebesinešiosiu rankinuko. Ir jeigu einu į kiną, tai ar man iš tikrųjų reikia visų kreditinių kortelių, čekių knygelės, pinigų, paso ir užrašų knygelės? Nereikia! Moterys visuomet nešiojasi pernelyg daug šlamšto. Tik idiotai šiais laikais, išeidami vakarais, tąsosi gatvėmis pusę savo turto.

Nuo dabar pasiimsiu tiktai būtiniausius daiktus. Ir laikysiu juos švarkelio kišenėje.

Ir padarysiu dar vieną dalyką — ir tai pats svarbiausias dalykas. Prisiversiu kuo greičiau pamiršti šios nakties nutikimą. *Tas, kas nekenčia, pats pasidaro nepakenčiamas!* Aš esu pernelyg protinga, kad jau dabar imčiau vaikščioti patempusi lūpas ir pirma laiko pasenusi dešimčia metų. Pasaulis kupinas įskaudintų, įbaimintų, pražilusių, palaužtų, neapykantos pilnų žmonių. Niekuomet nebūsiu tokia, niekuomet!

Manęs niekas nesugniuždys!

Tegu niekas *tuo* nesidžiaugia, juo labiau keturi atsitiktiniai nusikaltėliai. Išmesk šlamštą per bortą!

Staiga stabteliu priešais židinį, žvelgiu į paauksuotą veidrodį virš jo ir prisiverčiu nusišypsoti. Taigi! Pavyko! Akys kiek mažiau paraudusios, ir oda jau skaistėja. Nors žvilgsnis be galo liūdnas, tai praeis. Tiktai nevalia gailėtis savęs. Tai būtų galas!

Štai stoviu aš, viena milijoniniam mieste, ir neturiu jokio žmogaus, kad paguostų mane.

Na, ir ką?

Aš pati save paguosiu.

O rytoj pasižiūrėsim!

8

Užpuolimas turi pasekmių.

Nutinka keistų dalykų!

Nebeatpažįstu pati savęs!

Pirmąkart savo gyvenime apleidžiu darbą. Tiesa, kasryt, kaip paprastai, sėduosi prie rašomojo stalo, viską išsidėlioju — Neli keverzones dešinėje mašinėlės pusėje, gatavus rankraščio puslapius kairėje, — imu skaityti, įsidedu popieriaus lapą į mašinėlę, ir viskas. Tai beprasmiška. Kam dirbti, jeigu bet kokią akimirką galiu kristi negyva? Kam rašyti bent vieną vienintelį žodį?

Mane užlieja pasišlykštėjimo banga, kai žvelgiu į prirašytą popierių. Šimtas penkiasdešimt gatavų puslapių! Sunkiai atgamintų iš padrikų Neli minčių. Suformuluotų į sakinius, aiškius ir išraiškingus. Stilistiškai sutvarkytus, nudailintus, kad būtų lengva skaityti. Daugybė valandų kantraus, kruopštaus darbo. Kuriam galui prakaituota? Kad būčiau užpulta metro?

Paskambinu Neli, iškloju visą istoriją ir paprašau kelių dienų atostogų. Ji iškart supranta ir pasiūlo pakeliauti po Luaros pilis. Sąskaitą turiu atsiųsti jai. Paskambina motina, paguodžia, užjaučia. Gal noriu parvažiuoti namo? Ji atsiųs man lėktuvo bilietą! Ilgai svarstau. Pasiūlymas vilioja. Tačiau paskui pasiryžtu likti. Aš nebėgsiu. Turiu susidoroti su šiuo smūgiu kitaip.

Kelios atostogų dienos virsta dviem mėnesiais.

Nuo gegužės pradžios iki liepos mėnesio aš nesugebu susikaupti ir neparašau nė vieno vienintelio žodžio. Užtat galvotrūkčiais puolu į Paryž iaus gyvenimo sūkurį, nes dar galiu džiaugtis šiuo prašmatniu miestu. Į metro nebekeliu nė

kojos. Autobusu arba taksi važiuoju į madų apžiūras, koncertus ar teatrą. Vaikštau į Operą, po visus muziejus, gatvėmis, valandų valandas prasėdžiu kavinių terasose, pusdienius stebėdama daugelį įdomių žmonių, kuriuos, kaip ir mane, iš tolimiausių žemės kampelių patraukė prie Senos.

Mano gyvenimas pilnas kraštutinumų. Jeigu pirmąsias tris savaites pratūnojau namie, tai kitus du mėnesius ištisai kur nors einu. Bute nebeištveriu. Vos pabundu, būtinai turiu pasižmonėti, kuo skubiausiai apsirengiu, lekiu iš namų į Kontreskarpo aikštę papusryčiauti. Tik tada, kai priešais mane padėta kvapnaus *grand crème* (o visame Paryžiuje nerasi gardesnio!), tik tada, kai išgirstu kalbant ir juokiantis, tik tada pasijuntu geriau.

Kada ne kada matau Jusufą, dirbantį pagalbininku tunisiečio kepykloje. Sykį jis prieina prie manęs ir perduoda Nurio linkėjimus. Turiu likti jam ištikima, vasarą jis atvažiuos manęs aplankyti. Gerai! Vasara dar toli, todėl dabar nesuku sau galvos. Dabar tenoriu linksmintis! Dabar, dabar, dabar! Kiek dar tęsis šis puikus gyvenimas! Kas žino, kas bus rytoj? Aš niekuo nebepasitikiu!

Einu į miestą kasvakar, namo grįžtu ne anksčiau kaip ketvirtą paryčiais. Netyčia aptinku džiazo klubus Šatlė — „Mažasis oportunistas“, „Sūrus bučkis“, „Miuzikholas“, „Saulėlydis“ — ankštas, prirūkytas užeigas, dažniausiai rūsiuose, į kurias manęs anksčiau nebūtų nutempę nė surištos. Ir čia aš sėdžiu, naktis po nakties, o muzika — balzamas sužeistai mano sielai.

Į Paryžių atvažiuoja geriausi pasaulio muzikantai. Klausausi Daizo Gilespio, Klarko Terio, Badžio Teito, Četo Beikerio, Oskaro Petersono ir Rėjaus Čarlzo. Užmoku tris šimtus frankų — didžiulę sumą, — kad išgirsčiau dainuojančią Elą Ficdžerald „Kongreso“ rūmuose, gal tai paskutinis jos

pasirodymas, ir man būtina jį pamatyti. Ji dainuoja nuostabiai. Žmonės pasiunta!

Aš mėgstu klasikinę muziką, bet šiuo momentu man reikia ritmo ir ekstazės, aš noriu trypti kojomis pagal taktą ir matyti, kaip muzikantams už marškinių apykaklių srūva prakaitas. Noriu muzikos, kuri ką tik dabar sukuriama, kuri atima iš mūsų paskutinius santūrumo trupinius, noriu aukščiausių gaidų, greičiausio ritmo, geidulingiausių melodijų.

Džiazas — tai seksualumo energija, fizinis geismas, išreikštas muzikos forma. Klubų atmosfera pritvinkusi erotikos. Po kiekvieno solo aš taip ploju, kad net delnai skauda. Žinau, kad rudos mano garbanos švyti tamsoje. Jaučiu į save įsmeigtus žvilgsnius. Aš esu paslaptinga nepažįstamoji, kuri viena ateina ir viena išeina. Ar gali kas nors kita labiau jaudinti?

Muzikantai šypsosi man nuo scenos. Vyrai šalia glaudžiasi artyn. Visų mintys vienodos. Kas ji? Iš kur? Ar drąsu ją užkalbinti? Tačiau po paskutinio kūrinio tarp antros ir ketvirtos valandos aš atsistoju, užlipu laiptais aukštyn, pasimoju taksi ir viena važiuoju namo, pavargusi, laiminga, su muzika, skambančia ausyse, ir nuo ritmų kunkuliuojančiu krauju. Aš nebebijau! Aš gyvenu! Viskas bus gerai!

Žarstau pinigus saujomis.

Tačiau argi tai svarbu! Turiu jų sočiai. Pirmąkart savo gyvenime nueinu į kosmetikos saloną, bet ne į vieną iš tų didžiųjų. Einu pas Žaną Lasepedo gatvėje, kuri pati taiso savo kremus, ji švariai nuvalo man odą, švelniai pamasažuoja, atgaivina, ir mane džiugina jos komplimentai.

— Jūs neturit nė raukšlelės, — sako aukštaūgė geltonplaukė bretonė dailiai lenktais antakiais ir romėniška nosimi, — beveik nematyti net veido išraiškos linijų. Jūs tikrai laiminga. O aukšti jūsų skruostikauliai neįkainojami. Oda stang-

ri. Visuomet atrodysit jauno veido. Kai sulauksit keturiasdešimties, būsit tokia kaip šiandien. Kertam lažybų?

— Bet aš *esu* keturiasdešimties, — linksmai juokiuosi.

— Jūs *keturiasdešimties?*

Ji netiki.

— Man netgi keturiasdešimt vieneri.

— Sakyčiau, kad jums apie trisdešimt, — sako Žana, kuriai pačiai, regis, ne daugiau kaip trisdešimt, — taigi, atvirai prisipažinsiu, *c'est formidable**. Ar žinot ką? Man keturiasdešimt ketveri. Bet aš visiems meluoju. Juk vis tiek niekas manim netiki.

Namie atidžiai apžiūriu save veidrodyje.

Oda skaisti ir sveikut sveikutėlė. Nelikę nė pėdsako pašiurkštėjimų ant skruostų nuo ašarinių dujų. Veidas lygus, akys skaidrios, matyt, pamažiukais aš atsigaunu.

Toliau už didžiulę sumą įstoju į sporto klubą, įstaigą išrinktiesiems, netoli nuo savo buto. Ten mokausi plaukti ir savigynos meno. Karatė man ne prie širdies.

Taip, mielieji, moteris toli gražu ne beginklė būtybė! Mes turime kelius ir alkūnes, dantis ir nagus, mes greitos ir lanksčios, ir jeigu norime, turime visas galimybes laimėti!

Imu naujaip jausti savo kūną, atrandu jėgų, kurių nė nemaniau turinti, raumenų, kurių niekuomet nejutau. Kodėl šito nesimokoma mokykloje? Kokia nauda iš kvailos gimnastikos, mankštos ir aerobikos? Tiktai laiko gaišimas. Šiandien mums reikia savigynos kursų ir drąsumo!

Mums reikia drąsos, kad *norėtume* apsiginti. Mat nė viena moteris šito neturi. Juk vis dar laukiam kilnaus riterio, o kol tas pasirodys, būsi negyva! Nė vienas nepadeda! Šiuolai-

---

* Nuostabu! *(Pranc.)*

kinis žmogus neturi pilietinės drąsos, deja, tokia yra liūdna tiesa. Ir kaip tik *todėl* ima viršų nusikaltėliai.

Tačiau dabar man nieko nebenutiks. Taiklus smūgis į paširdžius, pakėlus koją — ir jis jau ant žemės, o aš laisva! Ir kodėl tiek laiko bijojau? Juk viskas taip paprasta. Tereikia tik susiimti ir veikti žaibišku greičiu. Netikėtumo efektas. Štai kur mūsų jėga.

— Moteris puldinėja tiktai bailiai, — aiškina mūsų mokytojas, — menkiausias pasipriešinimas verčia plėšiką bėgti, nes jis nesitiki pasipriešinimo! Deja, dauguma žmonių nežino, kaip lengvai *galėtų* apsiginti. Tik dėl šitos priežasties tiek užpuolimų!

Na, aš juo tikiu. Ir jis gali būti manim patenkintas. Aš esu geriausia jo mokinė, viską iškart suvokiu, ir vienas dalykas garantuotas: taip lengvai manęs niekas nebeužpuls!

Kas kita plaukimas. Tai jau atskira kalba. Problemos man čia rimtos, nes kad ir labai norėdama, niekaip nesuprantu, kaip mane gali išlaikyti šitas skystas permatomas vanduo. Jis ir neišlaiko. Vos tik pakėlusi kojas nuo dugno, grimztu ir viena nebeišnerčiau į paviršių.

Mano plaukimo mokytojas — gražuolis didelėmis, švelniomis, tamsiomis akimis. Jo rankos stiprios, jis laiko apkabinęs mane per liemenį, ir jo glėbyje jaučiuosi saugi. Jis vardu Ervė, jo motina indė, tėvas normanas. Jis kantrus, labai kantrus, ir kantrybės jam reikia. Beje, tai jau *devintasis* mano bandymas išmokti plaukti.

Žinau tiksliai, kas čia yra. Hamletas ir Ofelija. Negyva mergaitė vandenyje. Kaip tik todėl, kad būtinai *turiu* išmokti, man ir nesiseka. Aštuonias vasaras ėmiau pamokas, Kanadoje, Kalifornijoje, kur tuo metu būdavau, ir viskas veltui. Vanduo *ne* mano stichija, nėra ko įsitverti, ir šitaip mudu kamuojamės, Ervė ir aš, dukart per savaitę po pusvalandį, o

paskui nusiminusi važiuoju į „Šekspyras ir Ko“ Montebelo krantinėje, priešais Dievo Motinos katedrą. Ten, mėgstamiausiame savo knygyne, po trupučiuką atsigaivelėju. Pasirausiu po naujienų dėžes, nusiperku kelis tomelius ir galop einu į „Rožinę šviesą“, puikų vegetarų restoraną, kuris čia, Paryžiuje, labai populiarus.

Tiesa, atsitiko dar šis tas!

Po užpuolimo nebegaliu valgyti mėsos. O per pirmąsias tris savaites Paryžiuje sunkiai be jos išsiversdavau. Nors ir stengiausi — įprotis buvo stipresnis!

Dabar viskas pasikeitė. Bifšteksas, kurį nusipirkau tą lemtingąjį gegužės sekmadienį ir kurio suvalgiau tiktai pusę, supelijo šaldytuve.

Keistas daiktas: žvelgiu į rudą mėsos gabalą lėkštėje, o man prieš akis iškyla visas gyvulys, taigi dėl manęs niekas nebeturi žūti.

Pirmosiomis dienomis po užpuolimo apskritai negalėjau nė kąsnio nuryti. Pirma laiko susirgau mėnesinėmis, varstė siaubingi skausmai. Parą pragulėjau lovoje. Kai atsikėliau, viskas atrodė kur kas aiškiau.

Neli teisi! Humaniškumas prasideda nuo *gyvūnų!* Kraujas—skerdyklos—žudynės—karas — viskas glaudžiai susiję. Taigi šito aš atsisakau!

Be mėsos gyventi lengviau!

Staiga pasijuntu geriau, išnyksta žemės trauka, mažiau kamuoja alkis, o lieséju savaime. Netrukus tesveriu tiktai 59 kilogramus, ir pirmąkart po daugelio metų mano figūra vėl nuostabi.

PENKIASDEŠIMT DEVYNI KILOGRAMAI! Tokia lengvučiukė jau seniai nebuvau. Nuoga atsistoju vonioje priešais veidrodžių sieną ir apžiūriu save iš visų pusių. Atrodau dieviškai! Krūtys apvalios ir stangrios kaip visuomet, čia,

mano džiaugsmui, niekas nepasikeitė. Strėnos siauros, pilvas plokščias. Riebalų rievės nugaroje virš juosmens visiškai išnykusios. Tuo labiausiai džiaugiuosi. Dabar galiu pagaliau nusipirkti naują bikinį, dėvėti sukneles su iškirpte nugaroje — ir aptemptas palaidinukes. Vasara gali ateiti!

Penkiasdešimt devyni kilogramai! Vis artėja Ivo San Lorano drabužiai. Jeigu ir toliau taip bus, mano figūra taps tokia pat, kokia buvo mokykloje. Tik ar aš noriu ją turėti! Penkiasdešimt devyni kilogramai, kai tavo ūgis 164 centimetrai — na, man to gana. Tačiau Neli reikalauja penkiasdešimt penkių, keturiais kilogramais mažiau. Įdomu, nuo ko juos numesti. Nuo šlaunų? Rankų? Tačiau dėl to kol kas nesuku galvos.

Ir dar šis tas atsitinka! Šešias savaites nevalgiusi mėsos nustatau, kad kitaip kvepiu. Rytais pabudusi nebejaučiu bjauraus skonio burnoje. Ir virškinimas nebekelia problemų, kaipmat susitvarkau per trumpiausią laiką.

Prakaituoju mažiau nei anksčiau ir jaučiuosi jaunesnė, sveikesnė, žavingesnė nei kada nors per visą savo gyvenimą. Aš pasiruošusi naujai didelei meilei. Įtakingam vyriškiui, ministrui, pasaulio banko prezidentui, valstybės galvai, nes kad tokį sutiksiu, man nekyla nė menkiausios abejonės.

Po šito užpuolimo likimas man skolingas dovaną. Mano gyvenime visuomet taip būdavo. Nelaimė — ir paskui nutinka nuostabus dalykas. Tai kodėl dabar turėtų būti kitaip?

Kitaip ir *nėra,* vieną gražią birželio dieną, lygiai pirmą valandą, suskamba telefonas.

Aš kaip tik labai užsiėmusi, sėdžiu kabinete ir kruopščiai tyrinėju visus, kokius tik galėjau gauti, finansinius laikraščius. Esu labai susimąsčiusi, nes atsitiko keistas dalykas, kuris jau kelios savaitės neduoda man ramybės.

Nuo tada, kai atvažiavau į Paryžių, dolerio vertė šovė aukštyn kaip raketa. Anksčiau jis buvo vertas šešių frankų,

dabar jau — pusdešimto franko, taigi pakilo penkiasdešimčia procentų! Kaip jau minėjau, su tais pinigais, kuriuos pridėjo motina, aš jau turiu 150 tūkstančių dolerių steigti leidyklai. Balandžio mėnesį jų vertė buvo 900 tūkstančių frankų. Tačiau dabar už juos gaučiau 1 425 000 frankų.

Reikia tiktai įsivaizduoti. Nuo balandžio mėnesio pasidariau turtingesnė puse milijono frankų — jeigu tik pajėgčiau pasiryžti ir, pardavusi dolerius, pakeisti juos į frankus.

Bet aš rizikuoju štai kuo: jeigu dolerio vertė ir toliau kils, tai, vėliau pardavusi, gaučiau dar daugiau frankų ir tada siusiu iš pykčio, kad pernelyg anksti pardaviau. Tačiau jeigu dolerio vertė smuks, tai turėsiu *iškart* vėl už savo pusantro milijono frankų prisipirkti pigių dolerių. Jeigu man pasiseks ir dolerio vertė smuks taip pašėliškai kaip kilo, rudenį šitokiomis operacijomis būsiu pelniusi penkiasdešimt tūkstančių dolerių. Tuomet aš turėčiau *200 tūkstančių dolerių pradinį kapitalą* savo leidyklai!

Viliojanti mintis!

Tačiau visa tai nėra taip lengva. Šitaip galiu ir prarasti krūvą pinigų. Juk nė vienas žmogus nežino, ar dolerio vertė toliau kils, ar smuks.

Iškaitusiais žandais sėdžiu prie laikraščių, svarstau ir šiaip, ir anaip, lyginu skaičius, valiutų kreives, nuomones.

Tą akimirką suskamba telefonas.

Laukiu motinos skambučio, visą dieną tuo džiaugiausi. Tačiau ragelyje nepažįstamas balsas. Vyriškas. Ne prancūzo. Labai ryškus akcentas. Gal italas? Arba ispanas? Nežinia kodėl, jis man tarytum pažįstamas.

— *Bonjour, bonjour!* Norėčiau pasikalbėti su Valeriu.

Valeris Belturas yra maniškis Operos teatro direktorius.

— Atleiskit, ponas Belturas Amerikoje.

— Va čia tai bent! *Amerikoje!* Kada jis grįš?

— Spalio mėnesį. Gal duoti jo adresą?

— Kokį adresą! Tik telefono numerį! Jeigu turit!

Padiktuoju numerį stebėdamasi įsakmiu jo balsu. Tačiau aš juk pažįstu tą balsą. Kur esu jį girdėjusi?

— Taip, — sako nepažįstamasis su stipriu užsienietišku akcentu, — labai ačiū. O kas jūs, jeigu leistumėt paklausti? Nauja draugužė?

Įžūlus klausimas.

— Aš išsinuomojau butą, — atkertu.

— Jūs dainininkė?

— Deja, ne.

— Kaip nors susijusi su Opera?

— Nė truputėlio.

— Nuostabu! — Trumpa tyla aname laido gale. — Aš Redžinaldas Rivera. Ar jums ši pavardė ką nors sako?

Oho! Redžinaldas Rivera! Pasaulinio garso dirigentas. Dabar žinau, kodėl jo balsas pasirodė pažįstamas. Jis nuolatos duoda interviu, laikomas itin sunkiai sukalbamu žmogumi, kasdien pykstasi su dainininkais, šiurkščiai elgiasi su muzikantais ir kas dveji metai keičia žmoną.

Redžinaldas Rivera. Muzikos pasaulio *enfant terrible*. Multimilijonierius, paveldėjęs didžiulį senelio turtą ir gyvenąs kaip Indijos maharadža. Tik paskutinę savaitę apie jį vėl buvo rašyta apkalbų skiltyje, nes jis Marselyje diriguoja Donicečio „Maria Stuarda“ ir vėl skiriasi.

— Aišku, aš esu apie jus girdėjusi, maestro, — sakau mandagiai.

— Pamirškit maestro. Jūsų balsas malonus. Iš kur jūs?

— Iš Kanados. Iš Kvebeko. Ar esat ten buvęs?

— Žinoma! Didinga šalis. Mudu turim susitikti, ir jūs man papasakosit, kas ten naujo. Jeigu šįvakar? „Lipo“ aludė-

je? Lygiai septintą. Tiktai ne terasoje, mat žmonės pernelyg spigina mane akimis. Viduje. *D'accord!*

— Mielai, — iškart sutinku. Tiesa, esu susitarusi pasimatyti vienam džiazo klube, tačiau pasaulinio garso dirigentams pirmenybė.

— Nuostabu! — Riveros balsas nuskamba labai linksmai, jis iškart pereina į anglų kalbą. Šįkart be jokio akcento. Ir man kaipmat ima labiau patikti.

— *Well, my dear,* — iš jo balso dingo įsakmi gaidelė, — aš labai džiaugiuosi. Bet kaip aš jus rasiu?

— Aš su ilgom rudom garbanom ir apsirengsiu ką nors juoda.

— O *mano* veidą jūs mačiusi. O gal klystu?

— Ne, neklystat. Juk jūs visą laiką televizoriuje.

Tai jam patinka. Jis pamalonintas nusijuokia ir atsisveikina. O aš padėjusi ragelį niekaip negaliu atsigauti! Pasaulio garsenybė dirigentas. Vienas iš tų didžiųjų. Be to, dar gražus vyras, kone dvimetrinio ūgio ir be kruopelės taukų. Balti kaip sniegas plaukai, degančios juodos akys, elgesys kaip kino žvaigždės.

Beje, Riveros žmona — populiari Amerikos madų kūrėja. Jeigu paisyčiau apkalbų, tai neseniai *ji* pametė vyrą dėl geltonsnapio jaunuolio, su kuriuo susipažino Romos viešbučio hole. Priešpaskutinė Riveros žmona buvo įžymi prancūzų kino žvaigždė, o priešpriešpaskutinė — neapsakomo gražumo anglė fotomanekenė. Ji nusižudė. Vargšelė!

Be jokios abejonės, jis sudėtingas vyras, o sudėtingų vyrų aš vengiu kaip maro. Tačiau kas žino, gal mudu patiksime vienas kitam? Be to, mane vilioja jo pinigai (nieko negalėčiau prikišti draugužiui su nuosavu lėktuvu). Jo šlovė, įtaka — jis kalbės apie įdomius dalykus. O koks jo akiratis, pamatysiu.

Kai paskambina motina, iškart iškloju jai visą istoriją ir sužinau stulbinančią naujieną. Sklido gandai, kad Neli buvo susidėjusi su Rivera, tada, prieš daug metų, kai pirmąkart apsilankė Paryžiuje.

— Tikrai? — klausiu priblokšta.

— Absoliučiai. Tai Rivera ją taip sujaudino, kad per mėnesį ji sublogo septynetu kilogramų. Ar tu prisimeni tą istoriją? Jis geriausias Valerio Belturo draugas. Su tuo irgi buvo užmezgusi romaną.

— Iš kur žinai?

— Neli dažnokai paskambina. Išsiaiškinome įvairius praeities įvykius. Ir su tavo tėvu...

— Tai ji ten buvo ar ne ji?

— Žinoma, ji. Tačiau viską papasakosiu, kai parvažiuosi. Pernelyg brangiai kainuos telefonu. Tačiau be jokio pavydo reikia pripažinti vieną dalyką: Neli skonis be priekaištų, kai renkasi vyrus. Beveik visi jos meilužiai išgarsėjo. Ir ji nemekena, nesidrovėdama pasakoja viską, kaip buvo. Tuo ji man patinka. *Voilà, ma petite,* nebegaišinsiu tavęs ilgiau. Pasilinksmink šįvakar. Leiskis palepinama. O kaip tau sekasi? Puiku! Parašyk kuo greičiau, kitą savaitę vėl tau paskambinsiu!

Lygiai septintą valandą esu „Lipo" aludėje.

Aš apsimovusi siauromis juodomis satino kelnėmis, apsivilkusi juoda šilkine be rankovių palaidinuke su sagutėmis ir susijuosusi plačiu geltonu lakuotu diržu. Rankinuko neturiu. Viskas, ko man reikia šiam vakarui — lūpų dažai, raktai, dokumentai ir trys šimtai frankų, — sudėta į įmantriai prisiūtą vidinę diržo kišenę (specialus užsakymas).

Puikus šiltas vakaras, aš atėjau pėsčiomis, apsiavusi naujais madingais žemakulniais baleriniškais bateliais, su kuriais vaikščioti tikras malonumas, ir kaip vaikas džiaugiuosi šiuo

prašmatniu miestu, kuriuo vis dar niekaip negaliu atsigrožėti iki soties.

Paryžių apėmusi atostogų nuotaika. Sen Žermeno bulvaro platanai apsipylę dideliais žaliais lapais, priešais visas užeigas pristatinėta staliukų ir kėdžių. Moterys dėvi ilgas spalvingas patrakėliškas sunkias, vyrai — elegantiškas plačias kelnes ir šviesius vasarinius švarkus.

Čia susitinka visas pasaulis. Turistai ir vietiniai gyventojai, dailininkai, aktoriai, dainininkai. Visi sueina į Sen Žermeno de Prė bulvarą. Matyti daug žinomų veidų, čia pasijunti lyg atsidūręs pasaulio centre. Restoranai perpildyti, visas kvartalas lyg vienintelis madų šou.

Tačiau patys elegantiškiausi žmonės, tie, į kuriuos atsisuki dukart, neina į „Florą“ ar į „Deux Magots“, taip pat ne į aludę ar „Bonapartą“! Nebijokit! Tikrosios garsenybės *visos* eina į „Lipą“. Kaip ir aš!

Rivera jau čia. Sėdi stiklinių sukamųjų durų kairėje ir laukia. Žvilgt — iškart pažįsta! Atsistoja, šypsosi, tobulai pabučiuoja man ranką. Jis visa galva už mane aukštesnis. Šviesi natūralaus šilko eilutė puikiai pasiūta, pabrėžia plačius pečius ir siauras strėnas. Jo išvaizda tokia įspūdinga, kad visi ryja mus akimis.

Tačiau ir aš ne iš kelmo spirta, anaiptol ne žvirblių baidyklė. Rudos garbanos ką tik ištrinktos, visa dvelkiu viliojančiais naujais gvazdikų kvepalais, o iškirptė (keturios prasegtos sagutės) pranoksta visas, kokių tik gali pamatyti Paryžiuje. Lėtai sėduosi (grožiui skuba nebūdinga), atsilošiu atgal, šypsausi ir tyliu. Ir aklas pamatytų, kad jam patinku.

Rivera kosteli.

— Gersiu *whisky on the rocks.* Gal irgi norėtum taurelės?

— Ne, ačiū. Mielai išgerčiau pomidorų sulčių su keliom žaliom alyvuogėm.

— Į sultis šliūkštelėti vodkos?

— *Non, merci.*

— Tačiau taip bus gardžiau. Taigi. *Bloody Mary!*

— Ne, tikrai ne. Nemėgstu kraujo.

Tai jį pralinksmina. Atlaidžiai man nusišypso ir valdingu balsu persako padavėjui mano pageidavimą. Vogčiom jį stebiu. Pasižiūrėti iš labai arti garsenybių visuomet įdomu. Dažniausiai tai nustebina, taip atsitinka ir dabar. Rivera ne toks gražuolis kaip nuotraukose ar per televizorių. Jo oda korėta, išvagota daugybės raudonų gyslučių ir kiek papurtusi. Gal jis piktnaudžiauja alkoholiu? Matyt. Ar jis man patinka? Nežinau.

Kai kalbasi su padavėju (dar prieina ir savininkas, kuris linksmai spaudžia jam ranką), atrodo esąs tikras tironas. Na, bent jau švelnus nėra. Ir kuo jis patiko Neli? Jis apskritai jai ne pora.

Vis dėlto jis tikras džentelmenas ir malonus pašnekovas. Mudu puikiai pasikalbėjome apie Kanadą, paskui jis papasakojo apie savo koncertines keliones, operos spektaklius ir naujausias plokšteles. Buvo dirigavęs visiems garsiausiems orkestrams. Amerikiečiai, anot jo, patys maloniausi, užtat prancūzai ir austrai nepakenčiami. Jie viską geriau išmaną ir nesileidžią mokomi.

— Ir jūs su tuo susitaikot? — klausiu smagiai.

Jis pamalonintas šypsosi, ugningos juodos akys švyti.

— *My love,* aš garsus tuo, kad man *apskritai* nepatinka jokių muzikantų grojimas. Žinoma, dėl to kyla problemų, tačiau aš lieku sau ištikimas.

Ir jis pasakoja apie repeticijas Marselyje, kur irgi yra sunkumų, nes abi pagrindines partijas atlieka dvi pasaulinio garso solistės ir abi jaučiasi jo įžeidinėjamos. Rivera kalba *tiktai* apie save, nes nori padaryti man įspūdį. Aš tuo beveik

nesistebiu. Pažįstu įžymybių ir žinau, kad jie patys save laiko pasaulio bamba. Jis postringauja apie *savo* sėkmę, *savo* namus, *savo* lėktuvą ir dar nori pirktis jachtą.

Jis daro teigiamą įspūdį. Tačiau man labiau patiktų, jeigu parodytų bent kibirkštėlę susidomėjimo *mano* darbu. Tyčia sakau ne *manim,* nes, kad patinku jam kaip moteris, krinta į akis. Jis sako man komplimentus dėl rudų garbanų, paima ranką ir žavisi grakščiais pirštais, o jo akys paslapčiom vis kliūva už mano iškirptės.

— Dirigento darbas sunkus, — pabaigia jis kalbą ir giliai atsidūsta, — kur kas labiau mėgstu sėdėti „Lipe", būti Paryžiuje su gražia moterimi. Ir dar kanadiete. Kanadietės ypač žavingos. Ar žinot?

— Kodėl? — apsimetu naivi. — Ar jau pažinot bent vieną kanadietę?

— Prieš daugelį metų Paryžiuje, kai dar buvau jaunuolis. — Vienu mauku išmeta savo taurę ir užsisako kitą. — Kerinti moteris. Ispaniško temperamento. Nepamirštama!

— Kas jai nutiko vėliau?

— Ji dingo iš mano akiračio. — Jis vėl ima mane už rankos ir taip pritildo balsą, kad girdėti tiktai gundomas murmesys: — Sakykit, *my dear!* Paryžiuje aš tik trumpam — ar turėsit bent valandėlę laiko man?

Aš turėsiu. Kai jis manęs paklausia, ar sutiksiu su juo pavakarieniauti, sutinku. Tačiau viskas pakrypsta nenumatyta linkme. Staiga prie mūsų staliuko išdygsta tamsiaplaukė moteris. Apsirengusi brangiu rožiniu „Šanel" kostiumėliu, palei jos lūpas pagiežos raukšlė. Dideli briliantai žėri ant kairės jos rankos, palei ausis kabaldžiuoja į akis krintantys rožiniai dariniai iš plunksnų (pasibaisėtini!), ji spokso į Riverą ir nesiteikia nė žvilgtelėti į mane. Greičiausiai paryžietė, nes mūsiškės moterys labiau gerbia viena kitą. Net jeigu kyla ginčas dėl vy-

riškio, Kanadoje nepamirštama gerų manierų. Bent jau mandagiai palinkima „Gero vakaro“, jeigu keliai susikerta!

Riverą staiga tarytum kas pakeitė. Jis atsistoja, abejingai pareiškia man, jog yra sutaręs vakarieniauti, ir mandagiai padėkoja už pašnekesį. Paskui apkabina tą moterį per pečius, ir aš žvelgiu jiems iš paskos, kaip abu vienodu žingsniu nudrožia žemyn Sen Žermeno bulvaru.

Ką visa tai reiškia? Sėdžiu ir siuntu. Kam jis čia mane atsikvietė? Juk žinojo, kad susitiks su kita moterimi. Užsisakau buteliuką perjė ir rimtai susimąstau. Tačiau ilgai netrunku. Staiga Rivera vėl išdygsta priešais mane, vienas ir gaudydamas orą.

— Paklausykit, — murma jis skubiai, — aš turiu jus pamatyti. Susitiksime rytoj priešpiečiams „Rico“ viešbutyje. Ne restorane, o priekyje, hole. Gerai?

Jis veria mane skvarbiu žvilgsniu, ir aš linkteliu tarytum pakerėta.

— Tokią moterį kaip jūs galima įsimylėti! — Jis čiumpa mano ranką, valdingai ją pabučiuoja. — Rytoj, *my love,* tarp dviejų ir pusės trijų. O iki to laiko galvosiu *tiktai* apie jus. Nepamirškit manęs. *Au revoir!*

Tada jis sumoka už mano pomidorų sultis, alyvuoges ir mineralinį vandenį, atsisveikina su savininku, kuris atskuba ir nulydi jį prie durų, nusišypso man kaip suokalbininkas, kilsteli ranką — ir sveikas dingęs. Žmonės vis dar spokso.

Po pusvalandžio aš irgi išeinu. Neskubėdama žingsniuoju pėsčiomis, oras nuostabus, jau beveik tikra vasara. Mano nuotaika kuo puikiausia, tačiau pamažu pasijuntu išalkusi ir nusprendžiu šio to užkąsti „Troškimų medyje“. Šią užeigą aptikau tiktai prieš keletą dienų priešais Šv. Eustachijaus bažnyčią, už aštuoniasdešimt frankų man patiekiami keturi

dubenėliai indiškų vegetariškų patiekalų, sriubos ir deserto, ir pagaliau aš dar spėju į savo pasimatymą.

„Saulėlydyje“ susitinku su amerikiečiu gitaristu Badžiu. Jau kelios savaitės jis tarytum prilipęs prie manęs, mielas vaikinas, bet nelabai mane traukia. Badis iš Los Andželo. Nori išbandyti čia savo laimę kaip muzikantas, nes Amerikoje jam pernelyg daug varžovų.

Europoje, aiškina jis man, mažiau gerų džiazo muzikantų, čia atsiveriančios galimybės ir antrarūšiams. O jis, deja, tikrai antrarūšis. Tie abu kartai, kai girdėjau jį grojantį, mane nuvylė. Jis nieko ir neuždirba, prisiglaudęs tarnų kambarėlyje Italijos aikštėje (šlykštus kvartalas), jam dvidešimt dveji metai, ir jis gyvena iš savo santaupų. Kadangi dolerio kursas itin aukštas, laikosi neblogai.

Truputis po vienuolikos aš jau „Saulėlydyje“, ir liesos Badžio figūrėlės neįmanoma nepastebėti. Jis sėdi pačiame gale pasienyje, laiko man laisvą vietą ir dabar moja. Jo plaukai siekia pečius, jis mūvi ankštais nuskalbtais džinsais, susijuosęs juodu odiniu diržu su sunkia žalvarine sagtimi, o kur dar kaubojiški batai, gausiai išsiuvinėti ir aukštais smailais kulnimis. Dantys balti ir gana dideli. Jis man kiek primena žiurkėną.

— Labas, Badi!

— Labas!

Atsisėdu šalia jo ant kieto suolo, ir jis išbučiuoja mane į abu žandus, kaip įprasta Paryžiuje. Didelis Badžio privalumas, kad jis pažįsta visus Paryžiaus muzikantus. Jis tiksliai žino, kas kur groja, žino, kas ir kada atvažiuos į Paryžių, anksčiau, nei paskelbiama programose. Jis pažįsta visų klubų savininkus, taigi jis ir sužinojo, kad šiandien Paryžiuje yra Tedis Edvardsas, visai neoficialiai ir tik kaip išimtis. Žinoma, jis paskambino man ir pasakė, tai bent įvykis! Klubas pilnutėlis.

Čia suplūdo visi džiazo mylėtojai. Matau daug pažįstamų veidų, sveikinuosi į kairę ir į dešinę, jaučiuosi kaip namie. Tedis Edvardsas vakar dar buvo Niujorke, vos sudėjo bluostą lėktuve, jį dar kamuoja ir laiko skirtumas, tačiau groja jis nuostabiai. Saksofonu raito tokias švelnias ir glamonėjančias melodijas, kad man akys pritvinksta ašarų. Po „Tenderly" visi kaip pakerėti.

Palaimingai sėdžiu patamsyje, atsišliejusi sienos, užsimerkusi ir leidžiuosi muzikos nešama aukštyn aukštyn. Tačiau vidurnaktį, per pirmąją pertrauką, atsistoju ir dideliam Badžio nusivylimui važiuoju namo. Man kaip tik užtenka pinigų taksi.

— Ar rytoj ateisi į „Trois Maillez"? — šaukia jis man pavymui. — Ten dainuos mano draugai iš Kalifornijos. Evangeliją. Pirmąsyk Paryžiuje. *Turi* pasiklausyti.

— Gal. Kiek laiko jie bus?

— Tiktai tris dienas.

— Gerai. Aš ateisiu. Jeigu ne rytoj, tai poryt. Sudie, Badi! Aš tau paskambinsiu!

Iš teisybės, tai man rūpi ne Evangelija, o Rivera. Todėl ir einu namo. Noriu gerai išsimiegoti, rytoj tikiuosi visokiausių įvykių. Nors instinktas byloja, kad maestro man netinka. Tačiau nenoriu visuomet būti garantuota. Noriu kai ką patirti. *Voilà* jie*!* Eisiu į „Ricą", kad ir kas ten atsitiktų!

Juk puikiai žinau, kad Rivera nori su manim ne vien valgyti. O ko noriu aš? Žinoma, kad jis mane įsimylėtų! Taigi rytoj pavaidinsiu kaip teatre. Idealią įžymaus vyro draugužę, kurios moto: būk graži ir laikyk liežuvį už dantų. Deja, šis būdas vis dar pasiteisina. (Kad tik nepamirščiau susižavėjimo sklidinų žvilgsnių!) Slėpiningai tylėsiu ir siųsiu erotinius ženklus. Ir jeigu neapsuksiu jam galvos, tai aš ne Ofelija.

Tačiau likimas patvarkė savaip. O argi ne visuomet taip būna? Ir aš galvotrūkčiais neriu į nuotykį, tokį keistą ir beprotišką, kad, be jokios abejonės, kol gyva jo nepamiršiu.

9

Prieš išsirengdama į prašmatnų „Rico" viešbutį pasimatyti su Redžinaldu Rivera, turiu išspręsti praktinę problemą. Aš neturiu kuo apsirengti, tikrąja šio žodžio prasme! Susagstoma suknutė pasidarė man per plati, su ja nebegaliu atitinkamai atrodyti, o kelnės ir palaidinukės pernelyg prasta. Niekuomet nedrįsčiau tokia pasirodyti jo išlepintam žvilgsniui.

Aš pažįstu aukštuomenę. Turėjau kelerius metus laiko patyrinėti ją Holivude, taigi žinau vieną dalyką: šiems žmonėms drabužiai *tikrai* daug reiškia! Jie mėgsta žinias, žavesį ir talentus, tai labai praverčia, tačiau drabužiai kur kas svarbiau. Pirmiausia išorė! O visa kita antrame plane. Jeigu suknelė per prasta, iškart atsiduri apačioje. O vieninteliai drabužiai, į kuriuos palankiai žiūrima šiuose sluoksniuose, turi būti San Lorano, Čakoko, Dioro, Montanos, Kestelbeidžako, žodžiu, siūti pagal specialų užsakymą ir kainuoti — tai visi žino — nemenką sumą.

Ką man daryti? Išleisti kelis tūkstančius frankų suknelei? Juk dar nesu išsikrausčiusi iš proto. Tačiau apsijuokti irgi nenoriu. Pernelyg branginu pati save!

Kiek pagalvojus man topteli puiki mintis. Važiuosiu į šešioliktąjį rajoną, prašmatnų gyvenamąjį Paryžiaus kvartalą, ir ten iššniukštinėsiu visas *dépôts ventes**. Jeigu man pasiseks, išlįsiu sausa!

* Komiso parduotuves *(pranc.)*.

Bet reikia žinoti štai ką: yra paryžiečių, kurios rengiasi vien tiktai pagal užsakymą siūtais drabužiais, visuomet tik pačiais naujausiais modeliais. Ir vos tiktai baigiasi sezonas, jos parduoda visus savo drabužius, net jei buvo apsirengusios tiktai kokį kartą arba apskritai nė karto. Ir štai tokių drabužių galima rasti *dépôts ventes,* kartu su modeliais, vieną ar du kartus demonstruotais per apžiūras. Ir jeigu jiems trūksta sagos ar atplyšęs palankas, vietoj *dešimties tūkstančių* frankų jie tekainuoja *penkis šimtus!* Kadangi per savo nuovokumą vos atvažiavusi į Paryžių nusipirkau knygą „Paris pas cher" („Paryžius pigiai"), tai žinau, kur yra *dépôts.* Žinau adresus ir telefono numerius, taigi nieko nėra paprasčiau!

Mano nuotaika kuo puikiausia, nes nė lašeliuko nebebijau paryžiečių. Nebesijaučiu kaip dramblė, esu lengva, elegantiška, aš čia kaip namie. Numečiau vienuolika kilogramų ir *dépôts ventes* surandu gražiausių savo dydžio modelių (*tikrai* sėkminga patirtis), taigi po trumpiausio laiko jau turiu dvi šilkines „Živanši" sukneles, mielą trijų dalių ansambliuką, žavutėlį širdišką sidabrinį krepšelį, kurį galima nešioti ant grandinėlės po suknele, ir už visa tai sumokėjau tiktai kaip už dvi naujų batų poras!

Pasaulis gražus!

Lygiai antrą (diena švytinti, dangus sodrios mėlynės) aš jau esu „Rico" viešbutyje. Ką tik išsimaudžiusi, išsitrinkusi galvą chna, elegantiška kaip kino žvaigždė, pasidabinusi vandens spalvos gundančia šilko suknia su iškirpte nugaroje iki pat liemens!

Įžengiu į šį legendinį viešbutį, kur keliolika metų gyveno Koko Šanel, iš Vandomo aikštės, kad nepasiankstinčiau ir galėčiau kiek atsipūsti ilgame koridoriuje, vedančiame prie baro. Mat aš *labai* susijaudinusi, atvirai pasipasakosiu, širdis krūtinėje daužosi, skruostai pernelyg raudoni, o jeigu tik praverčiau burną, be jokios abejonės, imčiau mikčioti.

Durininkui ko akys iš kaktos neiššoka, kai pro jį plaukiu. Pažai atsisuka ir lydi mane akimis. Ir čia nėra ko stebėtis! Matau save veidrodinėse vitrinose ir drąsiai galiu tvirtinti: tokia graži niekuomet nesu buvusi! O ką pasakys Rivera?

Garsusis vyras visai nieko nesako. Laukia manęs „Espadono" bare, labai jaukioje salėje, skoningoje ir elegantiškoje, su odiniais krėslais, aksominiais minkštasuoliais, marmuriniu židiniu — ir kai išvysta mane, vilkinčią nauja suknele, iš rankos jam iškrinta sklidina taurė. Jį taip pribloškia mano išvaizda, kad vos neužlipa ant padavėjo, kuris iš uolaus pareigingumo atsiklaupęs renka nuo kilimo pažirusius ledo gabalėlius.

Mano nervingumas išsisklaido kaip rūkas. Smagi laukiu prie slenksčio ir galvoju: ką jis dabar darys? Tačiau šilto ir šalto matęs vyriškis be jokių problemų tvarkosi su tokiais niekniekiais. Redžinaldas susitvardo, rankos viršumi nusibraukia lašus nuo balto, pagal užsakymą siūto kostiumo, išskečia rankas ir šypsodamas žengteli manęs pasitikti:

— Sveikaaa, gražioji mano kanadiete!

Atrodo jis iš tiesų labai įspūdingai. Žili plaukai vešlūs ir banguoti tiek, kiek reikia, kad atkreiptų dėmesį į jo įsimintiną pakaušį. Juodos akys kupinos ugnies ir susižavėjimo. Ir jo ūgis, elgesys, kalbėsena mane veikia. Visus vyrus bare jis pranoksta ūgiu ir man patinka labiau nei vakar vakare „Lipo" aludėje. Jam penkiasdešimt šešeri metai.

— Ofelija iš Kanados! Visą naktį mąsčiau tiktai apie jus. Ar žinot?

Jis kalba susijaudinęs, beveik dusdamas. Kaip valdovas apkabina nuogus mano pečius ir prispaudžia lūpas prie kaktos.

— Ar jūs išalkusi? — sumurma paskui man į ausį, ir man aišku, kad jis turi galvoje ne valgį.

Be žodžių linkteliu, nes aš nepusryčiavusi.

— Nuostabu!

Jis reikšmingai žvelgia man į akis, ir jo delnai lėtai nuslysta nuogomis mano rankomis. Jo rankos švelnios ir išpuoselėtos, prisilietimas malonus.

— Pavalgysime čia pat. Aš užsisakiau staliuką kampe, ten mums niekas netrukdys. Ir greičiau aptarnaus nei restorane. Be to, visas Paryžius nebūtinai turi sužinoti, su kuo aš priešpiečiauju.

Jis uždeda ranką ant nuogos mano nugaros, praleidžia pirmą ir mandagiai lukteli, kol atsisėdu. Tada atsisėda man priešais ir ryja tamsiomis akimis, kol padavėjas atneša kitą taurę ir valgiaraštį.

Laikydamasi savo nusistatymo meiliai šypsausi ir tyliu.

— Rūkytos lašišos! — paliepia Redžinaldas ir užsako dvi porcijas, nelaukdamas mano pageidavimo. — Šampano?

— Mielai išgersiu. Bet tiktai taurę!

Grakščiai atsišlieju į atramą, užsimetu koją ant kojos ir mėgaujuosi elegantiška aplinka, gėlėmis, žvilgančiomis taurelėmis ir išsipusčiusiais žmonėmis, kurie palankiai mane stebi. Jaučiuosi čia kaip namie ir nesidroviu maloniai šypsotis į visas puses. Kanadoje tai jokia nuodėmė. Pas mus, namie, galima nepažįstamiems vyrams nusišypsoti ir nesutepti savo reputacijos. Rivera tai pastebi ir iškart nusprendžia imtis priemonių. Toks mano elgesys jam visai nepatinka.

— Su kuo jūs flirtuojat, mieloji? — Jo balse skamba įžeidi gaidelė: — Aš jums nepakankamai geras? — Jis pasilenkia į priekį, paima abi mano rankas ir suspaudžia. — *Aš* matau tiktai jus! (Ko čia stebėtis. Už manęs siena!) Jau vakar ketinau jūsų paklausti, sakykit, iš ko paveldėjot šias prašmatnias rudas garbanas?

— Iš savo prosenelės brazilės.

— Turit braziliško kraujo? — Jis akivaizdžiai apsidžiaugia. — Oooo, tai *geras* mišinys! Čia, Prancūzijoje, gražiausios linksmybių mergelės iš Brazilijos. Ir patraukliausi transvestitai. Vakarais jų galima pamatyti stovinčių Bulonės miške. Viena gražesnė už kitą. Jums būtina tenai nuvažiuoti. Jeigu panorėsit, galėsim nuvažiuoti kartu. Ar norėsit?

— Gal, — sakau šypsodama, nors nė neketinu to daryti. Manęs absoliučiai nedomina parsidavinėjančių žmonių aplinka. Man dėl to nei šilta, nei šalta, širdyje niekinu visus vyrus, kurie geidžia šitokių pasismaginimų.

— Jūs ištekėjusi? — klausia Rivera patylėjęs ir vogčiom pažvelgia man į krūtinę, kurią, jo apgailestavimui, dengia vandens spalvos šilkas (priekyje suknelė uždara iki pakaklės). — Ar turit vaikų?

— Neturiu nei vyro, nei vaikų. Geriau pasakysiu: *dar* neturiu.

— Aišku, — pritaria jis, — juk jūs labai jauna. Viskas prieš akis. Ar galiu duoti dar vieną nekuklų klausimą? Kiek jums metų?

— O jums kaip atrodo?

Lažinuosi, kad neduos man nė trisdešimties.

Atsakymas atlekia kaip kulka iš pistoleto:

— Dvidešimt šešeri. Ne? Dvidešimt septyneri? Irgi ne? Na, kad ir kaip ten būtų, trisdešimties jūs dar neturit. Ar tiesa?

Nespėju atsakyti. Padavėjas dengia stalą, ir Rivera pamiršta savo klausimą. Akivaizdu, kad jis išalkęs, nes iškart kimba į valgį. Jis nepalinki man skanaus, nes kilmingoje aplinkoje tai neįprasta.

O aš pastebiu, kad nebegaliu valgyti ir žuvies. Nors mechaniškai ir paimu šakutę, matau lėkštėje ne raudonos lašišos gabalą, o visą didžiulę gražią žuvį. Apetito kaip nebūta!

Tiek to! Pasitenkinsiu traškančiu karštu skrebučiu, šviežiu sviestu ir puikiu sausu šampanu. Galų gale atėjau čia ne pilvo prisikimšti. Be to, mielieji, „Rico“ viešbutis — tai atskiras pasaulis. Čia apskritai nebūtina valgyti, kad smagiai pasijustum. Vien aplinkos gana. Viskas brangu, elegantiška, blizga. Kainos astronominės. Vyno butelis kainuoja iki *trijų tūkstančių dolerių!* (Už du butelius galima nusipirkti automobilį!) Tačiau baras pilnutėlis, nė vieno laisvo staliuko, atmosfera linksma ir lengvapėdiška.

Rivera plempia kaip pašėlęs. Iš pradžių tris taureles viskio, paskui keturias taures vodkos. Tačiau laikosi gerai. Matyt, prie alkoholio pripratęs, ir tik kiek sustiklėjusios akys rodo, kad jis nebelabai blaivas.

Staiga jis pastebi pilną mano lėkštę.

— Ar lašišos nemėgstat? — klausia nustebęs.

— Mėgstu. Tačiau staiga netekau apetito.

— Apetitas kaip paukščiuko, — sako jis. — Užsakysiu jums deserto. Yra šviežių žemuogių. Ar norėtumėt?

— Taip.

Su dėkingumu šypsausi ir susidedu rankas į sterblę.

— Ar jūs visuomet tokia tyli? — klausia jis judindamas ledo gabalėlius taurėje.

— Tik tada, kai būtina. Man labai įdomu jūsų klausytis. Jūsų anglų kalba puiki. Ar ilgai gyvenot Amerikoje?

Rivera pamalonintas šypsosi.

— Mano žmona amerikietė.

Jis sako žmona, o ne buvusioji. Taigi neprisipažįsta išsiskyręs?

— Klausykit, — kalba jis toliau, lyg būtų atspėjęs mano mintis. — Jeigu esat kur nors skaičiusi, kad žmona mane pametė, tai melas. Liza labai ištikima. Tai *aš* nuolatos nerimstu. *Man* reikia naujų ir stiprių jausmų. Be meilės negaliu

dirbti. Ar jūs suprantat? Menininkui būtina laisvė. – Jis paima mano ranką, pabučiuoja ir suspaudžia: – Jeigu dabar pasakysiu, kad negaliu atsispirti tokiai gražuolei kaip jūs, ar supyksit ant manęs?

– Ne. Žinoma, ne! – Ištraukiu ranką. – Tačiau nevalia kankinti žmogaus, su kuriuo esi susituokęs. Tai geruoju nesibaigia!

Priblokštas jis įsistebeilija į mane.

– O kas jau čia gyvenime baigiasi geruoju? – klausia paskui įžūliai. – Gal man pasakysit?

Daug kas, mąstau, labai daug kas baigiasi geruoju. Tačiau atėjau čia ne su juo ginčytis, todėl tiktai paslaptingai šypsausi. Mano šypsena jį pakeri.

– Ak gražioji mano kanadiete. Apie ką galvojat?

(*Jis*, be abejo, galvoja apie lovą.)

– Apie jūsų žmoną.

– Apie *mano* žmoną? – netiki jis. – Kodėl jūs galvojat apie mano žmoną, brangioji, kai *aš* sėdžiu čia, priešais jus, kūnas ir kraujas.

– Man įdomu, kur ji.

– Kaime, – sako jis niūriai, – mūsų viloje Pietų Prancūzijoje.

– Ir ką ji ten veikia?

Jis graudžiai atsidūsta.

– Kuria naują savo kolekciją.

– Ką nors gražaus?

– Nežinau. Nenutuokiu apie madas. O dabar pakeiskime temą. Aš įsivaizduoju malonesnius dalykus nei pokalbį apie savo žmoną.

– Tai apie ką pageidautumėt pasikalbėti? – pabrėžtinai naiviai klausiu. – Apie vakarykščią damą? Jūsų ankstesnę draugužę?

Redžinaldas prapliumpa kvatotis.

— Jūs mane pralinksminot, Ofelija. Tokia jauna ir jau tokia kandi. Tačiau aš santūrus, *my love*. Iš manęs nieko neišpešit. Asmeninis gyvenimas man šventas, taip, moteris gali manim pasitikėti. Gali siautėti su manim kaip pašėlusi, niekas ir niekuomet neišgirs apie ją nė žodžio. Galiu tylėti kaip žemė. Su manim esat saugi.

— Aš nepakenčiu orgijų.

— Kodėl?

— Juk jos nieko bendra neturi su meile. Tai tinka tik iškrypėliams ar vyrams, kurie turi problemų su lytiniu pajėgumu.

Tada jis užsisako dar vodkos.

— Jūs teisi, — sako nugėręs gurkšnį, — orgijos būna šlykščios. Geriausia būti su moterimi vienam. Tačiau dabar atsisėsiu šalia jūsų. Jūs esat pernelyg toli, *my love*.

Rivera pakyla ir atsisėda šalia manęs ant rudo aksominio minkštasuolio.

Patiekiama žemuogių, ir jis su degtinės taure rankoje stebi, kaip aš jas doroju. Kai pavalgau, apkabina mane ir priglaudžia prie savęs:

— Ką ketinat veikti šiandien po pietų?

— Dar nežinau.

— Gal leistumėt man šį tą pasiūlyti?

— Ne, verčiau ne.

Jis nori padėti man ant šlaunies ranką, bet aš neleidžiu. Jeigu būčiau įsimylėjusi, neimčiau to į galvą. Tačiau dabar drovіuosi tos daugybės žmonių, kurie atsargiai mus stebi, kad nepražiopsotų, kaip garsusis dirigentas Redžinaldas Rivera vėl svetimoteriauja. Šiaip ar taip, gyvenime tai nedažnai pamatysi. Juo labiau iš taip arti.

Tačiau dar labiau nei kiti mane trikdo ką tik į vidų įėjęs vyriškis. Jis sėdasi prie baro ant kėdutės, balsiai užsisako konjako, ir ne bet kokio, o visame pasaulyje žinomo *Cognac fine Champagne 1830,* kuriuo „Rico“ viešbutis garsėja ir kurio mažutytė taurelė kainuoja *du šimtus dolerių.* Jis gurkšteli, su palengvėjimu atsidūsta, o paskui šlykštėdamasis žiūri į Riverą, lyg pats būtų iš dorovės policijos.

Kažkas su tuo vyru negerai. Jis stovėjo hole, kai įėjau į viešbutį, paskui keliskart praėjo pro atdaras baro duris nuleidęs galvą ir energingais žingsniais, kresnas, tvirtas, storas vyriškis su brangiu rudu kostiumu. Pagaliau jis išdrįso įeiti vidun, tačiau tai dar ne viskas. Instinktas man byloja, kad jam kažko reikia iš mūsų. Ne iš manęs, bet iš Riveros.

— Ar pažįstat vyrą prie baro? — klausiu tyliai. — Tą su į akis krintančiu rudu kostiumu?

Rivera žvilgteli.

— Ne, niekuomet nesu matęs. Kodėl klausiat?

— Jis nenuleidžia nuo jūsų akių. Gal *jis* jus pažįsta?

— Gal. Aš esu įžymybė, mano miela. Mane pažįsta daugelis, kurių nė akyse nesu matęs. Tačiau dabar turiu jus pabučiuoti!

— Ne, prašau, ne. Čia per daug žmonių.

— Jūs visiškai teisi.

Redžinaldas atsitiesia, pasitaiso kaklaraištį ir pamoja padavėjui.

— *Garçon,* dar paskutinę vodkos ir sąskaitą.

— Kur jūs ketinat eiti? — klausiu pabrėžtinai naiviai.

— Jūs tiksliai žinot.

— O jei neisiu kartu?

Rivera pergalingai juokiasi.

— Žinau, nepaliksit manęs vieno nelaimėje. Tik jau ne tada, kai esat šitaip apsirengusi. Iš suknelės viskas matyti. Beje, ji tiesiog kerinti. Gundanti. Jeigu mokėtumėt dainuo-

ti, tuoj pat duočiau jums darbo. O dabar galiu tik pakviesti jus į savo apartamentus taurelei. Ar sutinkat?

Jis paima mano ranką ir suspaudžia.

Taurelei? Nors plyšk iš juoko. Tiksliai žinau, ko jis nori. Tačiau man nėra nemalonu. Savaičių savaites buvau viena. Po užpuolimo metro manęs nebučiavo joks vyras. Aš *trokštu* atsiduoti, pasijausti stipriam glėby, pamiršti visas blogybes. Permiegoti su bet kuo *visuomet* stiprus išgyvenimas. O dabar man kaip tik to ir reikia. Pagaliau noriu atsikratyti keturių nusikaltėlių veidų, kurie naktis po nakties persekioja mane sapnuose. Nors Rivera vedęs ir iš principo aš negriaunu santuokų, šiuo atveju nieko neatimu iš jo žmonos. Juk jis be paliovos ją apgaudinėja. Dėl manęs nebus nei blogiau, nei geriau.

— Vienintelei taurelei, — koketuoju, — mažytei taurelei, ir viskas. Ar pažadat?

— Aišku, pažadu. — Jis bučiuoja man pirštus. — Aš esu ispanas, o mes, ispanai, esam džentelmenai. Ar šito nežinojot, *my love?*

Tada jis užsimoka, suma neįtikėtinai didelė. Jis abejingai išsiima storą stambių banknotų pundą iš kišenės, kelis paskleidžia ant stalo net atidžiai nežiūrėdamas, vėl taip pat abejingai įsikiša likusius, dar įspraudžia banknotą į delną padavėjui ir nusiveda mane į liftą.

Kai einame pro barą, keistasis vyras rudu kostiumu tiesteli ranką, nori kažką sakyti, tačiau paskutinę akimirką susitvardo ir nusuka galvą.

— Šitam reikia autografo, — išdidžiai sako Rivera. — Prie manęs visą laiką lenda. Tačiau nieko čia nepadarysi, toks jau menininkų gyvenimas.

Lifte mudu vieni ir, nors kylame tiktai vieną aukštą, jis iškart puola į ataką. Lifto durelės dar nė neužsidariusios, o

jo ranka jau ant mano krūtinės, kita pakišta po sijonu. Kai imu iš jo vaduotis, jis taip prisispaudžia apatine kūno dalimi, kad jo anatomija man kaip *ant delno*. Jei neklystu, jis *puikiai* sudėtas, dukart didesniu galu kaip Nuris, sakyčiau. Čia tai bent!

Paprastai šito man pakanka, kad apimtų tinkama nuotaika. Aš aistringa moteris, vyro kūnas man patinka, jis atrodo nuostabus, o jei ten, apačioje, pulsuoja karštis, įgaunu gyvybinių galių. Tačiau šįkart karštis supulsuoja pernelyg anksti, na, man pernelyg anksti pademonstruojamas. Ir aš nesitikiu nieko gero!

Jeigu vyriškis prieš pirmąjį bučinį deda mano ranką sau į tarpukojį ar jei nesidrovėdamas savo gražumyną įremia man į kryžkaulį (arba į pilvą, tai visai tas pats), tuomet jis turi problemų su lytiniu pajėgumu ir kamuojasi dėl savo organo.

Taip, žinau, ką kalbu. Du iš mano keturiasdešimt trijų meilužių elgėsi kaip Rivera, ir abiejų neverta nė prisiminti. Jeigu tiktai pasistoja galas (kurio nesužadina kitos moterys), jie trokšta dievinimo ir nusižeminimo. Žinau tą scenarijų. Dabar būtų geriausia išsivaduoti iš jo glėbio ir parodyti kulnis!

Redžinaldas kažką nesuprantamai sumurma prancūzų kalba (koks baisus akcentas) ir prispaudžia mane prie sienos. Ar jis ir su Neli šitaip elgėsi? Man darosi vis įdomiau. Smalsu, kaip bus toliau. Pagaliau liftas sustoja, durys automatiškai atsidaro, ir prisiekiu: jeigu būčiau žinojusi, kas manęs laukia, būčiau pasprukusi! Čia pat!

Garsusis ispanas įsikūręs geriausiuose viešbučio kambariuose. Ant durų 101. „Rico" viešbučio žinovai supranta, kas tai per apartamentai! Šitas skaitmuo sukelia palaimingą jaudulį, nes už tų durų pasakų karalystė. Didžiulė svetainė ištisa raudonos ir auksinės spalvos, veidrodžių ir marmuro orgija. Čia viešpatauja visa Prancūzijos šlovė. Lubų aukštis ke-

turi metrai, jos, kaip durys ir sienos, išdabintos aukso ornamentais.

Vien drapiruotės tikras turtas — vienam langui, bent aš taip manau, sunaudota šimtas metrų medžiagos — dieninės, naktinės užuolaidos ir krintančios lyg vandens krioklys užuolaidos langų viršuje. Aksomas, šilkas, damastas, brokatas — brangiausi iš brangiausių audinių!

Visi kilimai originalūs. Kaip ir paveikslai sunkiuose auksiniuose rėmuose. Visur pristatinėta brangiausių antikvarinių retenybių, aš įžengiau tarytum į pilį. Tiksliau sakant, pasismaginimų pilį, nes lova su baldakimu miegamajame (rožinės, migdolų žalumo ir dramblio kaulo spalvos) žada neužmirštamas naktis, o sidabrinės vazos su saldainiais ir tropikų vaisiais, padėtos šalimais, tik sustiprina mano spėjimą, kad šį guolį įkvėpė ne poilsio troškimas, o pašėliškas potraukis pulti į ekstazę!

Svetainėje, ant puikios senovinės komodos su marmuriniu viršum, pūpso šampano kibirėlis. Kas gi čia šaldoma? *Bricout Brut Réserve* butelis, nuostabi markė. Šalia, ant sunkaus sidabrinio padėklo, taurės, padėklas išklotas damasto servetėle.

Prieškambaris, svetainė, miegamasis, marmurinis vonios kambarys su juodos, smėlio ir rožinės spalvos ovalia vonia — nejučia pagalvoju, ar *aš* gyvenime kada nors pasieksiu, kad per keliones galėčiau apsistoti štai tokiuose viešbučio kambariuose.

Moterims čia kur kas sunkiau patekti, turiu galvoje, pasikliaujant vien savo jėgomis, jeigu nesi paveldėjusi turto ir neištekėjusi už turtingo vyro. Ir, po teisybei, kodėl? Ar kas nors malonėtų man šitą paaiškinti? Man dar tiktai keturiasdešimt vieneri, geriausias gyvenimo laikas priešaky. O kai esi keturiasdešimt vienerių metų amžiaus, tai viskas, mielieji, ta-

vęs dar laukia. Ir kodėl po kelerių metų aš negalėčiau nužengti taip toli, kad *galėčiau* išsinuomoti kambarius prabangiame „Rico“ viešbutyje?

Garsusis maestro laiko negaišta. Užuot mane pabučiavęs ar apkabinęs, nusivelka baltą švarką, atsisagsto liemenę, suvaldo žiovulį ir nudrimba ant didžiulės raudonos ir auksinės kanapos svetainėje. Tada atsipalaiduoja kaklaraištį ir imasi darbo.

Tiksliau sakant, pradeda segiotis kelnes ir — beveik netikiu savo akimis — išsiima! Ai, ką jis išsiima, yra įsidėmėtino dydžio, status ir storas, ir, jeigu tik aš neapsirinku, jo apyvarpė susiaurėjusi.

Ką dar pasakyti. Kokia jau čia Naujoji romantika? Veikiau senosios pašų galvosenos pasekmė. Be to, visame pasaulyje nerastum labiau neerotiško vaizdo kaip visiškai apsirengęs vyriškis su prasižiojusiu kelnių praskiepu.

Ir ko jis iš tikrųjų tikisi? Kad dabar aptarnaučiau kaip kokia kekšė? O gal draugiškai parodo man, kuo gali nudžiuginti? Ar dabar man jį pagirti? „Geras berniukas, na ir *gražų* daiktelį tu turi!“

Keisti papročiai! Nusprendžiu taktiškai ignoruoti Riverą, prieinu prie lango ir įsižiūriu į puikią, saulėtą Vandomo aikštę. Kažkas turi atsitikti. Bet kas?

— Aš *čia!* — pasiskundžia nuo kanapos maestro.

Šypsodama atsisuku.

— Matau!

Tada pradedu nusirenginėti, lėtai, išmoningai ir nė lašelio nesigėdydama, nes juk numečiau vienuolika kilogramų ir esu puikiausios formos. Taip. Jaučiuosi tokia graži ir taip pasitikiu savimi, kad be niekur nieko nuoga išeičiau į balkoną, jeigu tiktai toks mano elgesys galėtų kam nors praversti.

O kadangi Rivera nesigroži manimi, tai atsistoju priešais artimiausią veidrodį ir imu grožėtis savimi pati. Taip! Aš esu

paveikslas dievams. Tiktai neregys gali to nematyti! Subtiliai kosteliu, papurtau rudas savo garbanas, bet Rivera tarytum apsvaigęs. Jo žvilgsnis nuniręs žemyn, neatplėšiamai įsmigęs į kelnių praskiepą. Tačiau tai pasikeis. Kertam lažybų?

Kruopščiai padedu šilkinę savo suknelę ant lašišos raudonumo sofos palangėje, pakišu po ja batus, pasiimu blizgantį krepšelį ir tyčia pro Riverą žygiuoju į prašmatnų miegamąjį — nemetusi į jį nė vieno vienintelio žvilgsnelio. Tada nuogutėlaitė nugrimztu į šilkinius lovos su baldakimu patalus, efektingai apsidengiu pečius ilgomis garbanomis ir užsimerkiu.

Taip! Po trupučiuką visas šis reikalas gaus stiliaus!

Vos tik pasiruošiu, įgriūva Rivera, su glaudėmis ir besiplaikstančiais marškinių skvernais. Veidas išraudęs, vešlūs žili plaukai išsitaršę. Jis tuoj pat plosis ant manęs. O Dieve, vis tas pats! Dabar padės tiktai vienas dalykas: vaidyba.

— Eikš... — veblenu gundomai ir lėtai ištiesiu į jį ranką, — eikšen, *my darling!*

Skamba taip natūraliai, nors virsk iš klumpių, Marlena Dytrich nebūtų geriau sugebėjusi — ir poveikis toks, kaip ir planavau.

Rivera suklumpa ant kelių, sugriebia ranką, ima patrakusiai ją bučiuoti, liežuviu perbraukia vidine rankos puse iki pat alkūnės, bučiuoja krūtų spenelius, padeda galvą man ant pilvo ir liežuviu urbina bambą.

— Gražioji mano kanadiete, — dejuoja jis, — tavo oda švelni kaip aksomas, tu gundai labiau už Kleopatrą. Ar visą dieną maudaisi asilių piene?

Tada nusiplėšia glaudes ir marškinius, atsistoja prie lovos galvūgalio ir atkiša man prie burnos pasistojusį galą.

Argi to nenumaniau jau lifte? Jam terūpi tiktai jo nuogalainė! Ačiū Dievui, kad man nebe dvidešimt, o keturias-

dešimt vieneri, ir kad žinau, kaip apsiginti. O ne! Daugiau nesiduosiu išnaudojama. Darysiu tik tai, kas man pačiai teikia džiaugsmo. Taigi nusuku galvą šalin — ir mieliausiąjį jo organą apimu *ranka.*

— Atsargiai! — suriaumoja Rivera ir sugniaužia mano pirštus lyg spaustais. Bet aš jau supratau. Apyvarpė tokia siaura, kad man įdomu, kaip šitas žmogus mylisi.

— Lėtai! Labai labai iš lėto! — paliepia jis angliškai, traukiodamas mano ranką pirmyn ir atgal. — Labai labai iš lėto. Taigi! Taip! Taip gerai!

Ir jeigu tai priklausytų nuo jo, dabar turėčiau šitaip darbuotis valandų valandas.

Kai kurių vyrų egoistiškumas tiesiog neįtikėtinas. Štai šitas elgiasi lyg viešnamyje, tarytum būtų man sumokėjęs, ir to net nepastebi. Ar atvesti jį į protą, padėti *jo* ranką ant jautriausios *mano* vietelės tarpukojyje ir pačiai įsakinėti? Ne! Šito jis neištvers.

— *Tvirčiau!* — nutraukia Rivera mano mintis. — Suimk man tvirčiau. Daug tvirčiau. Spausk! *Spausk* kaip reikiant! Taip!

Ir jis ima gašliai dejuoti, o man pamažėle nutirpsta pirštai.

Taip, mielieji. Ir kokia nauda iš gražiausių kambarių, nuostabiausios lovos su baldakimu „Rico“ viešbutyje, jeigu vyras niekam tikęs? Jokios!

— Paleisk mane, — prašau keliskart, — paleisk mano ranką. Skauda!

Jis negirdi. Užsimerkęs aistringai dejuoja. Jis stambus vyras, aukštesnis už mane per pusantros galvos ir tikrai sunkesnis kokia dvidešimčia kilogramų. Tačiau ir aš nebesu toji beginklė vargšė moterėlė, kokia buvau anksčiau. Ar vikriu judesiu nusviesti jį ant grindų? Patraukli mintis. Paskui galėčiau

eiti ir sočiai pavalgyti kiaušinienės su triufeliukais „De la Pė“ kavinėje, mat klaikiai užsimanau valgyti.

Tą akimirką suskamba telefonas. Rivera krūpteli, atplėšia akis, paleidžia mano ranką ir atsikelia.

— Jokių skambučių! — sustaugia į ragelį. — Ne! Nė vieno. Kaip? Iš kokio laikraščio? Nežinau tokio! Varykit jį lauk! Uždrauskit kelti koją į viešbutį! Kas? Fotografas? Iš kokio žurnalo? Negali būti nė kalbos. Pasakiau, ne! Aš užsiėmęs! Tegu niekas man netrukdo. *Niekas!* Supratot?

Paskui atsigręžia į mane, kad ir vėl jį smaginčiau. Bet aš nė nemanau.

— Aš siaubingai išalkau, — sakau ir susidedu rankas ant savo plokščio (tuo labai džiaugiuosi) pilvo.

— Išalkot? — nesusigaudydamas Rivera iš aukštai žvelgia į mane. — Juk mes ką tik pavalgėme.

— Tik ne aš. Na, aš suvalgiau dvi riekutes kepintos duonos, išgėriau taurę šampano ir užkandau jį dešimčia smulkių žemuogių.

— Aš apskritai nenoriu valgyti!

— Nė trupučiuko neabejoju!

Aš grakščiai atsikeliu iš šilkinio prašmatnaus guolio ir veriama priblokšto Riveros žvilgsnio patraukiu durų link.

— Kur jūs? — šaukia jis prancūziškai, ir siaubingas jo akcentas dar labiau sustiprina mano pasiryžimą dingti iš čia kuo skubiau. — Kur jūs einat?

— Į „De la Pė“ kavinę. Ten yra nuostabių daržovinių patiekalų.

Jis ima gaudyti orą.

— Tokių jums galiu užsakyti ir čia.

— Ne, ačiū, tai pernelyg ilgai užtruks.

— Ojojoj, mieloji, juk negalit dabar palikti manęs vieno! — Jis bėga man iš paskos, sugauna jau svetainėje, apka-

bina iš užpakalio ir prispaudžia veidą man prie plaukų. — Jūs pasiliksit pas mane, aš jūsų neišleisiu.

— Aš ir pusryčių neturėjau nė kąsnio!

— Ne, ne, aš jūsų neišleisiu!

Jis nubraukia mano garbanas į šoną ir ima iš užpakalio bučiuoti kaklą. Paskui pakelia mane ir nusineša atgal į miegamąjį. Tai man patinka.

— Štai, — jis rodo į sidabrinę vazą, padėtą šalia lovos, — vaišinkitės, mieloji. Arba palaukit. Ar man leisit? — Jis įkiša man į burną plytelę šokolado, kuris tikrai nuostabiai gardus. — Dar norit? *Voilà,* jis juk tirpsta ant liežuvio, argi ne? Tai mano mėgstamiausia rūšis. Užsisakau jo iš Briuselio. Tačiau pats nevalgau, tik vaišinu bičiulius. Prašom.

Ir jis padeda dailią vazą šalia manęs ant šilkinio apkloto. Paskui užtraukia užuolaidas ir prietemoje sugrįžta prie manęs, ketindamas ir toliau penėti šokoladu.

Na, galų gale. Galų gale jis galvoja apie mane, o ne apie savo Ali Babą! Tačiau pernelyg anksti džiaugiuosi. Kai nebenoriu šokolado, vėl prasideda anas vaidinimas.

— Pabučiuok mane! — dejuoja jis ir rodo į savo dangų remiantį organą. — Pabučiuok mane savo saldžiomis šokoladuotomis lūpomis!

— Ar tai būtina? — klausiu pabrėždama savo nuobodulį.

— Pabučiuok mane, gražioji kanadiete! Paimk mane į burną! Į *šokoladuotą burną!*

Ir jis ropščiasi aukštyn plačia lova, kol apatinė jo kūno dalis atsiduria visai prie mano galvos.

Ir kas būtų pamanęs? Šitas vyras dar ir iškrypėlis. Jeigu nepasisaugosiu, tai jis gal dar pareikalaus, kad jo siaubingai brangius saldainius iš Briuselio sukimščiau jam į užpakalį. Ar pats sukiš juos *man* kur nors, nežinia, kas dar apskritai

jam gali ateiti į galvą. Ne, ne, galiu griebtis tiktai vieno dalyko, kad jis nusiramintų, ir jo poveikis garantuotas.

Atsisuku ir imu glostyti jam strėnas.

— Verčiau eikš pas mane, — šnibždu slopiu tarsi nuo didžiulio susijaudinimo balsu, — eikš, noriu tave jausti. Savyje. Giliai giliai. Ar supranti?

Jis supranta. Žodį „giliai" supranta visi vyrai. O žodžiams „giliai giliai" jie apskritai neatsispiria, ne vieną sykį tuo įsitikinau, ir įsidėmėtinas Redžinaldo organas staiga išpampsta iki tokio didumo, kad nė nebūčiau įsivaizdavusi. Tačiau kokia nauda iš gražiausio galo, jeigu vyras niekam netinka? Man labiau patiktų, jeigu būtų mažesnis ir subtiliau atrodytų. Tokio aš apskritai negeidžiu! Tačiau pagaliau man knieti suprasti, kuo taip neįtikėtinai užbūrė šis vyriškis Neli. Jis *turi* bent kuo išsiskirti kaip meilužis.

Kas žino! Jis muzikantas. O muzika — tai ritmas. Gal jo judesiai tokie, kad pakyli į dausas? Visko gali būti. Šiaip ar taip, didumo jam pakanka.

— Oooo, *my love,* — jis vėl prabyla angliškai, — tu neklysti, būtinai turiu paimti tave. Dabar. Tuoj pat!

Ir stebuklas nutinka. Redžinaldas *neužgula* manęs, o ne, jis įsitaiso *už* manęs, man nemetus nė menkiausios užuominos. Stipriai prisiglaudžia prie nugaros — kas žino, gal dar galų gale bus labai gera? Ir atsargiai atsargiai įsismelkia man į vidų. Bet kas čia dabar?

Aš apskritai *nieko* nejaučiu!

Jis atsitraukia atgal. Irgi sulėtintu judesiu.

Ir vėl nieko nepajuntu. Nė menkiausio geismingo virpulio. Aš turėjau keturiasdešimt tris meilužius, tačiau nuobodžiau mylėjusis nesu per visą savo gyvenimą. Taip nuobodu, kad man trūksta žodžių nupasakoti. Ir Neli tai pasirodė taip šaunu, kad ji per mėnesį sublogo septyniais kilogramais? Ne-

įtikėtina! O *aš* vos pajėgiu vaikytis miegus. Didžiausiomis pastangomis susivaldau nežiovavusi. Staiga apima siaubingas nuovargis.

O Rivera darbuojasi iš peties. Dejuoja, dūsauja, dreba — ir nė sykelio nepabando paglostyti tokios svarbios man vietelės. Jis net neklausia, ar turi saugotis, trumpai drūtai — jam rūpi tik savo paties malonumas ir jis pats! Taip gali judėti *amžinai*. Deja!

Kiek laiko visas tas dalykas užtrunka, nežinau. Šiaip ar taip, jis vis dar triūsia, ir per patį įkarštį aš užmingu. Šitaip man irgi dar nebuvo nutikę. Kai pabundu, pučia į ūsą ir jis — vis dar manyje, taip nieko ir nepabaigęs. Tiek to! Bent jau suprantu, kodėl jis neturi vaikų. Jam kur kas labiau patinka burnos ir rankos nei moters skreitas. Tuo galima paaiškinti ir daugybę skyrybų. Būti ištekėjusiai už *tokio* — sunkus seksualinis darbas!

Redžinaldas kietai įmigęs (labai suprantama, kai išlenkė tiek viskio ir degtinės taurelių) ir nė nepastebi, kaip atsargiai atsipalaiduoju nuo jo ir patogiai išsitiesiu aukštielninka. Puikus miegamasis! Lova su baldakimu kaip filme. Svajonių idealas — jeigu mylėtum!

O šiaip visa tai šuniui ant uodegos. Prašmatni apystata, brangiausios drapiruotės, žalsvos, rožinės ir dramblio kaulo spalvos, šilkinės paklodės, neįperkami patalai — viskas nieko neverta, šitoji lova teliks man kaip blogas prisiminimas.

Ir vėl į visa tai pasižiūriu iš kito taško. Ar vyrai taip energingai svetimoteriautų, jeigu mes, moterys, viens du ir užsiplėštume sijonus — tačiau tik tam, kad duotumėmės bučiuojamos ten, apačioje, kol *mums* būtų gana? Jei per dvi meilės minutes sulauktume orgazmo, paskui pasiverstume ant šono — „ar tau buvo gera, mielasis?" — ir maloniai užmigtume, o jis tysotų šalia atstatęs tvinksintį galą ir nežinotų, kaip ištvers toks kiaurą naktį?

Kaip jie elgtųsi, jeigu taip nutiktų du, tris kartus per savaitę ar kaip su Nuriu šešiskart iš eilės tą patį vakarą? Taigi žinau vieną dalyką: per patį trumpiausią laiką vyrai taptų santūriąja lytimi. Ir reikėtų juos apipilti pinigais ir dovanomis, kad įsektų paskui moterį į miegamąjį, eitų prie altoriaus ar į aristokratiškojo „Rico" viešbučio lovą su baldakimu!

Tačiau mano apmąstymai išblaškomi!

Staiga kažkas energingai pabeldžia į svetainės duris. Ir kyla tikra sumaištis!

Popietės įvykiai pasuka tokia linkme, kokios nebūčiau įsivaizdavusi net drąsiausiose mintyse. Tokių dalykų gali nutikti tiktai Paryžiuje. Ir tik savo sumanumui turiu būti dėkinga, kad mano nuotrauka kitą dieną neišspausdinama visuose bulvariniuose Prancūzijos laikraščiuose.

Tačiau neužbėgsiu už akių.

Smarkiai ir energingai kažkas daužo duris, garsiąsias duris su numeriu 101, vedančias į prašmatniausius šio aristokratiško viešbučio kambarius.

Ir lemtis varo savo vagą.

10

Į duris daužo ir daužo. Kuo tolyn, tuo garsyn ir greityn, kol galų gale Redžinaldas Rivera atsikvošėja iš girto miego.

— Kas yra? — klausia jis angliškai.

— Kažkas veržiasi vidun!

— Kaip? Kas? Dėl Dievo! — klaikiai išsigandęs jis pašoka iš lovos, atitraukia užuolaidas ir atplėšia langą. — Ar jau pusė penkių? Tikriausiai pusė penkių! Aš visiškai pamiršau, pusę penkių esu sutaręs susitikti su „Polydor" programų direktore.

Jis spokso iš viršaus į mane ir aišku, kad neapsakomai trokšta, jog ištirpčiau ore.

— Tai dėl „Maria Stuarda" įrašų Marselyje. Labai svarbu. Net neapsakomai svarbu!

— Aš pasislėpsiu vonioje, — nuraminu jį.

— Taip, taip! Gera mintis. Beje, ji pažįsta mano žmoną!

Beldimas vėl atsinaujina, šįkart dar atkaklesnis.

— Ji tiksliai žino, kad aš čia!

Rivera čiumpa glaudes ir marškinius, protekine skuba į svetainę ir užsitrenkia duris.

— Ateinu, mieloji, — šaukia savo baisiąja prancūzų kalba, — pakentėkit dar minučiukę. Ir tada aš jūsų!

Tikiuosi, kad jis paslėps mano suknelę. Tikiuosi, kad nepernelyg ją sumurkšlins. O kur dės mano batus? Ir dailias baltas nėrinių kelnaites?

— *Voilà! Voilà!* Aš skubu, brangiausioji!

Ar jis jau apsirengė? Neįmanomas daiktas! Nieko sau greitumas. O gal jis labai įgudęs?

Ant pirštų galiukų pritykinu prie durų, kad nepražiopsočiau pasisveikinimo. Iš tiesų viskas girdėti kiaurai: štai jis atrakina, štai ji įeina, štai abu stovi raudonos ir auksinės svetainės viduryje. Bučinukas, juokas, na, juodu *puikiai* pažįstami, nėra jokios abejonės!

Tai čia bus tvarkomi reikalai? Šitaip burkuojant? Niekuomet! Be to, balsas man girdėtas. Vakar vakare. „Lipo" aludėje. Taip! Tai toji džiūsna su didžiuliais briliantais, rūgščia veido išraiška ir pasibaisėtinais rožiniais plunksniniais auskarais!

Nevalingai imu kikenti.

Vakar vakare ji net nesisveikino su manimi. Gal man atsilyginti ir Ievos kostiumu iš miegamojo nerti į svetainę? *„Bonjour, madame!* Kaip miela, kad užsukote! Aš Ofelija. O kuo jūs vardu?"

Gal tikrai? Patraukli mintis! Juk ir šiaip viskas beprotybė, kaip kino filme arba teatre. Garbės žodis, jaučiuosi kaip prancūziškoje komedijoje, tiktai čia ne meilės trikampis, o keturkampis: žmona kaime, meilužė svetainėje, atsitiktinė draugužė nuoga miegamajame, ir viskas susiję su vienu vyriškiu – argi tai neturi skandalingai baigtis?

O tokia skandalinga pabaiga iš tiesų užgriūva – nors ir ne tą pačią akimirką. Nė trupučiuko nenutuokdama įsisuku į Paryžiaus aukštuomenės skandalo verpetą, ir man nepajudinus nė piršto, viskas susiklostė taip, kaip ir turėjo.

Taigi tūnau už durų ir klausausi.

Abudu šnekučiuojasi prabangiojoje svetainėje, ir Rivera mandagiai bando jos atsikratyti.

– Šiandien aš labai pavargęs, mano brangiausioji. Net miegojau, kai jūs atėjote.

Kaip ir reikėjo tikėtis, vienas į kitą jie kreipiasi „jūs“, mat toks prancūzų įprotis. Vaikai sako „jūs“ tėvams, vyrai – žmonoms, draugužėms ir pažįstamoms, net jaunavedžiai lovoje nesuranda kelio prie meilaus „tu“!

– *Miegojot?* – pakartoja nemalonusis balsas. – Tuomet atėjau kaip tik laiku, mielasis. Turiu jums tokią pritrenkiančią naujieną, kad kaipmat išsiblaivysit. Gal spėsit?

– Neguldykit manęs ant kankinimų suolo.

– Spėkit! Ne? Na, gerai. Pasakysiu jums. Liza padavė skyryboms.

– Ar iš galvos išsikraustėt?

– Kur jau ten! Štai pasižiūrėkit! – Šiugžda laikraštis. – *Voilà!* Gana ilgas straipsnis su nuotraukomis. Ji padavė pareiškimą skyryboms, ji yra Londone ir vėliau ištekės už savo meiliojo Bubio!

– Kas čia per laikraštpalaikis? – surinka Rivera.

— *France Soir!* Visur jau pasklido kalbos. Viešbučio hole knibžda žurnalistų. Vienas net iš ispaniško laikraščio, jis netgi manęs prašė užtarti bent žodeliu.

— Ko tie idiotai nori?

— Kad jūs papasakotumėt viską. Beje, Liza pažadėjo didžiausiam bulvariniam Anglijos laikraščiui iškloti savo gyvenimo istoriją. Įspūdžius lovoje ir viską. Ji mano, kad galų gale pasaulis turi sužinoti, ką iš tiesų reiškia būti ištekėjusiai už pasaulinės garsenybės Redžinaldo Riveros!

— Jai ne visi namie!

— Ji nori jus sužlugdyti, mielasis. Aišku, kad pernelyg dažnai sukdavot į šoną, — gerklinis kikenimas, — tačiau tuo aš *absoliučiai* negaliu skųstis.

— Liaukitės tauškusi niekus, — šaukia Rivera, — duokit pagaliau šen laikraštį! Koks begėdiškumas! Juk tai mūsų vestuvių nuotrauka! Aš paduosiu į teismą. Tai provokacija. Aš skrisiu į Londoną. Išvažiuoju dabar. Lizą reikia pripažinti neveiksnia. O dabar eikit. Eikit! Aš turiu pabūti vienas, man reikia susivaikyti...

— Gal iš pradžių išgersit viskio?

— Taip! Taip! Puiki mintis! Ne! Vodkos! Taurę vodkos!

— Ar didelę? Mažą!

— Sklidiną taurę!

Skimbčioja ledo gabaliukai, atkemšamas butelis.

— *Voilà, chéri!* Išlenkime už jūsų laisvę! Pabučiuokit mane, viskas ne taip jau ir baisu. Beje, aš dar negaliu eiti, laukiu padavėjo. Netrukus jis bus čia su užsakymu. Lengvais užkandžiais. Šiandien aš nė trupinio burnoj neturėjau.

— *Ką* jūs padarėt? — sugriaudėja Rivera.

— Užsakiau užkandžių. Ko taip jaudinatės? Aš tikrai alkana. Be to, šiuo laiku jie virtuvėje neturi ką daryti, valgį patieks po penkių minučių. *Voilà*, o štai ką atnešiau jums. Sutartį plokštelių įrašams Marselyje. Kodėl jums iškart jos

nepersiskaičius? Arba dar geriau, pastraipa po pastraipos perskaitysime *kartu*. Gerai, *chéri?*

Rivera kažką sumurma, tačiau aš išgirstu, kaip jis sėdasi. Puikiai papirko. Tačiau ką man daryti? Visas šis reikalas pavojingai užsitęsė. Po sutarties ji valgys, tada abu šnekučiuosis, greitai jis ja neatsikratys. Pažįstu šitokias įkyruoles. O ir nenoriu nuoga ištisas valandas tūnoti viešbučio vonioje, tai žemina mano orumą, nors vonia ir be galo prabangi, iš rožinio ir juodo marmuro.

O ką darysiu tada, jeigu Rivera vėliau užsimanys temptis mane į lovą? Ne, ne, galiu viską, bet šito ne! Tegu jis savo draugužei prikemša burną šokolado, Briuselio saldainiai man įsipyko iki kaklo, vemti verčia vien pagalvojus.

Turiu ištrūkti iš čia. Bet kaip?

Iš patirties žinau, kad tokie viešbučių kambariai visuomet turi dar vienerias duris, kad prireikus kiekvieną kambarį būtų galima išnuomoti atskirai, o ne visus drauge. Sumaniai apieškau sienas. Teisybė. Iš miegamojo į koridorių veda durys. Tiesa, jos paslėptos po sunkia aksomine užlaida, tačiau žvitri mano akis iškart jas aptinka. Raktas jose, skląstis lengvai atstumiamas. Aš išsigelbėjau!

Tiesa, neturiu kuo apsirengti, nes mano suknelė ir batai raudonojoje svetainėje, tačiau aš turiu savo sidabrinį krepšelį su raktais, lūpų dažais ir pinigais — be to, turiu drąsos, o jos dabar labiausiai reikia!

Aš pasiskolinsiu Riveros chalatą (rytoj parsiųsiu jam atgal). Jau kaip nors prasmuksiu pro durininką ir į taksi stotelę Vandomo aikštėje.

O jei kas nors paklaus manęs, kodėl basa ir pusnuogė slampinėju po viešbutį? Tada ką nors ant greitųjų suregsiu.

Baltas frotinis chalatas man pernelyg ilgas ir platus. Tačiau nuo jo dvelkia brangiu odekolonu, jis su dideliu kapi-

šonu. Užsimaukšlinu jį, ant krūtinės paskleidžiu savo garbanas, pasidažau lūpas. Neblogai, balta spalva man tinka. Apsirengusi šiuo dideliu chalatu atrodau gležna ir trapi, beveik kaip Kalėdų angelėlis.

Sudie, Rivera! Tylutėliai pritipenu prie durų, atsargiai atrakinu jas ir it pelytė palieku veiksmo vietą (kur nebuvo jokio veiksmo). *Voilà!* Koridorius tuščias, niekur nė gyvos dvasios. Dabar telieka tiktai nepastebėtai prasmukti į gatvę.

Staiga išgirstu besivejančius žingsnius. Kažkas šiurkščiai griebia man už rankos, smogia:

— Kekše tu! Paleistuve! *Putain! Salope!**

Nesuprantu, kas atsitiko pasauliui.

Mane vėl užpuolė? Tačiau šįkart ne ant tos pataikė. *Šitam* parodysiu, kur pipirai auga. Trenksiu tokį įsidėmėtiną smūgį, kad niekuomet daugiau nebepalies moters! Žaibiškai atsisuku, ketinu įsiremti keliu užpuolikui į pilvą — per patį judesio vidurį sustingstu. Priešais mane stovi vyras ruduoju kostiumu!

Jis toks pat priblokštas kaip aš. Be žodžių stebeilijam vienas į kitą.

— Ko jums iš manęs reikia? — galop klausiu.

Sumišęs jis pasitaiso kaklaraištį.

— *Pardon, madame,* aš jus supainiojau... su kita... visiškai su kita... kalbu apie kitą moterį; visai kitą...

— Kurią ketinat užmušti?

— Žinoma, ne!

Jis išblykšta, atsitraukia atgal, nori keliauti sau, tačiau tą pat akimirką atsidaro Riveros apartamentų durys ir išlenda moteris su rožiniais plunksniniais auskarais. Vyriškis iš įniršio sustaugia, šiurkščiai nustumia mane šalin ir lekia prie jos:

* Nenaudėle! Kiaule! *(Pranc.)*

— Kekše tu! *Putain! Canaille!* Aš tave užmušiu!

— Alberai, — pasibaisėjusi suklinka moteris, strykteli atgal ir užsitrenkia duris — tą akimirką, kai jis sučiumpa už rankenos, viduje ji pasuka raktą.

Kas dabar bus? Po trupučiuką darosi įdomu. Alberas ilgai nesvarsto. Giliai įkvepia ir ima taip riaumoti, kad net dreba sienos. Daugumos žodžių nesuprantu, tačiau kiek sugebu sugaudyti, tai jo žmona užsidariusi su Rivera, ir jis grasina jos pro tas duris gyvos neišleisti.

Kaip pamišėlis jis ima spardyti duris, daužyti abiem kumščiais ir galop duodasi į jas visu svoriu. Triukšmas siaubingas, ir man topteli, ar spėsiu laiku išnykti, kol atskubės policija. Ne. Per vėlu. Policininkai jau ateina!

Ką man daryti? Bet ne! Suklydau! Tai ne policija, o padavėjas išlenda iš už kampo. Jis stumia dailiai balta staltiese apdengtą staliuką ant ratukų. Valgiai taip gardžiai atrodo. Lėkštės, sidabriniai stalo įrankiai, sviesto gabalėliai su ledu, sūrio lėkštė, rožė sidabrinėje vazelėje, du sidabriniai ąsotėliai, iš kurių sklinda gardus kavos aromatas, duonos pintinėlė. Elegantiški užkandžiai *tête-à-tête* prabangiam Paryžiaus viešbutyje.

Padavėjas su pasiūta pagal užsakymą uniforma ramiai žengia prie įsisiautėjusio vyro.

— Praleiskit mane, — įsako jis. — Kambarių tarnyba!

Rudkostiumis atsisuka, iškart suvokia padėtį, prisimerkia ir susičiaupia. Veidas išrausta lyg burokas. Tuomet taip spiria į staliuką, kad tas parvirsta, sūris pažyra ant kilimo į visas puses, o juoda kava ištykšta ant sienų.

— Ar jūs beprotis? — sušunka padavėjas atšokdamas. — Visai iš galvos išsikraustėt?

Ir jis bėga prie sieninio telefono šauktis pagalbos.

— Mano žmona, kvaily! Ten, viduje, mano žmona, — toliau šėlsta vyriškis vėl spirdamas į staliuką, — mano žmona!

Su tuo bobišium! Užsirakinusi! Aš visus išgalabysiu, bet pirmiausia — tą prakeiktą ispaną. Išeik, kekše tu, — jis būgnija į duris kumščiais, — atidaryk, prakeikta nenaudėle! *Atidaryk! Atidaryk! Atidaryyyyk*...

Man pats metas sprukti.

Padavėjas pakabino ragelį, gali bet kada sulaukti pastiprinimo. Labiau užsismaukiu kapišoną ir tyliai suku už kampo. O kur laiptai? Štai jie. Kiek akys mato, jokio žmogaus, puiku. Tačiau arbatinė apačioje, pro kurią turiu eiti, ima pildytis. Ką man, velniai rautų, daryti?

Kelias prie durų staiga tarytum nutolsta. Visur stoviniuoja žmonės. Žurnalistai, kurie laukia Riveros, kad pasiteirautų apie skyrybas. Kilmingos damos, kurios girsnoja arbatą, o visai priekyje — du fotografai su sunkiais aparatūros krepšiais šnekina administratorių. Tik durininko nė padujų — kokia laimė, — nors vargu ar įtikėtina, kad jis mane atpažintų. Be jokios abejonės, šiame viešbutyje neįprasta, kad kas nors įeitų į prabangų pastatą apsirengęs melsva „Živanši“ suknia, o išeitų iš jo basas, kaip persekiojamas vaiduoklis.

Kad bent turėčiau batus! O kas ne taip kris į akis: jei eisiu ar bėgsiu? Verčiau būčiau linkusi bėgti. Tačiau tai pernelyg įtartina. Galimas daiktas, mane tada palaikytų viešbučių vagiše ir įduotų policijai. Taigi turiu eiti, įprastiniu žingsniu, lyg *visuomet* pačioj dienos aky vaikštinėčiau Paryžiuje basa ir su maudymosi chalatu.

Iškeliu galvą, imu maloniai šypsotis, laisvai įsikišu vieną ranką į kišenę, o kita mostaguoju ir žengiu taip, lyg būčiau ant pakylos. Nei per greitai, nei per lėtai, tačiau tiesiai durų link. Nesižvalgau nei į kairę, nei į dešinę, tačiau akies kampučiu stebiu, kad žmonės atsisuka ir žiopso į mane. Aplinkui įsiviešpatauja tyla. Užtat man širdis krūtinėje daužosi lyg pašėlusi.

— *Mais, qu'est-que c'est?** — šūkteli vienas fotografas, kai einu pro jį. — Ar ieškot paplūdimio, madam?

Žaibiškai sumetu mintyse. Ką sakyti? Paskui atsisuku, plačiai nusišypsau ir paskelbiu:

— Mes fotografuojame paplūdimio madas, ten aukštai, 101 numeryje. Aš pamiršau savo kosmetinę, kurią turiu kuo greičiau atsinešti iš automobilio!

Kitas fotografas pritariamai švilpteli pro dantis.

— Mielas modelis, — sako jis, — ar jį galima nusipirkti?

— Žinoma! Bet jums gal būtų pernelyg brangu!

— Nesu tuo tikras, — šypsosi jis man, — nors mes ir neuždirbam tiek daug kiek jūs, manekenės, kada ne kada nukrinta riebus kąsnelis!

— *Paplūdimio madas?* — nepatikliai įsikiša į mūsų pokalbį administratorius. — *Kur* jūs fotografuojat paplūdimio madas? Maestro Riveros apartamentuose? Ir niekas man nė puse žodžio neužsiminė. Prašau jus, madam...

Daugiau jis nespėja nieko pasakyti.

— Šimtas pirmame? — vienbalsiai sušunka abu fotografai. — Tai jis ten pasislėpęs? — Jų fotoaparatai iškart atsiduria rankose. — Žanai Lukai, — išberia aukštesnysis, — dumkim kuo greičiau aukštyn!

Ir jis pasileidžia bėgte. Administratorius lekia jam iš paskos.

— Stokit! Sustokit! Kas čia jums dabar? Maestro nevalia trukdyti. Tai „Rico" viešbutis. O ne Pigalio aikštė. Mūsų svečiams nevalia įkyrėti. Gal negirdit? Grįžkit atgalios, arba iškviesiu policiją.

Užverda nuožmus ginčas, visi žurnalistai susiburia apie juos, o aš pasinaudojusi sumaištimi tyliai atsitolinu. Niekie-

---

* Kas čia dabar? *(Pranc.)*

no nepastebėta šmurkšteliu pro sukamąsias duris, ir štai aš jau stoviu gatvėje, tyrame ore.

Saulėtoje Vandomo aikštėje laukia keturi taksi. Vairuotojai mindžikuoja ant šaligatvio, rūko, vienas skaito laikraštį, antras šnekučiuojasi su viešbučio durininku apie kitą sekmadienį Lonšane įvyksiančias arklių lenktynes. Kai pasirodau aš, visi lyg pagal komandą sužiūra. Durininkas pašnairuoja į basas mano kojas, tačiau taktiškai prikanda liežuvį, juk, šiaip ar taip, išėjau iš viešbučio. Kas žino. Gal aš įnoringa amerikietė milijonierė?

— Jūs laisvas? — klausiu pirmąjį vairuotoją.

Tas išsiviepia ir iškart atidaro man dureles.

— Laimingos kelionės, — palinki durininkas, irgi išsiviepęs. Ar jis mane pažino? Na, ir kas?

— Prašau į Lasepedo gatvę.

— Į baseiną?

— Ne. Į aukštutinį galą. Beveik prie Kontreskarpo aikštės.

Važiuojame be jokių problemų. Mūsų nestabdo nė vienas policininkas, ketindamas mane nubausti dėl viešosios tvarkos pažeidimo. Tik sykį, siaubingame kamštyje ant Naujojo tilto, keletui minučių sustojame šalia didelio žalio autobuso. Nesmagi valandėlė!

Daugybė susidomėjusių žvilgsnių staiga susminga iš aukštai į mane. Pasijuntu tarytum būčiau nuogutėlė, užsismaukiu kuo žemiau kapišoną ir užsimerkiu. Tačiau ir šiai kelionei ateina pabaiga. Trupučiukas po penktos aš jau namie ir, vos tiktai sveika ir gyva atsiduriu savo bute, prapliumpu kvatotis ir niekaip neįstengiu susivaldyti.

Iš esmės tai nepaprastai linksmas nuotykis. Nors ir neįsigijau draugužio su nuosavu lėktuvu (šito vyro pasistengsiu daugiau niekuomet nebepamatyti!), šio to išmokau. Priklausyti nuo tokio egoisto kaip Rivera tikras košmaras. Dar vie-

na iliuzija išsisklaidė kaip dūmai (apie garsenybes su plačiu akiračiu). Jeigu jie visi tokie kaip Rivera, tai iš tikrųjų aš nieko nepraradau!

Tiktai niekaip nesuvokiu vieno dalyko! Kodėl toks garsus žmogus ir dar pinigų maišas penkiasdešimt šešerius savo amžiaus metus kamuojasi dėl susiaurėjusios apyvarpės? Menkas pjūvis, ir jis galėtų normaliai mylėtis. Ir dar įdomiau, kad nė viena iš didžiulio skaičiaus jo žmonų ir meilužių neįkalbėjo jo atlikti šitą nepavojingą operaciją.

Labiausiai įtikėtina, kad savo šventąjį falą jis gynė dantimis ir nagais (argi negaila šitokios puošmenos!), ir damos susitaikė su tuo kaip su garsiam žmogui būtina detale. (Man įdomu, kiek jos sunaudojo vazelino.)

Nusimaudau šiltoje vonioje, palendu po šaltu dušu, išsitepu visą kūną nuo galvos iki kojų kvapniu rožiniu losjonu iš piliarožės žiedų, apsirengiu baltu plačiu medvilniniu kimono, kurį nusipirkau parduotuvėlėje Sen Mišelio bulvare, ir pagaliau — pagaliau pasigaminu šio to užkąsti.

Nešina dideliu dubeniu lapinių salotų, trimis folijoje keptomis bulvėmis, žalėsių sviestu ir grietine, paskui įsikuriu terasoje, iš kur matyti Panteonas, ir mėgaujuosi savo kulinarinių sugebėjimų vaisiais.

Iškart pasakysiu — nuostabiai gardu! Valgau, kol visai pasisotinu, žinodama, kad nepriaugsiu nė gramo, ir net desertas — lengvas subtilus bananinis kremas pagal Neli receptą — visai atitinka „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietą".

Argi man ne puikiai sekasi? Atsilošiu, susikeliu aukštai kojas ir gėriuosi kerinčiais kampuotais Paryžiaus stogais, nusitęsiančiais iki pat Šv. Širdies bažnyčios. Esu laiminga ir nieko netrokštu, soti, kiek apsnūdusi, tiktai man neapsakomai knieti vienas dalykas.

Kas kaip tik dabar dedasi įžymiuosiuose raudonos ir aukso spalvos prašmatniuose tauriojo „Rico" viešbučio kambariuose su skaičiumi 101 ant durų? Ar įsiutęs Alberas jau išspyrė duris? Ar jau skraido peleninės ir šampano kibirėlis — nekalbant apie gardžiuosius saldainius iš Briuselio? Būtų geriausia iškart paskambinti. Labai galimas daiktas, jog Redžinaldas kenčia siaubingą baimę, kad jo lovoje su baldakimu dar atras ir mane, gulinčią nuogą.

Susirandu numerį, surenku, tačiau man atsiliepia tiktai viešbučio telefonistė.

— Maestro nepriima jokių skambučių, — paskelbia išmankštintas balsas, — gal madam malonėtų perduoti žinutę?

— Taip, prašau, — atsakau savo geriausia prancūzų aukštaičių tarme, kur nėra nė žymės kanadietiško akcento, — prašom jam pranešti, kad savo maudymosi chalatą gali atsiimti pas Paryžiaus operos teatro direktorių. Gal jis būtų toks malonus ir paskambintų dar šiandien.

— Ar mesjė žino telefono numerį?

— Taip, madmuazele.

Visą vakarą laukiu skambučio, bet niekas nepaskambina. Kas per tą laiką nutiko visiems trims? Po truputį imu nerimauti. Tikiuosi, Rivera dar gyvas.

Antroji tragedijos dalis kitą dieną aprašyta visuose laikraščiuose. Rytiniai laikraščiai paskelbia tiktai trumpas žinutes, kad Redžinaldas Rivera, skandalais išgarsėjęs ispanų dirigentas, atideda gastroles Marselyje. Priežastis: nelaimingas atsitikimas!

Tačiau *France Soir*, populiariame bulvariniame laikraštyje, visa istorija aprašyta iki smulkmenų. Greičiausiai Alberas vis dėlto įsibrovė į Riveros kambarius pro duris, pro kurias pabėgau aš, ir viduje įsišėlo kaip tikras beprotis. Žmonai sulaužė šonkaulį, o Riverą apsvaigino taikliu smūgiu į pasmakrę. Kai atvažiavo policija, jis vis dar tebesiautėjo ir buvo suimtas tiktai po audringų grumtynių.

Beje, moteris su rožiniais plunksniniais auskarais iš tikrųjų plokštelių firmos, nors ir ne „Polydor“, direktorė, o choleriškasis jos vyras — ir kas būtų pamanęs — multimilijonierius. Jam priklauso du šimtai Paryžiaus skalbyklų, taigi ir vėl jis gyvas įrodymas to, kad pinigai toli gražu dar nesuteikia taurumo.

Kitą rytą paskutinįkart apsilankau „Rico“ viešbutyje. Kas žino, gal Redžinaldas iš ligoninės sugrįžo į viešbutį? Deja, jis nesugrįžo.

— Maestro išvažiavęs, — pranešama man be jokių komentarų.

Man labai rūpi pasiteirauti, ar valant jo kambarius rado melsvą šilkinę suknelę ir baltas basutes. Tačiau užgniaužiu smalsumą. Nors man ir gaila šių gražių dalykėlių, aš įsigijau juos pigiai ir lengvai ištversiu netektį!

Viena suknelė — vienas vyriškis. Apsirengei kartą — ir išmeti! Taurė, iš kurios tiktai gurkšteli, o paskui su šūksniu „valio!“ trenki į sieną! Taip, mielieji! Gali sau tai leisti, kai tau jau keturiasdešimt. (Jeigu man būtų dvidešimt, būčiau nusigalavusi iš pykčio!) Be to, aš čia gerai investavau pinigus. Žvilgsnis į užkulisius to vertas.

Ir vėl patvirtinta štai ši mano teorija: specialybė ir asmeninis gyvenimas glaudžiai susiję. Jeigu esi beatodairiškas darbe, tai beatodairiškas ir namie. Šiurkštus kontoroje, šiurkštus ir lovoje. Riveros teismai, skandalai, meilės nuotykiai — tai ne nesusivaldančio genijaus pasireiškimas, o paprastų paprasčiausia sutrikusio seksualinio gyvenimo pasekmė. Lytinio pajėgumo problemos! Tai jo būdo pagrindas.

Na, dėl Riveros būtų aišku. Lieka tik vienas dalykas: jo galia Neli! Va to tai jau niekuomet nesuprasiu. Tačiau įminsiu ir šią mįslę. Viskas savo laiku.

11

Per kitas dvi savaites įvykiai griūva vienas po kito. Tačiau pats svarbiausias štai koks: Neli užtvenkia pinigų srautą.

Suprantu to priežastis. Per pusantro mėnesio aš nebeparašiau nė žodžio, rankraštis mėtosi nebaigtas, niekas nejuda į priekį, manau, ja dėta, aš irgi būčiau pasielgusi taip pat.

Neli kantriai lūkuriavo visą mėnesį. Paskui pasiūlė man įrengti kambarį savo „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių rančoje", kad abi kartu galėtume toliau rašyti jos knygą. Bet aš nenoriu išvažiuoti iš Paryžiaus. Esu tikra, kad netrukus vėl galėsiu rašyti. Be to, nuojauta man kužda likti čia. Turi nutikti koks nors svarbus įvykis, ir aš nenoriu važiuoti į Kaliforniją.

— Gerai, — sutinka Neli, — gyvenk tame bute. Tačiau suprask, *ma petite,* kad už tinginį aš nemoku. Kol vėl pradėsi dirbti, verskis kaip išmanai.

— O kaip dėl to skrydžio į Londoną liepos mėnesį?

— Į *BBC Talkshow?* Tai darbas. Už jį mokėsiu, bet tik tada, jei tuo laiku sversi penkiasdešimt penkis kilogramus.

Taip ir sutariame.

Ištisas dienas suku galvą, ko griebtis. Man bloga, kad turiu krapštyti savo piniginę, tačiau kaip gyventi? Kas mėnesį Neli man pervesdavo penkiolika tūkstančių frankų. Iš paskutinio atlyginimo nieko nebeliko. Taip, aš jau įsiskolinusi du tūkstančius frankų, nes po užpuolimo be paliovos švaisčiau pinigus. Pripratau visur važinėti taksi. Aš vaikštau į koncertus, brangius vegetariškus restoranus, perku knygas ir plokšteles, ir brangiausius bilietus į Operą po penkis šimtus frankų. Kadangi apskritai neturėjau kuo apsirengti, nes viskas, ką atsivežiau iš Kanados, karo man ant kūno, buvau

priversta nusipirkti kelias plonas sukneles, kelnių ir batų, dailių dalykėlių, idealiai tinkančių šiltam orui. Tačiau dabar imsiu taupyti.

Artimiausiu metu man nereikės jokio drabužio.

Jeigu atsisakysiu restoranų ir imsiu virtis valgį pati, išsiversiu su dviem tūkstančiais frankų per mėnesį, nes daržovių valgiai tikrai pigūs. Tiktai dabar man paaiškėja, kokias neįtikėtinai didžiules pinigų sumas sukiši mėsininkui.

Važiavimus taksi apribosiu, dieną važinėsiu autobusais. Operos apskritai atsisakysiu. Ir šiaip sezonas gana vidutiniškas. Tačiau koncertų ir džiazo klubų — ne. Ir toliau lankysiu plaukimo pamokas. Be to, galiu viršyti sąskaitą dešimčia tūkstančių frankų. Teiravausi banke, dešimt tūkstančių — jokia problema. Taigi keletą savaičių ištversiu, o jeigu ir toliau vis dar negalėsiu rašyti, tuomet turėsiu ką nors sugalvoti.

Šiandien pirmasis liepos mėnesio sekmadienis. Liuksemburgo sode žydi rožės, šviečia saulė, Kontreskarpo aikštės medžiai žaliuoja šviežiais šviesiais širdiškais lapais, dabar pirma valanda dienos, ir aš nusprendžiu važiuoti į Monmartrą.

Po užpuolimo dažnai ten lankausi. Lėtai žingsniuoju siauromis stačiomis gatvelėmis, nuo Pigalio iki Tertro aikštės, nuo Kulenkuro gatvės per Lamarko gatvę aukštyn iki Šv. Širdies bažnyčios, tačiau ne dėl to, kad žavėčiausi vaizdingais nameliais ir romantiškais sodeliais. Ne. Aš jų beveik nepastebiu. Užtat sustoju prie kiekvieno laikrodininko, kiekvieno auksakalio, prie kiekvienos juvelyrinės parduotuvėlės ir ieškau prekylangiuose savo žiedo.

Žinau, tai beprotybė. Policininkas man nedviprasmiškai paaiškino, kad pavogti papuošalai visuomet slepiami dvejus metus ir tik paskui parodomi kitame mieste ar net apskritai užsienyje. Tačiau aš vis tiek ieškau, kitaip negaliu. Gal man bus ne taip kaip visiems? Gal vagis sprukdamas pametė žie-

dą, kas nors rado jį gatvėje ir pardavė juvelyrui? Stebuklų visuomet pasitaiko, man nevalia prarasti vilties. Nei savo motinai, nei tetai Ofelijai aš nepasakojau apie šią netektį, ir kaskart, kai tik prisimenu žėrintį ugninį opalą, man suduria širdį ir beveik byra ašaros.

Tačiau šiandien važiuoju į Monmartrą dar ir dėl kitos priežasties. Noriu, kad Tertro aikštėje nupieštų mano portretą ir, jeigu tokia bus Dievo valia, galų gale susipažinti su prancūzu. Kol kas man vis dar nesiseka. Tarytum užkeikta, tačiau visur susiduriu tik su užsieniečiais. Džiazo klubuose persveria amerikiečių kolonija, pas „Šekspyrą ir Ko" tas pats, kaip ir mėgstamiausiose mano užeigose Sen Žermeno de Prė gatvėje. Vos tiktai pasuku į šoną iš vadinamojo „amerikiečių tako" ir atsisėdu Liuksemburgo sode ant suolo, iškart prisigretina ir bando kalbinti arabas ar juodas kaip nuodėgulis studentas iš Senegalo.

Kavinėse neišvengiamai susiduriu su turistais, kurie paklydo, ne taip suprato miesto planą ar nesusigaudydami spokso į padavėjo ant staliuko pažertą grąžą. Kadangi dauguma jų kalba prancūziškai taip, kad net plaukai šiaušiasi (jeigu apskritai moka šią kalbą), tai paslaugiai verčiu, padedu ir aiškinu, nes mes, kanadiečiai, kaip jau minėjau, malonūs žmonės.

Tačiau man nereikia turisto su filmavimo kamera ir miesto planu. Man nereikia amerikiečio, anglo, japono ir ispano su džinsais, marškinėliais, „Nato" striuke, su kuprine ant nugaros. Man reikia valstybės galvos, o jeigu tokio nėra, tai bent jau ne užsieniečio. Juk aš pati užsienietė.

Taip! Aš panaikinau visus pėdsakus. Atsikračiau kanadietiško tarimo. Niekuomet nebegrebluoju „r", niekuomet nebelipdau prie žodžių kliūvančios „g". Šitas etapas galutinai įveiktas! Esu laikoma paryžiete, šneku prancūziškai taip pat šau-

niai, įžūliai, sklandžiai ir žavingai kaip vietinė. Tokia ir esu. *Voilà!* Ir man reikia vyriškio, irgi tokio pat. Giliai žvelgiančio į akis ir be menkiausio akcento sakančio prancūziškai: „Brangioji, dievinu tave".

Aš noriu šito, Neli irgi. Bet greičiausiai mes per daug norime. Aš gyvenu Paryžiaus centre — tačiau kur dingo prancūzai?

Žinoma, per tą laiką jau įsitikinau, kad, gyvendami Paryžiuje pirmaisiais metais, susipažįstame tiktai su užsieniečiais (itin tinka tokiam žmogui kaip aš, kuris gyvens tiktai pusmetį!). Taip pat žinau, kad prancūzai nelabai draugauja vieni su kitais, jie dažnai net dvidešimt metų dirba toje pačioje kontoroje, rašomasis stalas prie rašomojo stalo, ir nevadina vienas kito vardu, nepaklausia nė vienintelio asmeninio klausimo.

Prancūzai pilni keistenybių, pokštininkai, svetingi ir judrūs — tačiau širdies gelmėse jie itin nepatiklūs! Labiausiai mėgsta bendrauti su namiškiais ir įtaria kiekvieną, kas jiems ne giminė. Tai kodėl jiems broliautis kaip tik su užsieniečiais?

Ir vis dėlto neprarandu vilties. Atvirkščiai! Dabar išsirengiau į puolimą. Važiuoju į Monmartrą. Ten, anot miesto magistratūros, darbuojasi 360 oficialiai registruotų dailininkų, daugiau nei pusė jų — prancūzai.

Mano planas paprastas. Jeigu dailininkas man patiks, užsakysiu jam portretą. O jeigu ir po to vis dar patiks, pasikviesiu jį namo pietų. O toliau viską parodys laikas.

Lauke karšta. Kuo rengtis? Ilgai nesvarstau. Žinoma, naująja *salopette*, ji man itin tinka. Šviesiai rožinio medvilninio audinio su baltais mažais taškeliais, lengva, palaida ir patogi. Šią vasarą Paryžiuje tai paskutinis mados žodis. Smagus drabužis, žaismingų kelnių ir astronautų kostiumo sukryžmini-

mas — ilgos kelnės, prie kurių prisiūta palaidinukė, be rankovių ir su didele iškirpte, o viršuje prilaikoma siauručių petnešėlių. Apsiaunu žemakulniais baltais lakiniais laiveliais, nieko nepasirengiu po apačia, o susijuosiu siauru dirželiu iš rožinių karoliukų.

Garbanas susipinu į storą kasą. Vos pasidažau lūpas rožine spalva, ir viskas. Atrodau kaip mokinukė. Aš nė trupučio neperdedu. Per tas paskutines savaites, kai nevalgau mėsos, akivaizdžiai pajaunėjau. Išnyko ratilai po akimis, oda paskaistėjo, visas veidas atrodo šviesesnis.

Ir kas būtų pamanęs? Tik iš gailesčio ėmiau nebevalgyti mėsos, ne dėl grožio ar sveikatos. O rezultatas? *Esu* gražesnė ir sveikesnė nei kada nors anksčiau! Šito nepaneigsi. Gamtos dovana ir Dievo pirštas, nurodąs, kad žengiu teisingu keliu. Na, bent jau negaliu skųstis.

Įsikišu tūkstantį frankų į kelnių kišenę, pasiimu naujus akinius nuo saulės baltais rėmeliais ir išeinu. Grįšiu lydima prancūzo. Jeigu jau nepajėgiu rašyti — juk galiu kaupti patirtį. Bent šitaip Neli knyga pasistūmės pirmyn.

Važiuoju į Monmartrą ne su taksi, o autobusu. Ketvirtis po dviejų aš jau esu garsiojoje Tertro aikštėje. Ten kunkuliuoja gyvenimas. Visiškai pamiršau, kad šiandien sekmadienis, o savaitgaliais čia knibždėte knibžda žmonių. Šiandien spūstis itin didelė. Oras nuostabus, ir čionai, regis, suplūdo visas Paryžius. Šešiagubomis eilėmis žmonės varžosi dėl vietelės. Įvairiausių šalių turistai. Prancūzai provincialai. Netrūksta ir vaikų bei šunų.

Girdėti kalbant visomis Žemės rutulio kalbomis, nuotaika smagi, ir po dailiomis raudonomis stoginėmis aikštės viduryje nėra nė vienos laisvos kėdės. Tačiau vis dėlto pastebiu vieną — prie kanadiečių turistų grupės iš Kvebeko stalo

(jie iškart palaiko mane prancūze). Pakviečia su jais išgerti, užsisakau puoduką mokos ir butelį mineralinio, ir kai mes šnekučiuojamės apie Luvrą, Moną Lizą, Dievo Motinos katedrą ir vyrus paryžiečius, aš laukiu, kol nurims sumaištis ir galop pajėgsiu prasibrauti prie dailininkų, glaudžiai susispaudusių ant šaligatvių.

Tai atsitinka penktą valandą. Spūstis išretėja. Padėkoju tėvynainiams ir atsistoju. Nors slampinėja dar daug turistų, jau galima pavaikštinėti aplinkui, iš visų pusių nestumdomai ir netąsomai.

Lėtai einu aplink aikštę, ir mano nuotaika vis giedrėja. Trumpai drūtai: dailininkų pasiūla didžiulė. Yra ir stebėtinai daug *dailininkių,* tačiau vyrai pranoksta jas skaičiumi ir atrodo *labai* įspūdingai. Aukštaūgiai, mažyliai, stambūs ir menki, juodaodžiai, baltaodžiai, geltonodžiai ir raudonodžiai. (Taip! Ir indėnai sugeba piešti!) Yra geltonų garbanių ir plikių, ilgaplaukių ir madingai apsikirpusių, dailių jaunuolių ir įdomių brandesnio amžiaus vyrų, paprasčiausiai yra *visokių,* ir su bet kuriuo iškart galima užmegzti pokalbį. Reikia tik stabtelėti.

— *Voilà, mademoiselle,* gal norit iškirpto silueto? Tiktai dvidešimt frankų. Dvidešimt frankų. Bus gatavas per dvi minutes.

Man nereikia silueto. Ir eskizo už trisdešimt frankų ar aliejiniais dažais tapyto paveikslo už keturis šimtus frankų. Užtat mane domina anglimi piešti portretai. Jie kainuoja du šimtus frankų, nupiešiami per pusvalandį. Tačiau kam užsakysiu tokį portretą?

Su daug vilčių teikiančia šypsena žingsniuoju palei eiles ir žvalgausi tokių, kurie nemūvi vestuvinio žiedo ir atrodo kaip prancūzai. Galų gale išsirenku ir suteikiu vienintelę progą jų gyvenime trejetui vyrų.

Puiki popietė. Mano portretą piešia trys dailininkai: jaunuolis juodomis garbanomis iš Liono, lepus brunetas mėlynomis akimis iš Marselio ir linksmas blondinas ežiuku kirptais plaukais, kuriam pozuoti, regis, reikėjo tiktai akimirką. (Jis kilęs iš Monružo, Paryžiaus priemiesčio.)

Toliau visiems trims pažadu sugrįžti, pasikišu savo portretus po pažasčia ir labai patenkinta einu iš ten. Tiksliau — tiktai pasuku už kampo, į nedidelę Kalvarijos aikštę, kur po medžiais pristatyta baltų staliukų ir kėdžių. Šitas restoranas vadinasi „Pas Pliumo". Jis atrodo laikinai pastatytas, lyg medinis sodo namelis, mielas ir žaismingas, ir, aišku, likęs iš praėjusio amžiaus, kai mums po kojų nusidriekęs miestas buvo perpus mažesnis ir anaiptol ne toks pavojingas.

Atsisėdu į laisvą kampą ant baltos vielinės kėdės. O dangau, kaip nepatogu! Va *ši* tai jau *mūsų amžiaus.* Tiek to. Nepyksiu. Užsisakau stiklinę limonado ir išskleidžiu visus tris portretus. Patyrinėsiu juos ir galop nuspręsiu, kuriam dailininkui suteikti garbę. Po dviejų minučių jau žinau.

Taigi: lionietį galiu pamiršti. Tas šaunuolis nupiešė pernelyg daug agresyvių šešėlių man ant skruostų. Aišku, ką tai reiškia. Jis pavydi man grožio, o tai pavojinga. Pažįstu vieną Holivudo dailininką (labai panašaus stiliaus), kuris nukerpa visoms savo draugužėms plaukus. Vienai net išskuto plikę, tą popietę, kai turėjo būti teikiami „Oskaro" apdovanojimai ir ji buvo pakviesta. Žinoma, viskas dėl meno. Vargšelė atrodė pasibaisėtinai. Ilgai negalėjo atsitokėti. Ne, ne, nuo tokių dailininkų naikintuvų aš laikausi atstu.

Tačiau ir to iš Marselio portretas ne geresnis. Tai aš išmečiau pinigus kaip į balą? Jis tik išryškino mano lūpas. Visas veidas vien lūpos. Nesunku atspėti, ką tai reiškia. Šis vyriškis aistringas, egoistiškas, lovoje galvoja tiktai apie save, o

šito man iki kaklo. Pernelyg jau vargina mane tokie vyrai po Nurio ir Riveros. Be to, jis netalentingas.

Be jokios abejonės, geltonplaukis pats geriausias. Jo paveiksle atpažįstu save. Jis puikiai pagavo veido išraišką. Išryškino akis, kaktą ir burną. Ir vis dėlto jis man netinka. Jo nykščio nagas suluošintas. Deja! Vien keistas surageјimas su giliais rudais įbrėžimais, nuo kurio subjaurota visa kairė ranka. Pastebėjau tą tik pačioje pabaigoje, pasiimdama portretą. Ir iškart mano narsa išgaravo kaip nebuvusi.

Nieko bendra nenoriu turėti su suluošintais nykščių nagais. Mano pažįstamos vyro tokie buvo du pirštai (ne dėl nelaimingo atsitikimo, nors ir taip dažnai pasitaiko, bet toks jis buvo gimęs). Vargšelė šiandien pamišėlių ligoninėje. Jis nuolat ją apgaudinėjo su vyrais ir moterimis, kuriuos nesidrovėdamas parsivesdavo namo linksmintis jų vedybiniam patale, vonioje ar sode.

Paskui jis pareikalaudavo sočių pietų, kuriuos žmona turėdavo išvirti ir patiekti nuoga. Blogesnio būdo žmogaus man niekuomet nepasitaikė sutikti.

Tačiau tai dar ne viskas. Holivude pažinojau fotografą. Jis ištisai man skambindavo, įkyriai piršdavosi pakviečiamas, ir kai galų gale pasiekė savo po sklidino pažadų ir laikymosi už rankučių bei žiūrėjimo į akis vakaro, jis valandų valandoms susmuko ant sofos be žodžių ir lyg saugodamas save ant krūtinės sukryžiuotomis rankomis. Aš keičiau plokšteles, tačiau jis nė krust. Kai galų gale prisėdau šalimais, jis išraudonijo kaip vyšnia ir pasislinko tolėliau.

Taip tęsėsi iki antros valandos nakties. „Ar čia gulsies, ar eisi namo?" — galop tiesiai paklausiau. Tuomet jis pašoko, sumurmėjo kažką neaiškiai ir išsinešdino. *Abu* jo nykščiai buvo deformuoti.

Kitą dieną visą tą nuotykį papasakojau savo sekretorei.

— Bet juk jis gyvena su vyru, — tarė ji, — argi tu nežinojai?

Taip. To aš nežinojau. Užtat dabar žinau, ko jam reikėjo. Jis bijojo ŽIV! Anas krantas nebėra toks saugus. Ir jeigu kurį bent kiek traukia moteris, tai jis bando pasikeisti. Ir tą vakarą vienas iš jų sužlugo. Tas vyras daugiau niekuomet man nebeskambino. Vargšelis, būčiau mielai jam padėjusi.

Tiek mano asmeninės patirties, kitoms gal nutiko priešingai. Tačiau aš iš to pasimokiau ir dabar nebeprisileidžiu jokio vyriškio su tokiais nagais. Taigi veltui išmečiau šešis šimtus frankų. Šie trys vyrai — prastos investicijos. Neli turės dar kiek palūkėti. Su prancūzais man nesiseka.

Sudedu visus tris portretus į krūvą ir pykstu. Dar vienas kaip tyčia iškrinta iš rankų ir nuslysta ant grindų. Greitai pasilenkiu jo pakelti. Kai atsitiesiu, prie mano staliuko sėdi nepažįstamas vyriškis.

Atvirai prisipažinsiu, čia tai bent pokštas.

— *Bonjour, mademoiselle!*

Jis elgiasi taip, tarytum pažinotų mane daugelį metų.

— *Bonjour,* — atsakau ramiai, mano kanadietiškas išsiauklėjimas verčia sveikintis. Paskui be žodžių atsistoju, susirandu padavėją, kad užsimokėčiau, ir žingsniuoju prie autobusų stotelės. Nepažįstamais vyriškiais pasisotinau — bent jau šią popietę.

Tačiau nueinu netoli. Tas vyriškis pabėgėja man iš paskos, pralenkia ir išdygsta priešais taip, kad *turiu* sustoti! Štai kokia bėda, jeigu atrodai pernelyg jauna. Kiekvienas nevisprotis jaučiasi pranašesnis ir drįsta prie tavęs kibti.

— Tai nepasakysit man nė vieno malonaus žodžio?

— Taip.

— Gaila. Stebiu jus jau kelios valandos. Jūs pozavote trims dailininkams.

Atkakliai tyliu.

— Ar negalėčiau pasižiūrėti portretų?

— Ne.

— Ką gi. Jie tikrai prasti. Jūs išleidote krūvą pinigų, *ma chère demoiselle*, už tris prastus portretus. Tačiau dangus jus myli. *Voilà*, aš esu čia. Geriausias dailininkas visame Paryžiuje. Iš jūsų veido aš padarysiu meno kūrinį. Jį nupirks Luvras. Pasaulis plėš jums jį iš rankų. Pradėsime iš karto. Sutinkat?

Jis begėdiškai šypsosi ir nepasitraukia nuo manęs nė per žingsnį. Esu priversta pasižiūrėti į jį atidžiau. Greičiausiai jam apie penkiasdešimt, bet atrodo senesnis. Akys mėlynos, plaukai praretėję, o palei burną dvi gilios raukšlės. Veidas liesas, figūra irgi. Mūvi plačiomis pilkomis kelnėmis, pasiūtomis pagal paskutinę madą, ir, nors karšta, apsirengęs brangiu melsvu kašmyro megztiniu. Dantys sveiki. Judesiai skubrūs, dailūs, jaunatviški. Prancūzų kalba nepriekaištinga. Už mane aukštesnis puse galvos. Apskritai įdomus vyriškis.

— Ar jūs tikrai dailininkas? — klausiu.

— Pats geriausias, madmuazele, pats geriausias!

— Po savaitės vėl ateisiu, — sakau, kad juo atsikratyčiau, — šiandien nebeturiu laiko. Jau pusė septynių. Namie manęs laukia.

Pradedu eiti, bet jam tai nekliudo. Lyg būtų savaime suprantama, jis žingsniuoja šalimais.

— Mes baigsim per valandą. Galėsit suspėti namo vakarienei. — Man patinka jo veržli, jaunatviška eigastis. — Turiu jums dar šį tą pasakyti, — nuskamba primygtinai. — Man *būtina* jus nupiešti. Ir aš *nupiešiu*. Jūs iškart kritot man į akį. Įėjau į aikštę ir daugiau nieko nebemačiau, tiktai jus. Tai ne paprasta turistė, tariau sau, nuo šios moters sklinda neįtikėtina šviesa. Ar jūs kino žvaigždė? O gal princesė? Iš kur jūs atvažiavot? Kas jūs? Kuo vardu?

— Esu kilusi iš Kanados, mano vardas Ofelija.

— Ofelija! Jums labai tinka.

— Ar jūs prancūzas?

— Argi to negirdėti? Aš Fabricijus. — Jis sustoja ir įdėmiai žvelgia man į akis. — Ofelija, turiu jus nupiešti. Jūs esat mano lemtis. Ar suprantat?

Šitas vyras neapsakomai iškalbingas. Niekuomet nesu tokio sutikusi. Giliai atsidūstu.

— Tai kur norit mane piešti? — klausiu kiek patylėjusi. — Ir kiek man tai kainuos?

— Nieko nekainuos. O piešiu jus aukštai, viršuje, savo ateljė.

— Kaip sakot?

— Savo ateljė. Aš juk nesu gatvinė kekšė kaip štai anie, — jis plačiai mosteli ranka, reikšdamas panieką, — aš esu dailininkas, turįs savo ateljė. Aš nelakstau paskui turistus. Turiu užsakymų, rengiu parodas visame pasaulyje. To, ką štai daro šitie, — parodo į uoliai teptuku besidarbuojančius Tertro aikštėje kolegas, — niekuomet nesu daręs. Niekuomet! Aš genijus. O štai šitie mėšlas. Tai einat su manim?

— O kur jūsų ateljė? — klausiu, kad laimėčiau laiko.

— Visai čia pat. Nebijokit. Galime eiti pėsčiomis. Štai ten. Tuoj už Šv. Širdies bažnyčios. Ar žinot ką? — jis pastebi, kad aš vis dar delsiu. — Užsukit pas mane be jokių įsipareigojimų ir pasižiūrėkit paveikslų. Jeigu jie patiks, papozuosit man. Jeigu ne, išgersim abu po taurelę, o paskui jūs važiuosit namo. *Fair play!** Jokių pažadų. Viskas labai paprasta. Sutinkat?

Vis dar svarstau. Tačiau jis nepraranda drąsos. Atvirkščiai.

* Sąžiningas žaidimas *(angl.)*.

— Po teisybei, mudu esam jau seniai pažįstami, Ofelija. Ar žinot?

Žiūriu į jį netikėdama.

— Tai tikrai manęs neatpažįstat?

— Taip.

— Jūs vaikštot į džiazo koncertus. Jus beveik kasvakar sutiksi klubuose. — Jis juokiasi: — Teisybę kalbu? Prieš kelias dienas buvot „Saulėlydžio“ klube. Su jaunu amerikiečiu. Gitaristu. Visiškai negabiu.

— Taip? — klausiu apstulbusi. — Aš jūsų visai nemačiau. Kur jūs sėdėjot?

— Gale, prie sienos. Ar koncertas jums patiko?

Jis sumaniai įtraukia mane į pašnekesį apie garsius džiazo trimitininkus, kuriuos visus yra girdėjęs ir žino, kurių plokštelių turi, ir ledai pralaužti. Eisiu su juo, nes Fabricijus ne koks nors gatvės pažįstamas. Mudu giminingų sielų, mums patinka ta pati muzika. Automatiškai imame tujintis.

— Okei, aš einu. Norėčiau pasižiūrėti tavo paveikslų.

— Nuostabu. Palūkėk manęs prie Šv. Širdies bažnyčios. Aš greitai dar šį tą sutvarkysiu. Ilgai neužtruksiu. Po valandžiukės būsiu. *A tout de suite* *, Ofelija!

Kol laukiu jo, mane vėl apninka abejonės. Pernelyg jau didelis savimyla tas Fabricijus. Aš pats geriausias. Genijus. Kitų kūryba mėšlas. Tai man nepatinka. Ir tos gilios raukšlės palei burną. Vadinu jas gašlumo raukšlėmis, dažnai tokių pamatysi pas senus pederastus ir vyrus, kurie nepajėgia suvaldyti savo geidulių. Jis atrodo pernelyg susidėvėjęs.

Tačiau ar tai svarbu! Jis tikras prancūzas, ir dar dailininkas, turįs nuosavą ateljė Monmartre, o aš noriu jos pasižiūrėti. Aš nebijau, nes sugebėsiu apsiginti, jei pasidarys pernelyg įžūlus.

---

* Tuojau pat *(pranc.)*.

Fabricijus grįžta po kelių minučių, kiek uždusęs, su prakaito lašeliais ant kaktos. Jis nešasi tvirtą rudą popierinį krepšį su dviem vyno buteliais. Jo namas netoli, tuoj pat už kampo, gražus senas pastatas, senesnis nei tas, kuriame gyvenu aš, su aukštais tiesiais langais ir įspūdinga pusapvale vartų arka. Laiptinė kukli ir švari, tiktai nematau lifto.

— Kur liftas? — pasidomiu.

— Jo nėra, — atsako Fabricijus, — bet mums neaukštai.

Jis veržliai kopia pirmaisiais laipteliais. Mes lipame, lipame ir lipame.

— Ar dar aukštai? — galop klausiu išsikvėpusi.

— Dar trys maršai.

— Dar *trys?* Bet mudu jau užlipome į penktą aukštą!

— Tiesa! Aš gyvenu aštuntajam. Penki ir trys lygu aštuoni.

Daugiau jis nieko nepasako.

— Tikiuosi, liksiu gyva, — graudžiai aimanuoju.

— Nėra ko baimintis. Laipioti laiptais sveika!

Iš tikrųjų nežinia kaip, bet aš susidoroju su laiptais, ir nuo vaizdo, kuris atsiveria mano akims, kai Fabricijus atrakina ateljė duris, nuovargį kaip ranka nuima. Ateljė didžiulė, vienintelė puikių proporcijų patalpa aukštomis lubomis. Išilginė siena priešais duris stiklinė, ir pro ją regėti dar dramatiškesnis vaizdas nei iš mano buto.

Čia pat, priešais, didžiulis baltas Šv. Širdies bažnyčios kupolas, o šalia plyti neaprėpiamas dangus. Apačioje, iki pat horizonto, tęsiasi milijoninis didmiestis. Visa tai taip neįtikėtina ir gražu, kad pasijuntu, lyg kybočiau balione virš Paryžiaus.

Tas vaizdas užgožia patalpą. Tik paskui pastebiu, kad sienos išmuštos juoda medžiaga. Parketas irgi nujuodintas, o lubos nudažytos juodai. Atsitiktinai išvystu save didžiuliame veidrodyje ant dešinės išilginės ateljė sienos. Šviesiaodė, nuo-

gais pečiais, apsirengusi rožine su baltais taškučiais *salopette* atrodau kaip šviežia gėlė tamsiame šiltnamyje.

Apsisuku. Ir man už nugaros didžiulis veidrodis. Virš jo, ant bėgių prie lubų, pritvirtintos dvi eilės prožektorių. Virtuvės durys, pro kurias įsmunka Fabricijus, irgi veidrodinės. Sumišusi prisėdu ant medinės pakylos palei sienas, apmuštos juodu aksomu. Kieta ir nelabai patogu. Tačiau nėra kur daugiau atsisėsti.

Fabricijus atneša man taurę raudonvynio.

— Į sveikatą, Ofelija, — palinki jis man ir vėl dingsta. Iš virtuvės girdžiu lėkščių tarškėjimą.

— Aš tuoj, — šaukia jis man, — tuo tarpu apsižiūrėk mano ateljė.

Kaip tik tą daryti ir manau. Atsišlieju į sieną ir duodUosi paveikiama neįprastos aplinkos. Vienas dalykas aiškus: kad ir kam priklausytų šis butas, apystatai jis išleido krūvą pinigų. Iškart atpažįstu brangius daiktus. Sienos išmuštos ne paprasta medžiaga, o natūraliu geriausios kokybės šilku. Parketas ąžuolinis, tikriausiai pagamintas pagal specialų užsakymą.

Lova irgi suprojektuota architekto. Ji pastatyta ant aukštos platformos ateljė gale prie sienos ant keturių graikiškų kolonų, į ją galima užlipti tiktai virvinėmis kopėčiomis. Po lova įtaisytos spintos ir lentynos, ant kurių pūpso kalnai paveikslų. Molbertas stovi pačiame ateljė viduryje, šalia — didelis žemas stalas stikliniu viršum, ant jo netvarkinga teptukų, palečių, sumurkšlintų skepetų, tuščių ir pustuščių terpentino butelių maišalienė.

Apskritai visa tai džiugina akį, netvarkinga ir kartu elegantiška, mane trikdo tik veidrodžiai. Jie mane tiesiog siutina, nes Kanadoje vienas dailininkas sykį klaikiai mane įžeidė, vietoj manęs pasirinkdamas veidrodį, ir šito niekuomet nepamiršiu.

Tai atsitiko per šventę mano draugų kaimo sodyboje, aš sėdėjau ant grindų, šalia — minėtasis dailininkas, kuris man taip patiko, kad iškart ėmiau su juo flirtuoti.

— Žinai, — pareiškė jis staiga, — tu visa tiesiog spinduliuoji, ir aš mielai tave suvedžiočiau. Tačiau jeigu nori žinoti tiesą, moterys man — nueitas etapas. Kur kas smagiau pasitenkinti vienam priešais veidrodį. Tuomet pats esi savo valdovas. Ar supranti?

Koks idiotas, pamaniau ir netrukus viską pamiršau. Išimtis. Kvanka. Ir štai dabar, po kelerių metų, sėdžiu ateljė, prigrūstoje veidrodžių, ir ana istorija niekaip neišeina iš galvos. Ir prisideda štai dar kas:

Aš jaučiu potraukį dailininkams. Jau seniai noriu bent vieną iš jų įkvėpti, paskatinti tapyti, būti mūza. Dažnai labai ryškiai sapnuoju tą savo dailininką vargingoje ateljė, stovintį prie molberto, kupiną įkvėpimo, tapantį nuostabų paveikslą. Tačiau jei teisingai suprantu šitų veidrodžių prasmę, tai dailininkas savo ateljė siekia ne *aukštumų*, o graibosi *pažemėj*. Taip! Rankoje jis laiko ne tik teptuką, bet dažnai ir su pasimėgavimu ką nors *visai* kita!

Ak tu Dievulėliau, čia tai bent praregėjimai. Atsisakau vienos iliuzijos po kitos.

Vienu mauku išlenkiu taurę. Tačiau koks čia raudonvynis, toks keistas? Kažkoks aštrus, nes iškart trenkia man į galvą. Vynas pernelyg stiprus ir pernelyg saldus. Ar Fabricijus mane nunuodijo?

Tą valandėlę atsiveria virtuvės durys. Ramiai, Ofelija, kad jis nieko nepastebėtų.

— Dabar pasistiprinsime, — šaukia linksmas balsas, ir pasirodo šeimininkas, vienoje rankoje nešinas padėklu su duona, sviestu, sūriu ir paštetu, o kitoje — stikliniu ąsotėliu su

vynu. Nuspiria juodą aksominį pagalvėlį ir viską padeda tarp mūsų ant pakylos.

— Ko pridėjai į vyną? — klausiu lyg tarp kita ko, ir mano balsas nė trupučiuko nevirpa.

— Braškių likerio. Gardu, ar ne?

— Gardu tai gardu. Bet labai stipru.

— Žinoma. Tai aperityvas! Taip jau įprasta Prancūzijoje. Duokšen taurę. *Voilà*. Dabar išgersime bordo. Savo gamybos. Į tavo sveikatą! — Gerdamas jis žiūri man į akis. — O dabar užvalgyk. Reikia ko nors stipresnio į skrandį. Jau penkios valandos kaip nenurijai nė kąsnio.

— Iš kur žinai?

— Lygiai antrą Tertro aikštėje tu išgėrei puodeliuką mokos, o paskui sukramtei du gabalėlius cukraus. Nuo to laiko pasninkavai.

Aš susijaudinu.

— Tu visą laiką mane stebėjai?

Jis linkteli ir tepa man sumuštinį.

— Su sūriu ar su paštetu?

— Prašau su sūriu.

Kamamberas labai gardus. Tik dabar pajuntu, kokia esu išalkusi. Ir vynas nuostabus. Tamsus ir tirštas, kaip tik tokį mėgstu.

— Tavo ateljė labai graži, — sakau po valandžiukės, — prabangi apystata. Bet ar *tu* čia įtaisei šitiek veidrodžių?

Fabricijus iškart suvokia. Juokiasi, atsistoja ir uždeda džiazo plokštelę. Visame pasaulyje populiarią Šeto Beikerio „My funny Valentine“. Geras skonis. Nieko neprikiši.

— Tie veidrodžiai mano pirmtako, — sako jis sugrįžęs, — nesu narcizas, gali nusiraminti. Gyvenu čia tiktai pusmetį. Ar žinai, kas čia buvo anksčiau? Baleto mokykla. — Jis išlenkia savo taurę ir iškart prisipila. — Bet veidrodžiai man pa-

tinka. Tam galiniam atsimuša mano augalas, — jis parodo į tamsžalį džiunglių vijoklį, kuris vešliai raitosi apie graikišką koloną šalia virtuvės durų ir siekia lubas, — o didžiajame — Šv. Širdies bažnyčia. Ar dar norėtum duonos? Su paštetu?

— Ne, ačiū.

— Kad per riebu?

— Aš nebevalgau mėsos.

Jis nustebęs žiūri į mane.

— Tai ne mėsa, tai kepenų paštetas.

— O iš kur gaunamos kepenys? Spėk tris kartus. Nevalgau nieko, ką reikia skersti.

— Kodėl?

— Man gaila gyvūnų.

Fabricijus kramto.

— Aš irgi nieko negalėčiau nugalabyti. Tačiau juk taip gardu. Papasakok apie save. Ką veiki čia, Paryžiuje? Ar tu ištekėjusi?

— Žinai ką, — nukreipiu pokalbį kitur, — parodyk man savo paveikslus. Jie įdomesni negu aš.

— Labai mielai! — Fabricijus vikriai pašoka (man patinka jo judesiai) ir nusiveda mane į nišą po lova. — Visi jie parengti mano kūrinių parodai Romoje. — Jis bruka man į rankas vieną paveikslą po kito: — Vernisažas bus už trijų savaičių. Gal norėtum skristi su manimi? Pagalvok. Kaip tau patinka mano paveikslai? Tai kas kita nei tų gatvinių dailininkų terlionės. Ar sutinki?

Jis laukdamas žiūri į mane.

Be žodžių linkteliu.

Nėra ko abejoti, virš tų turistų dailininkų jis pakilęs per keletą pakopų. Linijos aiškios, kupinos išraiškingumo, spalvos puikiai parinktos, tai įspūdingi paveikslai. Tiek kalbant

apie techniką. Tačiau tai, *ką* jis tapo, bjauru. Ištisai moterys, ir šlykštesnių moterų nesu mačiusi niekuomet gyvenime. Liesi raukšlėti veidai ir kūnai. Iki pat bambos nukarusios krūtys. Pražiotos burnos su smailais dantimis. Visame plačiame pasaulyje nerastum nė vienos vienintelės moters, kurios išvaizda būtų tokia atkari. Tikrai.

— Stipru, — sakau, grąžindama jam paskutinį paveikslą. — Tačiau aš tau nepozuosiu.

— Kodėl?

— Nenoriu atrodyti tokia kaip štai anos. Ar manai, kad gyvenimas man įkyrėjo? Pasikabinusi bute tokį paveikslą po savaitės nusižudyčiau.

— Nebijok. Tave nupiešiu kitaip. Kaip Saulės karalienę. Tavo spalvos nepaprastos. Balta oda. Puikūs plaukai. Daug metų aš svajojau apie tokį modelį. Jeigu būčiau tave vedęs, tai apskritai būčiau tiktai tave ir tapęs. — Jis sukrauna paveikslus ant lentynos, kelis atremia į sieną. — Tu moki rengtis, — sako paskui, atsukęs man nugarą. — Rožinė spalva tau tinka. Štai, — atkiša man tuščius rėmus, tarp kurių ištempta nelytėta balta drobė, — tai tavo portreto formatas. Jei nori, galim iškart pradėti.

— *Dabar?* Juk pernelyg tamsu. Ar tau nereikia dienos šviesos?

Fabricijus papurto galvą, vėl paima iš manęs rėmus ir padeda juos ant molberto.

— Nereikia. Aš visuomet tapau naktį. Su prožektoriais. — Jis mosteli į lubas: — Galiu dirbti tik tada, kai tamsu. Stokis štai ten. Išsipink kasą. Noriu, kad plaukai laisvai kristų ant pečių.

— Ar negalėčiau kur nors *atsisėsti?* — pasipriešinu. — Nuo ilgo stovėjimo man pasidarys bloga.

— Žinoma, gali!

Jis atneša iš virtuvės aukštą kėdutę ir padeda man atsisėsti.

— Pala, — šūkteli jis dar nepradėjęs piešti, — iš pradžių dar padarysiu nuotrauką.

Jis įjungia prožektorius ir nufotografuoja mane iš visų pusių.

— Tai atgaivins man atmintį, kai tu išeisi. Šiandien, labai galimas daiktas, nespėsiu baigti.

Ir tada jis pradeda dirbti. Susidomėjusi stebiu. Jis laisvai stovi priešais molbertą, kiek pakreipęs galvą. Jo plaštakos grakščios, rankos plonos ir gyslotos. Kada ne kada šypteli, lyg tyčiodamasis pats iš savęs. Man patinka. Patinka žmonės, kurie ne visuomet laiko save pasaulio bamba. Tačiau papozavusi dvi valandas, nebegaliu nustygti.

— Kas yra? — klausia Fabricijus ir pakelia akis.

— Man viskas skauda. Be to, metas namo.

— Gerai. Eikš pasigrožėti mano kūriniu! *Voilà*, Saulės karalienė. Ar ji tau patinka?

Smalsaudama prisiartinu.

— Naudojau tiktai tris spalvas. *Tavo* spalvas. Dramblio kaulo, oranžinę ir rožinę. Na, ką pasakysi?

— Bravo!

Aš maloniai nustebinta.

Fabricijus tikrai nutapė mane kaip saulę. Veidas pačiame viduryje (kol kas tiktai jo apybraižos), o aplinkui plaukai lyg ugnies liežuviai, iki pat rėmų. Tikrai labai puiku. Jugendo stiliaus! Įspūdinga! Linksma!

— Gal dar tarp saulės spindulių įterpsiu aukso, — mąsliai sako Fabricijus ir žiūri į drobę, — tačiau turiu pagalvoti. Kada vėl galėsi ateiti? Turiu laiko trečiadienį. O tu irgi? Gerai. Tuomet atsisveikindami dar išmeskime po taurę.

Ir jis išnyksta pro dureles po lova, kur, aš jau žinau, yra vonia. Jis ilgai užgaišta. Girdžiu, kaip šniokščia vanduo. Jis maudosi duše.

Aha, manau, dabar metas švelnybių pusvalandukui. Aš nieko nepraleidžiu nepabandžiusi! Nors Fabricijus patrauklus, fiziškai manęs nevilioja.

Man patinka aukšti vyrai. Bent jau 190 cm ūgio. Visa kita ne taip jau svarbu. Šviesus ar tamsus, storas ar plonas, man nerūpi. Svarbu, kad būtų už mane aukštesnis, nors visa galva. Mat jeigu ir ne visada galiu gerbti vyrišką protą, tai bent noriu žavėdamasi žvelgti aukštyn į dailų kūną.

Fabricijus pernelyg mažas. Bet jis prancūzas, o mano užduotis — pasimylėti su prancūzu. Be to, čia patenkintų moterų šalis. Čia vyrai *nuoširdžiai* myli moteris. Na, be paliovos šitaip tvirtina prancūzai savo kino filmuose, knygose, eilėraščiuose ir dainose. Čia bučiuojama ir glostoma, glamonėjama ir mylima, visuomet nuostabiai, neskubant, o jeigu reikia — ir kiaurą naktį. Tiesa ar tik propaganda? Nežinau. Juk kaip tik tai ir bandau išsiaiškinti. Nors ir lėtai. O čia būtų pernelyg skubota. Ne mano stilius.

Beje, pačią pirmąją pažinties dieną nemėgstu sugulti su vyru. Nepažįstami manęs nejaudina. Tik tada, kai gerai susipažįsti, kai kyla įtampa, kai vos pažvelgęs į akis imi drebėti visu kūnu, tik tuomet bučinys būna *tikrai* nuostabus! Kai protas išsijungia, užverda kraujas, diegia pilvą, ir išnyksta pasaulis aplinkui.

Tačiau pirmąją dieną to beveik nepasitaiko. Skubos darbą velnias renka. Reikia susipažinti ir išsiskirti. Reikia vienam namie ilgėtis kito. Iš susijaudinimo verčiau nemiegoti. Svajoti apie tai, kaip jis bučiuojasi, dejuoja, įsismelkia į tave. Ir kaskart, kai tai įsivaizduoji, širdis taip ir sustoja krūtinėje. (Jeigu nieko nejauti, verčiau viską pamiršti!)

Tačiau jeigu visa tai jauti, tuomet pirmyn! Ir pats geriausias dalykas: *visada* būna kitaip, nei tikiesi. Net jeigu mintyse būni išbandžiusi devyniasdešimt devynis meilės nakties būdus, tikrovė tau paruošusi šimtąjį. Ir aš labiausiai mėgstu štai tokias gyvenimo staigmenas.

Fabricijus grįžta. Sėdžiu ant pakylos, plaukus vėl kukliai susipynusi į kasą.

— Turiu tau kai ką parodyti, — sako jis. — Valandėlę, — ir išjungia šviesą. Kas čia dabar bus? Ar tik patamsy nešoks ant manęs? Bet ne, jis tik nori parodyti man vaizdą. Be galo įspūdingą.

Didžiulis baltas Šv. Širdies bažnyčios kupolas, apšviečiamas galingų prožektorių, atsispindi ateljė. Dangus šalia tamsiai mėlynas, į apačią rausvėjantis, taip jį nutvieskia mums po kojų atsispindintis didmiestis. Pačiame viršuje, ryškiai balta ir švytinti, — Vakarinė žvaigždė. Taip gražu, taip gražu — kaip filme!

Fabricijus atsisėda šalimais ir paima mano ranką. Tegu. Trečiadienį gaus šį tą daugiau. Sėdime tylomis šalia vienas kito ir mėgaujamės šiuo prašmatniu vaizdu. Kada ne kada jo žvilgsnis atitrūksta — ir nuslysta man per krūtinę. Tačiau iškart vėl nukrypsta šalin. Šitas vyras pajėgia valdytis. Tai man patinka. Net ir tada, kai atsistoju ir ketinu eiti namo, jis nebando sulaikyti. Palydi iki durų, mudu draugiškai apsikabiname, jis išbučiuoja mane į žandus. Paskui padeda galvą man ant peties ir sustingsta keletą sekundžių. Ir kaip tik tuomet, kai pamanau: „Trečiadienis bus nuostabus“, viskas staiga pakrinka.

Niekaip neįspėjęs Fabricijus ima drebėti visu kūnu, apkabina mane, prispaudžia, taip švokščia man į ausį, kad pasibaisėjusi pristingu kvapo. Pirmoji mano mintis vožti keliu jam į pilvą, permesti jį per petį! Bet nevalia. Juk jis ne prie-

šas. Be to, pernelyg jau gležnas, galėčiau perlaužti jam stuburą.

Kol svarstau, Fabricijus negaišuoja. Drebantys jo pirštai atsega mano *salopette* sagas, viena ranka jau atsiduria man ant krūties ir žaibiškai slysta vis gilyn ir gilyn. Jau artėja prie intymiausios vietelės. Garbės žodis, to per daug.

— Ar nebegali palūkėti dviejų dienų? — šaukiu balsu. — Juk trečiadienį vėl ateisiu!

Tuomet jis ima kraupiai dejuoti:

— Aš nebegaliu. Aš nebegaliu. Ak, vaikuti! Daug metų laukiau tokios moters kaip tu. Daug metų. Aš tavęs nebepaleisiu. Ak, vaikuti!

Ir jis čiumpa mano ranką ir prisideda ją sau prie tarpkojo.

Krūpteliu. O Viešpatie! Ir vėl toks pat. Ko jau negaliu pakęsti, tai tokio elgesio. Jeigu vyras man patinka, tai anksčiau ar vėliau pati ten paglamonėju. Tačiau kada — sprendžiu *aš.*

Tačiau išsigąstu dar ir dėl kitoniškos priežasties: Fabricijus prispaudė mano ranką sau prie kelnių — tačiau jo *kelnės tuščios!* Tuščios. Štai kaip. Man dar šitaip niekuomet nebuvo atsitikę per visą gyvenimą. Nieko nesuprantu. Tai čia tas išgarbstytasis prancūziškas meilės menas? Viršuje žaižaruoja ugnis, — o apačioje nė ženklo gyvybės?

Tačiau spėlioti ilgiau man neleidžiama.

Nors visa gerkle priešinuosi, maniškis dailininkas šnopuodamas ir aimanuodamas nusiplėšia drabužius. Juo dėta, nebūčiau šito dariusi. Tai, kas su drabužiais atrodė liekna, dabar varganai liesa. Krūtinė siaura, pečiai smailūs, šlaunys kaulėtos. Dabar žinau, kodėl jis net ir vasarą su storu megztiniu. Vargšeliui nė kruopelės riebalų ant kūno! Tačiau bjauriausiai atrodo strėnos. Apdribusios ir susiraukšlijusios, oda parudavusi kaip šikšna. Verkt norisi.

Ir tarp tų apdribusių susiraukšlijusių šlaunų kabo mažas rudas murkšlinas mazgelis, kuris staiga man žiūrint iš nuostabos išplėstomis akimis ima tiestis lyg pamojus burtininko lazdele. Lėtai, trūksniais, virpėdamas jis ima kilti į viršų ir galų gale — tikras stebuklas! — atsistoja, lyg savarankiškai atsiskiria nuo viso kūno. Dydžiu prilygsta ištiestam mano smiliui. Tai pats mažiausias bibukas (atsiprašau!), kokį kada nors esu mačiusi. Stoviu lyg priaugusi prie žemės ir stebiuosi.

Fabricijus sklidinas laimės.

— O *darling!* Žinojau, kad tu gali. Tik išvydau tave ir pasakiau: ši moteris sugebės. *O Baby! Baby! Let's go to bed and make love!* *

Tai jau antroji šio vakaro staigmena.

— Kodėl staiga prabilai angliškai? — šaukiu išsigandusi, vos virpančiu balsu.

— Mat tai mano gimtoji kalba. Eikš, atsigulkim.

— Tai tu ne prancūzas?

Pasibaisėjusi atsitraukiu.

— Aš kilęs iš Dublino!

Kaip primušta atsišlieju į sieną. Ir vėl užsienietis. Tikras mėšlas! Bet gal tai dar ne tiesa!

— Nepažįstu nė vieno anglo, kuris tobulai kalbėtų prancūziškai, na, be jokio akcento, — pareiškiu tvirtai.

— Tuomet dabar vieną jau pažįsti.

— Tu čia gimęs?

— Ne. Aš dvidešimt penkerius metus gyvenau su prancūze. Tai padeda.

— Tai kodėl man pamelavai?

— Mat buvo akivaizdu, kad tau, kaip ir visoms užsienietėms, reikia prancūzo.

* Vaikuti! Vaikuti! Gulkimės ir pasimylėkime! *(Angl.)*

— Na tai kas? Ar nevalia? Tai nusikaltimas?

— Ne. Bet jeigu būčiau tau prisipažinęs, kad esu airis, tikrai nebūtum ėjusi pas mane.

Žinoma, jis teisus. Tačiau tai jo anaiptol nepateisina. Aš nusigręžiu ir užsisegu savo *salopette* petnešas.

— Kur tavo žmona? Ar ji tave pametė?

Iškart pasigailiu savo klausimo. Tačiau Fabricijus jo nė negirdėjo. Jis tiriamai žiūri žemyn palei savo liesą kūną. Rudasis daikčiukas per šią trumpą pertrauką vėl susitraukė.

— Paklausyk, — liūdnai sako Fabricijus, — mačiau filmą, ten nuogas vyriškis eina per žydintį sodą. Jis perbraukia pirštais per rožės žiedlapį, ir jam atsistoja. Vien nuo rožės žiedlapio. Ar gali įsivaizduoti?

— Na, ir?

— Nieko geriau vyrui negali nutikti.

— Įdomu. O tu bandei? Ar vaikščiojai po žydintį sodą ir tryneisi į žiedlapius?

Fabricijus linkteli.

— Nieko nepadeda. Bet padedi *tu*, vaikuti! Eikš. Atsigulkim į lovą.

— Ne! Aš nenoriu. Šiandien ne. Visiškai nenoriu.

Tikras stebuklas, kad jis paklūsta. Mato, kad kalbu rimtai, ir net neįsižeidžia, dėl to labai jį vertinu.

— Ar ateisi trečiadienį? — klausia, atsinešа iš vonios rankšluostį ir apsivynioja savo liesas šlaunis. — Aš tavęs lauksiu.

— Aš tau paskambinsiu!

— Trečiadienį galėtume pradėti anksčiau. Jei turi laiko. Aš būsiu namie penktą valandą.

— Duok man savo telefono numerį.

Jis užrašo numerį ant popieriaus skiautės, po juo nupiešia didelę širdį.

— Ką šiandien dar veiksi? — klausiu jau prie durų, nes staiga pajuntu jam gailestį.

— Esu pakviestas į svečius. Bet jeigu tu būtum pasilikusi, būčiau atsisakęs.

Atsisveikindami išsibučiuojame į abu žandus.

— Prašau juos išmesti, — sakau ir paduodu jam visus tris šiandien popiet tapytus portretus, — tu teisus, jie prasti.

Paskui viena lipu žemyn visus aštuonis aukštus kraipydama galvą. Ir vėl nesėkmė. Jau ketvirtoji čia, Paryžiuje. Vienas vyras blogesnis už kitą. Ir kas būtų pamanęs? Paryžius, išgarsintasis meilės miestas. Man tai miestas vyrų su lytinio nepajėgumo problemomis. Kai papasakosiu tą Kanadoje, niekas manim nepatikės. O jeigu man taip ir toliau klosis, iki rudens tapsiu frigidiška.

Taip, mielieji! Nelengva gyventi moteriai paskutiniame dvidešimtojo amžiaus ketvirtyje. Tiesa, tėvai negrūda mūsų už vyrų prievarta, mes pačios prasimaitinam ir miegam su tais, kurie mums patinka. Tačiau kokia iš to nauda, jeigu pernelyg maža vyrų, kurie moka elgtis su moterimis? Jie galvoja tiktai apie save, šitie šmikiai europiečiai!

Be jokios abejonės! Aš nesu patriotė, veikiau laikau save pasauliete — tačiau vieną sykį reikia pasakyti: pas mus, namie, vyrai kur kas labiau stengiasi! Žinoma, ne *visi* be priekaištų. Tarp keturiasdešimt trijų mano meilužių kai kada irgi pasitaikydavo vienas kitas nevykėlis. Tačiau *keturi iš eilės?* O kas bus toliau? Ir ką aš veiksiu, jeigu čia *visi* tokie? Dieve gink! Po truputį imu ilgėtis namų.

Taip, gyvenimas nelengvas. Lovoje vis dar nėra jokios Naujosios romantikos, veikiau viskas ir toliau slenka sena vaga. Žinau ir kodėl. Toji sekso revoliucija, kurią visi šlovina, *dar neįvyko!* Melas, apgavystė ir išdavystė! Kol kas tą

skelbė vien tiktai *vyrai,* kurie graudžiai skundėsi pernelyg šiurkščiomis moterimis.

Todėl moterys tapo sukalbamesnės, faktas (ne paskutinę vietą čia užima ir tabletės). Jos šauniai sekė paskui vyrus į miegamąjį ir labai dažnai nusivylusios išpuldavo laukan. O kodėl? Kadangi tiktai labai nedaug vyrų išmoko patenkinti moterį, na, tie, kurie *norėjo* išmokti! (Tegu Dievas jiems atlygina!)

Tačiau kiti vis dar mylisi tokiu greičiu kaip siuvamoji mašina ir stebisi, kodėl moterys neištirpsta iš palaimos.

Fabricijus irgi priklauso tokiai rūšiai (tikras jo vardas Fedis), todėl aš ir nepasilikau. Reikia vėlgi į tai pasižiūrėti ir kitaip. Pavyzdžiui, kaip pasijustų vyrai, jeigu mes, moterys, imtume dėl jų nebesigražinti? Jeigu nebepasninkautume, nebesportuotume, nebeplaukiotume, nebesimaudytume, nebesiteptume aliejais, atsisakytume masažo, purvo vonių ir kosmetinių salonų, kad pamalonintume juos savo išvaizda?

Argi jie nemanytų, jog įžeista jų garbė?

Ką jie darytų, jeigu moteris su tokiais kūniškais žavumynais kaip Fedis apgaule įsiviliotų juos į butą, iškart nusiplėštų žemėn visus apdangalus ir be jokių užuolankų nuoga imtų rėžti apie juos sparną? Kalbu atvirai! Argi jie nepabėgtų, kaip pabėgau aš? Dar ir kaip pabėgtų! Nė akimirkos neabejoju.

Na, metas grįžti į tikrovę. Jeigu atrodyčiau kaip Fedis, tokia liesa ir kaulinga, sudiržusia oda, prikepusiomis prie nugarkaulio strėnomis, prisiekiu, nuoga leisčiausi nurengiama tiktai gavusi *narkozės.* Toji vyrų savikliova, kuri nepaiso jokio varžymosi, moterims liks amžinai nesuvokiama.

Fedžiui tiktai trisdešimt devyneri metai, o jam nedvejodama duočiau šimtą. Alkoholis? Narkotikai? Manau, kad pastarieji. Greičiausiai daugelį metų rijo tuos nuodus. Šitaip

išsekinti kūną gali tik tie prakeikti narkotikai. Ar ir dabar dar jais piktnaudžiauja? Nežinau. Jo pasibaisėtini paveikslai, vaizduojantys moteris su smailais ryklio dantimis, gal įkvėpti narkotikų vizijų. O gal jis tapė pats save? Kaip moterį?

Kad ir kaip ten būtų, trečiadienį pas jį neisiu. Nebedrįsčiau viena nė kojos kelti į jo atelję. Užtat paprašysiu pabaigti mano portretą iš nuotraukų, kurių jis padarė. Žinoma, viską apmokėsiu. Bet pinigais, o ne savo kūnu. Trečiadienį jam paskambinsiu ir pasiūlysiu tokią sąlygą.

Dar du aukštai, ir aš jau gatvėje. Atvėso, neblogai būtų apsirengti švarku.

Tačiau dangus pilnas žvaigždžių, oras kvepia karamelėmis ir blyneliais (tuoj už kampo blyninė), iš kavinių sklinda muzika, ir staiga, nors ką tik jaučiausi tokia prislėgta, visą mane užlieja neapsakoma laimė. Staiga suvokiu, kad visos mano nesėkmės pasibaigė. *Žinau!* Aš išsigelbėjau. Aš gyvenu. Esu Paryžiuje. Nutiko stebuklas.

Giliai atsikvepiu, valandėlę užsimerkiu. Rytoj vėl galėsiu rašyti.

Tada žengiu tiesiai į mėlyną vasaros naktį, kuri dar pateiks man didelę, *labai* didelę staigmeną.

12

Kai išeinu iš Fedžio ateljė, jau vienuolika valandų, ir Monmartras kaip kasvakar audringai švenčia. Gidai, turistai, gatvės muzikantai, akrobatai, pantomimos artistai ir ugnies rijikai iliuzionistai sulig tamsa išdygo tarytum iš po žemių ir dabar užkariavę visus šaligatvius. Stipriai susiglaudusios įsimylėjėlių porelės sėdi ant Šv. Širdies bažnyčios laiptų, mėgaudamosi Paryžiaus vaizdu. Man iš paskos pasikeisdami se-

ka vyrai, šaukia, švilpia, klausia, ar esu viena. Apsimetu, jog nesuprantu nei angliškai, nei prancūziškai (senas triukas!). Po kelių sakinių, kuriuos praleidžiu pro ausis nieko neatsakydama, jie duoda man ramybę.

Išmaldos paprašo valkata. Nesiskutęs, dvokiąs. Jo švarko kišenėje tuščias butelis. Duodu jam dvidešimt frankų. Jis smagus išsiviepia. Svaigulys šiam vakarui jam garantuotas. Kaip čia, aukštai, gražu!

Šv. Širdies bažnyčia viena iš mano mėgstamiausiųjų. Tiesa, kai kas priskiria ją kičui, tačiau tai man nerūpi. Pasaulis būtų nuostabus, jei būtų daugiau tokio kičo. Tikrai! Nė nemirktelėjusi iškeisčiau į ją tą gyvenamųjų namų knibždėlyną, betoninius bokštus, miestų autostradas ir atomines jėgaines. Kuo daugiau tokio kičo kaip Šv. Širdies bažnyčia ir kuo mažiau betono. Mums visiems būtų tiktai geriau.

Taip, mielieji, technika — klaida. Žmonija pastatė ne ant tos kortos. Ir pasekmės lemtingos. Pro Fedžio atelje langus regėjau ne tiktai Paryžių, bet ir bjaurų, plintantį ir atstumiantį pramoninį kraštovaizdį. Iki pat horizonto sunaikintą gamtą.

Tiesiog norisi verkti! Net ir nuostabiausią pasaulio miestą supa modernaus šlykštumo žiedas. Ir Europa toli gražu nebe tokia, kokia buvo. Ir Europą apniko toji mūsų šimtmečio užkrečiama liga, kurią trumpai vadinu „iškrypėliška mąstysena" (pavadinimą sugalvojau pati). Niekas nebežino, kas *svarbu*. Todėl technika vertinama labiau už gamtą. Pinigai — labiau už laimę. Tačiau labiausiai vertinamas pelnas, labiau už sveikatą, labiau už patį gyvenimą!

Tačiau aš esu daug skaičiusi (jau ne sykį tai minėjau), ir kas žino, gal dar ne per vėlu. Žinau patrauklių pavyzdžių iš istorijos, tautų, kurias galima laikyti sektinu pavyzdžiu. Jos pasiekė neįtikėtinų technikos laimėjimų ir *neprarado* sveiko

proto. Kalbu apie senovės egiptiečius. Ten tai bent buvo akiratis!

Egiptiečiai buvo labai linkusi bendrauti tauta ir didžiausi senovės estetai. Sukūrė patį dailiausią raštą žemėje. Ir viską, kas tik juos jaudino, nepailsdami aprašinėjo su kuo meilingiausiomis smulkmenomis: vyrai apie savo moteris. Moterys — apie savo vaikus, naminius gyvulius, vyrus. Buvo rašoma apie vaikus, naminius gyvulius, prekybą, tolimas keliones, savo kasdienį gyvenimą jie perdavė mums kaip atverstą knygą. Mes žinome, kokios gėlės žydėjo jų soduose, kokie čiulbėjo paukščiai, kokį vyną jie gėrė ir kad *vyrai* vesdami atsinešdavo kraitį. Mes žinome mėgstamiausius egiptiečių eilėraščius ir maloninius vardus.

Tačiau visiškai nieko nežinome apie tai, kaip įminti mįslių mįslę. Jie nė žodžiu nepaminėjo, kaip statė piramides. Kodėl? Mat tas *kaip* nebuvo svarbu. Tai buvo *tiktai* technika. Priemonė pasiekti tikslui. Ir viso Egipto neprigriozdino piramidžių (kaip Manheteno dangoraižių), nes technika buvo egiptiečių tarnas, o ne valdovas. Jie žinojo, kas nesuvokiama *iškrypėliškai mąstysenai:* jeigu tarnas užgrobia valdžią, jis tampa tironu. Jeigu viską užvaldo technika, galas menui ir kultūrai. Širdis nusilpsta. Ir tada žmogus miršta!

O *širdies malonumas — žvelgti į grožį!* Ir tik tai buvo svarbu šiai nuostabiai tautai. Šį sakinį vis aptinki ant egiptietiškų paveikslų, antkapių sienų, akmeninių plokščių, raštuose. *Širdies malonumas — žvelgti į grožį* — šios linksmos ir mielos kultūros leitmotyvas.

Todėl jie ir brangino taiką. O žmonės su iškrypėliška mąstysena šito nesuvokia. „Kodėl visų savo genialių sugebėjimų jie neskyrė apsiginkluoti? Kodėl, turėdami šitokią tobulą techniką, jie neužkariavo viso to meto pasaulio?“ — klausia mūsų istorikai ir suglumę kraipo galvas! Na, jie buvo už

mus protingesni. Mat ne tam panaudojo savo žinias, nes žinojo: tas, kas kariauja, nebemato grožio ir nebeteikia malonumo savo širdžiai. Jie troško gyventi laimingai. Tik tai jiems rūpėjo.

O mes? Ar dažnai dar žiūrime į grožį, kuris džiugina širdį? Ar puikiausi miškai vis dar neturi duoti kelio „pažangai"? O paskutiniai miestų parkai — gyvenamiesiems betoniniams blokams? O dieviškasis Nevados kraštovaizdis — kam jis įkvėpė šiuolaikinį žmogų? Tapyti paveikslus? Fotografuoti? Filosofuoti? Ne! Atominiams bandymams! Ten technikos samdiniai atliko generalinę repeticiją: pakėlė pasaulio sunaikinimo uždangą!

Bet gana apie tai galvoti. Kam bus iš to nauda, jei pasiduosiu nevilčiai. Be to, galelį mes jau pasistūmėjome pirmyn! Nors dar ir stovime ant bedugnės krašto, po trupučiuką ima sklisti kalbos, kad toji bedugnė *yra!*

Lažinkimės, kad artėja naujas pakilimas? Ir jis nušviestas ryškia Naujosios romantikos žvaigžde.

Tuo aš pasirūpinsiu. Savo leidžiamomis knygomis. Neli rankraščiu. Laiduoju viskuo, ką turiu! Galas iškrypėliškai mąstysenai! Meskit šlamštą per bortą!

Staiga pasijuntu pavargusi. Noriu namo. Azė gatve. Pro Tertro aikštę. Mon Seni gatve. Šv. Vincento gatve, pro paskutinį Paryžiaus vynuogyną, pro nameliukus, siaurus laiptus, romantiškas akmenines sienas, apaugusias gebenėmis ir samanomis. Einu greitai, pasinėrusi į mintis. Tačiau nueinu netoli.

Mane išgąsdina cigaretės ugnelė. Iš gatvės tamsaus galo aukštyn artėja du šešėliai. Du vyrai! Ką daryti? Apsigręžti ir dumti atgal? Ne, niekada! Dabar įrodysiu pati sau, kad daugiau nebijau, nors ir *žūčiau!* Tai ugnies krikštas. Dabar arba niekados!

Apsirengusią plona *salopette* mane krečia drebulys. Tačiau iškeliu galvą, įtempiu raumenis, susikaupiu iki pat pirštų galiukų. Ir tada tiesiai žengiu pasitikti abiejų vyrų. Gatvė siaura. Turėsiu prasilenkti su jais labai arti. Aš jau ties jais. Abu sustoja, ir valandėlę iš arti arti išvystu jų veidus.

Jie toli gražu nežadina pasitikėjimo! Jauni, apsileidę vyriškiai, nesiskutę ir gerokai aukštesni už mane. Vieno burnoj rūksta cigaretė, o kitas kvailai man vypso. Jo smakras tatuiruotas.

— Atsiprašau, — sakau kuo piktesniu balsu, ir stebuklas nutinka. Abu duoda man kelią ir praleidžia be jokių kalbų. Prisiverčiu nebėgti, tačiau įtempusi ausis klausausi, kas dedasi man už nugaros. Ar jie mane seka? Regis, ne. Ir vienas dalykas man aiškus. Jeigu viskas būtų buvę kaip paprastai, jie būtų mane užkabinę. Abudu atrodė labai jau linkę pasismaginti su beginkle moterimi.

Mane išgelbėjo drąsa (nors visiškai neprireikė jos įrodyti)! Įdomu! Nežinia, kaip mano eisena atskleidė jiems, kad šitą auką nebus lengva sudoroti, kad ji gali apsiginti ir verčiau nekišti nagų. Mano mokytojas buvo teisus. Geriausias ginklas — drąsa.

Palengvėjusia širdimi iš tamsios gatvikės žengiu į ryškiai apšviestą, gražiais senais kaštonais apsodintą Kulenkūro gatvę. Kur artimiausia autobusų stotelė? Jokios nematau. Tačiau priekyje yra taksi stotelė, o šalia jos, jei neklystu, juvelyrinė krautuvė. Automatiškai patraukiu apžiūrėti vitrinos. Jau nebežinau, kiek kartų taip elgiausi per paskutines savaites. Žinoma, tai beprasmiška, bet kitaip negaliu.

O dabar pati geriausia staigmena.

Krautuvės vitrina iš trijų pakopų. Apatinėje išdėlioti žadintuvai ir termometrai, virš jų — pigūs sidabriniai papuošalai. O pačiame viršuje, ant trečiosios paskutinės pako-

pos, — auksiniai žiedai, grandinėlės, apyrankės, fabrikinės gamybos aukso dirbiniai, kokių pamatysi visur. Tačiau pačiame viduryje pastebiu raudoną dirbtinės odos dėžutę, šalia kurios guli korčiukė su užrašu: „Iš asmeninės kolekcijos“. Ir toje dėžutėje — negalimas daiktas! Mano žiedas! *Mano žiedas!*

Atsišlieju į vitriną su pigiomis grotomis ir verkiu iš džiaugsmo. Nieko kita nenorėčiau, tiktai praleisti čia naktį ir saugoti savo žiedą, tačiau nėra jokios prasmės. Pirmiausia ant durų kabo lentelė: „Pirmadienį uždaryta“. Antra vertus — už mano žiedą juvelyras pareikalaus dvylikos tūkstančių frankų. Nors tai ir menka tikrosios vertės dalis, neturiu ir tokios sumos. Esu įsiskolinusi Paryžiaus bankui. Pačiu kraštutiniausiu atveju galiu viršyti savo sąskaitą dar penkiais tūkstančiais frankų, tačiau tai ir viskas. Man reikia pinigų. Tiek aišku. Ir reikia jų *tučtuojau!*

Turiu ką nors sugalvoti!

Įtemptai mąstydama stoviu priešais skurdžią juvelyrinę krautuvėlę Kulenkūro gatvėje. Bent jau žiedas nenukentėjo. Jis nuvalytas, netrūksta nė akmenėlio. Deimantai žiba, oranžinis opalas svaido liepsnas, net ir auksas nesubraižytas. Mano žiedas! Mano žiedas! Ką daryti?

Nežinia kaip sėdu į taksi, parvažiuoju namo ir iki pat ryto suku galvą. Kai prašvinta, pasiryžtu. Šios bėdos neužkrausiu nei Neli, nei savo motinai. Pasielgsiu taip, kaip niekuomet nesu elgusis ir kuo nuoširdžiausiai bjauriuosi. Kaip jau minėjau, esu labai apdairi (Ofelijos vardas įpareigoja), bet nematau kitoniškos išeities: aš spekuliuosiu!

Lygiai devintą aš jau prie savo laikraščių pardavėjo. Beveik nepastebiu, kad oras subjuręs. Išlekiu iš namų be skėčio, grįžtu šlaputėlė iki paskutinio siūlelio su finansinių laikraščių glėbiu. Lietus pila kaip iš kibiro. Žvarbūs vėjo šuorai

talžo lietumi balkono duris, laurų medžiai balkone grėsmingai svyruoja. Bet man niekas nerūpi.

Nusivelku šlapius drabužius, apsirengiu senu žaliu naminiu kostiumėliu, išsiverdu didelį ąsotį arbatos (su migdolų aromatu) ir užsidarau kabinete. Ten stovi patogi sofa su minkštais aksominiais pagalvėliais. Jaukiai įsitaisau ant šito feodalinio guolio, susikeliu kojas ir išskleidžiu laikraščius. Turiu septynias valandas. Tada Monrealyje atsidarys bankai. Per šitas septynias valandas turiu priimti sprendimą, lemtingai pakeisiantį likusius man gyvenimo metus.

Uoliai studijuoju finansinius laikraščius. Antrą valandą popiet galutinai pasiryžtu. Ši diena — didžioji. Šiandien išdrįsiu padaryti tai, ką noriu padaryti jau keletą savaičių. Staiga suprantu, kad žiedas — tiktai pretekstas. Trūks plyš — šiandien parduodu dolerius.

Momentas puikus. Doleris ką tik kaip raketa nuo devynių frankų šovė iki vienuolikos.

Šitaip *negali* ilgai laikytis. Dolerio vertė *turi* smukti, ir aš pirksiu frankų.

Ryžtingai sėduosi prie rašomojo stalo, priešais — mano ranka skaičių prirašinėti popierių lapai, čia pat telefonas. Aš sumuoju, dauginu, dalinu, skaičiuoju. Ar viską parduoti? Ar tiktai pusę? Mano pinigai padėti gerai, gaunu devynis procentus mokesčių. Ar iš tikrųjų parduoti solidžias akcijas ir drąsiai paspekuliuoti valiuta? Iš tikrųjų? Valandėlę užsimerkiu ir mąstau. Doleris *būtinai* nusmuks. Kitaip nebūna. Tačiau kaip aš viską paaiškinsiu bankui, kuris Kanadoje valdo mano turtą? Direktorius pamanys, jog išsikrausčiau iš galvos. Ką jam pasakyti?

Lygiai ketvirtą pakeliu telefono ragelį.

Pirmiausia surenku 00, paskui 1, nes skambinu į Šiaurės Ameriką, ir 514 — Monrealio numerį, o tada — savo banko

numerį, tiksliau — slaptą banko direktoriaus numerį, duotą man kaip itin mėgstamai klientei. Sujungia iškart, ragelyje tiktai vos vos traška. Atsiliepia pats ponas Freitagas. Jis aiškiai iškyla man prieš akis. Liesas vyrutis, vos gunktelėjęs ir amžinai susirūpinusiu žvilgsniu. Sėdi tauriam, medžiu išmuštam kabinete, pro kurio langus matyti vaizdingas senamiestis. Jis dar nežino, kas jo laukia.

Iškart nukreipiu kalbą į reikalus. Juo greičiau viską išklosiu, juo geriau.

— Pone Freitagai, — sakau meiliu balsu, — ar negalėtumėt padaryti man paslaugos?

— Žinoma! Bet kada! Mielai!

— Prašau parduoti visus mano vertybinius popierius ir už visus gautus pinigus nupirkti prancūziškų frankų!

Anam laido gale — kraupi tyla. Ponas Freitagas neteko žado. Galop jis prabyla. Jo balsas užkimęs.

— Kas jums pakišo šitokią beprotišką mintį?

— Niekas. Aš pati sugalvojau. Neabejoju, kad dolerio vertė smuks. O kai ji labai nusmuks, prisipirksiu dolerių už frankus ir neprastai pasipelnysiu.

Ilgas, solidus kosčiojimas aname laido gale.

— Primygtinai patariu jums šito nedaryti. Jūs *negalit* kalbėti rimtai!

— Kodėl?

— Niekas negali pasakyti, kaip bus su tuo doleriu.

— Aš galiu. Jis smuks.

— Labai nedaug. Ir tik laikinai. Nepakankamai, kad būtų galima šitaip pamišėliškai spekuliuoti. Jei jau būtinai šito norit, prašau, aš turiu vienos statybinės bendrovės akcijų. Dangoraižio Floridoje. Jis bus pradėtas statyti šį rudenį. Ar atsiųsti jums dokumentus?

— Ne, ačiū.

Žinau tokius dalykus. Bankų direktoriai parduoda tik tokias akcijas, kurių niekam negali iškišti. Paskui neįmanoma jų atsikratyti, be to, iš savo ekonominių ir finansinių pasiskaitymų žinau, kad rinka perpildyta. Niekas dabar nebeperka butų Floridoje. Ir taip ten butų per daug.

— Man reikėtų frankų. Prancūziškų frankų!

— Kvailystė! — kietai pareiškia ponas Freitagas. — Grynas pamišimas! Atsisakot 150 tūkstančių solidžių dolerių ir perkat idiotišką valiutą. Per trejetą metų frankas nusmuko tris kartus. Argi šito nežinot?

— Žinau. Paskutinįkart — kovo mėnesį.

— Na, ir?

— Manau, kad šie metai bus ramūs. Be to, frankus pasilaikysiu trumpai. Tik kol dolerio vertė bus žemiausia!

— Doleris kyla, — stūgteli ponas Freitagas, — ir dar toli gražu ne galas! Jūs nė neįsivaizduojat, kiek jis pakils! Vakar aš vėl *pirkau* dolerių! Ir ne vienintelis.

— Aš tikrai nenoriu jūsų nervinti, — sakau švelniai, nes ponas Freitagas jau turėjo širdies smūgį, — už viską atsakau *aš* viena vienintelė. Rizika tiktai mano. Bet norėčiau pirkti prancūziškų frankų. Dar šiandien!

Man atsiliepia švogždimas. Ir vėl kosčiojimai.

— Gerai! Kaip norit, — nuskamba labai priešiškai. — O ką man veikti su pusantro milijono frankų?

— Paskolinkit mėnesiui, bet ne ilgiau. Daugių daugiausia — dviem. O procentai kokio dydžio?

Aš pati tiksliai žinau, bet paklausiu.

— *Niekingi,* — sugriaudėja ponas Freitagas paskutinįkart bandydamas mane perkalbėti, — ir vis prastėja. Paklausykit manęs. Likit su savo devyniais procentais! Tai geras patarimas.

— Bet aš nenoriu. Taigi. Kiek aš gausiu, jeigu vienam mėnesiui paskolinsiu savo pinigus prancūzams?

— Valandėlę! — Trumpa tyla. — Vienuolika procentų, — neapsakomai piktai nuskamba jo balsas.

— Nuostabu! Tai juk gerai, argi ne? Daugiau nei gaunu dabar.

— Ne. Tikrai ne. Mat valiuta nestabili. Kiek sykių dar turėsiu jums kartoti?

Man pasidaro gaila šio žmogaus. Per paskutinius metus jis man davė vieną kitą gerą patarimą. Iš tikrųjų tai mudu visuomet puikiai sutarėme.

— Na tai kaip? Ar man parduoti? O gal apsigalvojot?

— Prašyčiau parduoti.

— Visą sumą?

Itin abejingas klausimas.

— Visą.

— Dar turit kokių nors pageidavimų?

— Vieną klausimą. Kiek pinigų dabar yra mano einamojoje sąskaitoje?

— Valandėlę, aš pasižiūrėsiu. Šeši tūkstančiai dolerių. Ar ir jų norit atsikratyti?

Galvoju. Šeši tūkstančiai dolerių — tai šešiasdešimt tūkstančių frankų. Penkis tūkstančius frankų aš skolinga bankui. Plius dvylika tūkstančių už žiedą, taigi iš viso septyniolika. Gyventi irgi dar turiu. Taip pat nusipirkti autorines teises (jei mano leidėjas kada nors grįš į Paryžių). Be to, mielai norėčiau turėti pinigų čia.

— Prašom atsiųsti visus šešis tūkstančius į Paryžių. Telegrafu. Paštu pernelyg ilgai užtruks.

— Ko dar pageidaujat?

— Daugiau nieko, ačiū.

— Tad sudie.

Jis padeda ragelį, man taip ir nespėjus atsisveikinti. Priblokšta spoksau į telefoną. Ponas Freitagas išmušė mane iš

vėžių. Juk jis specialistas. O aš saviveiklininkė. Ar jis teisus? Ar doleris iš tikrųjų kyla? Ne, negali būti. Nevalia man pačiai varyti save iš proto. Aš apsisprendžiau, ir viskas.

Be to, esu išmokusi vieną dalyką: nė vienas žmogus žemėje nežino, kaip saugiai investuoti pinigus. Šią tiesą stebėdamasi suvokiau tuomet, kai galų gale man pavyko užsidirbti pinigų daugiau, negu jų reikia pragyvenimui.

Niekas, absoliučiai *niekas* negali garantuoti, ar valiutos vertė kils, ar smuks, kur reikia investuoti pinigus — pirkti akcijas, skolinti, investuoti į naftos versloves, pirkti žemę ar auksą. Tiesa, brangiai sumokėjęs gauni patarimų iš biržos maklerių, finansininkų ir turtingų bičiulių. Bet kaip prisimenu, jie tiek pat kartų buvo teisūs, kiek ir neteisūs. Man tai buvo atradimas. Juk kai neturi pinigų, tai neabejoji, jog tie, kurie jų turi, tiksliai žino, kaip dar jų padauginti!

O ne, mielieji, šitaip nėra! Faktas toks: kuo aukščiau iškyli, tuo viskas pasidaro nepatikimiau. Valdyti turtą — pavojingas verslas. Nėra nieko, ko vertė nuolatos nekiltų ar nesmuktų. Niekuomet nežinia, kiek dar turi. Ir niekada nebebūni ramus! Ir jeigu nebūni velnioniškai apdairus, tai žiū — pinigų žaibiškai kaip nebūta.

Štai todėl ir pasiryžau: visuomet pasikliausiu vien tik *savimi*. Tiesa, aš kaip įmanydama kaupiu žinias ir dėkinga išklausau visų patarimus. Tačiau paskui elgiuosi taip, kaip man kužda instinktas. Ir kol kas nė sykio nesuklydau. Už lango vis dar pliaupia lietus.

O dabar skambinsiu į policiją ir maloniajam jaunam policininkui inspektoriui su geltonais ūsiukais pranešiu, jog atradau savo žiedą. Tegu ir jis pasidžiaugia kartu su manimi. Juk *būtinai* turiu kam nors pasipasakoti.

Surenku numerį, kurį jis man davė. Jis tuoj pakelia ragelį, iškart mane pažįsta ir pasveikina su radiniu. O paskui ima kalbėti rimtai.

— Kaip vadinasi toji krautuvėlė? Prašom pasakyti tikslų adresą. *Merci.* Tuoj pasižiūrėsiu registracijos knygoj, kokia savininko pavardė, gal koks mielas senas pažįstamas. — Jis piktdžiugiškai juokiasi: — Aiškiai kuoktelėjo. Vogtą žiedą paslėpė *vitrinoje!* Kiek gyvenu, man niekuomet nėra šitaip nutikę!

— Tegu Dievas jį laimina, — sakau kuo nuoširdžiausiai, — rytoj, lygiai devintą, ten nueisiu, užsimokėsiu už žiedą, o tada man atlėgs širdis.

— *Užsimokėsit?* — pakartoja netikėdamas inspektorius. — Už *savo* nuosavybę? Ne, ne, madam, viską padarysim kitaip. — Girdžiu, kaip jis sklaisto popierius: — Padėsim sutaupyti jums pinigų. Taigi. Rytoj devintą susitiksime Kulenkūro gatvėje. Paprašysit parodyti žiedą. Jeigu jūs suklydote ir žiedas *ne* jūsų, tuoj pat išeisit iš tos krautuvės. Lygiai per tris minutes. Tačiau jeigu žiedas jūsų, tai pasimatuokit jį ir elkitės taip, lyg svarstytumėt — pirkti ar ne. Jeigu per keturias minutes jūs nepasirodysit gatvėje, mes įgriūsim į vidų ir užklupsim tą gaują. Ar viskas aišku? Nuostabu!

Kitą dieną oras pagerėja.

Pabundu jau šeštą valandą, papusryčiauju namie (šiuo metu viskas dar uždaryta) ir su kavos puodeliu rankoje pasigrožiu ryto dangumi, tai man retai pasitaiko. Puikus reginys. Saulę dengia pasidabruotas ūkas, tai ženklas, kad diena vėl bus karšta. Juo geriau. Kanadoje mes dėkingi už kiekvieną vasaros dieną. Juk ten apsčiai turime ir lietaus, ir šalčio.

Lygiai devintą aš jau esu Kulenkūro gatvėje, ir viskas ten prasideda visiškai ramiai. Mesjė Vernė jau laukia manęs su

dviem policininkais civiliais drabužiais taksi stotelėje po kaštonu. Jis apsitaisęs lietpalčiu, su skrybėle, mirkteli man ir paskui ima šnekučiuotis su savo kolegomis.

Nutaisau kuo abejingiausią veidą, nors širdis daužosi kaip pašėlusi. Nė nesidairydama žengiu tiesiai prie varganos krautuvėlės ir įeinu į vidų.

Ten nematyti nė gyvos dvasios. Užtat į mane tvoksteli stiprus hašišo kvapas. Staiga imu bijoti.

— *Bonjour*, — garsiai šaukiu, priblokšta siaubingos netvarkos aplinkui. Ar tai juvelyro krautuvė? O gal benamių prieglauda? Klaiki drabužių, žurnalų ir plokštelių maišalienė slūgso ant prekystalio. Grindys purvinos, kampe guli banano žievių ir suglamžytų popierinių nosinaičių. Atvožtas lagaminas ir du dideli kiltiniai krepšiai pamesti šalia durų, matyt, vedančių į sandėliuką. Tos durys tiktai privertos. Jos tylutėliai sujuda, pasirodo vyriškis. Juodaodis afrikietis. Keliantis baimę iš pirmo žvilgsnio. Jis dėvi raudonas aksomines kelnes ir prasegtus raudonus marškinius.

— Ko norit?

Į kairės jo ausies spenelį įverti trys briliantukai. Jis tyčia žvelgia pro mane.

— Norėčiau pasimatuoti žiedą, — sakau pabrėžtinai maloniai, — tą, kur vitrinoje! Su oranžiniu akmenėliu.

— Mano pardavėja atostogauja!

Daugiau jis nieko nepasako. Stovi nejudėdamas tarp atvirų durų ir laukia, kad aš išsinešdinčiau. Tačiau nė neketinu sprukti.

— Tai gal bent galėčiau jį apžiūrėti? — meiliai šypsausi. — Jis čia padėtas. Ant viršutinės lentynėlės.

Žengteliu prie lango. Tada jis atkunta.

— Stovėkit ten, kur stovit! *Aš* paimsiu! Tai *mano* krautuvė!

Jis nenoromis paima raudonąją dirbtinės odos dėžutę, apčiuopia žiedą, paduoda jį man, stebi, kaip apsimaunu jį ant dešinio smiliaus.

— Ne tas pirštas, — pasako šiurkščiai, — žiedas jums gerokai per didelis. Jums netinka. Duokit jį šen.

Reikliai ištiesia ranką. Deduosi jos nematanti, nes tikrai dar nepraėjo keturios minutės, kai įžengiau į krautuvę.

— Sakykit, — klausiu nekaltai, — iš kur šitas žiedas? Ir kaip vadinasi akutė?

— Oranžinis rubinas. — Oranžinių rubinų apskritai nebūna. — Iš Dramblio Kaulo kranto. Jis priklauso dailininkei. Atvežė jį iš ten.

— Tai kodėl jį parduoda?

Vyriškis nieko nespėja atsakyti. Atsilapoja durys, į vidų suvirsta mesjė Vernė su savo padėjėjais.

— Kriminalinė policija. — Jis parodo ženklą: — Turiu jus suimti, tas žiedas pavogtas!

— Aš jo nevogiau, — iškart susigriebia vyriškis. — Aš jį tik parduodu.

— Gal malonėtumėt pasakyti, kas jums davė? Kas jį čia atnešė? Pavardė? Adresas? Kada tiksliai, kokiu laiku? Tikiuosi, kad vedat knygas?

Žmogus linkteli galvą, dingsta gretimame kambaryje, girdime, kaip jis ten kniausiasi. Tačiau staiga jis užtrenkia duris ir užsirakina. Mikliai kaip žaibas.

— Duokit man žiedą, — įsako mesjė Vernė, kuris — mane perima siaubas — išsitraukia pistoletą. — Ar jis jūsų?

Be žado linkteliu, spoksau į ginklą.

— Duokit kuo greičiau. Man reikia ataskaitai. Netrukus jį atgausit. O dabar važiuokit namo. Aš jums vėliau paskambinsiu!

Aš parodau į užrakintas duris.

— Tas jau tikrai paspruko pro užpakalines duris.

— Nebijokit. Ten irgi stovi du mūsiškiai. — Jis įsideda žiedą į vidinę švarko kišenę. Geltoni jo ūseliai virpa: — Iki greito pasimatymo, madam!

Ir ima spardyti duris.

Sumišusi stoviu gatvėje. Kad būčiau nieko nesakiusi policijai! Kad būčiau tyliai ramiai nusipirkusi žiedą! Tegu velniai nujoja tas jo ataskaitas! Ir kodėl policininkas negalėtų pamesti žiedo? Juo labiau kad dabar kaip patrakęs vaikysis nusikaltėlį! Žiedui iškristi iš kišenės vieni juokai. Nusiminusi važiuoju namo. Reikia galvoti apie ką nors kita, antraip mane vėl ištiks beprotiškas valgymo priepuolis.

Visą savaitę beveik negaliu miegoti, nes Vernė paskambina tiktai pirmadienį, kai aš jau beveik lipu ant sienų.

— Gal galėtumėt ateiti? Į Ligoninės bulvarą, — sako jis, lyg mudu būtume ką tik išsiskyrę, — kai ką jums turiu. Įdomi istorija. Na, aš lauksiu. Kol kas, madam!

Po valandos mudu sėdime vienas priešais kitą. Mesjė Vernė prie savo rašomojo stalo, o aš — ant tos pačios kėdės, ant kurios sėdėjau prieš du mėnesius kruvinai sumušta ir visiškai bejėgė. Tačiau dabar aš jau nebesu tokia pat. O ne! Atsilošiu, užsimetu koją ant kojos. Šiandien šviečia saulė. Langas atviras. Be to, šalia dešinės mesjė Vernė alkūnės ant balto popieriaus lapo guli mano žiedas. Sveikas sveikutėlis, gražesnis nei kada nors anksčiau, viliojamai blizgantis.

— Ar nušovėt tą žmogų?

Tai mano pirmas klausimas. Vernė susiima rankas, pasilenkia į priekį, jis kaip sotus patenkintas katinas.

— Žinoma, ne! Jis iškart pasidavė. Nebuvo kaip pasprukti. Kolegos sučiupo jį ant užpakalinių laiptų.

— Kas jis? Kaip atsidūrė toje krautuvėje?

Vernė juokiasi.

— Jis savininkas. Išlošė krautuvę prieš keletą savaičių pokeriu.

— Pokeriu? Juvelyrinę krautuvę?

— Žinoma. Jis juk lošėjas, suteneris, prekiautojas vogtais daiktais, žodžiu, nepaprastai talentinga asmenybė. Ar žinot, ką radom toje krautuvėje? Penkiasdešimt kilogramų hašišo, dvylika kilogramų heroino, aštuoniasdešimt tris padirbtus pasus, šešis automatus, penkiolika bombų su laikrodžio mechanizmu. Ir dvi dėžes sprogstamosios medžiagos. — Jis žiūri į mane: — Jūsų žiedas atvedė mus gerais pėdsakais. — Paskui jis paima ugninį opalą ir iškelia jį prieš šviesą: — Jums pasisekė. Tas vyras, kuris jus užpuolė, negalėjo iškišti žiedo. Niekaip! — juokiasi jis. — Pirmiausia — oranžinių opalų čia niekas nežino. Antra — čia įrėžti skaičiai, pastebėjau juos tik neseniai, o prie papuošalų su skaičiais niekas nenori kišti nagų,· sukčiams jie pernelyg pavojingi. Ką tie skaičiai reiškia?

— Nieko ypatinga. Tik aukso kiekį. Mat žiedas rankų darbo, aukso — 22 karatai, ir juvelyras brazilas tą įrėžė. Vietoj prabos.

Vernė linkteli ir vėl padeda žiedą ant balto popieriaus lapo.

— Tai jus išgelbėjo, madam. Na, tas tipas negali parduoti žiedo ir padovanoja jį savo draugužei. Ir tai jis nepatinka. Įsivaizduoja, kad jis neša nelaimę. Ji pardavėja, tačiau dedasi esanti dailininkė ir užsidirba pinigus klastodama čekius. Anksčiau buvo susidėjusi su šita nepaprastai talentinga asmenybe. — Jis patyli, kad įtampa dar padidėtų: — Kada ne kada, kai mūsų talentingasis bičiulis išvažiavęs, ji dirba jo krautuvėje. Tačiau šįkart suklysta. Multitalentas išvyko parūpinti prekių. Ji padeda žiedą į vitriną ir laukia, gal pasiseks. — Jis piktdžiugiškai krizena: — Ir šitaip nusisuko sprandą. Suėmėm ją vakar rytą.

— Kur? — pasidomiu.

— Ten, kur jie visi lindi. Pigalio aikštėje, mažame viešbutyje.

Pigalio aikštėje gyvena visas nusikalstamas pasaulis (smulkūs nusikaltėliai, nuskurėliai), tiek jau sužinojau per šį laiką. O stambiojo kalibro šulai įsikūrę Eliziejaus laukuose. Vernė atsistoja, atidaro sieninę spintą ir atsineša didelę juodą pintinę.

Nustebusi žiūriu, kaip jis išverčia ją ant rašomojo stalo viršaus. Žiedai, grandinėlės, apyrankės, žiebtuvėliai, auskarai, laikrodžiai, sagės, raktų kabučiai, auksinės sagos, smeigtukai — išbyra didžiulė krūva. Strazais nusagstyta vakarinė rankinė, blizganti diržo sagtis. Medalionas su netikrais rubinais.

— Ar čia yra kas nors jūsų? — klausia mesjė Vernė. — Viskas čia pavogta ir pagrobta. Radome šią pintinę viešbučio kambaryje. Prie lovos ant palangės.

Vampsau į blizgantį kalną.

— Ir visi šie daiktai pavogti? — klausiu nenuovokiai.

— Visi! — patvirtina Vernė ir ištraukia iš krūvos grandinėlę: — Žiūrėkit, madam, ji priekyje sutrūkusi. Taigi nuplėšta moteriai nuo kaklo. Metro. Ar gatvėje.

— O šita daugybė auskarų? Argi ir jie *išplėšti* moterims iš ausų?

Jis linkteli.

— Matot, mes sučiupome tikrus nusikaltėlius.

— Turbūt! Tiktai vieno dalyko nesuprantu. Juk čia viskas netikra. Tiktai brangenybių imitacijos. Iš pirmo žvilgsnio matyti. Apskritai neverta nė skatiko. Kam jie tai vagia?

Vernė glostosi geltonus ūselius.

— Gatvių plėšikai — ne intelektualai, madam. Jie čiumpa viską, kas blizga, pagal moto: kada nors pasitaikys ir tikrų brangenybių. Taigi čia nieko nėra jūsų? Taip? Nuostabu!

Jis nužeria viską nuo stalo į pintinę ir pastato ją ant grindų. Paskui išdidžiai šypsodamasis įteikia man žiedą.

— *Voilà,* madam! Jūsų nuosavybė. Prašom čia pasirašyti, kad jums grąžinome. *Merci!* Ir dar viena gera naujiena. Jums nereikės liudyti teisme. Sučiupome šituos tipus nusikaltimo vietoje. Nėra jokių neaiškumų.

Jis atsistoja, palydi mane prie durų.

— Man labai gaila, kad jūs šitaip nukentėjot Prancūzijoje, — sako jis tyliai. Paskui garsiai nuryja seilę, išrausta iki pat smilkinių ir paduoda man ranką: — Vis dėlto neminėkit mūsų bloguoju. Aš jūsų pasigesiu, madam. Ir jeigu ko nors prireiks, skambinkit! Mano telefono numerį turit.

Džiūgaudama išeinu iš nuovados su ant dešinio smiliaus aiškiai matomu šeimos žiedu, kurio tiek ilgai neturėjau. Šiandien esu pilna džiaugsmo. Šiandien man šventė. Tačiau pirmiausia eisiu paplaukioti. Taip karšta seniai nebuvo, 35 °C pavėsyje, vanduo mane tiesiog traukia. Kuriam tad galui įstojau į brangų sporto klubą? Važiuoju namo, persirengiu ir žingsniuoju į Tueno gatvę.

Su nauju mėlynu bikiniu, ant pakaušio susisegusi plaukus, pavydėtinai plokščiu pilvu, imu daryti savo pratimus. Ervė pietauja, aš esu visai viena.

Ir tada atsitinka stebuklas! Pirmąkart savo gyvenime man pavyksta išsilaikyti vandens paviršiuje. Neilgai, gal kokią minutę. *Bet aš paplaukiu!*

Energingais vienodais sieksniais perkertu baseiną, tiesa, sekliąją jo dalį, tačiau pirštų galais neliesdama dugno. Aš nešniokštuoju, nesitaškau, nesinervinu. Plaukiu nuo vieno galo prie kito. Vanduo mane kelia. Mane! Mane! Mane! Hamletas ir Ofelija ima blukti mano galvoje. Skęstanti mergaitė, toji baikšti mano pačios dalis ima tolti. Valiooo! Gal rytoj jau pabandyti kur giliau?

Tačiau ši diena paruošusi man dar ir kitokių staigmenų.

Namie prancūziškam žurnale aptinku ilgą reportažą apie Neli ir „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių rančą". Aštuoni puslapiai ir daugybė kino žvaigždžių, dainininkų, artistų nuotraukų, kuriems ji vėl sugrąžino grožį.

Pirmąkart sužinau, kiek reikia mokėti Neli. Kainos iš tikrųjų astronominės. Trumpas poilsis jos rojuje prie vandenyno kainuoja tiek, kiek neblogas vidutinės klasės automobilis!

Kaip pakerėta praryju straipsnį nuo pirmojo iki paskutinio puslapio. Sėdžiu apsirengusi baltu pliažiniu kostiumėliu balkone, ant didelės spalvingos pagalvės, susikryžiavusi kojas lauramedžių šešėlyje. Priešais, ant grindų, stovi apelsinų sulčių stiklinė, ir aš sužinau viską apie nepaprastai greitą Neli iškilimą, didžiulę jos knygos sėkmę, penthauzą Niujorke ir naujausią jos verslą: ištisą eilę brangių vegetarinių restoranų gurmanams, su kuriais ji nori įrodyti pasauliui, kad ir nežudant gyvūnų galima puikiai (beje, ir kur kas sveikiau) gyventi. „Aš esu Naujosios romantikos šalininkė, — cituojami Neli žodžiai, — nieko nežudyti, kiek įmanoma mažiau žaloti aplinką, užtat likti jaunai, gražiai ir sveikai!" Straipsnio gale įdėta viso puslapio dydžio mano krikštamotės nuotrauka, kur ji atrodo kukli ir labai patraukli. Po ja parašas: „Kas nenorėtų būti toks, sulaukęs šešiasdešimt ketverių? Jaunatviškas šios nepaprastos moters grožis, regis, garantuoja, kad jos mokymas teisingas!"

Būtinai turiu nusiųsti šitą straipsnį Neli! Tai ją nudžiugins. Vikriai pašoku, basa perbėgu minkštą rožinį svetainės kilimą, pro kompozitorius ant juodų marmurinių kolonų, pro veidrodines duris, aksomines užuolaidas, paveikslus, tiesiai į kabinetą. Išplėšiu iš žurnalo tuos aštuonis puslapius, įdedu juos į didelį rudą voką, užrašau adresą, priklijuoju ženklus. *Voilà!* Dar šiandien jį išsiųsiu.

O paskui nutinka dar vienas keistas dalykas. Staiga skubriai imuosi tvarkyti savo rašomąjį stalą, nors pasiryžau visą dieną švęsti. Atsinešu iš spintos rašomąją mašinėlę, dešinėje pasidedu Neli kraigaliones, kairėje – šimtą penkiasdešimt savo jau gatavų puslapių, perskaitau tai, ką buvau parašiusi paskutinį kartą, ir nė pati nesuvokdama, ką veikiu, imu dirbti. Pradedu nuo tos vietos, kur sustojau lygiai prieš du mėnesius, pačiam labai įdomaus skyriaus vidury apie vidinį ir išorinį grožį, kur Neli išpažįsta nedideles amžinosios savo jaunystės paslaptis.

Dirbu pusseptintos valandos, parašau dvidešimt vieną naują puslapį. Dviejų mėnesių atostogos atgaivino mano protą, darbas eina kaip iš pypkės. Sėdžiu prie mašinėlės su savo baltuoju pliažiniu kostiumėliu, susirišusi ant pakaušio plaukus. Terasos durys atlapotos. Lauke nuostabiausias oras, tiesiog idealus pasiirstymui Bulonės miške ar pasivaikščiojimui pavėsingomis Venseno miško alėjomis. Tačiau aš dirbu kaip patrakusi ir negaliu liautis. Mane pagauna tikras rašymo klaikas, darbo įkarštį didina kiekvienas sakinys, kurį aiškiai ir tiksliai parašau popieriuje. Pirštai taip ir laksto, klavišai taukši. Sudie, teroristai, bombos ir metro nusikaltėliai, dabar jūs taip toli!

Aš vėl galiu rašyti!

Pasaulis man vėl vientisas.

Devintą valandą paskambinu Badžiui. Jis dar namie, mažyčiam tarnų kambarėly palėpėje Italijos aikštėje.

– Badi, šiandien kviečiu tave vakarienės!

– Tikrai? Kur? – jo balsas sklidinas laimės.

– Vakarieniausime iškilmingai. „Bûcherie“. Ar tu išalkęs?

– Aš visuomet išalkęs. Aš tavęs užvažiuosiu. Sakyk savo adresą. Kur tu gyveni?

Nedvejoju nė valandėlės. Nėra ko nė kalbėti, kad jis pas mane užeitų. Niekad nebuvau pakvietusi Badžio į savo butą. Nenoriu, kad jis savo akimis pamatytų mane supančią prabangą. Jis mano, jog aš esu studentė kanadietė, daug metų taupiusi štai tokiam gyvenimui Paryžiuje. Jis taip pat nežino, kiek man metų. Tegu taip būna ir toliau.

— Žinai ką. Susitiksime restorane.

Badis sutrinka.

— Vienas neisiu į „Bûcherie“, — pasiskundžia paskui, — niekuomet nesu ten buvęs. Ten labai jau prašmatnu. Toji daugybė padavėjų. Aš nervinuosi.

— Tuomet susitiksime kavinėje greta. Ar būsi ten po valandos?

— Kokia čia kalba! Būsiu laiku. Ar žinai ką? Šiandien dar nė kąsnio burnoj neturėjau. Tu mane išgelbėjai. *I love you, pal!* *

Rengiuosi labai rūpestingai. Nauja suknelė, baltos ir aukso spalvos, kurios dar nė karto nedėvėjau. Gal kiek per puošnia. Tačiau šiandien noriu visus užtemdyti. Kiek pasišlakstau rožių kvepalais. Paskutinįkart žvilgteliu į veidrodį. Paimu laišką Neli. Ir išeinu iš namų.

Lauke jau temsta. Sušvinta gatvių žibintai. Prožektoriai staiga ryškiai nušviečia Panteoną, Šv. Širdies bažnyčią, Dievo Motinos katedrą, Eifelio bokštą ir daugybę kitų įspūdingų šito nepakartojamo miesto pastatų. Paryžius sublizga ir suspinduliuoja. Niekuomet čia nebūna gražiau, niekuomet oras taip geidulingai nevirpuliuoja kaip dabar, kai artėja naktis. Ir kokia naktis! Vasaros naktis, šilta ir gundanti. Naktis, kai viskas išimtinai klojasi lyg pagal planą. Kai man atsilyginama už tris sunkius mėnesius. Šit kaip!

Paryžius rūpinasi saviškiais (jeigu lauki pakankamai ilgai!).

---

* Myliu tave, bičiule! *(Angl.)*

Ir kas atsitinka?

Labai paprastas dalykas. Susipažįstu su vyriškiu. Ir, mielieji, pačiu tinkamiausiu laiku!

13

Kaip esame susitarę, lygiai dešimtą susitinku su Badžiu kavinėje prie Montebelo krantinės, įstrižai prieš Dievo Motinos katedrą. Jis ko nekrinta apalpęs, kai išvysta mane su naująja suknele. Juk matęs mane tik su kelnėmis ir megztiniais, nes eidama į džiazo koncertus apsirengiu patogiais, į akis nekrintančiais drabužiais, kaip ir kiti.

Tačiau šiandien aš rimtai linkusi negaudyti varnų. Tiesa, dar neminėjau, bet po nuotykio su pasauline įžymybe dirigentu Redžinaldu Rivera sublogau septyniais svarais. Taigi tesveriu tiktai penkiasdešimt šešis kilogramus, keturiolika kilogramų mažiau nei tą dieną, kai atskridau į Paryžių. Šįvakar man pirmą sykį tiko baltos ir aukso spalvos suknelė, kurią įsigijau prieš tuos įsimintinus pietus „Rico" viešbutyje. Kol kas ji man buvo per ankšta, o dabar guli kaip nulieta.

Tai ilgas platus sijonas su raukiniais, trumputė aptempta tunika pūstomis rankovėmis, kuklia iškirpte ir plačiu auksiniu diržu. Iš plonos baltos indiškos medvilnės, ataustos aukso gijomis. Aš apsiavusi auksiniais bateliais, ant kaktos auksinė juostelė, kad prilaikytų neklusnias, ką tik išplautas garbanas, ir, žinoma, ant piršto mūviu savo žiedą.

— Ar čia tikrai tu? — išpučia akis Badis. — Kas atsitiko? Išlošei loterijoj?

Kaip visada, jis apsiavęs aukštakulniais kaubojiškais batais, maža liesa figūrėlė, įsprausta į nuskalbtas kelnes, skiriasi nuo manosios kaip žemė nuo dangaus. Ir jis griežtai atsisa-

ko kelti koją į „Bûcherie", taigi einame į kinišką restoraną už kampo, ten jam smagu. (Užtat į *mane* visi spokso kaip į nežemišką būtybę.)

Užsisakome šparagų sriubos, kiniškų kukulių su bambukų ūgliais ir briedžiukais, tofu su egzotiškais prieskoniais, dvejas salotas, o saldžiam — cukruotų imbierų ir mažyčių baltų pyragaičių. Neapsakomai gardu, bet Badis beveik nevalgo. Sėdi labai suglumęs.

— Ar tu susižadėjai? — galop paklausia, spoksodamas į mano žiedą. — Iš kur jį gavai?

— Iš tetos Kanadoje.

— Niekuomet jo nemūvėjai, — sako jis.

— Tiesa. Buvau pametusi. Šiandien atradau. Po dviejų mėnesių. Todėl dabar ir švenčiu.

— Ar jis brangus?

Linkteliu.

— Žinai, tai senas šeimos žiedas. Jo neįmanoma pakeisti.

Badis nusiramina. Taigi žiedas ne kokio nors vyriškio dovana. Tik dabar jis pasigardžiuodamas kimba į valgį.

O aš stebiu, kas dedasi prie gretimo staliuko. Netoliese sėdi viena moteris. Trumpais rudais plaukais. Tamsiai nudažytomis lūpomis. Neįsimenamu veidu. Ji girsnoja slyvinę ir stebi grupelę prancūzų, keturias moteris ir penkis vyrus, puotaujančius priešais. Kai vyras be poros kilsteli galvą ir pasižiūri į mano pusę, ji geria į jo sveikatą. Jis nustemba, tačiau irgi kilsteli taurelę, netgi šypteli, bet paskui skubiai nusuka akis ir ima kalbėtis su savo staliuko kaimynais. O moteris atsistoja, prasispraudžia pro Badį ir mane, atsisėda ant laisvos kėdės šalia minėtojo vyriškio, pasižiūri į jį gailiai plėsčiodama blakstienomis ir sako:

— Atsiprašau, jeigu trukdau, bet man šiandien taip bloga. Ar nepasikalbėtum su manimi?

Taip nustembu, kad vos neišmetu iš rankų lazdelių. Drąsesnio (ir protingesnio) poelgio nesu mačiusi. Kertu lažybų, kad jai pasiseks.

Ir pasiseka išsyk. Jaunas vyriškis akivaizdžiai sutrikęs, bet palenkia galvą. Ji pasislenka artėliau ir ima kuždėti jam į ausį. Jis užsako jai taurę vyno, ir abu jau gyvai šnekučiuojasi. Dar po valandėlės (jo draugai tuo tarpu kikena ir šnibždasi) jis atsistoja, susimoka, trumpai atsisveikina ir su naująja savo pažįstama išeina iš restorano.

Tačiau svarbiausia yra tai, kaip į visą šitą nuotykį pasižiūri prie stalo likę vyrai. Tai jiems pasirodo *nuostabu*. Nė vienas nepasipiktina, visi kone sprogsta iš pavydo.

— Man niekuomet šitaip nenutinka, — skundžiasi vienas visu balsu, nekreipdamas dėmesio į šalia sėdinčią nepatenkintą draugužę. — Paulius turi daugiau laimės nei proto.

Ir kiti pritaria jo nuomonei, jog reikėtų dažniau žmonėtis vienam, kad būtum laisvas tokiems nuotykiams. Badis irgi labai susijaudinęs.

— Ar matei? — klausia ir linksmai šypsosi. — Ir pasisek tu man taip.

Nieko nesakau. Tačiau mintiju savaip. Kuriam galui, galvoju, milijonai moterų laukia užkalbinamos, jeigu tari keletą žodelių, ir jau turi, ko panorėjai? Juk toji ypata net nebuvo graži. Nei jauna, nei žavinga, nei patraukli ar įdomi. Bet ji drąsi. O už drąsą atlyginama. Taip, mielieji. *Viskas priklauso nuo drąsos!* Drąsa! Drąsa! Drąsa! Tai svarbiausias dalykas gyvenime.

Sykį Toronte aš išdrįsau prasikirpti naujutėlaitę suknelę. Ir vertėjo taip padaryti. Tai buvo pirmieji mano ir Tristremo pažinties mėnesiai, buvau įsimylėjusi kaip niekada, man buvo bloga vien nuo to, jeigu jis pasižiūrėdavo ne

į mane. Buvome vakarėlyje, Tristremas ištisas valandas šnekučiavosi su kitomis moterimis, stovėjau šalia niekieno nepastebima. Tada nuėjau į vonią, susiradau žirkles ir nė akimirkos nedvejodama, nenusivilkusi suknelės išsikirpau didžiausią dekoltė per visą savo gyvenimą. Tiesa, man buvo gaila gražaus vilnonio audinio, suknelę buvo padovanojusi mano motina, juodą, kuklią, uždarą iki pakaklės, tačiau aš *nebeištvėriau* ilgiau likti nepastebima. Protingas sumanymas!

Vos išlindau iš vonios apsinuoginusi krūtinę, visi vyrai apspito mane kaip musės medų. Tristremas nesuprato, kas čia atsitiko, bet kaip tikras anglas, viską sužinojęs, neparodė pasibaisėjimo. Su pasitenkinimu pastebėjau, kaip jis ima žaliuoti iš pavydo. Nuo tos dienos, kai išeidavome į žmones, jis niekuomet nepalikdavo manęs ramstyti sienų. Tą vakarą man ir toptelėjo į galvą pasisiūti suknelę su sagutėmis. (Ilgainiui karpyti dekoltė pasidaro pernelyg brangus malonumas.)

— Badi, aš statau butelį šampano.

— Kur, čia?

— Kur tu tiktai nori.

— „Trois Maillez“.

— Puiku!

Pasimoju padavėją ir užsimoku. (Pinigus, raktus ir dokumentus aš susidėjusi į medžiaginę kišenaitę, prisegtą po tunika prie sijono.) Paskui petys į petį mudu žingsniuojam į mėgstamiausią Badžio užeigą. Ten išgeriame vietinio šampano butelį ir pasiklausome muzikinės grupės iš Liono. Prancūziškas džiazas. Kodėl ne? Tai Badžio draugai. Jie gerai groja ir, be abejo, gros dar geriau (po kelerių metų). Tačiau „Meridiano“ viešbutyje šįvakar groja Daizas Gilespis, pasau-

linio garso Amerikos trimitininkas, su naująja savo grupe. Kas galėtų atsilaikyti? Beje, žinau, kad Badis puoselėja šįvakar gražių vilčių. Jis vis ima man už rankos, žiūri į akis kaip įsimylėjęs pelėnas, tačiau tai nepadeda. Vidurnaktį nebeištveriu.

— Badi, aš važiuoju į „Meridianą".

— Kaip? Dabar? — Jis nieko nesupranta: — *Dabar* tu užsimanei važiuoti į „Meridianą"? Juk sumokėsi du šimtus frankų vien už bilietą.

— Ar tu važiuosi kartu?

— Aš iš principo ten nevaikštau!

Atsistoju.

— Kaip nori. Rytoj tau paskambinsiu.

Greitai išbučiuoju jį į abu žandus, ir jam dar nė nesusivaikius, kas atsitiko, išnykstu. Tiesa, man jo gaila, bet šampano butelis dar puspilnis, jis čia turi draugų, be to, aš apmokėjau sąskaitą. Dabar noriu galų gale pasiklausyti geros muzikos.

Taksi pervažiuoju kone per visą Paryžių, plieskiančiais šviesomis bulvarais, į kitą miesto galą, iki pat Maijo vartų. Eliziejaus laukai ryškiai nušviesti, priešais „Lido" — įprastinis vidurnakčio šurmulys (didieji turistiniai autobusai, kaip visuomet, pastatyti ne ten, kur reikia), o apie Triumfo arką — eismas kaip piko valandomis. Bet pusę pirmos aš galų gale pasiekiu tikslą, ir garsai, pasitinką mane, kai žengiu į vidų pro švytuoklines duris, viską man pasako. Aš teisingai pasielgiau. Puiki mintis ateiti čionai!

„Meridiano" viešbutis ne amerikiečių nutrinta vieta. Bedvasis naujas statinys su prabangiu holu iš marmuro ir stiklo amerikiečiams pernelyg amerikoniškas. Užtat prancūzus jis traukte traukia. Čia plūsta turtuoliai (norį išgarsėti visa-

me pasaulyje) pasiklausyti džiazo muzikos. Be to, klubas už holo stebėtinai jaukus. Elegantiški minkšti krėslai, kilimai, malonus apšvietimas, geras oras, nes niekuomet nedūsti nuo dūmų. Deja, šiąnakt jis net sausakimšas. Nė vieno laisvo staliuko. Prie baro irgi kamšatis, nematau nė vieno pažįstamo veido. Nuo daugybės prožektorių plūsta karštis. Sunkiai prisiiriu prie padavėjo.

— Ar negalėtumėt manęs kur nors pasodinti? — klausiu žvelgdama į jį kuo bejėgiškiau (Prancūzijoje tai visuomet padeda). — Gal ten, gale, atsirastų kokia laisva vieta?

— Be jokios abejonės, madam! Palaukit čia.

Jis žengia į holą, atneša kėdę, iškėlęs aukštai virš galvos, vikriai prasispraudžia pro minią, mosteli man sekti iš paskos ir pastato kėdę priešais pat sceną. Geresnės vietos nėra.

Dieve palaimink prancūzus!

Atsargiai sėduosi, kad nesusiglamžyčiau suknelės (juk lyginau ją ištisą valandą), ir tik tada žvilgteliu į muzikantus. Ir mane iškart nusmelkia. Kas čia per tipas ant scenos? O Viešpatie. Niekuomet nesu regėjusi gražesnio vyro. Tamsiaodis, kone dvimetrinis. Įspūdingas gražuolis europietiškais veido bruožais, šviesiai rudos odos *(café au lait**, anot prancūzų) ir labai raitytais trumpai kirptais plaukais.

Nebesuprantu pasaulio. Niekuomet manęs nebuvo pakerėjęs juodaodis. Man visuomet patikdavo tiktai baltieji. Tarp mano keturiasdešimt trijų meilužių, tiesa, buvo įvairiausių tautybių, tačiau jų visų odos spalva buvo kaip mano. Niekuomet nebuvau užsimaniusi pasimylėti su spalvotuoju. Tačiau dabar kaip užburta spoksau į gražų tamsiaodį muzikantą scenoje, niekaip negalėdama atplėšti akių. Jis groja

* Balta kava *(pranc.)*.

kontrabosu! Rodo viską, ką sugeba. Kaip ir kiti. Visi taip groja, kad klausytojai netenka žado. Oras įsielektrina, niekuomet nesu patyrusi tokios nuotaikos.

Nepažįstami linkčioja vieni kitiems, šypsosi, linguoja pagal taktą, siūbuoja kojas, šaukia, po kiekvieno solo ploja. Jau pirmasis kūrinys mane pakeri, aš užsimerkiu ir šypsausi, šypsausi, kol įskausta žandai. Kitas kūrinys greitas, išdaigiškas, Gilespis padeda instrumentą ir padainuoja pirmąjį posmą: „Ak miela! Ar aš tau netinku?“ Ir juokingai trypčioja. Klausytojai pašėlsta, pašoka, nuo plojimų tuoj tuoj plyš mano ausų būgneliai. Kitą numerį jis sukūrė pats: „Naktis Tunise“. Vargu ar kada buvo parašyta gražesnė melodija. Atsilošiu ir mėgaujuosi kiekvienu garseliu. Mano žvilgsnis klaidžioja ir vėl prilimpa prie kontrabosininko. Tos rankos. Akys. Lūpos. Judesiai grojant. Šitas vyriškis mane užbūrė. Dabar štai groja vienas. Salėje kapų tyla. O po solo — audringi plojimai. Jis nusilenkia, šypsosi, mane pagauna klaikus troškimas užšokti ant scenos ir nušluostyti jam nuo kaktos prakaitą.

Šitas vyras sukurtas kaip tik man. Didelis stiprus kūnas ir švelni siela. Tai bent malonumas su tokiu permiegoti. Lažinuosi, kad visą naktį ištvertų. Staiga mane išpila karštis. *Turiu* su juo susipažinti. Bet kaip?

Antrą valandą nakties koncertas baigiasi.

Minia šurmuliuoja, nenori skirstytis po namus. Vyrai ir moterys veržiasi į sceną, šūkčioja komplimentus, reikalauja autografų ir bučiuoja muzikantus, lipančius nuo scenos.

Aš lieku savo vietoje, bet, kad geriau matyčiau, pasistiepiu. Viena juodaplaukė kaip tik puola kontrabosininkui ant kaklo ir bučiuoja į lūpas. Ji mikliai ištraukia baltą nosinaitę iš jo kišenaitės prie krūtinės. Čia tai bent! Kuo paprasčiau-

siai pavogė jam nosinaitę, ir niekas nepastebėjo, tiktai aš. Prie jo puola kita. Blondinė su raudonu turbanu. Keturiskart išbučiuoja jį į skruostus, bet to jai vis negana.

Pasišlykštėjusi nusigręžiu. Ką man daryti? Važiuoti namo? Ateiti rytoj, vedamai vilties, kad bus mažiau žmonių? Ne! Neįmanomas daiktas. Muzikantai viešės Paryžiuje tiktai savaitę, negaliu veltui leisti laiko.

Kol kiti spraudžiasi į priekį, aš prasigrūdu atgal, baro link, atsisėdu ant laisvos kėdutės, užsisakau apelsinų sulčių ir atsidūstu. Man prieš akis ilga ilga naktis.

Kaip jau minėjau, nemėgstu kalbinti vyrų. Tačiau kokių tik triukų nežinau, kad jie mane užkalbintų! Na, kad ir viena moteris prie baro. Tačiau tam reikia neišsemiamos kantrybės, nes to, ko nori, pasieki tiktai prieš pat uždarymą. Tik tada, kai galvoji: vakaras nuėjo šuniui ant uodegos, veltui iššvaisčiau savo laiką, tik tuomet tai ir atsitinka, ir nė sekundėlės anksčiau, tokia, matyt, gamtos tvarka.

O laukti nelengva! Iš pradžių tave vis šnekina vyrai, kurie tau nė trupučiuko nepatinka. Tada reikia tvirtai laikytis. Kai buvau jaunesnė, neištverdavau ir kone tekina sprukdavau iš restorano. Viena atsidurdavau gatvėje ir siusdavau iš pykčio. Šiandien manęs jau niekas nebeišvarytų. Šiandien, kai man keturiasdešimt vieneri, abejingai žvelgiu vyrui į akis, apgailestaudama purtau galvą ir mandagiai sakau: „Man labai gaila, aš laukiu draugo“. Ir tai tiesa. Aš laukiu geresnio!

Kaip jau sakyta, reikia sugebėti laukti, ir būna lengviau, jeigu susidraugauji su barmenu. Geriausia iškart užsimokėti, nešykštėti arbatpinigių ir užmegzti pokalbį klausimu, kaip sekasi. Tada turi su kuo pasikalbėti, pasijunti sava, ir laukti nebėra taip nesmagu.

O jeigu to nepadarai, galvą ima kvaršinti visokios mintys. Nervingai galvoji, kodėl niekas neprieina. Gal esu per aukšta? Per liesa? Pernelyg negraži? Nepakankamai patraukli? O gal atrodau pasipūtėlė? Ir taip toliau, ir taip toliau. Bet tik veltui kankiniesi, nes kad ir kaip būtų keista, labiau sekasi ne tokioms gražioms.

— Sėdi pas mane dvi moterys, — papasakojo man padavėjas namuose, Kanadoje, — viena graži kaip paveikslėlis, kita nieko sau, ir kuri, kaip manot, pirmoji susiranda vyrą? Visuomet tik ta, kuri ne tokia graži! Tai tikra kaip amen po maldos.

Taip, mielieji, vyrai bijo pernelyg stiprios šviesos. Jeigu tik moteris žėrėte žėri, jie iškart pamano: jai aš esu per prastas. Gana daug laiko man prireikė tam suprasti. Juk kiekviena moteris tikra, kad grožio niekuomet nebus *per* daug! Kad esi *per* graži užkalbinti, sunkiai telpa į galvą. Tačiau jau prieš du tūkstančius metų Ovidijus patarė romietėms būti atsargioms. „Nesipuikuokit pernelyg papuošalais ir brangiais drabužiais, — rašė savo garsiajame kūrinyje apie meilės meną, — tai tiktai išgąsdina vyrus, kuriuos norit patraukti". (Tai bent akiratis buvo!)

Šiuo požiūriu aš apsirengusi nekaip, na, vidutinybei pernelyg rėksmingai. Tačiau menininkui mano drabužiai pats tas. Muzikantui, kuris po sėkmingo pasirodymo nulipa nuo scenos, kuriam po kojų visas Paryžius, o gerbėjai kone sumaigo, tokiam visai kitos taisyklės.

Jo nuotaika pakili. Jam kaip tik ir reikia geriausio. Užsimetu koją ant kojos ir apsidairau. Kiek aprėpia mano akys, aš gražiausia visoje salėje! Taigi! Baro veidrodis liudija, kad neklystu. Su savo baltu ir auksiniu apdaru aš tarsi atklydėlė iš kitos planetos. Auksinės gijos atmuša šviesą, juosta ant

kaktos svaido kibirkštis. Nematyti, kad esu pavargusi. Kantriai sėdžiu. Jau dvidešimt minučių po antros, ir šurmulys nuo scenos pamažiukais artėja čionai. Herojai ištroškę. Ir tai nenuostabu, juk ne vieną valandą grojo ir liejo prakaitą.

Štai ir mano muzikantas, apsuptas gerbėjų. Tuo tarpu jau sužinojau jo pavardę, ji juodomis stambiomis raidėmis parašyta plakate prie durų. Prosperas Deivisas, ir iš arti šis vyras dar gražesnis negu scenoje. Neįtikėtino ūgio. Tikras kalnas! Milžinas! Štai jis juokiasi. Nesu mačiusi tokių spindulingo baltumo dantų!

Tą akimirką jis pastebi mane, staiga užsičiaupia ir spokso lyg perkūno trenktas. Tačiau jį iškart užpuola dvi blondinės ir nuvairuoja prie kito baro galo. Jo jau nebematyti. Tačiau aš neprarandu drąsos. Kibirkštis plykstelėjo, ir aš visiškai tikra, kad jis sugrįš pas mane. Jeigu į Paryžių atvažiavo be žmonos ar draugužės, tai pabandys su manim susipažinti.

Kaip tik taip ir atsitinka. Jis pasirodo po pusantros ilgos valandos, ir nė akimirkos anksčiau. Bet kuri kita būtų nusivylusi ir išvažiavusi namo. Bet aš pažįstu šitą aplinką. Ne veltui du mėnesius leidau savo naktis džiazo klubuose. Aš žinau, kad net ir atkakliausi gerbėjai išsivaikščioja ir beveik visuomet muzikantai lieka vieni (ir nusivylę). Abidvi blondinės dingo prieš pat tris (matyt, turi anksti keltis). Niekur nebematyti ir tos, kuri nušvilpė nosinaitę. Faktas: tas, kas po koncerto įkyriausiai lenda prie muzikantų, nepriklauso prie menininkų. Tačiau toji tyli, nuliūdusi moteris, kuri niekieno nepastebima sėdi kampe, štai toji pavojinga! Dedu galvą, ji ištekėjusi už vieno iš muzikantų. Tačiau dabar salėje nematau nė vienos tokios, kurią būtų galima va taip nupasakoti.

Jau ketvirta valanda ryto, ir Prosperas Deivisas atsistoja šalia manęs. Klubas beveik tuščias, liko tiktai pats branduolys: muzikantai, vadybininkas, keli tikri jų draugai ir kelios naktinės paukštelės prie baro, kurios nesidrovėdamos varsto mane akimis. Scena tamsi, nuotaika maloni, tvyro atsipalaidavimo atmosfera. Prosperas užsisako butelį mineralinio vandens ir ledų taurę. Paskui atsisuka į mane ir šypsosi. Nieko nesako. Akivaizdu, kad drovisi. Dabar metas man griebti jautį už ragų. Dabar arba niekuomet. Drąsiau, Ofelija!

— Nuostabiai grojot, — sakau angliškai, bandydama suvaldyti drebantį balsą (šitas vyras toks gražus, kad žodžiai kone užstringa man gerklėje), — sveikinu!

— Ačiū. — Jis nenustemba. Greičiausiai laukė, kad jį užkalbinsiu. — Džiaugiuosi, kad tau patiko. Mačiau tave jau anksčiau, nuo scenos. Ar tu amerikietė?

— Ne, kanadietė. Bet gyvenu Paryžiuje.

Daugiau man kalbėti nereikia. Viskas klostosi savaime. Prosperas Deivisas kosteli.

— Tu ko nors lauki?

— Ne.

— Gal galėčiau atsisėsti šalia? Po koncerto turiu su kuo nors pasikalbėti. — Jis atsisėda ant kėdutės šalia manęs, ištiesia savo ilgas kojas. — Po truputį viskas įkyri. Mes gastroliuojam pusantro mėnesio. Žinai ką pasakysiu? Aš jau pasiilgau Niujorko! — Jis atkiša man pakelį cigarečių: — Rūkai?

— Ne, ačiū!

Jis šypsosi, pasiima cigaretę.

— Ir nesipratink. Nesveika.

— Nebijok. Man negardu.

Stebiu jį vogčiom, kol mėgaudamasis išpučia mėlynų dūmų debesį į lubas. Jo oda kaip aksomas, žvilgantis auksu, akys riešuto rudumo, blakstienos ilgos ir blizgančios. Burna plati, lūpos putnios, smarkiai išlenktos. Puikus mišrūnas. Plaukai, akys ir burna — afrikiečio. Tiesi nosis, aukšta kakta — be jokios abejonės, europiečio. Tačiau mane labiausiai keri jo balsas. Sodrus, žemas, lėtas, kiek pakimęs. Erotiškesnio balso niekuomet nesu girdėjusi. Tai balsas vyro, kuris niekada neskuba, kad ir ką darytų. Ir jeigu jau daro, tai rimtai, o ne šiaip sau. Ir nepradeda nieko, ko negali pabaigti. Girdėjau, kaip jis groja. Jeigu jis lygiai taip pat puikiai mylisi — o Viešpatie, man nevalia šitaip galvoti, antraip iškart neteksiu pusiausvyros.

— Tau nepatogu sėdėti, — sako Prosperas Deivisas, — šitos aukštos kėdutės pavojingos. Eime štai ten, prie staliuko.

Sutrikusi seku paskui jį, lyg apskritai nebeturėčiau valios. Paskui klausausi, kaip jis pasakoja apie gastroles. Roma, Madridas, Londonas, Stokholmas, Oslas, Viena, Berlynas, o dabar Paryžius. Aštuonios šalys per pusantro mėnesio. Beveik kasvakar koncertas. Tačiau Prancūzija — paskutinis etapas, pagaliau jie važiuos namo.

Jau gili naktis, bet aš beveik nepastebiu. Nuovargio kaip nebūta. Tamsiaodis gražuolis moka pasakoti, be jokių dviprasmybių, kalba angliškai kaip išsilavinęs žmogus, aiškiai puikiai išauklėtas. Vogčiomis apžiūrinėju jo rankas. Dailios, jautrios plaštakos su ilgais pirštais. Gal jo nykštys suluošintas? (Tuomet iškart skusčiau namo.) Tačiau viskas gerai, jo nagai šviesūs, dailios formos, prižiūrimi. Delnai rožiniai, daug šviesesni nei oda. Ir liežuvis šviesesnis už lūpas.

Staiga, nors vos susipažinome, jis pasidaro man labai artimas. Ir klausydamasi erotiško jo balso, viduje imu visa

virpėti. Nuo šito vyro skleidžiamos auros mano pojūčiai trinka. Ir vis dėlto truputis po penkių atsistoju ir atsisveikinu.

— Jau eini? — atvirai išsigąsta Prosperas. — Ar tavęs laukia vyras?

— Ne. Tačiau rytoj turėsiu daug dirbti. Be to, tu tikrai pavargęs.

— Kai groju, niekuomet neužmingu anksčiau kaip septintą ryto. — Jis žvelgia tiesiai man į akis: — Ar negalėtum pabūti dar bent pusvalandį? Išgertume po taurę šampano.

— Būtinai turiu eiti.

Prosperas irgi skubiai atsistoja ir ilgai žiūri į mane iš viršaus žemyn.

— Ar vėl tave pamatysiu? — klausia pagaliau.

— Žinoma. Ryt vakare.

— Aš net nežinau, kuo tu vardu.

Pasakau ir atsisveikinu.

— Kada tu ryt ateisi, Ofelija? Irgi taip pat vėlai kaip šįvakar?

— Ne. Anksčiau. Būsiu dešimtą valandą.

— Gerai. — Jis išlydi mane per marmurinį holą ir švytuoklines duris iki pat taksi stotelės. — Aš tavęs lauksiu!

Jis įsodina mane, atsisveikindamas kilsteli ranką ir žvelgia pavymui, kol automobilis pasuka už kampo.

Visą dieną man prieš akis tas vaizdas: stambus tamsiaodis vyriškis su elegantiška šviesia eilute, vienas priešais viešbučio duris. Ryškus vaizdas, beveik negali jam atsispirti. Jis teikia man jėgų, kol sėkmingai parašau keturiolika puslapių, jis manęs nepalieka, kol valgau, maudausi ir rengiuosi vakarui.

Visą dieną aš sklidina pamišėliško džiugesio.

Prosperas Deivisas taps mano pirmuoju juodaodžiu meilužiu, nebėra jokios abejonės. Man jį paskyrė lemtis, kad atitaisytų skriaudą, kurią padarė kiti keturi juodaodžiai metro. O gal tai tik mano vaizduotės žaismas? O gal tik todėl geidžiu juodaodžio vyriškio, kad kaskart neimčiau virpėti iš baimės, kai pamatau gatvėje tamsų veidą? Nežinau. Tačiau man aiškus vienas dalykas: išprotėsiu, jeigu kuo greičiau su kuo nors nepasimylėsiu.

Nors Prosperas ir mūvi sutuoktuvių žiedą, tai man beveik nekliudo. Nė neketinu už jo tekėti. Taip, mielieji. Kai tau jau keturiasdešimt vieneri, tokios tokelės. Pagaliau galiu daryti tai, ką daro vyrai, verčiami prigimties: įsimylėti tik kūną, neatiduodama sielos. Na, tikiuosi, kad galiu, nes kaip tik šitaip numačiusi pasielgti.

Tiksliai dešimtą valandą aš jau „Meridiano“ viešbutyje. Koncertas nuostabus. Prosperas Deivisas groja tik man vienai, o paskui vėl prasėdžiu su juo iki penkių ryto. Tačiau šįkart mudu taip susiglaudę, kad net liečiasi šlaunys. Kada ne kada jis paima mane už rankos. Kalbam mažiau, tiktai tylomis žvelgiam vienas kitam į akis.

Ir vėl viena važiuoju namo, kai gatvėje jau beveik šviesu. Ir vėl jis moja man atsisveikindamas. Tačiau prieš sėsdamasi į taksi, aš jį pabučiuoju. Pasistiepiu ant pirštų galų, apkabinu rankomis jam kaklą, pabučiuoju į lūpas ir ko neapalpstu iš palaimos. Jis tvirtai apkabina mane, pajuntu, kaip daužosi jo širdis.

— Ar tau tikrai reikia eiti? — klausia jis liūdnai. Linkteliu galvą. Tačiau duodu jam telefono numerį. Vos parvažiuoju, jis paskambina.

— Ar negalėčiau pas tave ateiti?

Jo balsas dar žemesnis nei paprastai.

— Kur tu?

— Viršuje, savo kambaryje. Negaliu užmigti. *Oh, Baby!* Turiu tave pamatyti.

Jis kalba lėtai, sunkiai, tuo pakimusiu erotišku tembru, kuris varo mane iš proto. Kodėl, velniai rautų, nepasilikau pas jį? Gal kas nors malonėtų man paaiškinti? Aš *žinau*, kad šitas vyras man bus geras. Aiškiai ir nedviprasmiškai tą kuždą juslės. Tai kodėl vaidinu neprieinamą baltąją deivę? Kad jo odos spalva ne tokia kaip mano?

Guliu išsitiesusi svetainėje ant sofutės, prispaudusi ragelį prie ausies.

— Ar tu viena? — klausia Prosperas, sunkiai valdydamas drebantį balsą.

— Taip. Visiškai viena.

Mano akys pritvinksta ašarų. Aš tokia viena, nepatenkinta, nusivylusi, sutrikusi taip, kaip niekuomet per visą savo gyvenimą. Aš pati vienišiausia šioje Dievo žemėje. Trys mėnesiai be meilės! Mano skruostais kaip pupos nusirita ašaros.

— Ar tu verki, Ofelija?

— Ne, — kūkčioju.

— Ar pavargai? Nori miego?

— Ne! Ne!

— Gerai. Po dešimt minučių būsiu pas tave. Kur tu gyveni?

Valandžiukę dar svyruoju. Nuo Ricio Horno čia joks vyriškis nebuvo įkėlęs kojos. Tai argi jį iš tiesų pasikviesti?

— Ofelija! Ar tu mane girdi? Aš turiu kuo užsirašyti. Jau sakyk. Kokia tavo gatvė?

Tada aš giliai atsidūstu ir pasakau jam savo adresą.

14

Tai pati gražiausia naktis mano gyvenime.

Iš kitų naktų jūros ji kyšo kaip saulės nutvieksta kalno viršūnė iš debesyno. Po teisybei, aš tariausi viską žinanti apie meilę ir aistrą, spręsdama pagal savo keturiasdešimt vienerius metus ir keturiasdešimt tris meilužius (neskaičiuoju Paryžiaus) aš netgi laikiau save eksperte. Tačiau niekuomet negana mokslo.

Ledus pralaužė mano susitikimas su Tristremu, kai man sukako trisdešimt metų. Ilgą laiką maniau, kad šitos patirties niekas nepranoks. Tačiau Prosperas Deivisas padovanojo man kitą žvaigždžių valandą, pakylėjo aukštyn per visą pakopą. Su juo pasiekiau didžiausią palaimą, kurią vyras ir moteris gali duoti vienas kitam: absoliučią ekstazę! Tačiau neužbėgsiu į priekį, išklosiu viską iš eilės.

Padėjusi ragelį žinau, kad man lieka nedaug laiko. Šeštą valandą ryto Paryžius kaip iššluotas. Atvažiuoti nuo Maijo vartų iki Panteono reikia daugių daugiausia dvidešimties minučių. Pernelyg vėlu maudytis ar rimtai imtis tualeto. Taigi skubiai nusiplaunu taktiškai svarbias vietas (tarpupirščius, tarpukojį ir pažastis), pakabinu gauruotų rankšluosčių, padedu naujo, gvazdikais kvepiančio muilo ir dar kaip tik spėju pervilkti patalus pačiais gražiausiais skalbiniais, kokius tik randu savo Operos teatro direktoriaus spintoje. Jie blyškiai rožinės spalvos, iš minkšto žvilgančio šilkinio satino. Pagalvių antvalkčiai su plačiais plisuotais kraštais, paklodės siuvinėtos.

Viską pabaigusi išlyginu apklotą ir žvilgteliu į prašmatnų indiško audinio baldakimą, nuo pat lubų gaubiantį lovą. Kai pirmąkart čia miegojau, sapnavau romantišką nuotykį. Ir kas

atsitiko? Nieko. Tik šiandien, po trijų ilgų mėnesių, aš pašventinsiu šią didžiulę lovą! Ir kas būtų pamanęs, kad praeis šitiek laiko?

Užtraukiu sunkias pamuštas užuolaidas (už lango jau diena), užsilašinu truputį rožių alyvos už ausų ir basa grįžtu į svetainę. Vos įžengiu, išgirstu skambutį. Prosperas! Jis čia! Širdis ima pašėliškai daužytis, man maudžia paširdžius, aš taip nusilpstu, kad nebegaliu žengti nė žingsnio. Vėl skambina, ilgai, įkyriai, vienas skambutis seka kitą.

— Ofelija, — girdžiu jo žemą sodrų balsą, — čia aš. Atidaryk!

Tas balsas įkvepia man gyvybės. Pribėgu prie durų, atidarau, ir štai jis stovi priešais, tamsiaodis milžinas, trupučiuką sumišęs. Dar gražesnis, nei jį prisimenu, dar elegantiškesnis nei po koncerto. Jis persirengęs, dabar su šviesia drobine eilute, marškiniais raudonais dryželiais, o vietoj kaklaraiščio — raudona skarute. Aš tik su baltu chalatu. Ir netrukus būsiu be jo. Bent man taip regisi.

— Atsiprašau, — sako Prosperas, — užtrukau ilgiau nei dešimt minučių.

— Nieko baisaus. Eikš į vidų!

— Ar čia tavo butas? — nustebęs klausia jis. — Nuostabu! — Jis pereina svetainę, atvožia koncertinį rojalį, paspaudžia kelis klavišus. — Geras instrumentas. Tu groji?

— Deja, ne.

Aš vis dar stoviu pas duris ir kaip pakerėta ryju jį akimis. Iš tiesų gražesnio vyriškio nesu sutikusi. Štai jis atsisuka, keli greiti žingsniai — jis šalia.

— *Oh Baby!*

Jis suima mano veidą delnais, meiliai žiūri, glusteli kakta prie manosios, o paskui susiranda mano lūpas. Ilgas karštas bučinys, regis, niekuomet nesibaigsiantis.

Jo lūpos minkštos, putnios, beveik kūdikiškai švelnios.

— Ofelija, — paima jis mane už abiejų rankų ir žiūri į veidą, — ar tu pyksti, kad atėjau?

— Ne! Aš džiaugiuosi! Ar tu išalkęs? — kvailas klausimas. — O gal ko nors išgertum?

— Ne, ačiū, — jis žiūri iš viršaus į mane, — *šito* man gana. — Nuo to karšto bučinio mano chalatas atsilapojo, apnuogindamas krūtinę. Visai jį nusimetu. Šįkart viskas kaip ir turi būti. Man nė trupučio nedrovu. Nuoga stoviu priešais jį.

— Jeigu jau šito gana, — sakau šypsodama, — tuomet dabar parodysiu tau savo miegamąjį.

Po kelių akimirkų mudu gulime ant plačios, ką tik perklotos lovos. Prospero kūnas nuostabus. Stiprus, tvirtas, raumeningas, bet oda švelni kaip aksomas. Jis mane apkabinęs; ilgai nekrutėdami gulime vienas šalia kito. Man patinka jo sklidinos jėgų rankos, tirštai apžėlusi krūtinė. Iš pradžių mane baido tiktai trumpi jo plaukai. Jie kieti, styrantys, svetimi. Paglostau juos ir sutrinku. Jis iškart pajunta.

— Ar jau esi turėjusi juodaodį meilužį? — klausia, tiriamai žvelgdamas į mane.

— Ne. Dar niekuomet. O tu? Ar pažįsti daug baltųjų moterų?

— *Tiktai* baltąsias. Mano motina baltoji. Kilusi iš Danijos. Kopenhagoje turiu dvi pusseseres, jos tokios pat baltaodės kaip tu.

— Ką veikia tavo motina?

— Ji fotografė. Labai populiari.

— O tėvas?

— Tikybos mokytojas. Metodistas. Bet juodu išsiskyrę. Jis gyvena Filadelfijoje, ji — Bostone.

— Ar tu ją myli?

— Labai. Mudu dažnai matomės. — Jis šypsosi man, ima švelniai glostyti. — Tokios gražios strangrios krūtys, — sako paskui ir padeda galvą man ant krūtinės. — *Oh Baby*, ar žinai, tu mano gelbėtoja... Daug savaičių aš vienas. Buvau toks vienišas, jog maniau, kad mirsiu!

Mudu stipriai apsikabinę. Šviesi mano oda kaip dramblio kaulas švyti prie jo aukso rudumo stambaus kūno. Aš lelija, o jis nuostabus tropinis medis. Prisimenu Kretos sieninius paveikslus, mielas baltaodes moteris ir išdidžius rudus jų vyrus.

— Tu niekuomet nesidegini, — konstatuoja Prosperas, — gerai. — O po valandėlės: — Gal turi žvakę? Žvakės tokios romantiškos.

Šypsodama atsikeliu, iš valgomojo atnešu didelę sidabrinę žvakidę. Joje penkios žydros žvakės iš kvapnaus bičių vaško. Uždegu jas ir pastatau šalia lovos.

— Gražu, — pareiškia Prosperas iš širdies gelmių. — *Oh Baby! Baby! Let's make love!*

Tada paglosto man galvą ir imasi reikalo.

Prosperas Deivisas — gimęs talentas. Jis mane užvaldo lėtai, gabalėlis po gabalėlio, centimetras po centimetro. Jis pasiremia ant alkūnių, šypsodamas pasigroži manim, pasilenkia ir tada ima švelniai bučiuoti mane nuo kaklo žemyn. Jaučiu jo lūpas, liežuvį, alsavimą. Tirpstu iš geismo! Mane muša čia karštis, čia šaltis, aš *noriu šito vyro!*

Tačiau jis neskuba. Kuo ramiausiai suima į delną mano kojas, bučiuoja pirštus. Aš išprotėsiu! Noriu jausti jį *savyje!*

— Pabučiuok čia, — sakau ir rodau į savo lūpas.

Jis nusijuokia ir prisitraukia mane artyn, susiranda lūpas, visą mane apiberia bučiniais. Vos įstengiu alsuoti, širdis liau-

jasi plakusi. Mačiau jo galą, jis man pasirodė milžiniškas. Pernelyg milžiniškas man, na, šiaip ar taip, per storas guminukams, kurių (nieko neslėpsiu) nusipirkau vakar. O gal vis dėlto pabandyti? Kodėl ne?

— Mielasis, — sakau lėtai, — nežinau, ar tu tai mėgsti, bet jeigu tau nieko, tai gal mudu galėtume...

— Žinoma! — jis iškart supranta. — Duok šen.

Jis atkiša ranką, paima mažylį susuktą daiktelį. Manęs jis nesivaržo. Mums abiem viskas aišku. Tačiau atsitinka tai, ko aš ir bijojau. Prospero galas pernelyg stambus. Ilgas, storas, lenktas, žinoma, ir apipjaustytas kaip daugumos amerikiečių, kurie gimė po Antrojo pasaulinio karo. Ir kad ir kaip mudu kamuojamės (iš pradžių jis, paskui aš, paskui abu drauge), neįstengiame jo apmauti! Gumytė per maža. Dvi iškart suplyšta, o trečioji niekaip nelenda, galop pasibjaurėjusi sviedžiu ją ant žemės.

— Žinai ką? — sako Prosperas ir pabučiuoja mane į lūpas. — Aš esu sveikas, galiu pasisaugoti. Tu nesirūpink!

Jis atsigula už manęs ir švelniai įsismelkia man į vidų. Fantastiška! Lėtai ir atsargiai, kad man neskaudėtų dėl jo galo didumo, jis įsismelkia į mano kūną. Ne per giliai, kaip tik tiek, kad apčiuoptų jautriausias vieteles.

— Ooooo...

Jis geidulingai aimanuoja, apkabina mane abiem rankom, priglaudžia prie savęs, ir aš atsiveriu jo geismui, nugrimztu į jo šilumą, jausdama visur jo stambų tamsiaodį kūną. Viskas kitaip. Naujai. Tačiau aš laukiau šito visą savo ilgą gyvenimą. Mudu mylimės ištisas dvi valandas.

O pats geriausias dalykas: šitas milžinas meilus kaip kūdikis. Jis juda lengvai, švelniai, taisyklingai. Jis lankstus. Net Tristremas šitaip manęs nemylavo. Jis mylisi taip pat gerai,

kaip ir groja. Instinktas manęs neapgavo. Šitas vyriškis, jeigu jau imasi darbo, tai atlieka jį kaip reikiant arba visai neprasideda. Ir jis skiria laiko savo darbui. Tai *mano* vyras!

Kokia palaima! Man susiaurėja apačioje. Kas dabar bus? Ar jis nebesusivaldys? O ne! Jis nė trupučio nesiskubina. Tik karštas alsavimas padvelkia man į ausį:

— Nagi, *Baby!* Nagi!

Man tuoj bus orgazmas. Žinau tikrai, tą žino ir Prosperas.

Ir jis ima mane glostyti. Švelniai, lėtai, kaip tik ten, kur reikia. Ir staiga man pažyra įvairiaspalvių šviesų, aš išgirstu garsus, kurių šiaip nėra. Kai kada, prieš pat pabaigą, tarytum regiu ištisus spalvotus filmus. Ir šįkart mane aplanko keista vizija. Mudu tarsi mylimės triukšmingoje, ryškiai apšviestoje lošimų automatų salėje. Mano kūnas — baltas automatas. Prospero rankoje — svertas. Vos pasukęs, jis pataiko! Sidabrinė kulka išlekia aukštyn, įjungia lemputę, vėl nukrinta žemyn ir vėl iš naujo lekia aukštyn.

Suktelėjimas — ir pataikymas! Vis plieskiasi naujos šviesos. Drebu iš malonumo. Liepsnoju po stikliniu gaubtu. Trūkčioju ir spinduliuoju. Žiebiasi raudoni, geltoni ir mėlyni skaičiai. Suktelėjimas — ir pataikymas! Šviečia jau visi pagrindiniai taškai. Aš visa — ištisas šviesų srautas. Pagaliau. Paskutinis suktelėjimas. Paskutinė sidabrinė kulka išlekia aukštyn! Tikslas pasiektas!

Dabar! Dabar! Dabar! O *darling!* Pažyru į šalis kaip fejerverko ugnys. Pasipila spalvotos kibirkštys, pereina man per visas gyslas, nuduria pirštų galiukus, suskamba ausyse. Kone apalpusi neriu į palaimos jūrą.

— Brangioji, ar jau?

— Taip! Taip! Taip!

— Man saugotis? — suaimanuoja Prosperas lūžtančiu balsu.

— Ne! Eikš, mielasis, eikš!

Žydrosios žvakės nudegusios, kvepia vašku. Prosperas atsigula aukštielninkas, nepaleisdamas manęs, ir užsikelia mane ant viršaus. Guliu ant jo, pečiai prisispaudę jam prie krūtinės, jis stipriai mane apkabinęs.

O dabar pats geriausias dalykas. Atlygis!

Labai mėgstu tuos paskutinius akimirksnius, kai vyras patiria orgazmą. Tuomet judesiai pasikeičia. Jie nuoširdesni! Greitesni! Dabar, kai jam nebereikia valdytis, kai jis gali galvoti tiktai apie save, tik apie *savo* pasimėgavimą, atsiskleidžia prigimtinė jėga.

Pirmąkart jis įsismelkia į mane giliai giliai. Tas didžiulis tamsiaodis galas, iš pradžių taip mane įbauginęs, staiga užpildo visą mano vidų. Bet man neskauda! Aš atvira, atsipalaidavusi, priimu jį tokio dydžio, koks yra, jis siekia man širdį, atveria paskutines slaptas dureles. Dar kyštelėjimas! Dabar jis atsiplėšia nuo žemės. Dar vienas kyštelėjimas! Paskutinis! Ir pats geriausias!

— *I love you, Baby!*

Ir jis pasiekia tikslą!

Juodaodis milžinas pasikelia, sudejuoja, visas sutrūkčioja mano viduje. Fantastiška! Tikra beprotybė! Tai taip jaudina, lyg pati ateičiau į šį pasaulį. Paskui ilgai gulime ramūs; laimingi, atsipalaidavę, išsilaisvinę, nusikamavę.

Prosperas įsikniaubia nosimi man į kaklą, švelniai pabučiuoja ausį. Taip ir užmingame susijungę.

Pabundame tuoj po vidurdienio. Kambaryje tamsu.

— Kiek valandų? — Prosperas ieško laikrodžio: — O Viešpatie! Man reikia grįžti į viešbutį. Antrą valandą mūsų atva-

žiuos. Mus veš į studiją, kažkur priemiestyje. Įrašams. — Jis šoka iš lovos. — Ką veiksi šįvakar?

— Nieko.

Aš žiovauju, saldžiai rąžausi.

— Šiandien mes laisvi. Gal eikim pavalgyti? Aš tavęs užvažiuosiu. Ar gerai bus aštuntą? Puiku. Būsiu čia aštuntą. Jeigu pavėluosiu, paskambinsiu. Bet kad ir kas būtų, ateisiu. Lauk manęs, gražioji mergaite.

— Kaip man apsirengti? Gal pageidauji ko nors ypatingo?

— Kokiu nors siauru drabužiu. Tavo tokia nuostabi figūra!

— Ne per stambių formų?

— *Per stambių?* — Jis juokiasi: — Niekuomet gyvenime. Dėl manęs galėtum priaugti dešimčia kilogramų. Juo apvaliau, juo geriau!

Nuoga palydžiu Prosperą prie durų, tada miegu toliau. Atsikeliu tiktai penktą, išsiverdu nuostabios arbatos puodelį ir pasimėgaudama išgeriu prie atviro lango savo didelėje, medžiu išmuštoje virtuvėje. Nejaučiu nė menkiausio noro eiti iš namų ir pasižmonėti. Nerimo, kuris kamavo mane po užpuolimo — kaip nebūta. Visiems laikams. Aš pasveikau.

Išsiplaunu galvą, ilgai maudausi ir gulėdama šiltame vandenyje džiūgaudama mąstau apie praėjusią naktį. Dieve sergėk muzikantus, jie apsaugo žmogų nuo pražūties. Jau Kanadoje man sykį vienas pūtikas padarė neapsakomai vertingą paslaugą, nors apskritai pūtikai, palyginti su griežikais, neverti nė griežikų kojos piršto.

Pūtikai išgauna iš savo instrumento aukštus garsus. Jie griaudėja, spaudžia, raižo orą, ir tai erzina! O smuikininkai, violončelininkai, kontrabosininkai glamonėja, myluoja, plas-

čioja ir virpuliuoja. Jie ima savo gaidas švelniai. Vos milimetras per aukštai ar per žemai — ir skambesys ne toks. Ne veltui įsimylėjėlių dangus sklidinas smuikų, o ne trimitų muzikos. Taip, styginių instrumentų muzikantai patys geriausi! Kuo nuoširdžiausiai rekomenduoju!

Tačiau kontrabosininkų niekas negali pralenkti. Kontrabosas, mielieji, lemia muzikos grožį. Jis pagrindas, ant kurio kuriami kitų garsų pastatai. Jis švelnus, sodrus, žemas, šiltas, nesiveržia į priekį, leidžia puikuotis kitiems instrumentams. Ir argi jo išvaizda ne kaip moters kūno? Absoliutus panašumas! O vyras, kuris sutramdo šį milžiną, kuris priverčia storas plienines stygas skambėti melodingai ir saldžiai, kuris myluoja jas stryku, o ne džyrina, tas vyras — bet ką aš čia šneku, juk ir šiaip jau viskas pasakyta!

Devintą valandą Prosperas stovi prie mano durų su didžiule įvairiaspalvių rožių puokšte ir dviem šampano buteliais. Mudu skaniai (ir brangiai) pavakarieniaujame dailioje prancūziškoje užeigoje čia pat, už kampo. Dėl manęs jis atsisako mėsos, išsirenka daržovių paštetą, sūrio suflė, salotas ir kriaušes raudonvynyje. Jis apmoka sąskaitą, neaimanuodamas, kad ji tokia didelė, palieka gerokai arbatpinigių.

Paskui susiglaudę šiltą vasaros naktį leidžiamės žemyn Muftaro gatve. Nedideliame klube, pavadintame „Brazilijos džiazas“, geriame kokosų pieną su romu ir klausomės puikios dainininkės iš Rio. Sėdime pačiame priekyje, apšviesti prožektorių, labai susiglaudę.

Aš apsimovusi juodomis blizgančiomis satino kelnėmis, apsirengusi ankšta raudona palaidinuke. Toji palaidinukė atrodo kaip kojinė (tiksliau apibūdinant, tai megzta žarna), aptempusi visą kūną ir išryškinusi figūrą. Kam nors po apačia pasivilkti nebelikę vietos, užtat man ant kaktos juoda ak-

sominė juosta, prilaikanti po plovimo pasišiaušusius plaukus. Prosperas visas baltai apsirengęs ir toks gražus, kad moterys nesigėdydamos ryja jį akimis.

Taip, mes abu dėmesio centre. Įsivaizduoju, kaip atrodome kitiems: baltaodė moteris, prilipusi prie juodo milžino, padėjusi galvą jam ant krūtinės, su siauromis blizgančiomis kelnėmis, nuogais pečiais, ant kurių krinta vešlios rudos garbanos — garbės žodis, mano motiną ištiktų širdies smūgis! (O Neli pasveikintų mane, kad turiu puikų skonį!)

Viena sutuoktinių pora užpakalyje, kampe, smaigsto mus aiškiai priešiškais žvilgsniais. Ji juodaplaukė, įdegusi, o jis tipiškas sportininkas su teniso marškinėliais ir sudiržusia oda. Juodu netgi suglaudžia galvas ir šnibždasi apie mus — tačiau manęs niekas netrikdo. Sportininkai netikę meilužiai. Taip! Visa jų jėga pereina į raumenis, į pečius, o apatinėms sritims (galų gale juk viskas tiktai nuo jų priklauso) nieko nebelieka. Vyrai su kiečiausiais raumenimis dažnai turi skursniausią linksmakotį (pardon!). Vieną sykį metas pasakyti: ištreniruotas kūnas niekam tikęs lovoje. Tos moters man gaila.

Po valandos Prosperui įkyri.

— Aš pavargau, — sako jis tyliai savo žemu kimiu balsu ir meiliai paglosto man petį. — Žinai ką? Trupučiuką pamiegokime, o paskui naktį pasivaikščiokime po Paryžių!

Pusę dvyliktos mes namie, atsikemšame šampano butelį ir vėl įsikuriame plačioje prancūziškoje dvigulėje lovoje, nė nenutuokdami, kas mūsų laukia.

— Gražesnio kambario nesu matęs, — neabejodamas tvirtina Prosperas. Jis sėdi nuogas šalia manęs, apkabinęs viena ranka mano pečius, o laisvąja laikydamas šampano taurę, jo žvilgsnyje — susižavėjimas. O miegamasis iš tikrųjų prašmatnus. Šešiakampis, išmuštas ranka tapytais indiškais tapetais,

kurie atrodo kaip paveikslai: rojaus paukščiai tupi ant plonų šakų, tropiniai žiedai apsivynioję bambukines tvoreles, būtų galima gulėti lovoje ištisas valandas ir neatsigrožėti iki soties. Tačiau tai dar ne viskas.

Rožinė kiliminė danga išklota puikiais persiškais takais, viduryje stovi brangus aštuonioliktojo amžiaus spinetas, šalia jo — žema sofutė, vyšninės spalvos, ant jos — įvairiaspalviai aksomo pagalvėliai. Lova stūkso erkeryje (ant pakylos, kaip jau minėjau), jai iš dešinės ir kairės dvejos plačios stiklinės durys į balkoną, kur stovi du lauramedžiai.

Yra ir židinys, jis balto marmuro, o šalia jo — juoda tekinta kolona su gražuolės indų šokėjos statula. Nuostabus kambarys. O geriausias dalykas: čia viešpatauja Naujoji romantika! Čia vėl galima svajoti. Ir čia nutinka stebuklų.

— Šioje lovoje aš pats sau atrodau kaip Rytų šalies princas, — sako Prosperas po valandėlės.

— Tu toks ir esi, — sakau ir bučiuoju jį į lūpas. Tada jis padeda taurę ant grindų ir prisitraukia mane artyn.

— Jausmai užplūsta ir vėl nuslūgsta, — sako jis lėtai ir švelniai. — Bet dabar, šiuo momentu, aš myliu tave. Aš myliu tave, Ofelija. Noriu būti tavyje.

Visą dieną laukiau šios akimirkos.

— Aš irgi tave myliu, — sakau.

Ir tada mums išdulka bet kokia savitvarda. Mudu susiliejame, ir aš patiriu orgazmą iš pat pradžių. Paskutinės nakties jaudulys dar neišsisklaidęs, atvirkščiai, mažiausia glamonė, ir jis prasiveržia. Ugnis! Aš degu! Niekuomet nieko panašaus nebuvau patyrusi. Bet koks plaukelis, nervas, kiekvienas mano odos colis įelektrintas. Prosperas ir aš!

Juo ilgiau mylimės, juo daugiau staigmenų. Ir staiga nutinka neįtikėtinas dalykas. Prosperas įsismelkia į mane, ir

kiekvienas kyštelėjimas lyg pakylėjimas į dangų. Kiekvienas kyštelėjimas — orgazmas, tiktai ne laikinas, o nuolatinis. Palaimai nėra galo. Ar gali taip būti?

Va čia tai ekstazė! Staiga nė kiek tuo nebeabejoju. Mano pojūčiai šito tamsiaodžio vyro glėbyje nė iš tolo nesulyginami su anksčiau patirtais. *Čia ekstazė!* Kitokio masto pasimėgavimas. Čia neregys vėl mato. Kurčias pirmąkart išgirsta muziką. Kaip man tai apsakyti? Aš esu puikiai suderintas pianinas, kuriuo ligi šiol buvo skambinami etiudai, vaikiškos dainelės, gamos, sonatinos.

Ir staiga ateina talentingas muzikantas, sėdasi prie klaviatūros ir pagroja ištisą koncertą pianinui. Nuostabiai melodingą, pilną pašėliškų pasažų, dieviškų akordų. Absoliutus pasitenkinimas. Kas būtų spėjęs, jog galiu tą patirti?

Palyginti su Prosperu Deivisu, buvę mano vyriškiai lyg iš akmens. Kieti, kampuotų judesių, sustingę, sustabarėję, įsitempę. Prosperas švelnus, lankstus, meilus, žaismingas. Jis manęs niekuomet neįskaudina, net pašėliškiausiam aistros sūkury. Šiąnakt nėra nei mėlynių, nei įdrėskimų, išrautų plaukų. Mylimės valandų valandas, ir jokių nutrynimų. Jeigu tokia juodoji meilė, tai galėčiau pamesti dėl jos galvą!

Bet gana! Dėmesio! Čia ne „juodoji meilė“, o Prosperas Deivisas. Jokių apibendrinimų. Visur yra gerų ir prastų, talentingų ir nemokšų. Nėra juodosios meilės, kaip nėra ir baltosios.

Ak, mielieji, tokios štai mintys mano didžiulėje lovoje, tarp šilkinio satino patalų, kada myluoja pats gražiausias mano gyvenime sutiktas vyras. Bet aš *nenoriu* mąstyti. *Nenoriu* visuomet svarstyti, analizuoti, daryti išvadų, filosofuoti, džiovinti smegenis dėl baltaodžių ir juodaodžių, meilės ir apgavystės, žmonijos ateities ir pasaulio išgelbėjimo. Mesk

šlamštą per bortą! Galvoti galėsiu vėliau, kai vėl būsiu viena. O dabar noriu jausti, mėgautis, glaustis, bučiuotis.

Mes klūpome ant lovos, aš pasirėmusi rankomis, Prosperas už manęs, giliai mano kūne. Ši poza man labiausiai patinka, šitaip aš daugiausia jaučiu. Tuomet anga tiesi, atsivėrusi tiesiai į vidų, gilesnė nei paprastai. Prosperas apkabinęs mano strėnas abiem rankomis, kada ne kada glamonėja man krūtis. Kokia palaima! Mano protas išsijungia, nieko nebegalvoju. Jis gali tą daryti amžinai. Jo savitvarda net baugina. Aš prarandu laiko nuovoką, nė nebežinau, kur esu.

— Na, mieloji, gana, — kužda jis kimiu balsu ir glaudžia mane prie krūtinės. Lauke šviesu, ima čirškauti miegūsti paukščiai. — Ar tu jau?

— Ne!

Aš nenoriu, negaliu, tegu tai trunka amžinybę. Tada jis paleidžia mane, paguldo aukštielninką, atsiklaupia lovūgalyje ir užsideda mano kojas sau ant pečių. Aš kaip be proto, viską jam leidžiu.

Prosperas mane bučiuoja, jaučiu jo liežuvį, jau kelios valandos, kai aš, regis, sprogsiu. Akimirka, ir viskas. Visą mane užlieja saldybė kaip kokia didžiulė banga. Ji mane nugramzdina. Palaima mane paskandina.

Nežinau, kada Prosperas pakyla, išsitiesia visu ūgiu, žiūri į mane tamsiomis akimis. Jis man pasirodo tikras milžinas, kaip koks didžiulis kalnas! Stačias įsismelkia į mane, juda kaip apimtas transo. Apkabina mane per strėnas. Dabar! Dabar! Dabar! Juntu jo orgazmą kaip savo. Ima virpėti mano viduje, paskui balsu nusijuokia ir galop patenkintas drimba šalia manęs ant lovos. Pagraibo šampano taurės, išlenkia ją vienu mauku.

— Pavėlavome vaikščioti po miestą, — sako išdidžiai, — tai buvo galima numatyti.

Paskui prisiglaudžia prie manęs, užsimerkia ir ramiai užminga.

Yra vyrų, kurie nuostabūs meilužiai, bet labai netinkami miegojimui vienoje lovoje. Vos tik euforija išsisklaido, jie nusirita šalin, įsikniaubia į patalus, palenda po apklotu. Vadinasi, — šalin rankas. Aš vėl priklausau *sau!* Mano vokietis emigrantas buvo toks, taip pat liuksemburgietis, šveicaras ir olandas. Matyt, tai germanų ypatybė. Ačiū Dievui, anglosaksai kur kas toliau pažengę. Jie trokšta šilumos, ištisą naktį. Atgal prie motinos krūties, kurgi daugiau? Jie nori justi, spausti, myluoti, laikyti, meilei nevalia atvėsti. Man tai patinka. Kad ir kaip būtų priekaištaujama anglams, amerikiečiams, kanadiečiams, vienas dalykas tikras: miegodami jie neprilygstami! Apsikabina pasimylėję — ir tada tegu pasaulis prasmenga nors ir skradžiai.

Prosperas Deivisas ne išimtis.

Mudu snūduriuojame stipriai susiglaudę, tarp mūsų kaip tarp dviejų sidabrinių šaukštų — nė tarpelio. Jeigu vienas pasiverčia, automatiškai pasiverčia ir kitas. Niekuomet nekliudo nei alkūnė, nei koja. Ne! Netirpsta rankos, harmonijos negriauna nė vieno kelis. Abudu idealiai tinkame, regis, širdies ir kvėpavimo ritmas suderintas. Miegu neapsakomai jaukiai.

Pabundu prieš vienuoliktą. Jaučiuosi nuostabiai.

Prosperas! Ištiesiu ranką, paglostau jam nugarą. Jis iškart prisitraukia mane artyn, palaimingai atsidūsta, sumurma kažką savo žemu neskubriu balsu. Pusiausnūdom imame mylėtis, švelniai susiliejame, neilgam, tiktai trupučiuką, kad pašventintume naujos dienos pradžią. Tai lengvas svajingas

žaidimas, trunkąs daugių daugiausia ketvirtį valandos. Švelnumas, ne aistra. Ir kai viskas baigiasi, mudu žvalūs kaip agurkėliai. Gana prisimylėjome. Metas keltis.

Kartu šokame iš lovos, pribėgame prie lango. Pilna vilčių atitraukiu sunkias užuolaidas. Paryžiuje niekuo negali būti tikra. Gal oras pasikeitė? Ne. Taip pat gražu kaip vakar. Saulė spindi, dangus žydras žydras. Karšta, vėjelis nė dvelkt. Mudu kartu maudomės, muiluojame vienas kitą, prunkščiame, teškenamės, kvatojamės, laistomės, linksmi kaip du vaikai. Prosperas nušluosto man nugarą, galop įtrina losjonu.

— Ant tavo kūno jokio pašiurkštėjimo, — sako jis žavėdamasis, — tavo oda minkšta kaip kūdikio užpakaliukas!

Paskui peržiūrime mano apdarus.

— Va čia tai bent dailumėlis, — sako jis, kai apsirengiu savo baltos ir rožinės spalvos taškuotą *salopette*, — tau labai tinka. Atrodai kaip tikra paryžietė.

Tada apsikabina mane iš už nugaros, prisispaudžia skruostu prie mano plaukų, giliai atsidūsta — ir staiga paleidžia mane, kone atstumia, — lyg būtų išsigandęs.

— Kas yra? — suglumusi atsisuku.

Jis sutrikęs kraipo galvą, o paskui uždeda rankas man ant pečių.

— Nieko, vaikuti. Nieko. Viskas gerai!

Pusryčiaujame terasoje, iš kur matyti Panteonas. Ir geriausia: pakankamai karšta, kad pasinaudočiau stogine nuo saulės, tai retas reiškinys Paryžiuje. Spusteliu mygtuką, ir išsiskleidžia geltona stoginė plačiais baltais dryžiais. Po ja pasijunti, lyg būtum Rivjeroje. Ir nuo baltų pintinių baldų su raudonais drobiniais pagalvėliais sklinda pietietiška nuotaika.

Prosperas sėdi priešais mane — baltos kelnės, balti prasegti marškiniai, aukštyn susikėlęs kojas. Yra skrebučių,

sviesto, kiaušinių, tikro angliško apelsinų marmelado, saldžiai karstelinčio, su stambiais žievių gabalais, tokį labiausiai mėgstu. Užgeriame kava, apelsinų sultimis ir šampanu. Iš virtuvės atnešiau mėlynus paprastus indus, storus molinius pilvotus puodelius, padėjau geltonų servetėlių ir ant stalo pamerkiau įvairiaspalvių rožių puokštę. Iš gatvės beveik nepasiekia triukšmas. Dauguma paryžiečių dabar atostogauja. Čia, aukštai, ramu, vėsu, jautiesi atsipalaidavęs, lyg kaime.

Prosperas pasirąžo, paskui dar įsipila šampano. Atsikimšome antrąjį butelį, ir jis jau beveik tuščias. Šįryt Prosperas tylus, kažkas slegia jam širdį. Jeigu neklystu, mintys apie žmoną. Aš pažįstu vyrus. Netrukus jis atsargiai prisipažins man, kad yra vedęs.

— Gal dar norėtum ko nors užvalgyti? — nutraukiu tylą. — Jei nori, sulakstysiu pas kepėją ir parnešiu migdolinių raguolių.

— Ne, ačiū. — Jis atsidūsta ir mąsliai įsistebeilija į taurę. — Būtų puiku, argi ne? Kasdien kartu atsibusti ir pusryčiauti. Virš Paryžiaus stogų. Bet tai neįmanoma. Turiu grįžti į Niujorką.

— Aš žinau.

Jis kilsteli galvą, įsmeigia į mane rudas meilias akis.

— Aš esu vedęs.

— Žinoma. Tavo sutuoktuvių žiedas krinta į akis.

— Tave tai trikdo?

— Ne.

Jis pasižiūri į žiedą ant piršto.

— Mes susituokę jau penkiolika metų. Ir turime du vaikus. Žinai, nenoriu jų skaudinti.

— Ar tu laimingas?

— Ne! — išpila nedvejojęs nė akimirkos. — Mes nebemiegame kartu. Arba kada ne kada. Na, kokį sykį per mėnesį.

— Nuo kada?

— Kai susilaukėme vaikų.

Jis vėl žiūri į žiedą.

Tiktai sykį per mėnesį? O kas šiaip? Tik jau šitoks puikus meilužis nepasninkaus.

— Apgaudinėji žmoną?

— Turiu draugę, — prisipažįsta atvirai.

— Kiek laiko?

— Vieneri metai. Ji nori, kad aš skirčiausi. Ji labai graži. Beveik kaip tu. Tiktai kitokia. Juodaplaukė ir labai labai šviesios odos. Ji turi du suaugusius sūnus iš pirmosios santuokos. Žinai, ji už mane vyresnė. Dešimčia metų. Ir mano žmona vyresnė. Visuomet įsimyliu vyresnes moteris. Tu pirmoji išimtis.

— Kiek tau metų?

— Trisdešimt ketveri. O tau?

— Keturiasdešimt vieneri!

Prosperas ima kvatotis ir niekaip negali liautis. Jis atmeta atgal galvą, balti dantys blizga, pasilenkia pirmyn, daužo sau per kelius. Visas jo kūnas iš smagumo kreta.

— Aiškiau ir būti negali, — dejuoja, kai vėl pajėgia prabilti, — nieko nebesakyk! Tai likimas! — Tylutėliai kikena. — Tačiau turiu tau prisipažinti dar vieną dalyką, — jis vėl kalba rimtai, — tikiuosi, jog neįsižeisi. Nenoriu, kad įsižeistum. Tikrai ne. Patikėk manim. Nenoriu tavęs skaudinti, Ofelija. Bet aš juk net nenutuokiau, jog susipažinsiu su tavim...

Staiga jis sutrinka, nunarina akis.

— Na, kas yra? Sakyk pagaliau.

— Reičelė atvyksta į Paryžių.

Jo balsas visai užkimęs.

— Tavo žmona?

— Draugė. Ji nebuvusi Europoje. Nupirkau jai pigų lėktuvo bilietą. Po trijų dienų atskrenda.

Jis žvelgia į mane, laukia.

Aš irgi laukiu.

— Mudu ketinome išsinuomoti automobilį. Važiuoti į Žydrąjį krantą. Dešimčiai dienų. Noriu parodyti jai Prancūziją. Pažadėjau. O paskui abu kartu skrisime į Niujorką. Bet jeigu tu nori, — jis paima mano ranką, suspaudžia, — jeigu tu, Ofelija, nori, tai aš paskambinsiu ir liepsiu jai neskristi. Šiandien po koncerto galiu paskambinti ir pasakyti, kad ji neskristų.

— Ar ji labai džiaugėsi būsima kelione? — klausiu kiek pamąsčiusi. — Na, jeigu tas sumanymas sužlugs, ji labai nusivils.

— Galimas daiktas! — Jis truputį abejoja: — Štai kas. Mudu dar nė vienos nakties nepraleidome kartu. Esam pažįstami beveik metai, tačiau aš visuomet eidavau namo. Kai kada ketvirtą, kai kada penktą valandą rytą. Visuomet vėlai. Tačiau ištisos nakties kartu nepraleidome. Ir Paryžiuje ketinome atsigriebti. Tuo ji labiausiai džiaugiasi.

Atsidūstu.

— Ar ji tave myli?

— Labai!

— O tu ją?

Jis tylomis žvelgia į mane.

— Jeigu tu nori, aš liepsiu jai neskristi!

— Ar ji dirba?

— Ji sekretorė reklamos firmoje.

Per stalą pasisiekiu kavinuko ir prisipilu pilną puodelį.

— Telieka taip, kaip yra, — sakau. — Mes dar turime tris dienas. Rudenį aš vėl grįšiu į Kanadą, tuomet tikrai pasimatysim. Gal tu koncertuosi Monrealyje? Arba aš aplankysiu tave Niujorke.

Prosperas atsistoja. O Dieve, koks jis aukštas. Ir koks gražus. Beveik neįtikėtina.

— Mudu apie tai dar pasikalbėsime, — sako jis lėtai savo sodriu balsu. — Okei, vaikuti? Šiandien, po koncerto, viską ramiai aptarsime. — Jis žengia prie manęs, paima už rankų ir prisitraukia artyn. Stipriai stipriai apkabina. Jo skruostas prisispaudžia man prie pakaušio. — Man labai sunku skaudinti žmones. Ir labai nenoriu tavęs prarasti. Ofelija, mieloji, ar tu manim tiki?

— Žinoma!

Bučiuojamės.

— Taip, — sako Prosperas su palengvėjimu, kad jo išpažintis taip gerai pasibaigė, — aš siūlau pasivaikščioti. Ar tu man parodysi įžymųjį Liuksemburgo sodą? Ir į Eifelio bokštą noriu.

Visą popietę klaidžiojame po Paryžių. Laikas lekia kaip pašėlęs. Septintą Prosperas turi būti viešbutyje. Į Eifelio bokštą nebespėjame, išsiskiriam prie Halių, ir abu taksi važiuojame į skirtingas puses. Atsisveikinti lengva, vakare, pusę dešimtos, susitiksime prie baro „Meridiano“ viešbutyje.

Kai grįžtu namo, saulė vis dar šviečia. Basa einu į terasą, atsisėdu po geltonąja stogine ir išgeriu likusią šaltą kavą. Susikeliu aukštyn kojas, grožiuosi miesto vaizdu, kaip bendrininkė linkteliu Šv. Širdies bažnyčiai tolumoje. *Voilà!* Tokios tokelės! Iš tikrųjų aš įsimylėjau vien kūnu ir už tai neturiu mokėti sielos kančiomis.

Prosperas papasakojo man apie žmoną, ir manęs tai nė kiek neįskaudino. Paminėjo savo dauguže — ir durklas neįsmigo į širdį. Tegu toji draugė atvažiuoja. Ji man nekliudo. Atvirkščiai! Kai ji pasirodys, viskas baigsis tinkamu laiku. Man nekils pagundos rimtai įsimylėti ir suardyti gerą santuoką. O suardyti nenoriu nė vienos santuokos. Baisi mintis.

Anksčiau buvau ne tokia skrupulinga. Tačiau dabar aš nužengusi tolėliau. Žinau, kad aistra išblėsta. Po kelerių metų (dažnai kur kas anksčiau) nieko iš jos nebelieka. Tai ar dėl to žmoną, kuri man nieko nepadarė, ir du vaikus turiu įstumti į nelaimę? Niekuomet, mano stilius ne toks.

Be to, vienas dalykas aiškus kaip dieną: vyras, kuris *niekuomet* nėra praleidęs nakties ne namie, rimtai žiūri į savo šeimą. Jis gali apgaudinėti žmoną, plūsti, meluoti jai, ištisas dienas skųstis jos klaidomis, bet jeigu kasnakt padoriai eina namo, tai jis net sapne nesapnuoja skyrybų. Žinau iš patirties. Man lieka tik tikėtis, kad vargšė Reičelė iš Niujorko irgi tai žino.

Užsimerkiu. Puiku čia sėdėti šitaip, kai kūnas toks slidinas prasimylėtos nakties. Širdis plaka lengvai ir maloniai, jaučiuosi kaip soti patenkinta katė. Tačiau staiga pašoku. Galvą užplūsta pamišėliškos mintys. Ne, tai netiesa. Atsisėdu tiesi kaip žvakė. O gal vis dėlto tiesa?

Per praėjusius tris mėnesius (atvirai prisipažinsiu) dažnokai skaičiau erotines knygas. Mano direktorius jų parūpinęs, svetainėje pilna lentyna. Tai gražios knygos. Ne pornografija, kur žudoma ir kankinama, kur viešpatauja sadizmas ir neapykanta moterims, o klasika, parašyta meilę mylinčių žmonių. Ir pirmąkart savo gyvenime aš atsiverčiau „Kamasutrą“.

Šitas senovės indų meilės meno vadovėlis (išleistas prieš pusę tūkstantmečio iki Kristaus gimimo) atvėrė man naujus pasaulius. Ak, mielieji! Va ten tai buvo laikai!

Ten pasakojama apie žydinčius sodus, kvapnias pavėsines, tyrus šaltinius, apie gražius švelnius žmones, kurie pina vieni kitiems gėlių vainikus, kurie mylisi minkštuose kvapniuose guoliuose, vėsiuose, brangenybėmis išdabintuose kambariuose. Ir, priešingai negu šiandien, moterys tuomet buvo atvira knyga.

Moteris, rašo autorius, tik labai jau iš lėto įaistrinama. Kai kada tik po keleto valandų, kai kada tik po trečio ar ketvirto mylėjimosi. Ir jis aiškina, kaip reikia myluoti, kur glamonėti ir kaip patenkinti, kad ją užplūstų palaiminga ekstazė.

Ir kaip tik todėl dabar man tarytum trenkia perkūnas. Šiąnakt aš patyriau ekstazę. Žiū — pirmąkart savo gyvenime! Ir ta ekstazė, kurios milijonai baltaodžių moterų, gyvenančių su savo stresų ištinkamais vyrais, niekuomet nepatirs, indėms buvo *savaime suprantamas* dalykas! Aš tarytum gaunu smūgį! Tai jie turėjo labiau išmanyti, kaip mylėtis?

Mokykloje nieko panašaus nesimokiau, universitete irgi. Regis, tai geriausiai pasaulyje saugoma paslaptis. Matyt, mes, baltieji, nesame tobuliausios būtybės pasaulyje? Juk viską sugebame daryti geriau. O gal ne? Po vieno tūkstančio dviejų šimtų metų gyvavimo (Karolio Didžiojo paskaičiavimais) ir seksualinės revoliucijos mes, baltosios moterys, turime būti labiausiai patenkinamos seksualiai visame pasaulyje.

Nuostabu! Tik, deja, netiesa!

Maniškio Operos teatro direktoriaus bibliotekoje yra dar ir kitų įrodymų: kelionės po Javą įspūdžiai, parašyti vieno

vokiečio, pasibaigus Pirmajam pasauliniam karui. Stebėdamasi perskaičiau apie indoneziečių moterų reikalavimus, nes jos manė, jog neverta puoselėti ištikimybės vienam baltajam vyrui. Tiesa, iš pradžių jos žavėjosi baltojo aistra, rašo autorius Richardas Kacas, tačiau vos *jos* truputį sušyla, *jis* jau atšalęs. Baltojo meilė prilyginama lenktyniniam automobiliui: kuo triukšmingiau ir kuo greičiau pasiekti tikslą. Tačiau paskui tas automobilis ilgai ilsisi garaže. Rezultatas: žmona ima domėtis tarnais. Rudaodis sodininkas niekur neskuba. Tai, ką jo ponas atlieka per dešimt minučių, jis neskubėdamas dirba visą naktį. Na, kad ir kaip ten būtų, moteris jis supranta geriau. Jų ritmas vienodas. Taigi kokia iš to peršasi išvada? O juk baltieji vyrai toli gražu neniekintini. Tarp tų keturiasdešimt trijų egzempliorių, su kuriais susipažinau arčiau, buvo tikrų talentų, juos buvo galima tinkamai panaudoti. Tačiau problema visiškai ne ta. Baltųjų kitoniškas *požiūris. Pažangesnis!* Štai kur šuo pakastas.

Reikia viską suprasti atvirkščiai.

Mūsų vyrai negali kiaurą naktį glaustytis. Juos šaukia pažanga. Jie turi anksti šokti iš lovos ir vystyti ekonomiką. Turi vietoj kraštovaizdžio tiesti autostradas, gatves, maišyti betoną, statyti sandėlius, atomines jėgaines ir fabrikus.

Glaustydamasis pinigų nepelnysi. Tačiau jeigu rausi medžius, laukus užliesi cementu, gaminsi ginklus ir griausi senovinius gražius namus, tai net ir būdamas kvailas gerokai pelnysi. *Time is money!* Mes žinome, kas svarbu: daugiau bombų, chemijos ir betono! Taip! Mes taip pat žinome, iš kur vėjas pučia (nagi iš Černobylio!). Tiesa, tai nėra sveika, bet pažanga reikalauja aukų!

Time is money??! Susupkit meilę į įkapes! Tegu pūva! Daugiau meilės ir mažiau karo? Tai sužlugdys visą ūkį. Kur

mes šitaip nueitume? Tegu juodukai dulkinasi ištisą naktį. Tik šitą jie ir sugeba!

O mūsų vyrai dirba ateičiai, krapštosi su raketomis, palydovais, naujomis kosminėmis stotimis, skrydžiais, mėnuleigiais, kompiuteriais ir kreditais. Nusiimkit kepures! Juk ant kortos pastatyta valdžia pasaulyje!

Gelbėkit!!!!!

Baltaodžių falas vis labiau susitraukia! Ir kas čia baisaus? Svarbiausia, kad klesti pažanga. O kaip su akiračiu? Sumurkdykit jį į smėlį!

Oooo, man tarytum atsivėrė akys. Ir tik todėl, kad aistringai mylėjausi visą naktį. Kūnas tarytum atsigavo! Vėl viską aiškiai matai ir dar atvirai apie tai kalbi. Juk *širdies malonumas — matyti grožį!*

Sutrupinkit pneumatinius kūjus! Užverskit statybų duobes ir pasodinkit medžius! Išmeskit pro langą mėnesinių kalendorius! Padovanokit žmonoms gimimo dienos proga ekstazę, tuomet jos kiaurus metus nebebus niurgzlės! Parduokit televizorių! Įsigykit prancūzišką dvigulę lovą!

Tačiau nenoriu būti neteisinga. Čia, sėdėdama terasoje po geltona stogine, aukštai virš Paryžiaus stogų, prisipažįstu, jog dėl „Masters and Co“ viskas pagražėjo. Jie, mūsų vyrai, *labiau* stengiasi. Juk jau kur kas geriau mylimasi nei Napoleono laikais! (Arba Zigmundo Froido!)

Atsikeliu, kraustau stalą. Dar valanda, ir važiuosiu į „Meridianą“. Džiaugiuosi kaip vaikas. Bet kur tai nuves? Be jokios abejonės, prie baisaus išsiskyrimo. Malonė suteikta dar trejetui dienų! Šiandien, rytoj, poryt. O paskui šeštadienis. *Merde!*

Išsiskirti siaubinga. Buvo sunkiau, nei maniau. Tačiau sekmadienį, kai liūdžiu viena savo prašmatnioje dvigulėje lo-

voje, paskambina Prosperas. Iš Nicos. Jis susipyko su Reičele, ir ji išvažiavo. Naktiniu traukiniu jis grįžta į Paryžių.

Valio!

Jis atvažiuoja rytą. Pasitinku jį Liono stotyje. Trys dienos ir naktys drauge (jau net ir man iki kaklo!). Bet kai trečiadienį jis išskrenda į Niujorką, aš nebeliūdžiu (man į naudą savaitė poilsio!). Buvo gera. Nuostabiai gera.

Palydžiu jį į Ruasi oro uostą.

Mudu skambinsim vienas kitam, rašysim, susitiksim. O paskui viską lems žvaigždės.

Ir toji lemtis gera!

15

Dirbu uoliai kaip skruzdėlė.

Neli man atleido, knyga beveik baigta. Į Kaliforniją jau išsiunčiau du šimtus septyniolika puslapių. Trūksta tik neilgo pabaigos skyriaus. Gausiu jį po keleto dienų. Jis jau išsiųstas.

Paryžiuje tuščia. Rugpjūčio mėnesį visi prancūzai atostogauja. Ištisos gatvės kaip iššluotos, kai kuriuose kvartaluose nerastum nė vienos atidarytos parduotuvės. Nedirba ir du trečdaliai kavinių bei restoranų, stiklinės terasos užtepliotos baltais dažais, stalai ir kėdės kūpso sukrauti į krūvas. Tiktai turistų miglų miglos. Dažniau išgirsi kalbant angliškai negu prancūziškai, rugpjūtį miestas dar labiau tarptautinis nei paprastai. Arba geriau pasakius: vasarą Paryžius yra kosmopolitinis kaimas, nes gyvenimas jame apsiriboja Sen Žermenu, Monparnasu, Monmartru ir Eliziejaus laukais. Ir tarp viso to plyti uždarų langinių Niekieno žemė.

Per praėjusį mėnesį daug kas nutiko. Aš tesveriu tiktai penkiasdešimt penkis kilogramus! PENKIASDEŠIMT PENKIS! Štai taip! Ir turiu dvi Ivo San Lorano sukneles ir kostiumėlį. Be to, jau moku plaukti, tiesa, gilumos dar baiminuosi, bet sekliam vandeny galiu praleisti valandų valandas. Gavau pinigų, ir staiga atsirado maniškis leidėjas. Sakoma, kad jis poilsiavo, tačiau sklando gandai, jog lankėsi su savo *au-pair** mergyte Maldivų salose! Jis rudai įdegęs, kuo puikiausios nuotaikos ir trokštamų knygų teises parduoda man už skatikus. Užtat papasakoju jam apie Neli rankraštį ir pažadu atsiųsti prancūziškąjį leidinį, kai tik jį baigsiu. Kas žino? Gal jis įsigis teisę jį leisti ir gaus didžiausią pelną savo gyvenime!

Ačiū Dievui, dolerio vertė šauniai smunka! Beje, pirmąją savaitę, kai pardaviau, ji iškart *pašoko aukštyn* dešimčia procentų. Aš vos neišsikrausčiau iš galvos. Neįmanoma apsakyti, kaip kentėjau. Negalėjau miegoti naktų naktis. Mane kankino košmarai apie iššvaistytus milijonus, varžytynes ir bankrotą. Rytais krečiama drebulio atsikeldavau, purtoma siaubingos baimės finansų laikraščiuose ieškodavau valiutų kurso. Kaip? Dar pakilo? Nors pasikark!

Taip, mielieji. Savo kailiu išbandžiau, kaip spekuliavimas žaloja sveikatą. Niekuomet daugiau šito nebedarysiu. *Prisiekiu.* Niekuomet daugiau nebesipainiosiu į tokius dalykus. Bet paskui viskas pasikeitė. Dolerio vertė ėmė smukti. Ir iškart viskas pasirodė kitoniškai. Kokia pakili nuotaika užplūsta, kai rytą pusryčiaudama permeti akimis laikraštį ir pamatai, jog vėl trupučiuką praturtėjai. Visą dieną vaikštai švytėdama, baimės ir skrandžio dieglių kaip nebūta, sveikini save,

* Paslauga už paslaugą *(pranc.)*.

džiūgauji, galvoji: tai bent geniali mintis! (Ir tai tiesa. Šitaip susiklosčius padėčiai aš uždirbau jau septynis tūkstančius dolerių!)

Labai džiugu, kad Nuris neatvažiavo. Tačiau jo pusbrolis Jusufas, kuris vis dar dirba Kontreskarpo aikštėje kepėjo padėjėju, perdavė nuo jo dovaną. Puikią sidabrinę apyrankę, nusagstytą turkiais, ir rožinę skarą su šilkiniais kutais, itin derančią prie mano apdarų. Ir persakė žinutę. Nuriui gerai sekasi, jis dirba su tėvu, aš turiu būti jam ištikima, jis mane myli ir rudenį atvažiuos aplankyti. Ricis atsiuntė atviruką iš Vienos.

Dukart paskambino ir pasaulinio garso dirigentas Redžinaldas Rivera, sykį iš Rio de Žaneiro, o kitąkart — iš asmeninio lėktuvo. „Dabar mes aukštai virš debesų, gražioji mano kanadiete, — skambėjo jo balsas tarytum iš Marso, — po mumis Lamanšo sąsiauris. Ar kartkartėmis prisimenate mane? Turiu jums staigmeną. Ji jau keliauja į Paryžių. Po kelių dienų laikysite rankose. *Good bye, my love!* Jūs dar apie mane išgirsite!"

Toji staigmena — penki kilogramai subtiliausio skonio Briuselio šokoladinių saldainių, ir vos sukroviau juos į šaldytuvą, Redžinaldas paskambino iš pietų Prancūzijos. Nors ten siaubingai karšta, o namai prikimšti svečių, jis dar turėtų vietelės ir man. Ar nenorėčiau atvažiuoti? Jis būtų dvi savaites, o paskui vėl turėtų iškeliauti į platųjį pasaulį.

Atsisakiau, ir po ilgokų įtikinėjimų jis priėmė mano atsisakymą. Namai pilni svečių? Žinau, kokia ten padėtis. Gal vėl pasimatysiu su rožiniais auskarais iš plunksnų? Ačiū! Galiu ir be to gyventi.

Užtat praleidau malonių valandėlių mūsų pasiuntinybėje. Nuėjau ten pasiteirauti naujienų apie kanadiečių rašyto-

jų koloniją Paryžiuje. Ir iškart buvau pakviesta į skaitymų vakarą (į mūsų taurų Kultūros institutą Invalidų aikštėje), tačiau neužmezgiau ten naudingų pažinčių. Matyt, populiarūs autoriai nevaikšto į savo vyriausybės rengiamus priėmimus, o tie, kurie vaikšto (nes trokšta paramos iš mokesčių pinigų), man nieko neduoda. Su tokiais, be abejonės, aš neįkursiu leidyklos.

Ak, man reikėjo Naujosios romantikos kūrinio. Taip! Būtų dieviška, jeigu išleisčiau Neli knygą. Viena vienintelė didžiulė sėkmė — ir karjera garantuota. Tuomet man nereikės vaikytis naujų rankraščių. Tada patys autoriai manęs ieškos. Be paliovos varstys duris. Ir mano ateitis bus aiški kaip dieną. Bet aš ketinau papasakoti savo įspūdžius pasiuntinybėje.

Taigi: vos įžengiau į holą, mane pasimojo durininkas.

— Pagaliau jūs atėjot, — šyptelėjo jis linksmai, nors nebuvau nė sykio gyvenime jo mačiusi, — o gal jau žinot? Jūs gavot laišką!

— Kokį laišką? — paklausiau nustebusi.

Jis iš aukšto nusivaipė:

— Na, laišką, adresuotą jums, madmuazele!

— Man? — Matyt, čia kokia nors klaida. — Kažkas parašė man į pasiuntinybę laišką? Prašom pasakyti kas?

— Aš nieko nežinau, — durininkas paslaptingai pasirausė stalčiuje: — Gal mesjė Pikasas? — Jis atkišo man didelį baltą voką. — Juk tai jūs, ar ne? Iškart atpažinau!

Ant voko buvo adresas: „Saulės karalienei". O po juo švytėjo mano paveikslas, portretas, kurį Fedis *alias* Fabricijus pradėjo piešti tą giedrą liepos mėnesio sekmadienį Monmartre.

Tiktai mažesnis. Ir baigtas. Su auksu tarp rudų garbanų, kurios gaubė galvą kaip saulės spinduliai (ar ugnies liežuviai). Žavingas paveikslas. O geriausias tuo, kad panašumas

stulbinantis. Aukšti skruostikauliai, didelės rudos akys, širdiška burna, be jokios abejonės, *aš*.

Ir kas būtų šito tikėjęsis iš Fabricijaus?

Kavinėje už kampo, vienoje iš to nedaugelio, kurios dar dirbo rugpjūčio mėnesį, girsnodama ką tik išspaustas apelsinų sultis, perskaičiau man adresuotus jo žodžius:

„Mieliausioji Ofelija! Nežinau tavo adreso, pavardės, telefono numerio. Tavo portretas baigtas! Paskambink man. Dievinu! Fabricijus!" Liepos 25 diena.

Garbės žodis, man patinka. Nuogas tas vyras tikras pabaisa, bet minčių turi. Ir talentingas! Susižavėjusi apžiūrinėju savo portretą. Jeigu originalas tokio pat gražumo kaip šita mažytė kopija, tai Fedis iš Dublino sukūrė šedevrą. Reikia iškart jam paskambinti. Šį paveikslą turiu išsivežti į Kanadą. Užsakysiu jam puikius rėmus, kas žino, gal jis taps mano leidyklos simboliu? Tikrai žavinga — Saulės karalienė ant mano knygų nugarėlių. Tiktai man įdomu, kiek pinigų jis užsiplėš.

Iš pradžių Fabricijus nereikalauja nieko. Užtat nori su manim permiegoti. Griežtai atsisakau, ir supratęs, kad nieko nepeš, ima kalbėti dalykiškai.

— Dvidešimt tūkstančių frankų, — rėžia šiurkščiai.

— Per daug. Jis vertas dešimties, tik tiek.

— Tik tiek? Va čia tu klysti! Romoje pardaviau už trisdešimt tūkstančių! Ir dar mažesnių formatų!

— Juk šitas paveikslas net be parašo.

— Už dvidešimt tūkstančių pasirašysiu.

— Dvidešimt per daug!

Deramės visą valandą Tertro aikštėje, gurkšnodami žemuogių kokteilį ir raudonvynį. Galop sulygstame penkioli-

ka tūkstančių frankų grynais, kuriuos jam ir įteikiu. Dabar portretas (žinoma, su parašu, šitoks jis vertingesnis) mano miegamajame. Atrėmiau jį į sieną, kad galėčiau žiūrėti gulėdama lovoje. Kaskart, kai tik žvilgsnis jį kliudo, iš džiaugsmo garsiai atsidūstu. Jis toks *gražus!* Teikia man tiek pasitikėjimo savimi ir jėgų!

— Tik nieko nebijok, — byloja šypsančios raudonos lūpos, — mudvi susidorosim. Kad ir ko imsimės, viskas seksis. Mudvi nepražūsime!

Tiek apie Nurį, Riverą, Ricį ir Fabricijų. Nepaneigsi, kad tie vyrai mane prisimena. Dukart skambino ir Prosperas Deivisas, sykį iš Niujorko, kitą — iš Vašingtono. Ir parašė man laišką, o tą sugebu įvertinti. Amerikiečiai nemėgsta rašyti laiškų. Jiems pernelyg įkyru ir lėta. O džiazo muzikantai (visiškai nesvarbu balti ar juodi) apskritai *niekuomet* nerašo! Šitą laišką saugosiu kaip savo akį. Jis retenybė.

Atvirai prisipažinsiu: Prospero labai pasiilgau. Jo bučinių, švelnumo, žemo lėto balso, gražaus veido, didžiulio kūno — pirmosios dienos be jo atrodė nepakeliamos. Jis kalbėjo tokių puikių dalykų. Sykį įsišnekome apie vyrus ir moteris, kad vis dar nėra lygių teisių. „Man toptelėjo viena mintis, — pasakė Prosperas, — tau ji patiks. Klausyk: pasaulis — gražus paukštis. Abu jo sparnai — moteris ir vyras. Jeigu vienas sparnas sužeidžiamas, paukštis nebegali skraidyti. Gražu, ar ne? Deja, ne aš tai sugalvojau. Man papasakojo vienas senolis".

Ir atsitiko dar vienas dalykas: tą savaitę, kurią mudu praleidome kartu, mitau oru ir meile. Niekuomet negalvojau apie valgį ir toliau liesėjau, o trečiadienio rytą (tą dieną palydėjau Prosperą į oro uostą) pirmąkart svėriau penkiasdešimt penkis kilogramus. *Penkiasdešimt penki kilogramai!* Regis, pasiekiau užsibrėžtą tikslą. Tačiau vos grįžau namo vie-

na, pasijutau išalkusi. Puoliau šveisti be atrankos: šokoladą su riešutais, kaštonų piurė, migdolinius raguolius. Pirmąkart savo gyvenime pasisaldinau arbatą ir kavą. Tačiau tai dar buvo tik pradžia.

Vakarienei išsikepiau puikių amerikietiškų blynų, purių, storų ir apskritų, nes netyčia pas Madleną Fošon (Paryžiaus delikatesų citadelė) aptikau tikro kanadietiško klevų sirupo. Kas galėtų atsispirti? Tik jau ne aš! Vienu prisėdimu sukirtau dešimt, o kitą dieną — dar dešimt blynų. O protarpiais vis skanavau Riveros šokoladinių saldainių iš Briuselio — tikras gardumėlis, tirpsta burnoje kaip sniegas ežere.

Kaskart, kai tik pagalvodavau apie Prosperą, mano kūnas reikalaute reikalaudavo kalorijų! *Prosperai! Aš išalkęs!* Pamiršau visas taisykles, baltymus maišiau su angliavandeniais, valgiau kiaušinienę su keptomis bulvėmis ir lydytu sūriu, su duona ir vynu. Valgydama užsigerdavau pienu (jeigu norima sulieseti, tai griežčiausiai draudžiama!), kartais net trūktelėdavau alaus ar šampano. Man į viską buvo nusispjaut. Ir per savaitę iš tikrųjų priaugau tris kilogramus. Tris kilogramus! Atgal prie PENKIASDEŠIMT AŠTUONIŲ! Šitas smūgis grąžino man protą.

Šiandien (kaip jau minėjau) aš sugebu greičiau susivaldyti, todėl nedelsdama ėmiausi veiksmų. Ketvirtadienį aš aptikau viršsvorį, penktadienį jau valgiau tik rudus ryžius. Šeštadienį sūrį su obuoliais. Sekmadienį — salotas su minkštai virtais kiaušiniais. Pirmadienį — spagečius su česnaku ir sviestu. Antradienį — daržovių troškinį su keptomis bulvėmis ir salotomis. Trečiadienį — rudus ryžius su šviežiomis daržovėmis. Ketvirtadienį — grybus, keptus su sūriu. Penktadienį labai užsimaniau keptų šviežių kopūstų su žaliu kiaušiniu (skonis kaip japoniškų patiekalų!), o šeštadienį — tar-

kuotų morkų su obuoliais ir citrina. Kasdien valgiau tik vieną patiekalą, bet iki soties. Tačiau vienos taisyklės griežtai laikiausi: po vakaro septintos nenurydavau nė kąsnio, paisydama virškinimo ir odos. Kitą rytą pabusdavau blizgančiomis akimis (be jokių pabrinkimų paakiuose), lygia oda ir plokščiu pilvu.

Ir pastebėjau dar vieną dalyką: tie raudoni spuogučiai, kurie kada ne kada iškildavo man apie lūpas, iškasamos druskos padarinys, — jos buvo Operos teatro direktoriaus namuose. Kai nusipirkau jūros druskos, spuogeliai išnyko per savaitę.

Apskritai šis dietos kursas virto grožio kursu! Pas Žaną Lasepedo gatvėje nusipirkau trejopų kremų: rožių, ramunėlių ir kmynų. Ir kasdien tepiausi kitu. Taip pataria Neli. „Odai reikia permainų, kaip ir kūnui, — rašo ji savo knygos skyriuje „Grožis, kuris neblėsta". — Juk ir valgai kasdien ką nors kita. Nuo permainų oda atrodo sveika ir nesiraukšlėja!"

Taip, mielieji. Nuo tada, kai nebevalgau mėsos, liesėju taip lengvai, kad net pati stebiuosi. Ir niekuomet nesijaučiu pavargusi. Pavalgius būna lengva, lyg ant sparnų. Augalinis maistas iškart virsta energija. Virškinimo miego, virškinimo pasivaikščiojimo, virškinimo taurelės — viso šito man seniai nebereikia! Per dešimt dienų trijų kilogramų viršsvorio kaip nebūta. Sekmadienio rytą aš vėl sveriu penkiasdešimt penkis kilogramus. PENKIASDEŠIMT PENKIS KILOGRAMUS! Ir šįkart tokį svorį ir laikysiu.

Kartu su riebalais sutirpsta ir liūdesys, kad Prosperas išvažiavo. Ir kasdien man vis geriau. Šito vyro paveikslas nublunka, užtat juo labiau išryškėja tikrovė. Džiazo muzikantas mano gyvenime? Gal išsikrausčiau iš galvos? Žinau, ką

tai reiškia. Džiazo muzikantai — patrakėlių gauja. Jie niekuomet nesigula anksčiau kaip ketvirtą valandą ryto (užtat visą dieną miega). Jie atitrūkę nuo pasaulio, netvarkingi ir lygiai tokie pat nepastovūs kaip jų muzika. Visi rūko, girtuokliauja, lošia iš pernelyg didelių sumų — ir visuomet viską neigia.

Gyventi su jais paprasčiausiai neįmanoma. Jeigu išgarsėja, tai ištisai gastroliuoja, tuomet jų beveik nematai. O jeigu nepasiseka išgarsėti, kaip akmuo tempia tavo kišenę. Turi maitinti juos ir dar bedarbius draugus, kuriuos bičiuliškai šypsodami parsiveda pietų.

Viską turi už juos daryti: tvarkyti sutartis, kaulyti honorarų, spausdinti ilgus muzikos kūrinių pavadinimų sąrašus (autorinių teisių komisijai, kad būtų mokama kompozitoriams).

Ir tai dar ne viskas.

Namie ruoštis tau niekas nepadeda. Džiazo muzikantai indų neplauna. Ir Prosperas barstė pelenus ant gražių brangių persiškų takų. Turi nuolatos virti, valyti, šluoti — be to prižiūrėti gausybę jų drabužių.

Ir dar esi uoliai apgaudinėjama. Žmona, meilužė, kada ne kada meili nauja draugužė — esu mačiusi tai daugybę kartų.

Taip, mielieji: kai juodaodės merginos per radiją dainuoja: „Norėčiau būti Pirmasis tavo numeris, *baby!*", tai toli gražu ne tas pats kaip mums: Pirmasis numeris, kai lygini su darbu, karjera, tarnybiniu automobiliu ir širdies smūgiu, o Pirmasis numeris prieš Eli, Keli, Dianą ir Laną! Pažįstu tokią aplinką iš Amerikos.

Juodaodžiai vyrai neištikimi. Prie jų moterys limpa kaip musės prie medaus. Jie myli meilę. Pernelyg daug skleidžia šviesos. Ir tos savo šviesos niekaip nepridengia.

Ne! Aš netinku paniekintos žmonos vaidmeniui. Pažįstu baltųjų žmonų ir jų patrauklių, dailių, tamsiaodžių talentingų muzikantų vyrų. Jos vargšės. Vyresnio amžiaus itin išstorėjusios, jaunesnės – pernelyg išdžiūvusios. Jos dirba už du, o graužiasi už tris. Tai nelengvas gyvenimas, na, bent jau man per sunkus. Jėgų man reikia savo leidyklai!

Tegu Prosperas lieka su savo šeima. Gal retsykiais kokia meilės naktis, Monrealyje arba Niujorke. Saldainiukas, anot prancūzų. Šito turi pakakti.

A propos, prancūzai! Taip dar nė vieno ir neturiu! Jau keturis mėnesius gyvenu Paryžiuje, tačiau vietiniai laikosi atstu. Kitoks tik Pjeras Diuvalis, kuris neseniai man labai pagelbėjo. Susipažinau su Pjeru džiazo klube. Jeigu ten nebūna Badžio, jis visuomet sėdi šalia. Mažaūgis brunetas, su raudonais žandais ir automobiliu. Ilgai įkalbinėjama vakar pagaliau leidausi parvežama namo. Prieš man išlipant norėjo pabučiuoti, o kai nesutikau, pasidarė vulgarus. Visos moterys frigidiškos, pareiškė, visas į lovą reikia varu versti. Be to, nė viena nežinanti (ypač užsienietės), kas vyrus iš tikrųjų gundo.

– Tai kas gi juos gundo? – paklausiau smalsiai.

– Ar tikrai nori sužinoti? – nustebo jis.

– Žinoma. Man įdomu.

Tada jis įsileido skaityti pranešimą apie oralinį pasimėgavimą, ir aš atidžiai klausiausi, tačiau ne dėl to (kaip jis tikėjosi), jog iškart pereičiau prie reikalo, o vien tik išsilavinimui. (Tačiau tikrai nenoriu nieko o nieko nutylėti: galas imamas ne į burną, o į ranką, atmaunama apyvarpė ir laižoma kaip ledai ant pagaliuko, kuo labiau iškišant liežuvį.) Vos Pjeras baigė savo pranešimą, aš išlipau, padėkojau už tokį įdomų pasakojimą ir kad taip maloniai mane parvežė, tačiau nusprendžiau niekuomet daugiau su juo nesimatyti. Ir

jau lifte jis išdulkėjo man iš galvos. Išmeskit šlamštą per bortą! Man rūpi kur kas svarbesni dalykai.

Tiesa, BBC laida apie grožio dietą buvo atidėta rugpjūčio mėnesiui. Rytoj skrendu į Angliją, grakšti kaip elfė, taigi ir papasakosiu žmonėms apie Neli dietą taip, kad virsk iš koto. Labai tinkamas metas, mano savijauta nuostabi, ir laida per palydovines antenas bus transliuojama į Ameriką. Ją matys milijonai žmonių, žinoma, ir mano krikštamotė. Va *toji* tai nustebs, kai pamatys, kokia pasidariau per šiuos keturis mėnesius Paryžiuje! Manau, kad ji apskritai manęs neatpažins.

Lėktuvas išskrenda vienuoliktą valandą priešpiet. Lygiai pusę devintos aš jau Ruasi (taip prancūzai vadina Šarlio de Golio oro uostą), pilna lūkesčių, neišsimiegojusi ir trupučiuką baimindamasi. Šiandien, beje, nežinia, ar pakilęs į orą sveikas nusileisi ant žemės. O gal koks nors bjaurybė slapčia įsinešė dinamito? „Šventųjų karų“ ir teroristų daugėja kaip amaro.

Velniai rautų! Mes dar pakviesti anksčiau nei paprastai — prieš pusantros valandos. Valandos jau nebepakanka. Esi kratomas nuo galvos iki kojų. O gal bomba su laikrodžio mechanizmu įdėta į lūpdažį? Ar turi sprogalų krepšelyje? O gal nėščia palestinietė perdirbta į bombą su laikrodžio mechanizmu? Tačiau aš stengiuosi susitvardyti. Tik jau ne šiandien. Mat šiandien ypatinga diena ir aš nujaučiu, jog nutiks šis tas nuostabaus. Tai, kas nutinka vienąkart gyvenime! Nepakartojamas įvykis! Dar niekuomet nebuvęs! Bet kas?

Atidžiai apžiūriu bendrakeleivius. Jų nedaug, ir visi atrodo vienodi su tamsiais lietpalčiais ir skėčiais ant rankos. Beje, oro temperatūra nuo trisdešimt trijų laipsnių Celsijaus pavėsyje nukrito iki šešiolikos atokaitoje. Diena nemaloni, šalta ir šlapia. Tačiau aš apsirengusi melsvu Ivo San Lorano

kostiumėliu, ir tai krinta į akis. Jis kainavo krūvą pinigų (toks ir atrodo). Tačiau šiandien joks drabužis man nėra per brangus. Neli irgi. Ji mokėjo pinigus be jokių prieštaravimų. Kostiumėlis guli kaip nulietas!

Sijonukas siauras, švarkelis su papete, rankovės prisiūtos jam prie pečių kaip angelo sparnai. Gili iškirptė. Trys didelės juodos sagos. Platus juodas lakuotas diržas. Ir dar nauja šukuosena!

Šįkart ilgas rudas savo garbanas ant pakaušio susukau į kuodą. Itin sunkus darbas, nes mano plaukai pernelyg vešlūs. Tačiau šukuosena išėjo nuostabi: kaklas atrodo plonesnis ir grakštesnis, galvutė mažesnė ir subtilesnė. Vos vos skaistalų. Šiek tiek rožinių lūpų dažų. Vienas kitas lašas bulgariško rožių aliejaus. Ir dar kojinės su siūle ir dailūs juodi lakiniai bateliai su sagtimis ant kulnų, tokiais bateliais *įmanoma* tiktai tipenti.

Tačiau gražiausi mano nagai. Ta proga jų nelakavau, tiktai kruopščiai nusiblizginau, kaip anksčiau buvo įprasta aristokratų sluoksniuose. Tai sužinojau iš knygų. Senoviniuose romanuose vis pasitaikydavo perskaityti: „Kūdikis snūduriuoja, o dama šypsodamasi blizgina savo nagus". Arba: „Ji blizginosi švelnius nagus, svajodama apie iškeliavusį mylimąjį". Ir tai man labai parūpo.

Netrukus sužinojau, su kuo jos blizginosi nagus: balta pudra ir stirnos oda aptrauktu dramblio kaulo gabalėliu. Tačiau Kanadoje veltui ieškojau tokio daikčiuko. Čia, Paryžiuje, damos vis dar blizginasi nagus. Taigi nusipirkau tokį tualeto reikmenį dailioje žydroje dėžutėje ir įnikau į darbą. Nublizginti nagai atrodo kaip nulakuoti bespalviu laku. Bet blizgesys kur kas subtilesnis. Žinovas iškart pamatys skirtumą. Be jokios abejonės, šitaip nublizginti na-

gai atrodo tauriai – ir nuostabiai tinka prie mano žiedo su ugniniu opalu.

Priešais ką tik atsisėdo ponas, nieko jam neprikiši. Tamsiai pilkas lietpaltis juoda aksomine apykakle. Apie kaklą nerūpestingai apsuktas ilgas balto šilko šalikas. Atrodo, lyg ką tik išėjęs iš Operos teatro.

Jo kojos ilgos, pečiai platūs, plaukai kaštoniniai, tankūs ir garbanoti. Veidas įdegęs, antakiai platūs ir tiesūs. Ir nosis stambi ir tiesi. Burna didelė. Smaližiaus burna. Smagurio burna su dailiomis storomis lūpomis, tačiau smakras pernelyg trumpas. Pernelyg silpnas tokiai išraiškingai galvai.

Įdėmiai jį apžiūrinėju, prisiversdama nespoksoti. Aš pažįstu šį vyriškį. Tačiau iš kur? Karštligiškai mąstau, tačiau niekaip negaliu prisiminti. Ne, kad ir kaip ten būtų, jis išskirtinė asmenybė, mano akys neklysta! Ir pats tai žino, žino, kad traukia dėmesį, todėl nesižvalgo nei į dešinę, nei į kairę, žiūri tiesiai ir kada ne kada į laikrodį.

Atsidususi pasitaisau melsvą brangaus kostiumėlio sijonuką. Kodėl, velniai griebtų, niekuomet nesusipažįstu su tokiais vyrais? Gal man kas nors malonėtų atsakyti? Lėktuve jo vieta tikrai kitur, bet jeigu ir ne, aš neturiu jokios vilties. Šitokie ponai nekalbina nepažįstamų. Antraip turėtų nutikti stebuklas!

Taip, mielieji, tai didžiausia dilema moteriai, padariusiai karjerą. Niekuomet nesusipažinsi su sau lygiais vyrais. Vos užsiropšti aukštyn, vos imi gerai uždirbti, tampi išsilavinusi, įdomi ir pamatai daug pasaulio, įsitikini, kad nebėra tavo rango gerbėjų. Na, kurgi tie tau skirti gražuolėliai? Iš pradžių suki galvą ir niekaip nesupranti. Kur tie generaliniai direktoriai, ministrai, valstybės prezidentai ir kino filmų

prodiuseriai, ieškantys moters, su kuria nebūtų gėda pasirodyti? Kur? Kur? Kur?

Ahaaa, mielieji, tuo tarpu aš jau sužinojau, kur jie. Tupi namie, dažnai vedę siaubingas kaliauses! Ir tai tiesa! Mums lieka Badžiai, Fedžiai, Nuriai, retkarčiais koks nors Tristremas ir Prosperas Deivisas! Tačiau gerai ir taip. Juk ir baisios kaliausės turi teisę į laimę. Jos turi ištekėti už įtakingų vyrų, antraip pasmerktos žlugti. Aš jas laiminu. Mat mes, mes sugebame ir pačios susitvarkyti gyvenimą.

Tačiau būtų puiku turėti draugužį iš tų didžiųjų. Tikrą džentelmeną. Vyriškį, su kuriuo galima pasikalbėti, ne tik permiegoti. Vyriškį, kad būtų galima išmaišyti brangiausius Paryžiaus klubus ir restoranus, vyriškį, turintį pažinčių Eliziejaus rūmuose ar įžymiajam „Circle Interallié" su gražiausiu pasaulyje baseinu, dideliame parke, iš kur atsiveria vaizdas į žydinčius krūmokšnius ir šviežią žalią žolę *Paryžiaus centre.*

Mūsų skrydžio vis neskelbia ir neskelbia.

Praeina valanda, nieko. Sėdim ir laukiam. Jau seniai išmečiau iš galvos „Circle Interallié", galvoju apie bombas ir teroristus. Lyg patvirtinant mano mintis pusę dešimtos paskelbia, kad turėsime laukti dar valandą. Vienuoliktą išgirstame, jog mūsų lėktuvas vis dar neatskrido, tiksliau, jis Londone ant pakilimo tako laukia leidimo skristi.

— Tai tik menkas techninis nesklandumas, — guodžia mus Britanijos oro laivyno tarnautojas, — nieko rimta. Išgerkite mūsų sąskaita kavos ir grįžkite čionai pusę dvyliktos. O tada viską jau žinosime tiksliai.

Elegantiškasis vyras su baltu šilkiniu šaliku pašoka ir akivaizdžiai pasipiktinęs drauge su kitais nuskuba į bufetą. Ar man irgi eiti? Gal jis užmegs pokalbį? Tačiau verčiau neisiu. Liksiu čia. Žinau iš patirties: su tokiais žmonėmis susipažįsti tik tada, jeigu tave kas nors pristato.

Laikas slenka. Ir kas ten atsitiko? Jau dvylika, pusė pirmos, lėktuvo nė žymės. Tačiau kai pirmą valandą reisas mums vėl atidedamas (ir vėl nenurodant konkrečios priežasties), kai mes visi sukylam ir kaip išbaidytų avių banda susispiečiam prie langelio, imam energingai bartis, perrėkdami vienas kitą, klausti, kaip, kada ir ar šiandien apskritai skrisime į Londoną, vyriškis su šilkiniu šaliku staiga atsiduria šalia manęs ir ištaria:

— Negirdėtas įžūlumas! Visiškai logiška, kad niekas nebenori skraidyti Britanijos oro linijomis!

Atsitiko stebuklas! Mane užkalbino tikras aristokratas. Ir kaip užkalbino! Ta nugludinta, ištobulinta, kiek egzaltuota Oksfordo anglų kalba, kurią vartoja ir Tristremas ir kuri mus, kanadiečius, keri taip pat, kaip ir išsilavinusių paryžiečių prancūzų aukštaičių kalba. Nuo tokios anglų kalbos aš netenku žado. Kaskart vis tas pats. Stoviu it prarijusi liežuvį.

— Ar jūs taip nemanote? — klausia vyriškis, nustebęs, kad tyliu, ir kiek sutrikęs, nes *jis* pirmasis išdrįso žengti žingsnį ir dabar baiminasi, jog su juo bus storžieviškai pasielgta. — Šito jau per daug, argi ne?

— Žinoma, — sakau ir nuryju seilę. — Aš labai sumišusi. Ar jūs anglas?

— Taip. Vėluojat į susitikimą?

— Jeigu ir toliau taip tęsis, pavėluosiu. Turiu dalyvauti televizijos laidoje.

— Kada ji prasideda?

— Trečią valandą. Na, trečią turime susitikti „Grinvudo“ teatre. Net nežinau, kur tas teatras. Laida bus įrašinėjama ketvirtą. Ketvirtą *privalau būti ten!*

Savo balsui suteikiu kuo daugiau išgąsčio, nes pastebiu, jog tai daro įspūdį.

— Ar mes negalėtume skristi Prancūzijos lėktuvu?

Bejėgiškai išplečiu savo dideles rudas akis.

— Galimas daiktas. Pabūkite čia. Aš paskambinsiu, o paskui jus informuosiu.

Lydžiu jį akimis, kaip nutolsta dideliais sportininko žingsniais. Vyriškis geros formos, malonu. Netrukus jis grįžta, išpuoselėtos lūpos smagiai šypso.

— Niekuomet neatspėtumėt! Visi Londono oro uostai uždaryti.

— Kodėl? Dėl bombų?

— Ne. Dėl krušos! Iškrito tiek kritulių, kad pakilimo takai pasidarė nebetinkami.

— Kruša dabar? Rugpjūčio mėnesį?

— Nepažįstat Anglijos orų. Mes labai lepinami. Vis naujos staigmenos. — Trumpai nusijuokia: — Ką čia norėjau pasakyti... Nebesirūpinkit. Viskas jau išvalyta. Lėktuvas išskridęs. Mes pakilsime po valandos.

Ir iš tikrųjų pakylame. Lygiai antrą įlipame į lėktuvą, ir aristokratiškasis mano palydovas, savaime suprantama, atsisėda šalia manęs, nors vėliau pasirodo, jog jis turi bilietą pirmąja klase.

— Aš esu Ofelija, kilusi iš Kanados, — prisistatau prisisegusi diržą.

— Vinstonas Hotornas Rydas, — prisistato ir jis.

Pažįstama pavardė. Keista. Iš kur ją žinau?

— Esu girdėjusi jūsų pavardę. Bet nebeprisimenu kur.

Jis pamalonintas šypsosi.

— Aš esu banko direktorius. Taip pat ir politikas. Jeigu mano partija laimės rinkimus, būsiu naujasis Anglijos finansų ministras.

Dabar man viskas aišku. Jis parašė įžymųjį straipsnį apie skolas, kuris neseniai sukėlė aistringas diskusijas visuose fi-

nansiniuose laikraščiuose. Tuose laikraščiuose aš mačiau ir jo nuotrauką.

— Jūs parašėt „Hotorno Rydo raportą“!

Jis linkteli nustebęs, kad žinau.

— Ar jį skaitėt?

— Žinoma. Įdomi tema. (Straipsnyje kalbama apie tai, kad reikia pratęsti buvusio Rytų bloko šalių ir Trečiojo pasaulio skolų kalno mokėjimo terminą ir kad todėl Vakarų šalys turėtų visą laiką teikti vis naujų kreditų.)

— Gal jūs irgi susijusi su bankininkyste? — klausia, valandėlę nebyliai stebėjęs mane.

— Ne. Nė trupučiuko. Bet pinigais domiuosi.

Jis šypteli ir nusirengia elegantišką lietpaltį. Rūpestingai pasideda ant laisvos sėdynės tarp mūsų. Jis su nuostabiu kostiumu, geriausio anglo siuvėjo kūriniu, pilku baltomis juostelėmis, kaklaraištis vyšninis ir žvilganti raudona šilkinė liemenė. Baltojo šaliko nenusiriša. Dabar dar pastebiu, kad jo akys ne rudos, o pilkšvai žalios su blizgančiais auksiniais taškeliais. Švytinčios akys. Neramios. Keičiantis orui, matyt, keičiasi ir jų spalva. Šis vyras atrodo taip, lyg kiaurą naktį būtų praūžęs.

Lėktuvas ima kilti.

Kaip visuomet, lyg pakerėta žvelgiu pro langą. Žemė tolsta, mes veržiamės pro tamsiai pilkus lietaus debesis, gaubiančius Paryžių, į saulę. Štai ir įveikėme jų sieną, šlapi tumulai liko žemai apačioje. Vis aukštyn ir aukštyn. Galop, kiek akys aprėpia, nusidriekia žydras dangus.

Saulė plieskia į saloną, nuotaika tampa vasariška, atostoginė. Nešiojami gėrimai, rūkaliai rausiasi cigarečių. (Deja!) Vinstonas man nusišypso ir atsileidžia kaklaraištį.

— Ar negalėčiau paklausti, ką veikiat? Demonstruojat madas? Filmuojatės?

— Ketinu įsteigti leidyklą. Namie, Kanadoje. Monrealyje. Jeigu viskas gerai susiklostys, spalio mėnesį. Iki to laiko gyvensiu Paryžiuje.

Jis susidomi. Iškart jam parūpsta viskas, kas susiję su manimi. Ką studijavau, kaip anglai kanadiečiai žiūri į prancūzų kalbą, kokias knygas ketinu leisti. Jo klausimai taiklūs, ne vien iš mandagumo. Matyt, ne juokais jį sudominau.

— Tokių moterų kaip jūs reta, — sako neabejodamas. — Kad ir kaip būtų su lygiomis teisėmis, jeigu moteris graži, ji nori ištekėti, kaip ir anksčiau.

— Nesu tuo tikra.

— Užtat aš esu. Žinau iš patirties. — Šypsosi. — Apskritai čia niekas nepasikeitė.

— Taigi jūs vedęs gražuolę. O gal, luktelėkit — keletą gražuolių. Žinoma, vieną po kitos!

Jis kvatojasi, bet neskuba atsakyti.

— Tiesa? — kvočiu ir meiliai šypsausi.

Jis patenkintas linkteli galvą.

— Jūsų aštrus protas, Ofelija. O jūs? Ištekėjusi?

— Ne. Dar ne. Gal galėčiau duoti jums klausimą apie finansus?

— Malonėkit. Nesivaržydama.

— Kokia, jūsų manymu, dolerio būklė?

Jis vėl juokiasi ir kraipo galvą.

— Jo vertė smunka, — sako ir laukia mano žodžių. — Beje, smunka ir svaras. Išpranašavau tai jau prieš keletą mėnesių, niekas manim nepatikėjo. Kodėl klausiat? Turit dolerių?

— Dabar nebeturiu!

Pasakoju jam apie savo spekuliaciją, bet nepasakau tikslios sumos. Jis atidžiai klausosi.

— Bravo! Jūs talentinga. Žinoma, dabar turit atidžiai stebėti ir laiku pirkti. Dolerio vertė vėl ims kilti.

— Kada?

— Dar negreitai. Gal po vienerių, dvejų metų. Jeigu per tą laiką nekils karo. Tuomet jo vertė žaibiškai pašoks.

Laikas lekia kaip pašėlęs. Mudu šauniai šnekučiuojamės. Nežinia kodėl jaučiamės artimi, bendraujam laisvai ir lengvai, mums linksma.

— Ar žinot ką? — klausia jis staiga. — Mane pasitiks vairuotojas. Nuvešiu jus į tą televizijos laidą. Ne, tik jau nesiginčykit. Man tai joks vargas. Atvirkščiai. Maloni permaina.

Prieš pat nusileidžiant jis įteikia man savo vizitinę kortelę ir tarsteli:

— Jau seniai nesu taip smagiai skridęs. Būtinai paskambinkit, kai vėl atvažiuosit į Londoną.

Pažadu ir nuliūstu. Man nepatinka vizitinės kortelės. Mano supratimu, jos reiškia pabaigą. Jeigu jam tikrai rūpėtų vėl mane pamatyti, būtų sutaręs konkrečią datą. „Kitą savaitę būsiu Paryžiuje, — būtų pasakęs, — ar ketvirtadienio vakarą man turėtumėt laiko?“ Tuomet viskas būtų aišku. Tuomet aš jam būčiau kai kas daugiau nei miela trumpa kelionės pažintis.

Ir kai jis savo didžiuliu vyno raudonumo žvilgančiu nuo chromo jaguaru pavėži iki „Grinvudo“ teatro, o jo vairuotojas atidaro dureles, man regimai sunku atsisveikinti.

— Iš tiesų džiaugčiausi, jeigu vėl jus pamatyčiau, kol dar esu Europoje, — galop pralemenu ir paduodu jam ranką, nors Anglijoje paprastai taip nesielgiama. Jis stipriai paspaudžia ją ir nusišypso.

— Linkiu sėkmingai pasirodyti. Aš šįvakar grožėsiuos jumis per televizorių.

— Sėkmingos politinės veiklos. Kada prasideda rinkiminė kova?

— Jau prasidėjo.

— Laikysiu už jus špygą.

— Ačiū! Stengsimės kaip įmanydami!

— *Au revoir*, Vinstonai! *Et merci mille fois!** — tą pasakau prancūziškai, intymiau skamba.

— *Au revoir*, Ofelija!

Taurus automobilis tylutėliai pasuka už kampo, ir aš pasijuntu kaip vargšė apleista našlaitė. Stebuklas vis dėlto neįvyko.

Kas gi čia dabar! Juk atskridau čionai ne įsimylėti, o grumtis už Neli ir Naująją romantiką. Kas iš viso to išeitų. Vyras vedęs, gyvena Londone, o aš pati netrukus grįšiu į Kanadą. Be to, jam prieš akis rinkiminė kova, taigi nė vienos laisvos akimirkos mąstyti apie mane. Aišku kaip dieną. Tačiau jeigu *jis* negalvoja apie mane, tai ir *aš* nešvaistysiu jam laiko. Tam gyvenimas per trumpas.

Iškeliu galvą ir žengiu pro studijos duris. Portjė jau manęs laukia. „Jūs vėluojat, bet dar kaip tik spėsit". Jis nervingai parodo man laiptus į viršų. Lengvai jais užlekiu. Juk atskridau čia pasilinksminti. Ši diena, kaip jau minėjau, ypatinga. Viskas man dar prieš akis.

Ir nė vienas vyras šioje žemėje nesugadins man džiaugsmo! Juo labiau anglas su neišsivysčiusiu smakru, aistringa burna ir auksu žiburiuojančiomis akimis...

* Ir labai labai ačiū *(pranc.)*.

16

Televizijos laida turi didžiulį pasisekimą, tai atsiliepia tiek Neli, tiek man. Iš tiesų aš ten jaučiausi kaip žuvis vandenyje. Vos į mane nukrypo prožektoriai, karšti ir glostantys, išnyko susijaudinimas ir aplinka. Tada į galvą atėjo neįtikimiausių dalykų, aš atvirai juos išsakiau, linksmai ir nemikčiodama, lyg sėdėčiau namie ir gerčiau popiečio arbatą. Vos tik įsižiebia šviesos, aš viską pamirštu: kameras, studijos svečius ir milijonus mane stebinčių žmonių. Tiktai niekuomet nepamirštu to, ką ketinu pasakyti.

Tokia savijauta man pažįstama iš Kanados. Beje, aš ten vienerius metus vedžiau laidą apie knygas. Toji laida teikė man daug džiaugsmo ir iš pat pradžių pelnė nepaprastą populiarumą. Dusyk per mėnesį, penktadienio vakare, nuo devintos iki dešimtos valandos, aš pristatydavau ką tik išėjusias knygas, kalbindavau jų autorius ir aptardavau su specialistais svarbiausias temas, kurios knygose būdavo tiktai paminėtos. Nuo tada niekuomet nebestovėjau priešais filmavimo kamerą. Jau praėjo šešeri metai. Todėl juo labiau mėgaujuosi šia laida.

Be manęs, laidoje dalyvauja dar penki svečiai: gydytojas, psichologas, aktorė, kuri per vienerius metus suliesėjo dvidešimt penkiais kilogramais (su mėsos ir riebalų dieta, nuo kurios jai ėmė skaudėti širdį), viešbutininkas, besididžiuojąs trisdešimties kilogramų viršsvoriu ir nė neketinąs badauti, taip pat jaunyvas leidėjas, susikrovęs turtą iš virimo ir dietinio maitinimosi knygų (ir kuris iš pat pradžių ėmė svaidyti man žvilgsnius). Laidos vedėjas garsus anglų žurnalistas. Mes sėdime ant pakylos, priešais — dvylika eilių žiūrovų.

Laida labai smagi. Iš pradžių kalbama tiktai apie badavimą, paskui aptariami įvairūs liesėjimo kursai. Nuotaika puiki, daug juokiamasi, ir mano dideliam džiaugsmui visi žino apie „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių dietą", gydytojas netgi giria ją išsijuosęs. Tačiau kai jis ima aiškinti apie vegetarišką dietą, storulis viešbutininkas jį nutraukia:

— Aš ne karvė ir atsisakau misti žole, — nusišiepia jis žiūrovams, — žmogui reikia mėsos. Žmonės nori savo sekmadieninio kepsnio. Žmogus juk įpročio vergas. Visuomet taip buvo. Ir nuo akmens amžiaus laikų nieko geriau nepasidarė!

— Aišku, kai kas pasidarė geriau, — sakau kiek sugebėdama ramiau, — žmonių mes nebevalgom. O po kiek laiko atsisakysim ir artimiausių savo gentainių — gyvūnų — mėsos. Nė trupučio neabejoju.

Trumpam nutylu ir pajuntu, kaip į mane susminga visų akys. Ar dabar atvirai išsakyti savo nuomonę? Kad laikau žmogų plėšriu žvėrim ir kad reikės gerokai pasidarbuoti, norint jį pakeisti?

Kad būtina pasiskaityti Krišnamurtį, įžymųjį indų filosofą, kuris sako: „Mums reikia ne naujų religijų ar vadovų. Mums reikia apvalyti savo širdis — nuo pavydo, žiaurumo ir neapykantos!"

Kad reikia paklausyti džainistų, kurie nevalgo mėsos, taip, netgi šaknų nevalgo, nes nuo to žūsta visas augalas? Jų teiginys — *kiekviena būtybė trokšta gyventi,* ir, mano nuomone, jie turi akiratį. Jeigu mes būtume mokomi šito, o ne: *Užkariaukite žemę,* pasaulis atrodytų kitoniškai.

Tuomet nebūtų užterštų vandenų (dėl žuvų), užteršto oro (dėl paukščių), apnuodytų dirvožemių (dėl vabzdžių ir augalų), galvijų pasiutligės, skiepų ir hormonų istorijų, mirtį sukeliančių vaistų, išsigimusių vaikų, cheminių ginklų, ato-

minių bombų, manipuliacijų su genais (dėl nelaimingų bandomųjų gyvūnėlių, kurie pirmiausia patiria bet kokią kiaulystę). Nedžiūtų miškai, nekiltų *nelaimių dėl užterštos aplinkos!* Nuo jų mus būtų apsaugojusi pagarba tiems, kas buvo sukurti drauge su mumis — augalams ir gyvūnams.

Taip, tuomet būtų visai kas kita. Tuomet niekas negrėstų mūsų vaikų ir anūkų ateičiai. Mūsų planeta būtų sveika, jūros švarios! Tačiau aš susivaldau. Pamokslauti čia nedera. Tegu šita laida nesibaigia tragiška gaida. Linksmumu ir sąmojingumu pasiekiama daugiau nei mediniu kūju. Žinau iš patirties. Jau seniai!

Taigi kalbu apie atjaunėjimą valgant grynus produktus (bet koks Malaizijos gyventojas šitaip gydosi!), apie natūralių valgių stebuklingą poveikį (visa tai pati išbandžiau), ir vos baigiu, pasigirsta audringi plojimai, kyla aistringa diskusija apie sveiką maitinimosi būdą, nevalytus ryžius, rupių miltų duoną ir apie sunkumus, kai reikia atsikratyti įpročių, net tada, kai *žinai,* kad šitaip maitintis sveikiau.

— Grynos nesąmonės, — sako apkūnusis viešbutininkas ir užsirūko, — valgyti reikia tai, kas tau gardu.

— Tačiau jūs tikrai skundžiatės sveikata, — atkerta jam gydytojas. — Širdimi? Virškinimu? Sąnariais?

— Tai mano reikalas. Kuo jūs čia dėtas! Valgau, kas man skanu, ir kenčiu, kas man lemta!

Jis įžūliai apsidairo ir atrodo taip komiškai, kad visi prapliumpa juoktis, o žiūrovai ploti. Tada duodami klausimai. Aš tyliu, tegu kalba kiti. Tik pabaigoje vėl paprašau žodžio.

Aktorė kaip tik tvirtina, kad reformacinis maitinimasis niekuomet nebus pripažintas, todėl *turiu* paprastų paprasčiausiai prieštarauti. Mat aš (minėjau tai jau ne sykį) esu daug skaičiusi ir man nesunku rasti istorinių palyginimų.

Taigi: pirmieji patogūs drabužiai, kuriuos sumodeliavo gydytojai, kad galop būtų atsikratyta korsetų – kaip jie vadinosi? Reformaciniai drabužiai! Prašom! Šiandien visos jais dėvime. Kasdieninė mūsų mada – tai anksčiau labai išjuoktas reformacinis drabužis! Lygiai taip ir mūsų visų pajuokiamas reformacinis maistas netrukus taps kasdieniu, nes jis sveikesnis, nes nuo jo geriau jautiesi, liekněji ir esi saugomas nuo ligų. Ledai jau pralaužti, tiktai mes dar nieko nežinome (kaip paprastai!). Lygiai taip viską ir išdėstau. Laida baigiasi šiuo teigiamu mano tvirtinimu. O atlyginimui visi dar esam pakviesti į nedidelį pobūvį.

Kupina džiaugsmingų lūkesčių, išraudusiais skruostais einu paskui kitus – į didelę pliką patalpą už studijos. Neoninė šviesa, langai be užuolaidų – mano nuotaika iškart priblėsta. Ant perkrypusios indaujos laukia hamburgeriai, riebios susiraukšlijusios dešrelės, apdžiūvusios vištų šlaunelės ir sūdyti keksai, kaip tik priešingybė viso to, kas ką tik studijoje buvo apibūdinta kaip sveikas maistas. Nė vienas neima. Labai nejauku.

– Skanaus! – palinki gydytojas ir visiems šypso.

– Ačiū! – padėkoju ir paimu taurę vyno (gero ir sauso!). Turtingasis leidėjas, lieknas ir jaunatviškas, prisigretina prie manęs. Jis Simonas Džonesas.

– Man labai patiko tai, ką šiandien kalbėjote! – Jis rimtai žvelgia man į akis: – Visiškai jus palaikau. Jūs nė nenutuokiate, kokios populiarios mano vegetariškos virtuvės knygos! Beje, jūsų kostiumėlis žavingas. Ar jau kas nors tą sakė?

Tada jis pakviečia mane vakarienės, ir aš sutinku. Tiesa, Vinstonas Hotornas Rydas man labiau patiktų. Tačiau, šiaip ar taip, šis vyriškis sukūrė savo leidyklą, gal kai ko iš jo pasimokysiu?

Kartu išeiname iš studijos, susėdame į jo juodą sportinį automobiliuką ir iš pradžių skersai ir išilgai perlekiame per Londoną, nes jis užsispiria parodyti savo kontorą (labai gražus pastatas, elegantiškoje aikštėje Meifero rajone). Paskui jis nusitempia mane į smuklę, kur įperša dar daugiau vyno. Paskui pasiūlo drauge pasižiūrėti mūsų laidą, kuri pirma buvo nufilmuota ir bus parodyta tiktai aštuntą vakare. Mudu tarėmės pavakarieniauti vegetarų restorane, tačiau apie tai dabar jis net neužsimena.

— Ar jūsų viešbučio kambaryje yra televizorius? — klausia. — Maniškis leidykloje, deja, sugedęs.

— Žinoma, — sakau nieko neįtardama, — eime. Paskui pavalgysime viešbutyje.

Jis džiugiai priima kvietimą.

BBC man nusamdė kambarį. Kesingtono „Hiltone". Tačiau aš Neli sąskaita užsisakiau kambarį Dorčesteryje, priešais Haid Parką. Nuostabų kambarį, erdvų ir jaukų, su originaliais kilimais, daugybe veidrodžių ir didele puikia senovine vonia.

Televizorių galima junginėti iš lovos, ir nė nepaprašau savo svečio patogiai įsitaisyti, jis jau nusiauna batus, pasikabina švarką ant kėdės atlošo ir atsigula ant paklotos lovos.

— Eikšekit, — sako, — dar čia išsiteksit. Ir nusirenkit kostiumėlį, oficialioji dalis baigėsi.

— Ačiū, ne, — sakau sumišusi. — Verčiau išbandysiu šį patogų krėslą.

— Lova kur kas smagesnė! Eikšekit!

— Bet aš nenoriu.

Ar jis mane kvaile laiko?

— Kodėl ne?

— Noriu ramiai pasižiūrėti laidą.

— Aš irgi. Bet ar dėl to turit sėdėti nuo manęs atstu? Na kaip?

Kiek laiko šitaip žodžiuojamės. Paskui man paaiškėja, kad laida jam nė per nago juodymą nerūpi, kad jis nė neketina kalbėti, kaip įsteigė savo leidyklą, kad jis nori tiktai kuo greitesnio meilės nuotykio, kol turės grįžti namo pas žmoną (ir vakarienės, kurią ji pataisiusi jam ir dešimčiai jo autorių!).

Vos man tai paaiškėja, išgrūdu jį lauk. Mandagiai, nes mes, kanadiečiai, mandagi tauta, bet ryžtingai. Simonas atsidūsta, apsiauna batus ir žaibiškai išnyksta, reikia pripažinti šią gerą jo savybę. Tikriausiai pripratęs prie neigiamų atsakymų ir tai nesugadina jam vakaro.

— Bent jau pabučiuokit mane, — sumurma atsisveikindamas, bandydamas paimti man už smakro, — mes būtume neblogai sutarę. Žinot, man patinka moterys. Gal tada kitąkart?

— Be abejo, kitąkart. Kai būsiu Londone, būtinai jums paskambinsiu.

Šitaip pavaišinusi pačiu seniausiu iš visų melų, palengvėjusia širdžia uždarau paskui jį duris. Galų gale aš viena! Dabar jaukiai įsikursiu.

Nusispiriu batus, išsiimu iš plaukų segtukus, kad jie laisvai kristų man ant pečių. Tuomet atsargiai nusivelku savo nuostabųjį kostiumėlį ir pakabinu ant spintos durų išorinėje pusėje, jog galėčiau bet kada į jį pasižiūrėti ir pasigrožėti.

Tada užsisakau į kambarį puikių salotų iš kukurūzų, artišokų, palmių šerdies ir avokadų su rokforo sūriu. Be to, puikių bandelių su sezamo sėklomis ir ką tik išspaustų apelsinų sulčių. Leidžiu pasigardžiuoti ir saldžiu patiekalu: šoko-

ladiniu faršu su kaštonų kremu ir plakta grietinėle. Tiesa, nuo šitokio valgio nesublogsi, tačiau šiandien valgysiu viską, ko tik panorėsiu. Ši diena ypatinga. Turiu teisę pasilepinti.

Susisupusi į didelį baltą chalatą atidarau duris padavėjui, kuris įridena į kambarį puikų, baltai apdengtą staliuką.

— Ar viskas gerai? — pasiteirauja mandagiai, nunarinęs akis, kad aš nesidrovėčiau.

— Nuostabiai gerai!

Paskubu įkišti jam arbatpinigių nešykštaudama. Tegu ir jis puikiai praleidžia vakarą.

— *Thank you, Madam!*

Jis linksmas išeina. O aš iškart kimbu į valgį. Į salotas pasižiūrėjus varva seilės, bandelės dar šiltos, viskas neapsakomai gardu.

Su šokoladinio faršo dubeniu rankoje galop patogiai įsitaisau ant lovos ir grožiuosi savimi per televizorių. Susidomėjusi stebiu laidą.

Nėra ko nė abejoti. Šiandien Neli ir Naujajai romantikai aš priviliojau dar kelis tūkstančius šalininkų. Argi tai iš tikrųjų aš? Ta elegantiška, liekna, savim pasitikinti jaunuolė? Atrodau kaip prancūzų kino žvaigždė. Pati beveik neatpažįstu savęs. Prieš keturis mėnesius svėriau septyniasdešimt kilogramų ir vos įsibraškindavau į žalią vilnonį „Džagerio“ kostiumą, skirtą matronoms, kuris siaubingai veržė pažastyse. Tokią mane Neli matė paskutinįkart. O šiandien? Šiandien dėviu drabužius, siūtus pagal užsakymą, tarytum jau su jais būčiau atėjusi į šį pasaulį. Nė pėdsako provincialumo. O Dieve, prisiekiu, kad ji gali būti patenkinta. Atstovavau jai kaip dera.

Išjungiu televizorių ir laukiu Vinstono skambučio. Ir jis mane matė. Žino, kad gyvenu Dorčesteryje. Jis *turi* paskam-

binti. Be to, mielieji, šiandien mano gimimo diena! Lygiai penktą valandą popiet man sukako keturiasdešimt dveji. Tai todėl šitaip išsigašinau, susisukau kuodą, apsirengiau Ivo San Lorano kostiumėliu ir nusiblizginau nagus, ne tik todėl, kad turėjau pasirodyti televizijos laidoje ir ši proga sutapo. Šitą padariau savo pačios garbei.

Šiandien man prasideda nauji metai. O netrukus ir naujas gyvenimas, naujas darbas, bus nauja įstaiga, naujas butas ir tikrai nauja meilė, nė kiek neabejoju.

Tačiau kol susirasiu naują, pasitenkinsiu senosiomis: Tristremu, kuris skambina kas savaitę ir vėl nori mane vesti. Lesliu Rubinu, paskutiniu draugužiu, kuris visiškai nebepyksta ir būtinai nori išsivežti mane iš Paryžiaus. Jis net parašė man meilės laišką. Ką čia daugiau pasakysi? Taip, Kanadoje aš apsirūpinusi. O Niujorke gyvena Prosperas Deivisas, nepralenkiamas meilužis. Gal namo skristi per Niujorką? Viliojanti mintis.

Tačiau pirmiausia man reikia Vinstono Hotorno Rydo. Mano rinkiniui kaip tik jo trūksta. Jis paskutinis akmuo mano vyrų piramidėje — nuo bedarbio emigranto iki ministro, — jeigu Vinstonas laimės rinkimus. Jis įtakingas žmogus, kokio man stinga, jis išmintingas, išsilavinęs, įdomus pašnekovas, kas žino, gal dar ir su akiračiu? (Šiaip ar taip, jo akys su auksiniais taškučiais!)

Kodėl, velniai rautų, jis neskambina? Juk netrukus jau vienuolikta. Jis padarytų man neišsimokėtiną paslaugą, būtent, patvirtintų nuomonę, kad teisingai elgiuosi netekėdama. Kad nieko nepraradau, neturėdama vyro ir santuokos. Kad visame plačiame gražiame pasaulyje nėra žmogaus, man labiau rūpinčio už karjerą. Taip! Net ministro!

Trokštu tiktai trumpo meilės nuotykio, daugiau nieko. Tuomet juo maloniau bus grįžti namo, dar uoliau kibti į

darbą. Tuomet nė trupučio nebeabejosiu, kad toks gyvenimas, kokį iki šiol gyvenau, vienintelis man tinkamas. Na, tą aš jau ir taip žinau. Tačiau tą geriausiai patvirtintų Vinstonas Hotornas Rydas.

Lygiai vienuoliktą suskamba telefonas. Greičiausiai jis. Susijaudinusi pakeliu ragelį. Tačiau tai Neli iš Kalifornijos.

— Tu buvai nuostabi, *ma petite!* Sveikinu! Sveikinu! Tapai stebuklinga gražuolė. Tavęs neįmanoma atpažinti! Gerai, kad nusipirkai tą kostiumėlį. Kalbėjai labai įtaigiai. Atrodai kaip paryžietė kino žvaigždė. Aš iš tiesų tavim didžiuojuosi. Ar šiandien ne tavo gimimo diena? Taip? Linkiu kuo geriausios kloties, mažyte. Man dabar pats pasitarimo įkarštis. Negaliu ilgai kalbėti. Tačiau nusipirk dar kokį dailų Ivo drabužėlį. Gal vakarinę suknelę? Mano sąskaita! Nuostabu!

Vos padedu ragelį, telefonas vėl skamba. Lažinamės, kad čia jis? Ne! Ir vėl ne! Tai Tristremo sesuo Imodžena.

— Ofelija, *darling!* Žavėjausi tavim, matydama per televizorių. Kiek laiko būsi Londone? Gal papietautum ryt su manimi? Šaunu. Pirmą valandą. „Harrod's". Viršuje. Džiaugiuosi. Tikrai džiaugiuosi! Ką gi, gero miego ir saldžių sapnų. Iki rytojaus!

Imodžena! Tai bent ištikima draugė. Paskutinį kartą matėmės prieš dvejus metus Kanadoje. Ji advokatė. Panaši į Tristremą kaip du vandens lašai. Gražuolė. Turi didelį namą Hempstede. Jos vyras teisėjas. Du meilūs vaikučiai. Miesčioniška laimė. Po teisybei, pavydėtina. Bet ne man. Per daug kasdienybės. *Rami laimė mane žudo.* Kodėl neskambina Vinstonas?

Laukiu iki pirmos. Paskui netenku vilties. Gal jis paskambins priešpiet? Jeigu ne, suteiksiu savaitę malonės. Juk

jis turi mano numerį Paryžiuje, taigi gali kai tik užsimanys susirasti. Ir jeigu iki trečiadienio neduos apie save jokios žinios, *aš* jam paskambinsiu. Kaip tik taip ir padarysiu. Ir pasiryžusi išlenkiu taurę šampano.

Keturiasdešimt dveji! Man keturiasdešimt dveji metai, taigi geriausia gyvenimo pusė dar prieš akis. Prasidės pati įdomybė. Aš esu brandaus proto, kūnu jauna ir gyvybinga, pilna naujų minčių, pasiruošusi naujiems žygiams. Keturiasdešimt metų — pati jaunystė!

Mano prosenelė, būdama keturiasdešimties metų, iš Brazilijos atkeliavo į Kanadą ir pradėjo karjerą pozuodama dailininkams. Kanadoje tai buvo nauja specialybė, nes kol ji pasirodė ant pakylos, nebuvo nei mūzų, nei modelių. Mūsų dailininkai piešė krioklius, kalnus, medžius, upių riedulius, gamtą visokių pavidalų — ir nieku gyvu dailių moterų. Kraštovaizdis, nieko daugiau, tik kraštovaizdis!

Mano prosenelė akies mirksniu tai pakeitė. Visi dailininkai ją įsimylėdavo, dievindavo, tapydavo, jos paveikslai kabojo kone visuose Naujojo Pasaulio muziejuose. Ji šypso nuo sienų, su drabužiais ir be, stipri, išdidi, rudaplaukė ir pilnakrūtė. (Ji nebuvo laiba, tačiau tada liauna figūra nebuvo madinga.) Ji buvo gražuolė iki gilios senatvės.

Būdama keturiasdešimt penkerių ji pirmąkart ištekėjo už klestinčio medienos pirklio ir po metų pagimdė mano senelę. Sulaukusi šešiasdešimties įkūrė pirmąjį teatrą Kanadoje ir pati ėmė vaidinti. Aštuoniasdešimtmetė parašė savo gyvenimo istoriją, labai patrauklų dokumentinį pasakojimą apie tą epochą, aš ją išleisiu savo leidykloje.

Mano leidykla! Degu iš nekantrumo.

Dabar labiausiai norėčiau skristi namo ir su visa galva nerti į darbą. Be to, praėjusią savaitę gavau Tristremo laiš-

ką. Viską sutvarkė, kaip aš pageidavau. Išnuomojo namą Utremone (tai gražiausias Monrealio kvartalas su alėjomis, apaugusiomis didžiuliais senais medžiais). Sutartis dėl mano kontoros Sen Deni gatvėje irgi jau pasirašyta. Nuostabu!

Visuomet troškau gyventi Sen Deni gatvėje. Ten yra puikių senovinių namų, vaizdingų ir žaismingų, su išgražintais geležiniais laiptais, vedančiais į antrąjį aukštą paradinių durų dešinėje, kairėje ir iš išorės ir sudarančiais pusmėnulį. Tokių laiptų nerasi niekur kitur pasaulyje. Jie prancūzų kalviavimo meno įrodymas (širdies malonumas — žiūrėti į grožį) ir Monrealio simbolis.

Taip, ir pas mus, Kanadoje, dar yra buvusios prabangos likučių. Mes ne viską paaukojome „pažangai", pardavėme ne visą sielą žudančiai technikai. Taigi šitie namai tebesilaiko, tokie pat kaip prieš šimtmetį. Stovi didingi, ir vienas iš jų priglaus mane nuo spalio vidurio po savo svetingu stogu ir atneš man laimės, tikrai žinau.

Keturiasdešimt dveji metai!

Aš kasdien vis stiprėju!

Tiktai savo gimimo dieną kitaip įsivaizdavau: „Sidabro bokšte" su prancūzu meilužiu prie šalies. Taip svajojau namie, Kanadoje. Tačiau pademonstruoti vėl atrastą jaunystę ir grožį keliems milijonams žmonių per televizorių ir šitaip pasitarnauti rimtam reikalui irgi šis tas!

Išjungiu šviesą, palaimingai išsitiesiu — ir prieš mane iškyla Vinstono akys su auksiniais taškučiais. Jos žvelgia į mane iš po tankių tiesių antakių linksmai, atidžiai ir daug žadėdamos. Aha, jis apie mane galvoja. Ir žinodama, kad viskas susiklostys taip, kaip ir *turi* susiklostyti, ramiai užmingu, atsiduodama likimo valiai.

17

Būčiau galėjusi puikiai praleisti paskutines savaites Paryžiuje. Ir lengvai. Mat staiga ima atsirasti prancūzų. Mesjė Vernė skambino dukart ir net pasikvietė pietų į kavinukę Monparnaso bulvare. Jis papasakojo man apie teismo procesą (pats jauniausias gatvių plėšikas buvo paleistas, kiti trys pasodinti dvejiems metams į kalėjimą) ir visą laiką žvelgė man į akis kaip įsimylėjėlis.

O aš?

Klaikiai nuobodžiavau. Ne geriau pasisekė ir su Žanu Fransua, dailiu kaip paveiksliukas sporto klubo savininku, kuris staiga ėmė man skirti didžiulį dėmesį, sekioti iš paskos ir net pasikvietė namo, kur pats išvirė man valgio (vegetariško), o paskui parodė savo sportinius trofėjus ir taures.

Butas buvo gražus, valgis skanus, vynas tirštas ir taurus, tačiau kas atsitiko, kai jis atsisėdo šalimais ant baltos odinės sofos ir pradėjo mane bučiuoti? Nieko! Neįsiplieskė nė kibirkštėlė. Pasijutau siaubingai nuvargusi, pradėjau žiovauti ir dar prieš vidurnaktį išėjau namo. Aš nuobodžiavau. Su *prancūzu!* Ar galima tą suprasti? Juk prancūzai — mano darbas. Pareiga ir užduotis. Juk dėl jų čia gyvenu; aš nebesuprantu pasaulio!

Bet aš jų nebenoriu.

Noriu Vinstono Hotorno Rydo!

Taip, mielieji. Apskritai žmogus yra tinginys. Visuomet eina mažiausio pasipriešinimo keliu — tiktai ne meilėje. Meilėje jam reikia sudėtingumų. Neįdomu tai, ką gali lengvai turėti. Mylėdamas jis džiaugsmingai puola po kojų, kad būtų išplaktas, pargriūna, susigurina iki kraujų nosį ir keikia piktą likimą, kuris čia apskritai niekuo nedėtas.

Juk *kaltas* esi pats. Tačiau niekas to nesupranta!

Vinstonas Hotornas Rydas nepaskambina.

Tačiau po penkių dienų, kai grįžau iš Londono, „Financial Times“ pamatau jo nuotrauką. Straipsnyje po ja parašyta, kad jo partija turi gerų šansų laimėti rinkimus, jis greičiausiai taps naujuoju finansų ministru.

Ilgai žiūriu į nuotrauką. Gerai padaryta. Ir aš netenku ramybės. Kitą rytą, lygiai savaitė po mano pasirodymo televizijos laidoje „Grinvudo“ teatre, paskambinu jam. Sukaupusi visą drąsą, man nelengva, tačiau paskambinti būtina.

Tvankus ūkanotas rytas, nė vėjelio, sunku kvėpuoti, o Paryžius kaip išmiręs. Nuo pat ryto niekas nesiseka, pienas kavai surūgęs, sulaužau šukas, naujas, Žanos man rekomenduotas šampūnas kraupiai dvokia, o plaukų neįmanoma sušukuoti, niekur nerandu šlepečių, o geltonas kaip citrina, permatomas, nėriniuotas chalatas, kurį nusipirkau Londone „Harrod's“ po pietų su Imodžena, man nė kiek nebepatinka. Ar diena dar gali prasidėti prasčiau?

Tačiau, kaip jau esu minėjusi, labai daug skaičiau, taigi galiu rasti istorinių sulyginimų. Ir Cezaris, garsusis Romos karvedys, netikėjo blogį pranašaujančiais ženklais. Kad ir kokie baisūs jie būdavo, niekuomet neatidėdavo mūšio.

Todėl aš nesileidžiu išmušama iš vėžių.

Nors šįryt viskas buvo prastai, skambinsiu. Tuoj pat!

Mano ranka dreba, kai renku Londono numerį. Dukart užimta, prisiskambinu tiktai iš trečio karto. Užtat ragelį pakelia pats Vinstonas.

— Alio? — nuskamba ledinis jo balsas.

— Alio! Čia kalba Ofelija iš Paryžiaus. Ar mane dar prisimenat?

— Žinoma!

Jo balsas nesušvelnėja.

— Ar jūs vienas? — dėl visa ko paklausiu. Kas žino, gal jis apspistas smalsių sekretorių, kurios seka kiekvieną jo žodį. — Ar galit kalbėti?

— Taip, taip! Aš vienas. Kaip jums sekasi? — Balsas nė trupučiuko ne malonesnis, atvirkščiai. Jaučiu, lyg labai jį trukdyčiau. Dabar jau turiu sukaupti visą savo drąsą, kad toliau kalbėčiau.

— Tenorėjau tiktai paklausti, — sakau lėtai, — kada vėl būsit Paryžiuje.

— Dar negalvojau.

Abejingas ir nemalonus atsakymas.

— Gaila, — vis dėlto sakau, — mielai būčiau su jumis pasimačiusi prieš išvažiuodama į Kanadą.

Jis nieko neatsako. Po teisybei, dabar turėčiau padėti ragelį. Viskas aišku. Šitam vyrui nė kiek nerūpiu. Suklydau skambindama. Vis dėlto stipriai prispaudžiu ragelį prie ausies ir laukiu.

— Neseniai grožėjausi jumis per televizorių, — galop sako Vinstonas. — Ar gerai grįžot į Paryžių?

— Taip, ačiū. O kaip jūsų rinkiminė kova?

— Gerai sekasi. Negalim skųstis.

Nuryju seilę.

— Laikraščiai rašo, kad turit puikias galimybes.

— Turim! — Net dabar jo balsas nesušvelnėja: — Ir begales darbo, kaip galit įsivaizduoti!

— Nenoriu ilgai jūsų gaišinti, — sakau iškart, — atsiprašau, kad sutrukdžiau.

— Prašom.

— Iki pasimatymo, Vinstonai. Kuo geriausios kloties toliau!

— Ačiū! Iki pasimatymo!

Lėtai padedu ragelį. Apsikvailinau. Tiek to. Užtat žinau, kokia mano padėtis — stoviu *nuošalėj*, taigi bet kokia mintis apie Vinstoną Hotorną Rydą — laiko švaistymas. Išmesiu jį iš galvos ir atsidėsiu prancūzams. Paskambinu Vernė ir sutariu vakarienę. Paskui pabandau surasti Žaną Fransua, tačiau jo nėra nei namie, nei klube. Nesvarbu. Aš jį pagausiu. Poryt eisiu paplaukioti, taigi jį sugundysiu ir atliksiu savo užduotį.

Tačiau šito neprireikia.

Kaip jau sykį minėta (na, apie sugebėjimą užeigoje susipažinti su tinkamu vyru), yra toks gamtos dėsnis, kurį vadinu „uždelsto veikimo reiškiniu". Jo esmė ta, kad tai, ko trokšti, gauni tik paskutinę akimirką, tiksliau — *pačią paskutinę*, kaip tik tuo momentu, kai viltis amžinai palaidota. Taip atsitinka ir šįsyk. Po savaitės Vinstoną buvau pamiršusi. Ir kaip tik tada jis paskambina. Trečiadienis, devinta ryto, aš dar lovoje. Paryžiuje niekuomet nesikeliu prieš dešimt. Mėgaujuosi, kad galiu miegoti kiek lenda, tik tuomet gyvenimas čia puikus. O jeigu vakare einu į džiazo koncertą, tai kartais atsikeliu tiktai antrą valandą po pietų. Ar dar vėliau (užtat Kanadoje žadintuvas mane vėl kels septintą valandą). Taigi telefonas suskamba lygiai devintą. Dar miegūsta pakeliu ragelį.

— Alio! Čia Vinstonas!

Tuoj pat išsiblaivau. Bet nepraveriu burnos.

— Alio! Ar mane girdit! Čia kalba Vinstonas Hotornas Rydas. Tai jūs, Ofelija? Jūsų balsas toks keistas.

— Aš dar miegu.

— O! — Nustebimo pilna tyla. — Štai ką norėjau pasakyti. Savaitgalį atskrendu į Paryžių. Penktadienio vakare, prieš-

paskutiniu lėktuvu. — Vėl tyla. Paskui lėtai, lyg nelabai domėtųsi, paklausia: — Ar penktadienį vakare būsit laisva?

— Žinoma!

— Gyvensiu „Tarpžemyniniam“ viešbuty. Ar negalėtume ten susitikti? Vėlyvai vakarienei, sakykim, pusę vienuoliktos? — jo balsas skamba su aiškiu palengvėjimu. — Galėtumėt? Gerai! Susitiksim hole. Nuostabu! Taigi penktadienio vakare „Tarpžemyniniam“, pusę vienuoliktos. Labai džiaugiuosi!

Vos jis padeda ragelį, iššoku iš lovos ir imu strykčioti po kambarį. Valio! Aš laimėjau! Aš vėl jį pamatysiu, savo aristokratą su auksiniais taškučiais akyse ir aistringomis lūpomis. Jis manęs *nepamiršo*. Atskrenda į Paryžių, labai galimas daiktas, dėl manęs. Tiesa, jis nesakė, bet aš *žinau*. Ir jis nesigailės, nebūčiau aš Ofelija.

Paryžiaus „Tarpžemyninis“ viešbutis — ne negyvas betoninis monstras. Skirtingai negu kiti tokio tipo viešbučiai, jis senoviniame prašmatniame pastate su arkadomis, nevientisu fasadu, puikiu holu ir dievišku vidiniu kiemeliu.

Be to, jis prie pat Vandomo aikštės, taigi ir „Rico“ viešbučio. Iškart paaiškėja, kad tai blogas ženklas. Lygiai pusę vienuoliktos aš laukiu hole. Vinstono nė padujų. Atsisėdu ant minkštasuolio šalia registratūros ir laukiu. Vienuoliktą jo vis dar nėra. Ketvirtis po vienuoliktos, pusė dvyliktos, — Vinstono nė kvapo. Atsistoju ir einu prie registratūros langelio.

— Ar ponas Hotornas Rydas čia gyvena? — klausiu, bandydama susitvardyti. Kas žino, gal jis pavėlavo į lėktuvą?

— Valandėlę! Palaukit trupučiuką. Hotornas Rydas. — Jaunas vyriškis su dailiai gulinčia uniforma šypsosi man ir permeta akimis sąrašus: — Taip! Kambarys Nr. 1017. Ponas atvyko dešimtą valandą ir vėl išėjo.

— Išėjo? Jūs tikras?

— Taip, madam. Jo raktas skyrelyje.

Kraipydama galvą grįžtu prie savo suolo. Ką tai reiškia? Atskrenda į Paryžių susitikti su manim ir išlekia iš viešbučio manęs nelaukdamas? Nieko nesuprantu. Ištveriu ligi vidurnakčio, tada paskutinįkart pabandau.

— Gal galėtumėt paskambinti į 1017-ąjį kambarį? — vėl klausiu vyriškį.

— Bet, madam, raktas skyrelyje.

— Nesvarbu. Vis dėlto pabandykit.

— Pati galit paskambinti, — atsako jis, — štai ten vidaus telefonas, dešinėje, už kampo. Matot? Tenai!

Ragelis iškart pakeliamas.

— Alio! — Be jokios abejonės, Vinstono balsas. — Ofelija! Kas atsitiko? Laukiu jau pusantros valandos.

— Aš irgi. Bet apačioje, hole. Juk ketinome susitikti *apačioje*. Prisimenat?

— Apačioje buvo pernelyg daug pažįstamų. Negaliu rizikuoti, kad kas mane pamatytų. Tačiau aš netrukus nusileisiu pas jus. Tuojau pat. Be to, ko nenumiriau iš bado, o jūs tikriausiai irgi.

Ir jis atskuba per dvi minutes.

Stebiu, kaip žengia iš lifto — aukštas, lieknas, išdidus, elegantiškas. Tamsiai mėlyna lino eilutė, madingo plataus kirpimo, balti marškiniai mėlynais dryžiukais, o ant kaklo — dailiai, bet palaidai parištas — baltas šilkinis šalikas. Matyt, jo simbolis.

Einu pasitikti. Iškart mane pastebi, šypso, štai jis jau prieš mane.

— Pagaliau, — sako ir apžiūrinėja mane nesivaržydamas. Regis, jam patinka tai, ką mato. Aš su trumpute juoda ki-

niška suknelė, stačia apykaklė, skeltais šonais. Ji trumputė ir siaura kaip nulieta. Mano plaukai palaidi. Rudos garbanos, ką tik išplautos su chna, dengia nuogus pečius.

— Jūs pasikeitusi, — sako Vinstonas.

— Šukuosena kita. Tada buvau su kuodu.

Pritariamai linkteli.

— Puiku! Eime.

Vakarieniaujame brangiame restorane prie Operos teatro. Užsisakau, suvalgau garnyrą, o mėsą palieku lėkštėje. Vinstonas pastebi, bet nieko nesako. Aš apskritai nenoriu valgyti. Jo buvimas mane išmušė iš vėžių. Sėdi priešais, toks stiprus, išdidus, įdegęs saulėje. Keri mane savo auksu žiburiuojančiomis akimis, storais tiesiais antakiais, stambia nosimi, lepia burna. Tokie veidai — retenybė.

— Kodėl čia atskridot? — klausiu, kai patiekiamas desertas, kurio vos paragauju.

Vinstonas pasilenkia.

— Dėl jūsų skambučio, — nusišypso, — jūsų skambutis davė man mintį, kad, po teisybei, būtų labai malonu jus vėl pamatyti.

— Na, ir? — klausiu, nusukusi akis, o širdis krūtinėje taip ir daužosi.

— Labai malonu! Ofelija, pasižiūrėkite į mane. Norėčiau jus tujinti.

Dar nepaminėjau, bet mes visą vakarą kalbėjomės prancūziškai. Vinstonas kalba kaip vietinis. Nepastebėsi nė trupučiuko jokio akcento. Jo auklė buvo prancūzė, dvejus metus jis studijavo Paryžiuje, o pirmoji jo žmona — iš Liono. Per tą laiką jau sužinojau, kad jis tris kartus vedęs, dabar jau anglę, su kuria turi dvi dukreles. Jam keturiasdešimt devyneri, Zodiako ženklas — Šaulys.

Šaulys ir Liūtas! Tinka kaip meilužis lovoje, toks jis netrukus ir bus, nes kuriam galui, galvoju, Dievas rugpjūčio vidury paleido ant Londono krušą? Kam tiek ilgai buvo atidėliojami lėktuvų skrydžiai, kol net pats būsimasis ministras pamiršo visas elgesio taisykles ir nusileido iki tiek, jog užkalbino nepažįstamą moterį? Kam?

— Žinoma, galime tujintis, — aš jausmingai išplečiu akis. — Tu juk nieko nevalgai. Argi neišalkai?

— Ne!

Jis atstumia kaupiną lėkštę. Ir kitų valgių vos paragavo. Greičiausiai mūsų tarpusavio potraukis toks stiprus, kad nelieka laiko tokiam banaliam užsiėmimui kaip valgymas. Oras sklidinas erotikos. Mano odą tarytum smaigsto strėlikės. Užsimerkiu ir pasiduodu jausmams. Visas didžiulis restoranas nugrimzta į nebūtį, tiktai mudu realūs. Jeigu tarp mūsų nestovėtų stalas, jau seniai būtume vienas kito glėbyje.

— Gana, eikime! — staiga nei iš šio, nei iš to sako jis.

— Kur??

— Atgal į viešbutį.

Gatvėje pasibučiuojame. Gera, bet ne taip kaip su Prosperu Deivisu. Bučinys stiprus. Reiklus. Aistringas, be jokios kruopelytės švelnumo. Prie manęs spaudžiasi nepažįstamas šiurkštus vyras. Jis žino, ko nori, ir nori tuoj pat!

— Aš eisiu į viešbutį, — sakau, kai vėl galiu kalbėti, — tačiau su tavim nemiegosiu.

— Kas? — nesusigaudo Vinstonas. — *Ką* tu sakai? Kas atsitiko? Ar tau nepatinku?

— Patinki.

— Juk atvykau į Paryžių tiktai dėl tavęs.

Jis tvirtai laiko mano rankas ir trūksmingai alsuoja.

— Niekuomet pačią pirmąją dieną nemiegu su vyru. Niekuomet.

— Kodėl?

Paleidžia mano rankas, žengteli atgal.

— Juk per mažai tave pažįstu.

— O rytoj?

— Rytoj gal.

Vinstonas galvoja, lygindamas savo baltąjį šaliką. Jo antakiai suraukti. Išlepinta burna su smagurio lūpomis suspausta. Man vėl krinta į akis per trumpas smakras. Pernelyg menkas tokiai išvaizdžiai galvai.

— Okei, — pareiškia jis staiga, tarytum įnoringas vaikas. — Vienas aš nemiegosiu. Pulsiu į naktinį gyvenimą. Ar eisi su manim?

Jis susikiša rankas į kišenes ir įžūliai žiūri į mane.

— Mielai. Gal tau parodyti kelis džiazo klubus?

— Ačiū. Noriu į „Lido". Ir į „Pasiutusį arklį". O paskui pasižiūrėsim.

„Lido"? „Pasiutęs arklys"? Tai man tarytum šaltas dušas. Šitų spąstų turistams su kondicionierium ir skysta magnetofono muzika, kur šampano taurė kainuoja du šimtus frankų ir kur mielai laukiamas bet kas, kas tik moka, nesvarbu, ar jis suteneris, prekiautojas narkotikais, žudikas maniakas — negaliu pakęsti tokių užeigų. Tačiau aš einu kartu. Vienas dalykas man aiškus kaip dieną: šis vakaras bus pamokomas. Aš visuomet noriu mokytis.

Tai beprotiška naktis. Niekuomet jos nepamiršiu. Linksmintis su Vinstonu — tikras nuotykis. Čia pinigai nieko nereiškia, visur jis sutinkamas kuo svetingiausiai, visi vadina jį vardu, net „Lido" savininkas senas jo bičiulis. Mums nepriireikia laukti nė akimirkos, esam tuoj pat įleidžiami ir per patį programos vidurį pasodinami prie nuolatinių klientų staliuko. Priešais mus jau stovi šampanas, laukia atskiras pa-

davėjas, kuris tik mus ir aptarnauja, neveikdamas nieko daugiau, tik skaitydamas iš akių menkiausią norą.

„Pasiutusiame arklyje“ irgi ne kitaip. Užeiga perpildyta, tačiau mes kuo džiugiausiai pasveikinami ir pasodinami prie geriausio staliuko. Vinstonui tai visai normalu. Matyt, jis čia nuolatinis svečias ir jaučiasi šioje aplinkoje kaip namie. Dabar suprantu, kodėl kai pamačiau jį pirmąkart lėktuve, jo akys buvo paraudusios. Tikriausiai ir tada ūžė visą naktį. Kaip ir šiąnakt. Tik šįkart *aš* palaikau jam draugiją, toks skirtumas.

„Pasiutęs arklys“ geresnis, nei tikėjausi. Tačiau atvirai prisipažinsiu: jeigu man būtų buvę dvidešimt metų, būčiau mirusi iš pavydo. Šitiek nuogalių! Nuogos krūtys, nuogi pečiai, nuogos šlaunys. Scena pilna nuogų moterų. Pusnuogės merginos pardavinėja cigaretes, net drabužininkės iškirptė iki bambos. O aš? Sėdžiu su labai uždara suknele.

Tačiau šiandien aš nuovokesnė nei anuomet. Merginos ne varžovės. Man jų gaila. Tikrai! Atidžiai jas apžiūrinėju, ypač tų gražių kūnų veidus, kurie nors ir išdažyti bei išpudruoti, su prilipintomis dirbtinėmis blakstienomis, yra lėkšti, neįdomūs (kartais net šiurkštūs ir kvaili). Sulaukusios keturiasdešimt, liausis šokusios — ir kokia tada bus jų ateitis? Prasta! Paskui mintyse nurengiu spalvingus jų apdarus, numetu vėduokles, plunksnas ir šydus, netikrus deimantus, žvilgančius tinklus ir blizgiais karoliukais nusagstytus marškinėlius. Kas lieka? Vargšelės, mąstau. Vargšės mažytės. Suprantu jus! Rodykit krūtis, kraipykit strėnas, kelkit kojytes iki dangaus. Parsidavinėkit kuo brangiau. Laikas nelaukia. O aš, aš laikysiu už jus špygą.

Vinstonas beveik nežiūri į sceną. Sėdi šalia, geria, tyli ir spaudžia koją prie manosios. Staiga apkabina mane, priglaudžia prie savęs.

— *Darling,* — sako, balsas skamba kimiai ir vangiai, — aš neištversiu. Nuo tavęs taip ir plieskia, nesu dar to patyręs. Tu kaip saulė. Tu spinduliuoji. Jaučiu nuo tavęs sklindančią šilumą. Mudu pasimylėsim. Sutik, antraip aš išprotėsiu.

— Rytoj, — sakau.

— Ne! Dar šiandien!

— Šiandien negalima.

— Kodėl ne?

— Aš tau jau aiškinau.

Vinstonas nuima ranką man nuo pečių. Atitraukia koją, atsisėda lyg prarijęs mietą ir įsistebeilija į sceną.

— Gražios moterys, — sako, kad mane nubaustų, — viena gražesnė už kitą. Ir jas galima nusipirkti. Net nebrangiai. — Pašnairuoja į mane iš šono, bet aš nė vypt. — Trečioji iš dešinės vardu Deniza, — kalba toliau, — ar ji tau patinka?

— Dailutė.

— Nuostabios krūtys.

— Mano gražesnės.

Vinstonas žiūri į mano uždarą suknelę.

— Gal ir taip, — sako, — bet jų nematyti.

— O norėtum?

— Bet kada. Važiuojam dabar į viešbutį.

— Aš nenoriu į viešbutį, — sakau ir atsistoju, — luktelėk, aš netrukus grįšiu.

— Kur tu eini?

— Einu sau, — šypsausi. — Tačiau kai grįšiu, galėsi mane palyginti su savąja Deniza.

— Ką?!

Vinstonas išplečia akis su auksiniais taškučiais. Bet aš nusisuku ir žengiu į tualetą. Ten padarau tai, ką padaryti man

knietėjo visą vakarą: priešais didelį veidrodį imu atsisagstyti suknelę.

Kaip jau minėjau, tai kiniškas modelis iš juodo standaus žvilgančio šilko. Ant krūtinės surištas penkiomis juostelėmis. Dvi galiu atsirišti, ir liemenėlės dar nematyti, tačiau dviejų per maža! Jei noriu Vinstoną pamokyti, turiu atrišti *visas*, nuo kaklo iki pat diržo. Tačiau man kliudo jau minėtas drabužėlis. Ką daryti?

Ačiū Dievui, man būdingas sveikas humoro jausmas. Ir drąsa! Nusivelku suknelę per galvą. Paskui atsisegu liemenėlę (dailaus darbo, juoda, vien iš nėrinių ir pintomis petnešėlėmis), vėl apsivelku suknelę, bet juostelių nebeužrišu. Mesk šlamštą per bortą! *Voilà!* Rezultatas nuostabus! Geriau būti negalėtų. Gili siaura iškirptė, pakankamai plati, kad žadintų vaizduotę, tačiau nė truputėlio nevulgari. Sukiojuosi ir kraipausi priešais veidrodį, apžiūrinėju save iš visų pusių. Puiku! Dabar dar užsimesiu ant krūtinės vieną kitą rudą garbaną, kad žaismingai vos dengtų krūtis. Viskas!

Tačiau ką man daryti su liemenėle? Neturiu jokios rankinės. Visa tai, ko man reikia vakarui, sudėta vidinėje diržo kišenėje, o ji mažytė. Ar išmesti ją į šiukšlių kibirą? Ne! Pernelyg jau gražus drabužėlis. Kruopščiai sulankstau ją į trikampiuką ir paimu į dešinę ranką. Vinstonas palaikys. Žinoma. Tiesa, man nebūdinga beveik nepažįstamiems vyrams kaišioti savo intymiuosius drabužėlius, tačiau jeigu teisingai įvertinau Vinstoną, tai jį pralinksmins. Šis žmogus mėgsta nepaprastus poelgius. Trokšta stiprių įspūdžių. Nuostabu. Taigi surado sau tinkamą porą.

Tiesi ir iškėlusi galvą grįžtu prie stalelio. Oda boluoja tarp juodo žvilgančio šilko, visų žvilgsniai susminga į mane.

Vinstonas išplečia akis ir nervingai timpčioja savo ilgą baltą šaliką, kai atsisėdu šalimais.

— Štai, — sakau ir įspraudžiu jam į ranką juodą trikampiuką, — gal palaikytum?

— Kas čia? — klausia jis nepatikliai ir bando iškelti jį į šviesą ir apžiūrėti.

— Ne! — Skubiai sulaikau jo ranką ir imu kikenti: — Prašau įsidėti į kišenę, aš tau vėliau paaiškinsiu.

Vinstonas paklūsta ir įsideda liemenėlę į švarko kišenę. Paskui atsistoja.

— Dabar mudu eisim.

Jo balsas toks, kad nepaprieštarausi.

— O kaip Deniza? — klausiu kandžiai.

— Man ji neįdomi. Puikiai žinai.

Aišku, žinau, tačiau noriu, kad pats tą pasakytų. Toji išpuoselėta burna. Smagurio lūpos. Ne veltui turėjau keturiasdešimt tris meilužius (Paryžiaus nuotykių neskaičiuoju), ši burna man daug atskleidžia. Šitas vyras pasiutėlis.

Ir jis pirmiausia galvoja tiktai apie save. Gauna tai, ko nori, o kai gauna, jam nebeįdomu. Jis nebesuskaičiuotų moterų, su kuriomis miegojo. Jam greitai viskas nusibosta. Ir jis iškart pamiršta. Nebeskambina. Nešvaisto jausmų.

Šitas vyras labiau mėgsta medžioklę, ne grobį. Pažįstamas tipas. „Kodėl, — sykį pasakė man vienas toks, — aš turiu vargintis lovoje? Jeigu jau moteris atsigula su manim, aš nugalėjau".

Tik jau ne mane! Prisiekiau sau tada ir laikiausi priesaikos. Vinstonas pratęs įsakinėti, bet aš nepaklūstu. Tiktai tada, kai jis įsigeis manęs, *manęs,* o ne devyni šimtai dvyliktosios meilužės, kokia jam greičiausiai esu, tik tada su juo permiegosiu. Lažinkimės, kad rytoj taip ir bus?

Stovime tuščiame Jurgio Penktojo prospekte, trečia valanda nakties. Vinstonas priglaudžia mane prie krūtinės, bučiuoja kaip pašėlęs, kanda man į liežuvį, skruostą, ausį, abi rankas sugrūda į iškirptę, jaučiu jo pirštus ant nuogos nugaros. Jis apnuogina man krūtis, kandžioja spenelius, aistringai suaimanuoja — o paskui atstumia mane.

— Ar eisi su manim į viešbutį? — sušvokščia.

— Rytoj.

Jis spokso į mane. Svyruoja: greičiausiai padaugino išgerti. Baltasis šilko šalikas nusmukęs.

— Tu darai klaidą, — sako lėtai. — Moteris man greitai nusibosta.

— Puiku. Tuomet aš važiuoju namo.

Žengteliu į gatvę ir einu kelis žingsnius iki taksi stotelės. Čia automobilių pilna ištisą naktį. Labai malonu. Tačiau nespėju įsėsti. Vinstonas žaibiškai atsiranda šalia manęs.

— Važiuosiu su tavim. Pakeliui dar išgersim po taurę.

Tai įsakymas.

Be žodžių linkteliu ir užsirišu suknelę.

Vinstonas pasako taksistui pavadinimą. Ne adresą. Ir vis dėlto tas iškart supranta. Aš irgi. Ar jis iš tiesų ten važiuoja? Mes lekiam į Pigalio aikštę, tiesiai į „Minu", kur aptarnauja moterys nuogomis krūtimis. Paskui jis žūtbūt užsimano į įtartiną lesbiečių užeigą. Paskui — į nuošalų transvestitų barą. Paskui į kavinę, kur nuvargusios kekšės ilsisi nuo darbo. Paskui — vėl į barą, iš visų skurdžiausią, į kurį einu tiktai labai prisiversdama. Nežinau net jo pavadinimo. Prie durų nėra jokio užrašo. Paskambini, ir tave įleidžia. Viduje dega raudona šviesa. Kraiposi striptizo šokėja. Viena. Pražergusi kojas.

Vinstonas nuvairuoja į tamsų kampą. Sėdim vienas šalia kito ant kieto suolo, prieš mus — dvi viskio su ledais taurės.

Vinstonas mato tiktai sceną. Tuo tarpu šokėja kaip tik įsikiša degančią cigaretę sau į tarpkojį, tikrai, na, *tenai,* juk jau žinot kur. Ji nuogut nuogutėlė, tiktai už ausų užsikišusi du didelius raudonus žiedus (net ir jie jos nepagražina).

Pilvu ji ima traukti orą. Cigaretė skaisčiai sužioruoja. Paskui išleidžia tą orą. Tarp pražergtų kojų parūksta dūmelis. Pakartoja tą pačią procedūrą keturis, penkis sykius. Iš tikrųjų ji rūko savo... Žiūrovai ploja, švilpia, stūgauja. Tik dabar apsižiūriu, kad aplinkui pilna vyrų.

— *Encore! Encore!** — riaumoja jie ir muša taktą kojomis. Grindys dreba, nėra kuo alsuoti, ir aš *nebegaliu.* Staiga man viskas įsipyksta. Visi, o ypač Vinstonas, kuris taip gašliai spokso į spektaklį, kad mane pykina.

— Man reikia į tualetą, — sakau ir atsistoju. — Netrukus grįšiu.

Linkteli, nė nežiūrėdamas į mane. Girtas kaip pėdas.

Išskubu iš užeigos. Gatvėje šviesu. Jau devynios valandos ryto. Lietingas, vėsus, rūškanas rytas. Devynios valandos! O ten, viduje, vis dar naktis. Kraipydama galvą lekiu gatvelėmis. Galop prieinu didesnį bulvarą, kaip jo pavadinimas? Rošešuaro bulvaras. Klaikios apylinkės. Kuo greičiau iš čia. Galop randu taksi, su palengvėjimu įsėdu, pasakau savo adresą, atsilošiu sėdynėje ir užsimerkiu.

Vinstonas laimėjo. Nubaudė mane, kad su juo nepermiegojau. Bet jis ir pralaimėjo, nes bausmė pernelyg žiauri. Aš jo nebenoriu. Taip! Nors ir šimtus kartų būtų ministru ir turėtų tiek pinigų, kad nė jam neišeitų į sveikatą. Viskas baigta, praėjo, gana. Aišku, jokia moteris dar nėra palikusi jo vieno naktiniam bare, jis man niekuomet nedovanos. Pernelyg pasipūtęs. Daugiau jis nebeskambins.

---

* Dar! Dar! *(Pranc.)*

Galų gale aš namie. Mano butas atrodo kaip šviesi, rami, saugi, miela sodo pavėsinė. Be sutenerių, kekšių, pornografijos, sekso reginių, girtuoklių, dūmų, stūgavimo ir trypimo. Palaimingai einu per savo nuostabiąją svetainę, eidama pro šalį paglostau pagalvėlį ant geltonosios sofos. Noriu į vonią, po dušu. Reikia nusiplauti šios nakties purvą. Mačiau dvi žiurkes Pigalio aikštėje, o paskutiniam bare dideli tarakonai lakstė pasieniais.

Tikiuosi, kad ten nebuvo blusų, jų, beje, Paryžiuje dar veisiasi. Vos pagalvoju apie blusas, ima siaubingai niežėti visą kūną. Paniežti ir galvą. Utėlės! Galimas daiktas, ten buvo ir utėlių. Padėkit! Blusos, utėlės, tarakonai, žiurkės — namie aš nepratusi prie tokių gyvių. Kaip nuo jų apsiginti?

Mane perima baimė, puolu į vonią, nusiplėšiu drabužius, palendu po dušu, išsiplaunu galvą, nusišveičiu su muilu, apžiūriu kiekvieną kūno lopelį. Blusos nė kvapo. Ačiū Dievui! Tačiau aš pavargau, velniškai pavargau. Apsirišu šlapią galvą švariu rankšluosčiu, užsimetu pašildytą gauruotą baltą chalatą su kapišonu ir įjungiu feną. Nupučiu ją šalin, tą paskutinę naktį, gašlius veidus, rėkalojančius balsus ir nusivylimą, nes tai *buvo* nusivylimas, negaliu savęs apgauti.

Kada, po teisybei, viskas pakrypo ne taip? Restorane mudu dar buvome viena širdis ir siela. Vinstonas ir aš, Šaulys ir Liūtas, vakaras atrodė viliojantis, kupinas laimės lūkesčių, nekantriai laukiau vakarienės pabaigos.

Tai bučinys. Be jokios abejonės. Pernelyg šiurkštus bučinys. Tačiau labiausiai mane trikdė, kad jis nebuvo linkęs palūkėti nė dienos. Džentelmenas būtų pasakęs: „Gerai. Jeigu šiandien nenori, puiku! Ir ryt bus diena. Eisime į ramų restoraną ir dar kiek pasišnekučiuosime. Paskui suplanuosime vakarą, na, o po to pasižiūrėsim“. Maždaug šitaip įsivaizda-

vau savaitgalį. Tačiau nieko neišėjo. Ką padarysi. Vinstonas pernelyg nesivaldo. Taip, taip, trumpas smakras. Be to, kai tik mudu susitinkam, kaskart lyja.

Ar čia ne telefonas? Tikrai! Išjungiu feną, atsisėdu ant balandžio pilkumo sofos priešais vonią, paimu ragelį ir susikeliu aukštyn kojas.

— Alio?

Tai Vinstonas. Jo balsas visiškai sutrikęs.

— Šitaip man niekuomet nėra atsitikę! *Niekuomet* mano gyvenime, — jis beveik rėkia, — čia tai bent pokštas! Nesu pratęs prie tokio elgesio. Visur jūsų ieškojau, nieko nesuprantu — kas nutiko?

— Šou pasirodė man pernelyg vulgarus, — sakau kuo ramiausiai, — *aš* prie tokių nepratusi.

— Jūs paprasčiausiai palikote mane! *Paprasčiausiai palikote,* tame siaubingame klube, į kurį nenorėjau eiti, vienas Dievas težino, kaip ten atsidūriau. Ir kaip jums atėjo į galvą? Ką jums padariau? Kodėl taip elgiatės? Kodėl...

— Kur jūs? — nutraukiu jo tiradą.

— Čia! Telefono būdelėje priešais jūsų namus! Aš turiu rankoje jūsų liemenėlę.

Ką dabar sakyti? Dėl visa ko tyliu.

— Alio, — dar garsiau šaukia Vinstonas, — ar jūs mane girdit? Užlipsiu pas jus. Parnešiu jums tą daikčiuką. O tada atsisveikinsiu. Visiems laikams.

— Atsiųskit paštu, — sakau nerūpestingai.

Bet jis jau pakabinęs ragelį. Netrukus ima skambinti prie durų, ilgi, šaižūs skambučiai, keturi iš eilės. Iš kur jis sužinojo, kurios durys mano buto? Matyt, paklausė durininką. Kai atidarau, jo nykštys smarkiai tebespaudžia skambutį.

— Galite nebeskambinti, — sakau ir atkišu ranką. Jis be žodžių paduoda man nėrinių trikampiuką.

— Ačiū, — sakau abejingai, — labai ačiū, kad varginotės.

Vinstonas tyli. Atrodo baisiai. Išbalęs, paraudusiomis akimis ir įkritusiais žandais... Visas veidas lyg ištįsęs. Mėlynasis kostiumas suglamžytas, ilgas baltas šilkinis šalikas dėmėtas, vešlūs rudi garbanoti plaukai atrodo kaip šiaudai. Lūpų kampučiai nukarę. Akyse nebėra auksinių taškučių, jos pilkos kaip dangus už lango. Ant smakro kruvinas brėžis. Kad ir kaip keista, jis atrodo blaivas.

Stoviu prieš jį basa, su chalatu, neišsidažiusi, šlapiais plaukais. Aš apsimoviau kapišoną ir susiveržiau diržą. Nė vienos plikos kūno vietelės nematyti.

— Man taip bloga, — graudžiai sako Vinstonas ir ranka persibraukia kaktą, — ar neišvirtum puodelio kavos?

Staiga atrodo toks apgailėtinas kaip mažas vaikas.

Nė akimirkos nedvejoju. Vargšeliui tikrai kliuvo, jam reikia padėti.

— Žinoma! Eikš į vidų.

Jis atseka paskui mane į virtuvę, atsisėda prie lango ir stebi, kaip kaičiu vandenį, malu pupeles, beriu į filtrą, o kadangi jau vis tiek esu virtuvėje, tai išverdu kelis kiaušinius, padedu sviesto, medaus, sūrio, marmelado, pakepinu traškių skrebučių ir įpilu kavos.

— Mmmm, kaip gardžiai kvepia!

Vinstonas su palengvėjimu atsidūsta, ištiesia kojas, ir jo veidas pirmąkart įgauna kiek spalvos. Po pirmojo puodelio dar labiau atkunta, po antrojo — net šypsosi. Paskui ima valgyti — kiaušinius, skrebučius, marmeladą — aiškiai matyti, jog jam skanu. Pavalgęs labai rimtai atsiprašo už savo elgesį naktį. Tada nori nueiti į vonią ir galų gale — į lovą.

— Ar turėsi kur mane paguldyti? — klausia tiesiai. — Ar man grįžti į viešbutį?

— Gali pasilikti ir čia. Eime, parodysiu tau, kur atsigulti.

Aš juo pasitikiu. Mudu susitaikėm.

Kaip jau minėjau, bute du svečių kambariai. Kiniškojo niekuomet nebepanaudojau. Tačiau žaliasis sutvarkytas, išvėdintas, lova ką tik perklota. Spintoje kabo aksominis rudas chalatas, ant naktinio stalelio — knygos. Jaukus kambarys su žaliais tapetais ir ratinu aptrauktais baldais.

— Dailu, — pagiria Vinstonas ir apsidairo, — labai dailu, kaip ir visas butas.

Jis ką tik nusimaudęs, apsirengęs rudu chalatu, kuris tinka, lyg būtų jam siūtas, ir su palengvėjimu atsidusęs visu ūgiu išsitiesia ant lovos.

— Pasėdėk valandėlę šalia, — sako paskui, — tik kokią akimirką, kol pasijusiu kaip namie.

Kai atsisėdu, paima mane už rankos.

— Kur susibraižei? — klausiu. — Pargriuvai?

— Susimušiau, — prisipažįsta Vinstonas, — ten, viršuje, tame siaubingame klube. Su durininku. Jis man nesakė, kur tu išėjai. — Ima glostyti mano ranką. — Labai gailiuosi dėl šios nakties. Ar man dovanosi?

— Žinoma!

Jo akyse vėl žiba auksiniai taškučiai.

— Pabučiuok mane! — Maldaujamai žiūri: — *Prašau*, — sako, kai dvejoju, — prašau, Ofelija!

Ilgai bučiuojamės.

— Atsigulk šalia. Tik trupučiuką. Man šalta. Noriu pajusti tavo šilumą.

— Tik valandžiukę, ne daugiau.

— Kaip panorėsi.

Jis priglaudžia mano galvą sau prie peties ir su jaudinančiu švelnumu apkabina mane.

— Aš labai gailiuosi, — sako paskui, — labai gailiuosi, kad šiąnakt šitaip elgiausi. Paguosk mane, gražioji draugužе, paguosk.

18

Ką pasakyti. Aš jį paguodžiau. O paskui visą dieną praleidome lovoje ir dar visą naktį. Miegojome ir mylėjomės, protarpiais kalbėdamiesi. Diskutuojam apie Dievą ir pasaulį. Ištisas valandas! Staiga abu pasijuntam lengvai, laisvai, nė kiek nebesivaržom, kaip tada lėktuve, kai pirmąkart susitikom.

Tačiau labai greitai supratau vieną dalyką.

Ir Vinstonui trūksta akiračio. Tiesa, jis labai išprusęs, tiek, kad greitai padarytų svaiginančią karjerą kaip savo srities specialistas. Puikiai žino, kas geriausia PINIGAMS! Tačiau kas būtų geriausia mums, žmonėms, ir mūsų gražiajai planetai, nė nenutuokia. Tai jam ir neįdomu. Ir moterų nevertina. Juo labiau Naujosios romantikos.

— O kaip tu namie gyveni? — klausiu. — Ar turi laiko šeimai?

— Ne, — iškart atsako, — neturiu. Be to, namie nuobodžiauju.

— Tai kada šnekiesi su žmona? — klausiu, nes man įdomu.

— Tik iš ryto! Vonioje!

— O su vaikais?

— Niekuomet!

— Niekuomet?

Neįtikėtina.

— Taip. Neturiu laiko. Tuo užsiima žmona.

— O ką ji dabar veikia?

— Žaidžia tenisą, dirba sode, prižiūri vaikus ir šunis, mes turim ir arklių, — jis žiovauja, — ir gamina valgį. Ji nuostabi virėja.

— Ar jūs mylitės?

— Retai. Mūsų atskiri kambariai. Bet nesu nelaimingas. — Jis pagalvoja, paskui lėtai ir apdairiai ištaria: — Tačiau nesu ir laimingas, antraip nebūčiau galėjęs tavęs įsimylėti.

— Mudu pernelyg trumpai pasižįstam, kad įsimylėtume, — skubu pasakyti.

— Man pakanka, — jis glosto man petį, — niekuomet nepažinau į tave panašios moters. Išsilavinimu, patirtimi, finansine nepriklausomybe pranoksti visas kitas. Tačiau tai pavojinga. Tavimi būtų galima susirgti. — Jis žiūri į mane: — Tu graži ir liekna, kūnas kaip jaunos mergaitės, matyti, kad nesi gimdžiusi.

— Iš ko?

— Pažiūrėjus į strėnas. Ir krūtis. Ir pilvą. Tu stangri, niekur nematyti baltų juostų nuo nėštumo. Be to, nė viena moteris nesimyli taip. Tavo tokie kieti raumenys ten, apačioje, viskas taip susiaurėja, niekuomet nebuvau šito patyręs. Ar tyčia taip darai?

— Kartais. Tačiau prieš pabaigą jau nevalingai.

Tačiau nepasakau jam, kad su juo *nėra* nevalingai. Malonumas, kurį jis man teikia, per menkas, taigi apsimetinėju. Kai užsimanau, kad jis liautųsi, ar pastebiu, kad tuoj tuoj baigs, imu trūkčioti, suspaudžiu raumenis ir suvaidinu didžiulį pasitenkinimą. (O kodėl ne? Tai jį džiugina!)

Taip, mielieji. Vinstonui puikiai išsivystę viskas, jis neapipjaustytas, o apyvarpė su baltomis dėmelėmis kaip visų,

kurie per dažnai nuogi deginasi saulėje. Man tai labai patinka. Ir jis švarus, patrauklus, išsigašinęs. Tačiau atsidavęs pažangai ir dėl to nubaustas.

Nors jo gražumynas ir nesusitraukęs, akivaizdžiai nukamuotas stresų. Valandų valandas reikia jį laikyti, spausti, bučiuoti, kol įsismagina. Pirmąkart užtruko amžinybę! Paskui jau kiek greičiau. O naktį apskritai atsisakė. Nors verk. Užtat rytą veikė kaip pateptas, beveik savarankiškai ir daugiau kaip valandą. Po pietų vėl įsismagino (ir dar ilgiau). Taip! Jeigu norėčiau, priversčiau jį darbuotis, sukaupusi energiją ir kantrybę. Tačiau ar aš noriu?

Šiaip ar taip, tai man pamokomas savaitgalis. Vinstonas ypatingas žmogus: patrakęs, nesivaldantis, savininkiškas (jo rinkiminis šūkis „noriu viešpatauti"), tačiau jis ir draugiškas, ramus, dėkingas, ištroškęs meilės kaip kūdikis.

— Jau dvidešimt metų man šitaip nebuvo, ar žinai? — sako susigraudinęs. — Visas savaitgalis lovoje! Neįtikėtina! Mes nieko nevalgom, negeriam svaigalų ir ištisas valandas mylimės. Nė nežinojau, kad aš pajėgus. Tačiau aš tavęs, Ofelija, neieškojau, aš tave radau. Štai koks skirtumas. Ir dar. Bijau su tavim skirtis. Šiandien man labai nuostabu. O rytoj? Rytoj bus skaudu. Tu mano narkotikai, *darling*. Rytoj jų nebeturėsiu. Ir dėl to kankinsiuos. Nebus lengva.

Sekmadienio vakare Vinstonas išskrenda atgal į Londoną. Nelydžiu jo į oro uostą. Tai jo noras. Bijo, kad kas nors nepamatytų mūsų kartu. Šiaip ar taip, jis garsenybė ir rinkimų plakatuose nufotografuotas kaip rūpestingas ir ištikimas šeimos tėvas.

— Nežinau, ar mudu dar pasimatysim, — sako atsisveikindamas, — nežadu nieko, ko negaliu tesėti. Tačiau aš labai stengsiuos, *darling*. Patikėk manim.

Vos Vinstonas išeina, lietaus kaip nebūta.

Pirmadienis saulėtas, su žydru dangum ir baltais debesėliais, svajingai plaukiančiais virš Panteono kupolo ir Šv. Širdies bažnyčios Anglijos link. Gana šilta, tačiau rytą pirmąkart padvelkė rudeniu.

Pabundu kamuojama alkio. Ar gali būti? Sveriu tiktai penkiasdešimt keturis kilogramus, *penkiasdešimt keturis!* Dar vienu kilogramu mažiau! Ir nėra ko stebėtis! Juk beveik nevalgėm visą savaitgalį. Tiesa, kasdien pusryčiavom, tačiau vakarais mitome tik sūdytais migdolais, kuriuos atsitiktinai radau virtuvėje. Penkiasdešimt keturi kilogramai! Šiandien galėsiu valgyti viską, ko tik įsigeisiu. Taip ir padarysiu. Be to, reikia atšvęsti pažintį su Vinstonu. Šiandien perpiet? „Gran Vevure"? Puiki mintis.

Taip, mielieji. Aš sugebėjau. Aš suartėjau su aristokratu, iš pačių viršūnių, išsilavinusiu ir labai turtingu. Jis turi pažinčių ir įdomiai kalba. Su vyru, su kuriuo galima pasikalbėti, ne tik permiegoti, stipriu žmogum, kuris nebijo protingos moters.

Ir dar daugiau: galėčiau jį turėti. Vien sau. Jeigu tik būčiau tai numačiusi, būčiau galėjusi padaryti, kad jis mestų žmoną, pamirštų vaikus ir taptų mano be jokių išlygų! Galėčiau susikrauti kapitalą iš šito savo talento ir per vedybas patekti į Anglijos aukštuomenę.

Be abejo, kova būtų nuožmi. Nė vienas vyras nemėgsta skyrybų (juo labiau trečiąkart!). Bet aš laimėčiau. Dedu galvą. Jeigu vyrui jau arti penkiasdešimties ir jis staiga aptinka savo seksualinį pajėgumą, jeigu pirmąkart gyvenime aistringai įsimyli, jeigu staiga gali mylėtis ištisas valandas, keliskart per dvi paras, tai jis pasiryžęs pakeisti gyvenimą.

Be to, žinau tam tikrų triukų, kurių poveikis neabejotinas. Net nežinau, ar verta juos atskleisti. Ką gi, prašom!

Mes, kanadiečiai, ne naginės. Taigi: Vinstonas labai užsiėmęs, jam pats rinkiminės kovos įkarštis. Jeigu jis iš tikrųjų nebepaskambintų (nors tuo labai abejoju!), kitą savaitę skrisčiau į Londoną, išsinuomočiau kambarį gražiame viešbutyje ir užsukčiau trumpam į jo banką. Mane *išvydęs, užsinorėtų* su manim permiegoti. Tačiau kiekviena permiegota naktis (ar pusė nakties, ar popietė) vis tampriau surištų jį su manim.

Taigi lengvai galėčiau atsivilioti jį kas savaitė į Paryžių. „*Darling*, — pasakyčiau, — aš esu aistringa moteris. Aš tave myliu. Bet negaliu ilgai būti viena. Savaitę ištveriu. O paskui nebegaliu garantuoti ištikimybės. Tačiau jeigu per savaitę pasimatysim vieną kartą ar iš bėdos kartą per dešimt dienų, būsiu tau ištikima. Tvirtai pažadu. Prisiekiu gyvybe".

Kaip jau sakiau, *galėčiau* padaryti tą ir dar daugiau, bet kuriam galui? Negaliu tekėti, nes neapkenčiu kasdienybės. Man lengviau kurti leidyklą, vargti, rūpintis, rizikuoti, nemiegoti dėl to kiauras naktis, nei būti žmona ir vergauti tokiam vyrui kaip Vinstonas. Be to, ir nemyliu jo. Ši priežastis svarbiausia.

Po teisybei, gaila, nes jis taip stengėsi. Jis negriuvo ant manęs, nereikalavo mylėtis iš priekio, net glostė ten, kur reikia (nors sausais pirštais ir pernelyg šiurkščiai), mylėjosi kiek tik pajėgė, taip, aš netgi tikra, kad jis *niekuomet* nėra šitaip paisęs jokios moters. Lovoje parodė man viską, ką gali. Bet man to nepakanka.

Palyginu jį su Prosperu Deivisu. O palyginti su juo, Vinstonas tarytum akmeninis. Kietas, stabarus, kampuotas, susikaustęs. Baltas kaip marmuras ir toks pat meilus. Jis tvirtas kaip betonas, rankos tarytum medinės, palyginti su Pro-

speru, jis negyvėlis, nėra jokios kibirkštėlės, kuri mane uždegtų. Nei žarijos, nei ugnies, nei liepsnos. Viskas veltui! Tuščias jėgų švaistymas.

Palyginti su Prosperu, jis liūdnas ir nuobodus. Jo juokas manęs neužkrečia, balsas nesužadina, šalia jo nesijaučiu saugi, esu per šviesmečius nutolusi nuo geismo ir ekstazės.

Todėl ir savaitgalį mudu praleidome svečių kambaryje. Nenorėjau, kad Vinstonas gulėtų mano dviguleje lovoje. Ji priklauso Prosperui Deivisui ir prisiminimams apie jį. Prosperas Deivisas! Juo labiau kad nė *nenoriu* apie jį galvoti. Bet *turiu*. Nėra kito pasirinkimo.

Jaučiuosi kaip moteris, kuri pirmą kartą užsisakė pasiūti batus. Kai jie gatavi, ji galvoja: „Iš tiesų puikūs! Nuostabūs! Bet tai nėra toks jau pasaulinis įvykis". Ir vis dėlto paskui jai nebepatinka jokie kitoniški batai. Visi kiti nedailaus darbo, lyg prastai ir be meilės sukurpti, niekaip netinka, ji pastebi galybę klaidų, trumpai drūtai, ji pasmerkta visam gyvenimui trokšti batų, siūtų pagal užsakymą.

Kaip tik taip atsitiko su Prosperu. *Žinojau,* kad išgyvenau su juo dieviškas valandas, tačiau nežinojau, jog vėliau lyginsiu jį su kitais vyrais, aišku, ne jų naudai, ne, šito nesitikėjau. Ne dėl Vinstono manęs nedomino prancūzai (staiga man žaibiškai atsiveria akys), o dėl Prospero. Tai mat kaip. Nors mąsčiau apie Vinstoną — širdyje viešpatavo Prosperas. Nieko nepadarysi!

Be to, šiandien gavau jo laišką. Raudoną voką su daugybe ženklų, žydrų, baltų, raudonų, juostuotų ir žvaigždėtų, kaip tik pagal jį. Iškart perskaičiau, tuoj po pusryčių, svetainėje, ant geltonosios sofos, skęsdama tarp saulės geltonumo pagalvėlių, kaip ir anąkart, kai pirmąkart kalbėjausi su juo telefonu ir žinojau, kad mudu tuoj mylėsimės.

Laiškas neilgas. Prosperas nemėgsta rašyti. Jam labiau prie širdies natos, ne sakiniai. Bet aš skaitau ir skaitau ir mėgaujuosi kiekvienu žodžiu!

Ką jis čia rašo? Atvažiuoja manęs aplankyti? Valio! O paskui imu klaikiai raudoti ir nebepajėgiu susitvardyti.

Mat nuo tada, kai jis išvažiavo, aš kaunuosi. Tačiau po savaitgalio su Vinstonu prisipažįstu: aš myliu Prosperą! Ir ne tik kūnu!

„Baby, — rašo jis gražiu ir taisyklingu raštu, — mačiau Tave per televizorių. Nuolat apie Tave mąstau. Negaliu miegoti. Negaliu atsidėti savo muzikai. Turiu Tave pamatyti. Kitą savaitę mes skrisim į Braziliją. Paskui į Japoniją. Dirbsim labai įtemptai, kasvakar koncertuosim. Tiktai rugsėjo mėnesį būsim laisvi. Spalio 2 d. grosim Nyderlanduose. Rugsėjo 12-ąją galėčiau būti Paryžiuje. Iškart parašyk, ar man atvykti. Jei negausiu iš Tavęs jokios žinutės, skrisiu atgal į Niujorką. Aš Tave myliu. Je t'aime! Prosperas D.“

Vos išsiverkusi čiumpu voką ir apžiūrinėju pašto antspaudą. Jis rugpjūčio 16-osios, mano gimtadienio, tada, kai iš Londono rodė televizijos laidą. Laiškas keliavo pusantros savaitės. Šiandien rugsėjo 3-ioji. Prosperas jau gastroliuoja. Kur jis? Japonijoje? Brazilijoje? Nežinau nei adreso, nei viešbučio, nei miesto. Turiu kuo greičiau jį rasti.

Bet kaip?

Nusišluostau ašarotas akis. Dėl Prospero vis turiu verkti. Neabejotinas ženklas. Kol kas šitaip jausdavausi tik su Tristremu. Buvau taip jį įsimylėjusi, kad vos jis parodydavo gyvybės žymių, paskambindavo, parašydavo, imdavau kūkčioti. Dabar vėl tas pats.

Ką gi. Velniop sentimentus, kaip man jį rasti? Namo skambinti neįmanoma. Bet aš ne veltui dirbau su masinėmis informacijos priemonėmis, kaip kiti sako, aš viską sužinau, pasikliaudama nuojauta. Taip atsitinka ir šįkart.

Prosperas man minėjo, kad Europoje yra dvi džiazo muzikos agentūros, viena Vokietijoje, kita — Nyderlanduose. Kadangi kaip tik šioje šalyje baigiasi gastrolės, tai, matyt, ji ir tvarko viską. Paaiškėja, kad tikrai. Paskambinu į atstovybę, pareikalauju spaudos skyriaus — ten turi visas tos šalies telefonų knygas — ir paprašau telefono numerio. Tuomet, pasikliaudama savo laime, skambinu į agentūrą. Ir man pakviečia damą, kuri organizuoja gastroles.

Iš jos sužinau viską. Prosperas jau Japonijoje. Žinau miestą, viešbutį, telefono numerį, žinau, kur jie groja ir kelintą valandą. Šiandien jie Tokijuje. Man palengvėja.

Iškart paskambinu. Čia, Paryžiuje, pusė vienuoliktos priešpiet, ten jau pusė aštuonių vakaro. Jeigu man pasiseks, pagausiu Prosperą prieš koncertą.

Iš tikrųjų jis tebėra savo kambaryje.

— Alio! Čia Ofelija.

— *Oh, Baby!* — Prosperas prajunka ir juokiasi juokiasi, tai neapsakomo palengvėjimo juokas. Po truputį jis nurimsta: — Man tavęs taip trūksta. Ar pasimatysim Paryžiuje?

— Žinoma!

Didžiausiomis pastangomis susivaldau vėl neverkusi. Tas balsas! Lėtas, sodrus, pakimęs — visiškai mane pakerėjęs. Tas žemas erotinis tembras taip mane jaudina, tarytum Prosperas stovėtų čia pat.

— Maniau, kad tau nebepatinku. Tu man neparašei.

— Tik šiandien gavau tavo laišką. Ką tik perskaičiau. Prieš valandėlę.

— Tai mes pasimatysim antradienį?

— Be abejo! Aš tave pasitiksiu. Ar žinai reiso numerį?

— Taip. Luktelk! — Padiktuoja man skaičius. Paskui berte išberia: — Beje, skambinau tau dukart. Tavęs vis nebuvo. Bijojau, kad nebūtum grįžusi į Kanadą.

— Aš? Aš čia visuomet. Kada tu skambinai?

— Paskutinįkart šeštadienį, penktą valandą popiet. Na, Paryžiuje tuomet buvo aštunta ryto.

— Teisybė. Manęs nebuvo. — Aš buvau Pigalio aikštėje. Siaubingoje smuklėje su dūmus leidžiančia striptizo šokėja. Žinoma, to nepasakau. — Ar tau gerai sekasi? — klausiu.

— Ačiū. Labai gerai. Tiktai pavargau. Visi pavargome. Beveik nėra kada miegoti. Dažnai grojame iki vidurnakčio, septintą ryto vėl atsikeliame ir važiuojam į kitą miestą, o vakare vėl grojame. Ak *baby!* — Jis trumpam nutyla: — Aš tave myliu!

— Aš irgi.

— Tikrai?

— Be jokios abejonės! Taip džiaugiuosi, kad susitiksim!

Jis juokiasi.

— Tris dienas praleisim lovoje. Okei?

— Okei.

— Paskambinsiu tau rytoj. Dabar man metas. Aš dar nebaigiau apsirengti.

— Ar publika gera?

— Labai. Ir maloni. Taigi iki rytojaus. *Bye, bye!*

— *Bye, darling.* Ir grok taip, kad visi ant sienų liptų!

Padedu ragelį. Vinstonas pamirštas. Nuo rytdienos po savaitės atskrenda Prosperas. Jau dabar galiu viską suplanuoti. Bet iš pradžių peržiūriu paštą. Pagaliau! Neli atsiuntė pasku-

tinį skyrių. Neilgą, tiktai penkiolikos puslapių. Nuostabu. Susidorosiu per keletą dienų. Ir ji pridėjo laiškutį. Atsiprašo už vėlavimą. Tačiau nerašo, kodėl tiek ilgai buvo dingusi.

Tačiau mano motina tuo pačiu paštu atsiuntė iliustruotą žurnalą. Aha! „Peoples Magazine“ paskutinis numeris. Na, o kas gi jame? Kad Neli įsimylėjo naująjį Kalifornijos gubernatorių. Ir jis atsakė tuo pačiu. Jis atrodo simpatingai, našlys, rašoma, kad dešimčia metų jaunesnis, bet nuotraukose amžiaus skirtumo nematyti. Beje, nuotraukos darytos Holivude, garsaus kino filmų prodiuserio namuose. Ten abiem buvo surengtas didžiulis priėmimas. Sklando gandai net apie vedybas.

Atidžiai apžiūrinėju nuotraukas.

Ar juodu tikrai įsimylėję? Ar tik meilės istorija, kad nemokamai patektum į laikraščius? Ne. Vyriškis atrodo nuoširdus. Be to, jis mato tik Neli, o ne kamerą, tai gerai. Dauguma politikų nebepaiso savo palydovių, vos pastebėję, kad yra filmuojami. Iškart ima flirtuoti su kamera, visi aplinkiniai jiems tuščia vieta. Bet šiuo atveju ne taip. Abudu mato tiktai vienas kitą. Žavisi vienas kitu. Patenkinta padedu žurnalą.

Kol dar nepamiršau: išspręsta ir įminta Riveros mįslė. Mano motina supainiojo pavardes. Valeris Belturas, mano Operos teatro direktorius, buvo didžioji Neli meilė. Abudu vis dar palaiko ryšius, manau, platoniškus. Beje, jis kaip tik „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių rančoje“, gražinasi prieš kelionę namo. Rivera buvo tiktai meilės nuotykis. Nepavykęs. Kaip ir man!

Prosperas atskrenda į Paryžių! Kokia čia šventė Vinstono garbei. Nėra kada. Kontreskarpo aikštėje kuo skubiau nusipirkau pietums kukurūzų salotų su raudonaisiais ankštpipiriais, keptų pievagrybių, taip pat ryžių pudingo su karame-

lės padažu. Nieko nereikia virti, o šito ir noriu. Noriu dirbti, sutvarkyti viską, kas tik įmanoma, kol atvažiuos Prosperas. Rugsėjo mėnesį aš visuomet puikiausios formos!

O šis mėnuo prasidėjo puikiai. Bet ne man. Neli atidarė savo pirmąjį restoraną vegetarams, Badis groja keturis vakarus iš eilės „Sūriajam bučiny“, su nauju amerikiečių ansambliu, geriau nei kada nors anksčiau. Tuo tarpu Prosperas teikia laimės japonams, mano motina veda seminarą apie garsiuosius amžių sandūros Kanados dailininkus. Tristremas užsiėmęs pelninga veikla Monrealyje: nusipirko ištisą miesto kvartalą, skirtą nugriauti, ir jau pradėjo remontuoti pirmuosius namus. Ir Vinstonas tikrai laimi rinkimus. Jis naujasis Anglijos finansų ministras, ir vakare, kai jau suskaičiuoti rinkėjų balsai, paskambina man tą pasakyti.

— *Darling*, mes laimėjome!

— Sveikinu! Ar jau tikrai?

— Be jokių abejonių. Absoliutus sutriuškinimas!

Ragelyje girdžiu juokiantis, įvairiausius šūksnius ir dainas. Tarška telefaksai, skamba telefonai, greičiausiai vyksta didžiulė šventė.

— Kur tu esi? — klausiu. Jau po vidurnakčio.

— Savo partijos štabe.

— Pavargai?

— Ne, visai ne. Aš laimingas. Tačiau tris savaites niekaip negalėsiu išvažiuoti. Gal tu mane aplankysi? Mudu dar pasikalbėsime apie tai. Kada tu grįžti į Kanadą?

— Išskrendu spalio 15-ąją.

— Tuomet dar tikrai pasimatysime. Spalio pradžioje būsiu Paryžiuje. Kaip ministras. Negaliu ilgai kalbėti. Juk girdi, kas čia dedasi. Norėjau tiktai tau pranešti. Aš apie tave daug galvoju. Tu man atnešei laimę.

Padedu ragelį, ir man prieš akis iškyla jo veidas: tiesi stambi nosis, tiesūs antakiai, lepūnėlio burna, auksiniai taškučiai vyzdžiuose, trumpas smakras. Aišku, jis vėl apsirengęs nuostabiu kostiumu. Ir raudona šilkine liemene. Ir kiek jį pažįstu, apsirišęs ilgu baltu šilkiniu šaliku. Staiga jis vėl pasidaro man labai savas. Man jis patinka. Džiaugiuosi jo sėkme. *Voilà!* Bent vienam iš mūsų pavyko. Tikiuosi, jog kitąkart pasiseks ir man.

Visą savaitę dirbu kaip patrakusi. Nusistatau žadintuvą devintai, o dešimtą jau sėdžiu prie rašomosios mašinėlės. Knygą pabaigiu per dvi dienas. Ir iškart griebiuosi jos leidimo prancūzų kalba. Mat buvau jį pradėjusi ruošti dar prieš skrisdama į Londoną. Šimtas puslapių jau gatavi, ir darbas eina kaip iš pypkės. Kartais net iki ketvirtos valandos paryčiais.

Sunkiausia jau praeityje. Man nebereikia spėlioti, ką Neli turėjo galvoje tai rašydama, ne, aš pasidėjusi savo gražų, aiškų, taisyklingą vertimą anglų kalba. Iš antrosios savo gimtosios kalbos verčiu į pirmąją, tai tikras malonumas.

Sekmadienio vakare baigiu dešimtąjį puslapį. Nuostabu! Pirmadienį išsimiegu, tada einu pas Žaną į Lasepedo gatvę pasigražinti dėl Prospero.

— Ar esat turėjusi juodaodį draugą? — klausiu ją, kai mano veidas panyra į garų debesį. O kai ji linkteli: — Kaip viskas buvo?

— Puikiai lovoje, o šiaip prastai.

— Kodėl prastai?

— Pernelyg pasipūtęs, — sako Žana ir nusausina man skruostus, — ir pasibaisėtinas tinginys kaip ir visi afrikiečiai. Tie, kurie atsibasto į Paryžių, visi vadų sūnūs. „Aš esu princas! (Taip bent atsikalbinėja.) Negaliu to daryti. Tai mote-

rų pareiga". Iš pradžių net pareikalavo, kad gatvėje sekčiau atsilikusi per du žingsnius.

— Ir jūs sekėte?

Žana juokiasi.

— Niekuomet! Išgrūdau jį lauk. Po dviejų mėnesių. Tai reiškia, ne tik jį, bet tris jo giminaičius ir bičiulį. Paprastai būna taip: pirmiausia įsikrausto vienas, o paskui kas savaitė jų daugėja. Kodėl klausiat? Įsimylėjot juoduką?

— Beveik. Tačiau amerikietį, jie labiau gerbia moteris. Be to, jo motina baltoji.

— Linkiu laimės, — sako Žana, — jau dabar užjaučiu!

Namie išsiplaunu su chna galvą (ir plaukus apačioje). O antradienį po pietų pasitinku Prosperą oro uoste. Kai jį pamatau, man pakerta kojas. Jis toks gražus, kad neįmanoma ištverti. „Labas, vaikuti!" Jis šypso man iš aukštai, išskečia rankas ir priglaudžia prie krūtinės. Didžiulis tamsiaodis milžinas ir grakšti baltoji moteris. Žmonės spokso. Bet mums vis viena. Bučiuojamės taksi, visu ilgu keliu į Paryžių. Namie iškart griūvame į lovą, į mano puikią, plačią, minkštą lovą, ir tris dienas iš jos neišlipame.

Trys ekstazės dienos. Dabar tegu pasaulis prasmenga skradžiai. Prosperas mano glėbyje! Šitas gražus lankstus kūnas, tarytum sukurtas kaip tik man, jis visuomet bus su manim.

Ne! Nepraleisiu nė akimirkos! Nežinia, kas bus toliau. Gyvenam pavojingu metu. Aš niekuo nebepasitikiu. Geidžiu jo dabar, kol pasaulis egzistuoja. Ir geidžiu jo viso!

Kai nesimylime, šnekučiuojamės. Ištisas valandas.

Prosperas pirmąkart kalba apie savo šeimą. Jo močiutė danė yra turtinga ūkininkė. O jo amerikietė prosenelė dar buvo juodaodė vergė Virdžinijoje. Jis turi giminių pietinėse

valstijose, tačiau nenori ten viešėti, nes, dar mažam berniukui, jam kino teatre nebuvo leista sėdėti pirmutinėse eilėse, o gale, balkone, kur sėdėjo kiti juodaodžiai. Ir šito niekuomet nepamiršo!

— Labiau mėgstu važiuoti į Daniją, — sako jis, — ten aš esu egzotiškasis pusbrolis amerikietis. — Jis juokiasi: — Mano dėdė turi didelį namą ir keturias dukteris, kurių jauniausia — penkiolikos metų. Visos jos mane čiupinėja. O kai maudausi, kuri nors vis eina į vonią ko nors pasiimti, rankšluosčio ar šiaip ko, ir tada vogčiom šnairuoja į vonią, ar nepamatys ko uždrausta, be paliovos atsiprašinėdama, kad sutrukdė.

— Tai ko neužsirakini?

— Nėra kaip. Supranti, jos iš anksto tuo pasirūpina. Jau antrąją mano viešnagės dieną dingsta vonios kambario raktai. Ir mano kambario taip pat. Beje, jos landžioja ir į mano kambarį. Nieko baisaus. Ne naktį. Bet rytą, kai rengiuosi.

— O kaip tada atsiprašo?

— Metas pusryčių! — juokiasi Prosperas.

— Tai tau patinka, argi ne?

— Geriau, nei sėdėti kino teatro gale. Ar eiti pas kirpėją, kuris sako: „Atsiprašau, juodų plaukų nekerpu". Ir taip jau man yra atsitikę. Pietuose. Per paskutinį giminės suėjimą. — Jis nutyla, pagalvoja: — O dabar pakeiskime temą. Okei? Aš esu pas tave. Mes Paryžiuje. Ir dar turim dvi savaites. — Pabučiuoja mane į skruostą, paglosto ilgas garbanas. — Nenoriu galvoti apie ką nors kita. Tiktai apie mus. Ar supranti?

Daug laiko praleidžiam namuose. Nesunku paaiškinti kodėl. Paryžiečiai sugrįžo po atostogų (anot radijo ir televizijos pranešimų, trys milijonai žmonių), ir gatvės vėl pilnos

žmonių, prisikimšusios automobilių, prišnerkštos. Visur tie automobiliai, signalizuoja, leidžia išmetamąsias dujas, visur triukšmas, visur žmonės, gyvenimas verda kone apčiuopiamai.

— Bjauriau negu Niujorke, — sako Prosperas, kai visai nusistekenę pareiname namo po trumpo pasivaikščiojimo, — turėtų uždrausti automobilių eismą. Ir vis dėlto, žinai, Paryžius — gražiausias miestas pasaulyje. Šimtąsyk gražesnis už Ameriką. Mes čia susipažinome. — Jis žiūri į mane: — *Oh, Baby,* ilgai apie tai mąsčiau. Dėl tavęs galėčiau mesti savo šeimą. Paskutinės savaitės namie buvo siaubingos. Mudu su žmona nebesikalbame. O jeigu imam kalbėtis, tik ginčijamės. Noriu būti su tavim. Gyventi su tavim. Noriu parodyti visam pasauliui, koks esu įsimylėjęs. Nenoriu meluoti, nenoriu slapstytis. Noriu pradėti naują gyvenimą. Rimtai!

Kitą dieną važiuojame prie Luaros.

Išsinuomojam greitą raudoną automobilį ir aplankom gražiausias pilis, nuo Šamboro iki Šenonso, žinoma, ir Vilandri, su garsiais visame pasaulyje daržais, atrodančiais kaip ištisas parkas. Išleidžiam krūvą pinigų, gyvenam geriausiuose viešbučiuose, valgom brangiausiuose restoranuose, mylimės plačiose dvigulėse prancūziškose lovose. Kaip kokia povestuvinė kelionė. Tik daug daug puikesnė. Taip, mielieji, tai gražiausia mano gyvenime savaitė, ir aš tai suprantu. Prosperas lepina mane kaip įmanydamas. Sudarinėja man valgiaraštį, maitina prie stalo, neša pusryčius į lovą. Jam įdomu viskas apie mane, jis turi galybę klausimų, ir aš pasakojuosi nesivaržydama, net apie tai, kaip sunkiai mokausi plaukti (mat giliam vandeny vis dar nieko neišeina!).

Prosperas atidžiai klausosi, keliskart be žodžių linkteli — regis, tuoj pat viską pamiršta. Tačiau Valanse staiga nukreipia į tai kalbą. Ten viešbutis su baseinu.

— *Baby*, — sako jis po pietų, — šiandien tu pirmąkart *tikrai plauksi.*

— Ten, kur gilu? — Iš baimės tuoj pat išprakaituoju: — Visiškai viena? Aš nemoku!

Sėdim ant baseino krašto, sumerkę kojas į vandenį. Karšta, lyg būtų vidurvasaris.

— Žinoma, moki! Aš tau padėsiu.

— Aš savim nepasitikiu.

— Juk šiaip labai pasitiki savim. Visus savo pinigus, motinos pinigus, išleisi kurdama leidyklą, net nežinodama, kaip seksis. Tai kur kas didesnė rizika, — juokiasi Prosperas ir kumšteli man į šoną.

Tylomis spoksau į savo kelius.

— Be to, kartais aš sapnuoju, ir tie sapnai visuomet išsipildo. Tai turi būti šiandien, *baby*. *Šiandien* tu turi plaukti. Jeigu *šiandien* nebijosi gilumos, byloja mano sapnas, tai Kanadoje viską įveiksi, kad ir kas tau būtų. Tau nieko bloga nebeatsitiks!

Žiūriu į vandenį. Į žvilgančias klastingas bangeles. Paskui — į Prosperą. Jis mūvi raudonomis kelnaitėmis, gražus kaip kino žvaigždė.

— Aš viską įveiksiu? Tikrai?

— Viską, *baby!* Viską! Mano sapnai išsipildo. Šiandien tu plauksi virš gelmės, tada atremsi baisiausius likimo smūgius, tavęs nepalauš jokia nelaimė, jokia katastrofa, biržos žlugimas ar vyras...

Aš jau stoviu vandeny ir seguosi ant pakaušio plaukus.

— O tu plauksi?

Prosperas linkteli.

— Jeigu skęsi, aš tave išgelbėsiu!

Nedrąsiai pradedu plaukti. Sekasi gana neblogai. Bet čia aš dar galiu atsistoti. O ten, priekyje, dugnas vis tolsta. Staiga man širdis ima daužytis kaip pašėlusi. Imu kvėpuoti dažniau, mėšlungiškai keliu aukštyn galvą, vis dėlto prisiryju vandens, netrukus vanduo mane pasiglemš.

— Tiktai nebijok, — ramina mane Prosperas, — plauk lėtai lėtai, *baby!* Kuo lėčiau! Aš su tavim. Nieko tau nenutiks. Labai lėtai! Lėtai lėtai!

Vos jis ištaria tuos žodžius, staiga mano baimės kaip nebūta. Šalia šio juodaodžio, švelnaus stipruolio aš plaukiu į gelmę, visą ilgą nuotolį iki pat baseino krašto. O nuo ten abu grįžtam atgalios. Paskui aš plaukiu viena. Prosperas užlipa ant tramplino ir iš aukštai stebi mane.

— Aš plaukiu!!! — šaukiu kiek pajėgdama balsiau. Aš iš tiesų plaukiu. Plaukiu sekliam vandeny. Plaukiu virš gelmės. Aš esu žuvis! Undinė! Delfinė! Aš jūros mergelė! Nimfa. Čia aš kaip namie. Vanduo — mano stichija. Aš apsiverčiu aukštielninka ir kojomis imu taškyti vandenį taip, kad pasipila purslai kaip nuo fontano...

— Valio! — šaukia Prosperas, išskečia rankas ir šoka žemyn nuo trijų metrų aukščio tramplino. Jis neria po manim, atsiranda šalia. Juokiasi. Balti dantys blizga tamsiam veide, vandens lašai žiba ant blakstienų, šlapia oda kaip auksas spinduliuoja saulėje, jis priplaukia artyn ir pabučiuoja mane į lūpas.

— Aš irgi šoksiu! Aš irgi šoksiu! Aš išdrįsiu! Žiūrėk!

Ir jau išsiropščiu ant žemės. Dabar lekiu aukštyn kopėčiomis, skubu, kol dar turiu drąsos.

Štai stoviu pačiame viršuje. Per aukštai! Trys metrai per aukšta! Netrukus man ims suktis galva, visur aplinkui oras.

Nėra ko įsitverti. Vanduo taip toli žemai. Juk dar neišprotėjau. Aš nešoksiu. Aš užsimušiu. Aš bijau!

Bijau? Ne! Aš nebijau! Baimė yra didžiausia blogybė, didžiausia kliūtis. Baimė viską pražudo. Baimė — tai tokia prabanga, kurios nebegaliu sau leisti. Išmesk šlamštą per bortą! Šoksiu, tegu nuo to ir *pražūčiau!*

Žengiu žingsnį į priekį ir puolu į nežinomybę. Dvi siaubingos sekundės! Tada plojuosi į vandenį. Kaip skauda! Vandens pilna nosis. Ausys. Burna. Aš paskęsiu! Pražuvau! Tačiau paskui išneriu į paviršių. Burna gaudau orą. Kosčiu, šniokštuoju, spardausi, prunkščiu. Daužau vandenį rankomis. Juokiuosi ir verkiu. Mano akys dega. Duria šoną. Iš nosies bėga — bet aš kvėpuoju. Aš gyva. Nušokau nuo tramplino. Aš moku plaukti. Aš *niekuomet nepaskęsiu!*

19

Prosperas išskrido į Olandiją.

Paryžiuje esu viena ir ruošiuosi išvažiuoti. Gyvenau čia kone pusmetį. Neįtikėtina. Atvažiavau su apytuščiu krepšiu. Sverdama septyniasdešimt kilogramų. Kalbėjau su stipriu kanadietišku akcentu, valgiau mėsą, lašinius, taukus ir žuvis. Prastai rengiausi, kiekvienas mano judesys ir žvilgsnis liudijo provincialumą.

Išvažiuoju iš Paryžiaus liekna ir grakšti, sverdama penkiasdešimt tris kilogramus, dešimčia metų pajaunėjusi, kalbu kitaip, einu dailiais žingsneliais, nuo valgio gražėju ir sveikėju, daug pasimokiau, įsigijau naujų draugų, ir šiandien niekuo, absoliučiai niekuo nebeprimenu Port Alfredo.

Moku plaukti ir apsiginti nuo užpuolikų.

O mano statyta vyrų piramidė pagaliau gavo ilgai trokštą viršūnę – Vinstoną, Anglijos finansų ministrą. Aš turiu juodaodį meilužį. Patyriau, kas yra ekstazė. Pergyvenau apiplėšimą ir nesidaviau sumindoma į purvą. Aš daug mąsčiau, daug skaičiau, subrandinau daug minčių.

Namo vežuosi tris sunkius, knygų prikrautus krepšius. Ir du lagaminus drabužių ir batų, žinoma, iš modelių namų. Rūpestingai sulankstau savo geltonąją suknelę su sagutėmis. Ar ji iš tiesų kitados man tiko? Neįmanoma suvokti. Pridedu ir korsetą. Tai dėvėjau atvažiavusi į Paryžių. Viską padovanosiu Gelbėjimo armijai. Tačiau gražų žalią aksominį paltą su kapišonu pasiliksiu. Puikiai pravers man namie. O kur kišti Neli šlemštinę pagalvėlę? O kaip supakuoti savo portretą? Ką vežtis? Ką išmesti? Prospero laiškus įsidedu į pasą, taigi jų tikrai nepragaišinsiu.

Dabar tvarkau savo kabinetą. Liūdnai žvelgiu į rašomąjį stalą. Iš čia skambindavau į Monrealį. Dėl savo pirmosios spekuliacijos pinigais (kuri, ačiū Dievui, pasisekė!). Taip, mielieji. Franko vertė ir toliau kilo. Ir kai juos parduosiu, kitą savaitę, namie, Kanadoje, pradžiai turėsiu dviejų šimtų tūkstančių dolerių kapitalą! Ponas Freitagas dar puls man į kojas (nebent vis dar būtų įsižeidęs – pasižiūrėsim!). Du šimtai tūkstančių dolerių! Aš savim didžiuojuosi. Ir vis dėlto: daugiau niekuomet nebespekuliuosiu! Tai pernelyg kenkia sveikatai.

Ranka paglostau rašomojo stalo viršų. Čia aš suteikiau formą Neli knygai, darbas buvo sunkus. Knyga apie meną amžinai išlikti jaunai. Koks bus jos pavadinimas? „Naujoji romantika“? Arba: „Pagaliau daugiau nei keturiasdešimt“? Neli dar pati nežino.

Vis dėlto ji manim patenkinta. Abu leidinius nepavėluodama nusiunčiau į Kaliforniją, kartu su penkiasdešimčia nuotraukų, piešinių, raižinių ir senovinių grožio receptų, kuriuos ilgai ieškojusi suradau įvairiuose archyvuose.

O savo leidyklai įsigijau teises dešimčiai kitų knygų. Senų. Ilgai neleistų. Tačiau svarbių kūrinių, skatinančių žmonių tarpusavio meilę. O meilės mums reikia kaip duonos. Išaušta paskutinė diena Paryžiuje. Atsisveikinu su Žana ir Badžiu, pavaikštau po Liuksemburgo sodą. Vienuoliktą valandą, prieš užmigdama, dar pasižiūriu per televizorių žinias.

Staiga suklūstu. Pirmoji naujiena man kaip smūgis. Vos pakilęs nukrito lėktuvas. Bomba. Visi žuvo. „Boingas 747". Skrydis iš Amsterdamo į Niujorką. Rūkstančios nuolaužos. *O Dieve! Prospero lėktuvas. Prosperas negyvas!* Šįryt jis skambino man ir sakė, kad vakare skris namo.

Nepajėgiu išjungti aparato. Guliu ant grindų beveik be sąmonės. Ant rožinio kilimo. Neprisimenu, kaip ten atsidūriau.

Prosperas negyvas. Imu kūkčioti. Visa drebu, purtoma iš vidaus, neišgaliu susivaldyti, verkiu, kol išdžiūsta ašaros. Nebenoriu gyventi.

Atsikeliu, išjungiu televizorių ir visas šviesas. Skubu į vonią. Prie vaistinėlės. Migdomųjų tabletės — kur jos? Neseniai pastebėjau, kad jų ten daugybė. Tikriausiai Operos teatro direktorių kamavo klaiki nemiga. Kaip man tai dabar pravers!

Vanduo. Stiklinė. Ne. Dvi stiklinės. Ir tabletės. Viską susidedu ant naktinės spintelės. Man palengvėja.

Atsigulu ant lovos. Aš apsirengusi citrinos geltonumo permatomu, nėriniuotu chalatu, kurį nusipirkau „Harrod's"

tada, kai buvau Londone. Prosperui jis atrodė nuostabus. Gal vis dėlto nesižudysiu. Tačiau paskui pakeičiu planus. Aš *nesteigsiu* leidyklos. Kam vargti? Kam? Aš pasislėpsiu „Ryškiausių Holivudo žvaigždžių rančoje". Neli jau suras man kokį darbą. Mokės atlyginimą. Jokių rūpesčių.

O gal persikelsiu gyventi į kaimą — ir atsiribosiu nuo žmonių rasės. Man gana tų pabaisų! Tegu žudosi, mušasi, šaudosi, pjausto vieni kitus ir išlekia į orą nuo sprogalų, man nusispjaut.

Juk ir šiaip artėja pasaulio pabaiga. Ir kaip neartės? Visur atominės jėgainės! Vanduo užnuodytas. Jūros užterštos. Miškai nyksta. Dykumos plečiasi. O visa kita atliks teroristai.

Ne! Ne! Ne! Ne! Ne!

Nebenoriu.

Išjungiu naktinį šviestuvėlį. Užsimerkiu. Čiuopiu vandens stiklinės.

Viskas beprasmiška.

Šiaip ar taip, pasaulis pražus!

Išmesk šlamštą per bortą!

20

Pasaulis nepražuvo.

Patenkinta guliu ant žalios sofutės savo kaimiškam name netoli nuo Monrealio. Aš apsivilkusi ilga raudona palaida meksikietiška vasarine suknute, apsiavusi geltonais auksiniais bateliais su sagtelėmis, apsigobusi aukso gijomis ataustą švarkutį. Šiandien rugpjūčio 18-oji. Du tūkstančiai trisdešimt penktieji. Prasidėjo dvidešimt pirmasis amžius. Jis geresnis nei buvęs. Ačiū Dievui!

Užvakar atšventėme devyniasdešimtąjį mano gimtadienį. Šventė truko iki dabar. Mano namas nesutalpina egzotiškų gėlių. Dabar ketvirta valanda po pietų. Ką tik atsisveikino paskutiniai svečiai. Olivija, mano tarnaitė, atneša puodelį arbatos. Atsisėdu, žvelgiu į parką. Džiaugiuosi gyvenimu.

Tada, prieš keturiasdešimt aštuonerius metus Paryžiuje, taip ir *neišgėriau* migdomųjų. Tik atsigėriau vandens. O rytą man paskambino iš Niujorko. Prosperas Deivisas. Gyvas. Išskridęs anksčiau. O Dieve! Koks džiaugsmas! Koks palengvėjimas! Aš labai mylėjau Prosperą. Tačiau neištekėjau už jo. Jis liko su šeima. Ir labai gerai. Mudu ilgai palaikėme ryšius, dažnai matydavomės. Jis praturtino mano gyvenimą, o aš — jo.

Vis neša gėlių. Ir sveikinimo atvirukų. Kur viską padėsim? Nebeįmanoma suskaičiuoti. Mane sveikina visa Kanada. Iš viso pasaulio sulaukiau skambučių, dovanų, taip, net ordinų, medalių ir premijų.

Apie mane prirašyta daug knygų ir straipsnių. Rašomos disertacijos. O mano gyvenimo istorija nufilmuota (ir vėl!).

Taip, mielieji, aš šito pasiekiau. Aš esu stambiausia Kanados leidėja ir didžiausia Šiaurės Amerikos kino filmų prodiuserė. Prosperas neklydo: aš niekuomet nebeskendau.

Tačiau ne visuomet buvo lengva. Buvo ir blogų metų. Dažnai galvodavau, *nebegaliu,* dabar viską parduosiu. Sykį sudegė mano sandėlis, kaip tik po dvejų metų, kai pradėjau gauti šiokio tokio pelno. Turėjau imti kreditų, kankinama mirtinos baimės, kad neišgalėsiu išsimokėti. Tačiau aš išplaukiau, kaip tada, po šuolio nuo trijų metrų aukščio tramplino.

Tada, po gaisro, mane išgelbėjo prosenelė. Jos memuarai turėjo didžiulį pasisekimą. Pardaviau juos visame pasaulyje. Pagal juos sukurti keli filmai, nes pirmoji Ofelija gyveno laikotarpiu, kuris labai panašus į dvidešimtojo amžiaus pabai-

gą. Būdama jauna artistė, Brazilijoje ji pergyveno viską – epidemijas, stichines nelaimes, terorą, pilietinius karus, pučus. Tačiau ji nesileido sugniuždoma visuotinės baimės. Kankintis dėl to, kad žus pasaulis? Ne, ačiū! Pesimizmas jai netiko, kaip ir man, matyt, šią savybę paveldėjau iš jos. Ir *aš* tikiu ateitimi, visuomet tikėjau. O dabar, perkopusi per devyniasdešimtuosius, dar labiau tikiu!

Aš niekuomet nepasidaviau laiko dvasiai, juo labiau kupinai nevilties. Taip, mielieji! Savo turto kertinį akmenį padėjau depresijos metais. Manęs neišgąsdino visų pesimizmas, aš nieko nepardaviau, ne, aš įsigijau! Naujų knygų teises, spaustuvę ir knygrišyklą iš žmogaus, kuris neteko drąsos, puolė į paniką ir atsisakė visko, ką turėjo, – už grašius!

O juk *niekuomet* nevalia prarasti drąsos! Puikiai prisimenu populiarius prieš pat amžių sandūrą žodžius: miškai nyksta. Už slenksčio laukia atominis karas! Šimtai milijonų žmonių per kitą dešimtmetį mirs nuo ŽIV.

O kas įvyko? Miškai neišnyko. Visame pasaulyje buvo išgelbėti didžiausi jų masyvai. O ŽIV? ŽIV atsirado pernelyg piktnaudžiaujant antibiotikais. Šiandien tai jau žinome. Antibiotikų perviršis naikina organizmo imuninę sistemą. Šiandien antibiotikai išrašomi tiktai tada, kai gyvybei tikrai gresia pavojus. Tada juk jie buvo valgomi kaip saldainiai, duodami net vaikams ir jais penimi gyvuliai. Ir virusams atvertas kelias. Šiandien mes gudresni.

Apskritai per paskutinius keturiasdešimt metų daug kas pakrypo teigiama linkme. O pats geriausias dalykas: mes pergyvenome atominį amžių! Taip! Praėjo atominis amžius! Mes likome gyvi, ir palengvėjimas nenusakomas žodžiais.

Jis truko tik šimtmetį, ilgiau neužteko urano. Ir buvo pernelyg brangu vėl kaupti jo atsargas.

Nebėra atominių jėgainių, taip, nė vienos! Greičiausiai nebėra ir atominių bombų, ir atominių raketų (bet tuo labai abejoju). Tiktai naujų nebeįmanoma pagaminti. Šimtas trumpų metų. Žmonijos istorijos atkarpėlė. Tačiau tokia, kai ji vos pati savęs neišsinaikino. Taip, tokia geniali iškrypėliškos mąstysenos mintis. Viskas jau praeity.

Mes *nebestovim* ant bedugnės krašto. Atsitolinome per kelis žingsnius. Dabar žinome, kad blogus laikus galima paversti į gerus, *jeigu tik norima*. Beje, juk tuos „laikus" padarome mes patys (ne medžiai miške ar balandžiai ant stogo!). Juk žmogus dirbtinai sukuria visą tą šlamštą, dėl kūrio kyla ekonominės krizės, ginkluojamasi ir kariaujama. Tačiau taip, kaip sukuriama, galima ir panaikinti. Ir mes kaip tik tą ir darome dabar, dvidešimt pirmajame amžiuje. Naikiname nuodus ir atliekas, kurios tada ir buvo sukauptos. Dvidešimtasis amžius niekuomet nebegrįš!

Neli nedavė man savo knygos apie meną amžinai likti jaunai. Užtat paliko man visą savo turtą. Beje, ją graužė negryna sąžinė. Ji *iš tikrųjų* buvo mano tėvo meilužė, dėl jos jis mus pametė, dėl jos mano vaikystė buvo sunki. Dabar ji viską atitaisė. Ir aš kuo puikiausiai susitvarkiau su savo paveldu.

„Ryškiausių Holivudo žvaigždžių ranča" dar tebėra. Tebėra ir brangių vegetariškų restoranų tinklas, kurį ji įkūrė. Jis klesti kaip kitados — tik šiandien viskas atvirkščiai. Dabar daugiausia tėra tiktai vegetariškos užeigos, visur tiekiamas natūralus maistas. Aš buvau teisi. Dabar kasdieninis valgis — anų laikų naujovė. Mėsos beveik nebevalgoma. Nuo mėsos pernelyg anksti sensti, daraisi bjaurus ir ligotas. O kas iš to? Žaibiškai išnyko dauguma „civilizuoto pasaulio" ligų. Dar niekuomet mes čia, Vakaruose, nebuvome tokie sveiki.

Ak vaikučiai, man devyniasdešimt metų, bet aš vis dar patinku pati sau. Mano plaukai vešlūs ir žili, o akyse tebespindi ugnis. Aš beveik be raukšlių, mano burna daili, o ant rankų nė menkiausio podagros pėdsako. Aš išlaikiau savo svorį, nevalgiau mėsos, net dabar kasdien plaukioju.

Fedžio paveikslas kabo mano svetainėje, aš vis dar panaši į ją, į Saulės karalienę. Ji laimėjo. Tapo mano leidyklos simboliu. Visas pasaulis ją žino. Rudagarbanė Saulės karalienė geltoname fone — ant visų mano knygų, visų mano kino filmų ir kasečių pradiniuose titruose. Saulės karalienė simbolizuoja geresnius laikus!

Taip, aš daug ką išjudinau.

Tai buvo atkakli kova, atkaklesnė, nei maniau.

Kaip įveikti siaubą, panaikinti kruvinas scenas? Dar didesniais žiaurumais? Aštresniais peiliais? Ilgesniais pjūklais? Baisesniais kankinimais?

Ne! Su žudynėmis aš kovojau humoru. Mielieji, aš iš viso to juokiausi. Ir vis dar tebesijuokiu. Aš užsakiau rašytojams komedijas ir farsus. Aš *labiau* linksminau žiūrovus. Jie klykė iki ašarų. Mano kabaretas per televiziją (dukart per savaitę pagrindinėje programoje vakare) — populiariausia Šiaurės Amerikos laida. Penkiskart populiaresnė už „Žudiką Džo", kuris rodomas tuo pačiu laiku per kitą siųstuvą. (Bet bus rodomas nebeilgai!)

Visi trokšta juoktis. Ir mylėti! Meilė — antrasis ginklas, kuris visus nugali šturmu. Aš užsakydavau rašytojams gražiausias meilės istorijas, paskui pagal jas būdavo kuriami filmai. (Tos istorijos labai perkamos audiokasetėse.) Išleisdavau jas kaip brangius leidinius, ant brangaus popieriaus, su skoningomis iliustracijomis, su spalvota Saulės karaliene prieš kiekvieną naują skyrių.

Taip, Naujoji romantika klesti. Vėl nebegėda parodyti jausmus. Vyrams galima išsiverkti. Moterys gali vėl būti gražios ir elegantiškos. Nebesigėdima padėti vienas kitam. Jau vaikai mokosi būti drąsūs gyvenime. Mes daug pasiekėme. Ir vėl gyvename vieni dėl kitų!

Tačiau pats geriausias dalykas: vyrai rimtai žiūri į meilę. Anksčiau Kanadoje buvo labai paplitęs posakis: *take a wife, but don't make her your life!* (Vesk žmoną, bet nežiūrėk į ją rimtai!) Kur tai nuvedė, parodė dvidešimtojo amžiaus pabaiga. Moterys skyrėsi — ištisa jų daugybė!

Šiandien neskubama tuoktis. Tik jeigu trokšti vaikų. Kai tau jau trisdešimt. Bet tada *nuoširdžiai* stengiamasi.

Patikėkit, mielieji, gyvenimas ilgas. Dabar, kai esu jau sulaukusi devyniasdešimties, matau, kokia jauna esi, kai tau keturiasdešimt. Ar penkiasdešimt. Ar šešiasdešimt. Taip, net aštuoniasdešimtmetė nebeatrodo sena.

Ir vis dėlto milijonai žmonių švaisto šituos brangius metus niurgzdami, aimanuodami ir skųsdamiesi, kad jiems nebe dvidešimt. Niekuomet nesupratau tokio elgesio. Tai grynosios kultūros iškrypėliška mąstysena.

Ir dar vienas dalykas. Kai lankiau mokyklą, buvo sakoma: kai suprasi gyvenimą, dažniausiai bus jau per vėlu!

O ne, maniau. *Tik jau ne man!* Aš mokysiuos, kol dar laikas. Taip ir padariau tada Paryžiuje.

Aš viską apsvarsčiau.

Taip ir neištekėjau. Nenorėjau, kad mano vaikai gyventų šitam pernelyg tirštai apgyventam pasaulyje. Taigi įsidukrinau mergytę ir pavadinau ją Ofelija. Kai ji sulaukė trisdešimties, per gimtadienį padovanojau jai giminės žiedą su ugniniu opalu ir žėrinčiais deimantais. Ji toliau tęs tradicijas.

Ji ateities žmogus. Aukšta, stipri, auksine oda ir protingomis meiliomis juodomis migdolinėmis akimis. Jau penkeri metai, kai valdo mano knygų imperiją. Ji manęs nenuvylė. Turi krūvą draugų. Gal net ištekės. Ji ramesnė negu aš, pakantesnė kasdienybei. Tačiau visa tai jai ir palieku.

Taip, aš puikiai pagyvenau. Daug dirbau. Daug mylėjau ir nesigailiu nė akimirkos. Dažnokai apsistodavau Paryžiaus „Rico" viešbučio apartamentuose Nr. 101. Ir niekuomet viena. Mane visuomet lydėjo vyrai. Ir atiduodavo man tai, ką turėjo geriausia (Dieve laimink juos). Taip! Sulaukusi trisdešimties, *norėjau* su jais miegoti. Sulaukusi keturiasdešimties (atvirai prisipažinsiu) *turėjau*. Suprantama, ne kasnakt, bet du, tris kartus per mėnesį — kartais dėl to kildavo problemų.

Kai iš Paryžiaus grįžau į Kanadą, dirbau kaip pašėlusi. O kai atėjo penktadienio vakaras (tiesos valanda), nusiminusi pamaniau: su kuo miegosiu šią savaitę? Prosperas gastroliavo, Tristremą ne visuomet galėjai sugauti, tada susiradau ne tą, kuris *man* patiko, o tą, kuriam *aš* neapsakomai patikau. Ir visa tai kartojosi, daugiausia buvo puiku, nes Monrealio vyrai malonūs ir švelnūs, puikus Prancūzijos ir Naujojo pasaulio vyrų mišinys. O kadangi jau prašnekome šita tema: prancūzai nepakenčiami! Taip, mielieji, aš pagaliau įgijau patirties, kurios turėjau sukaupti Neli knygai. Dabar žinau, kodėl prancūzės ilgai išlieka tokios jaunos. Tai beviltiška narsa!

Tokie vyrai mane būtų pribaigę.

Tai matyti iš jų kino filmų. Visų ta pati tema, štai: kaip aš be jokio reikalo apsunkinsiu sau gyvenimą? Ir tokie jie lovoje. Šie trokštą meilės, išlepinti, pasipūtę (ir vis dėlto labai žavūs) vaikai galvoja tiktai apie save. Įkąsk man čia.

Pakasyk čia. Pabučiuok ten. Atsistok ant galvos. Ne! Ne šitaip. Štai taip! Retai kada jiems įtiksi. Ištikimybė jiems nežinoma sąvoka.

Ką dar pasakyti? Jie neblogi virėjai. Tačiau nepatikimi ir visuomet vėluoja. Dešimtą vietoj aštuntos, arba net po dviejų dienų. Taigi! Jie viską sujaukia. Čia jie nepralenkiami meistrai. (Įsitikini jau per pirmą pasimatymą. Tada bent sugadina šukuoseną!)

O prancūzė? Priešingai negu sakoma, ji nėra aistringa. Tačiau atlieka savo pareigą. (Būtų įdomu, kiek ji išeikvoja vazelino!) Apgaudinėjama moka susitvarkyti. Viršija bendrą sąskaitą banke, nusiperka modelinę suknelę (ir dar keturias poras naujų batelių). Tada ima laikytis dietos, nors ir yra plona kaip smilga.

Prancūzė labai drausminga (antraip tokie vyrai ją nugalabytų). Ji niekuomet nepersivalgo! Iš liūdesio neaptenka taukais. Ji apie save geros nuomonės. Ir pernelyg save myli, kad apsileistų.

Ak, tie prancūzai! Kartais tarp jų pasitaiko rasti perliuką (ar du). Jie mane keri. Jie pastatė patį gražiausią miestą pasaulyje. Paryžiuje aš turiu daugybę mielų draugų. Ir jie perka mano knygas. Ir kino filmus. Labai. Kas būtų pamanęs?

Ateina mano mieloji Olivija. Atvyko televizininkai. Duodu interviu Prancūzijos televizijai. Paskui pietaujame siaurame rate, taigi mūsų tik septyni. Šiaip visuomet prie stalo sėdi daugiau svečių. Aš niekuomet nebūnu viena. Tvarkau didelį namų ūkį. Penki svečių kambariai (su vonia) visuomet užimti. Lankosi pažįstamų iš viso pasaulio, muzikantų, dailininkų, rašytojų, kartais net politikų ir verslininkų — ir mūsų pokalbius prie stalo visuomet galima spausdinti. Mes kalbam, kalbam ir kalbam. Valandų valandas. Kol aš pavargstu.

Tada einu į savo kambarius ir truputį pamiegu. Mąstau. Džiaugiuosi savo sėkme. Ir gyvenamųjų namų kvartalu, kurį pastačiau vargšams Monrealyje. (Dailūs namai su sodais. Ne betono baidyklės!) Pastačiau ir dvi mokyklas. Ir vaikų darželių. O viešbutį paverčiau į benamių prieglaudą. Didžiules pinigų sumas išdovanojau (ir vis dar dovanoju). Aš šelpiu studentus. Ir muzikantus. Ir talentingus rašytojus. Remiu medicininius tyrimus *be bandomųjų gyvūnėlių!* Remiu bet ką, kas skatina taiką.

O ką man apsirengti vakarienei? Ką gi. Gana ir raudonos suknelės. Mes juk *en famille:* Olivija, Li, mano virėjas kinas. Tania, mano sekretorė indė. Klemas, juodaodis sodininkas. Madam Nulo, ekonomė kanadietė. Mano duktė Ofelija. Ir aš.

Taip, ką čia dar ketinau pasakyti: nesitąsykit su savim pernelyg daug šlamšto. Dėl to sensti, daraisi negražus ir ligotas. Išmeskit jį per bortą!

Džiuginkit širdį. Stenkitės pamatyti ką nors gražaus!

Ir mokykitės plaukti, mielieji. Tuomet niekada nepaskęsit!

Susanna Kubelka
ŠIANDIEN MADAM PAREIS VĖLIAU

S. Kubelkos vardas pasaulyje žinomas. Ne vienas jos romanas sulaukė pasaulinės sėkmės. Dažna kūrinių tema – moteris šiuolaikiniame pasaulyje.

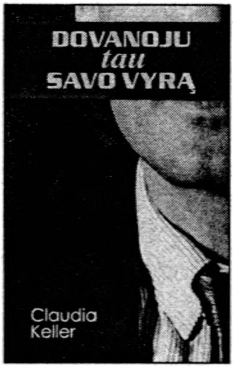
Ticija iš Vienos, šviesiaplaukė ir graži, lygiai tiek išmintinga kaip ir besidžiaugianti gyvenimu, neseniai susituokusi su, regis, geriausia miesto partija, keršija už vyro neištikimybę ir leidžia mums stebėti pamokančios jos meilės intrigas. Kas ilgainiui užvaldys Ticijos širdį ir jausmus? Faustas, meilės virtuozas? Brisas su plieniniais raumenimis? Bobas, taikus tylenis? Misteris Vovo su savo milijonais? Ar visai kitas? „Šiandien madam pareis vėliau" puikiai pratęsia erotinę temą, kurią Susanna Kubelka palietė romane „Ofelija mokosi plaukti"

Susanna Kubelka
PERSPROGĘS KORSETAS

„Svarbu būtų vienas dalykas: kai mes, šiuolaikinės moterys, gražinamės vakarui, eidamos į operą, teatrą, koncertą, pasimatymą, ištiesiame ranką, savaime suprantama, pasiimti plonytėlaičio nėrinių drabužėlio, su kuriuo mums bus lengva kvėpuoti, kuris nepaliks odoje ruoželių, nespaus, trumpai padelskime, nes grožiui kenkia skubėjimas. Ir prisiminkime šauniąją Minką, gyvenusią anais laikais, *Belle Epoque,* Aukštutinėje Austrijoje Enso mieste".

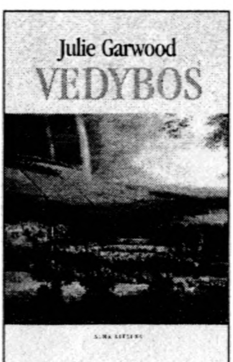
Claudia Keller
DOVANOJU TAU SAVO VYRĄ

Vokiečių rašytoja Claudia Keller (g. 1944) augo menininkų šeimoje (senelis – rašytojas P. Kelleris), todėl anksti pažino meną ir literatūrą. Debiutavo kaip rašytoja romanu „Vedybinio gyvenimo spektaklis" (1977). Parašė 13 knygų, išleistų daugiau kaip milijono egzempliorių tiražu, yra gavusi keletą literatūrinių premijų.

Visi kurortinio miestelio gyventojai pavydi Hanai vyro – mokslų daktaro, dviejų šaunių dukterų ir sveikų anūkų, tačiau labiausiai – nuostabaus šimtamečio jugendo stiliaus namo, kurį supa ūksmingas sodas miesto pakrašty. Daug metų Hana ir pati manė gyvenanti puikiai, be jokios atodairos aukojosi, vergaudama vyrui, popstydama anytą ir blizgindama didžiulį namą. Ir staiga lyg perkūnas iš giedro dangaus ją pritrenkia žinia: vyras turi meilužę, su ja mėgaujasi visais malonumais, kurių per vedybinį gyvenimą privertė atsisakyti Haną. Tačiau šis smūgis suteikia Hanai jėgų, kurių ji nė nesitikėjo turinti, ir užguita moteris sumaniai pasinaudoja susiklosčiusia padėtim...

Julie Garwood
VEDYBOS

Paprastai vedybomis baigiasi visos gražios pasakos ir romantiškos istorijos. Tačiau šio romano veikėjų, anglės ledi Brenos ir škotų klano vado Konoro, istorija nuo vedybų tiktai prasideda. Konoras, keršydamas žiauriam kaimynui Makneirui, pagrobia jo nuotaką ir ją veda. Ledi Brena nustebusi pamato, jog Konoras – tai tas pats galiūnas, jos tėvo svečias, kuriam ji dar vaikystėje „pasipiršo", išdykėlės sesers pakurstyta. Laimės trokštanti ledi Brena labai greit užkariauja viso klano simpatijas ir palankumą, pamažu ima dievinti savo narsų, garbingą ir švelnų vyrą, bet, pasirodo, ne taip lengva įgyti jo pasitikėjimą, ypač kai priešai vis rezga intrigų pinkles.

Josephine Cox
MŪSŲ LAIKAS

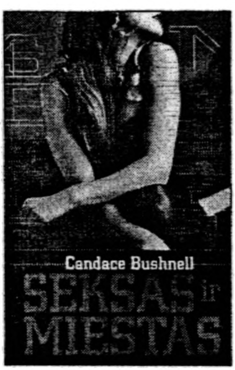
Du žavingi jaunuoliai – Sodų centro valdytoja Liusi ir garsus viešbučių vadybininkas Džekas – myli vienas kitą ir nusprendžia susituokti. Atrodo, kas gali sutrukdyti jų laimei? Deja, likimas lemia kitaip: Liusi palaužia netektys ir nežinia, todėl ji žengia klaidingą žingsnį, vos nekainavusį jai gyvybės, o Džekas, atstumtas, intrigų painiojamas, nebeįsivaizduoja tikrosios padėties. Laimei, tikroji meilė pasirodo stipresnė už visas negandas...

Lietuvių skaitytojams jau žinomos anglų rašytojos, daugelio bestselerių autorės, Josephine Cox naujas romanas lietuvių kalba.

„Gimusi tarnauti", 1996, Alma littera

„Velnio pinklėse", 1998, Alma littera

Candace Bushnell
SEKSAS IR MIESTAS

Sveiki atvykę į Cinizmo amžių!

Candace Bushnell, *New York Observer* žurnalistė, satyros knygoje „Seksas ir miestas" išjuokia šokiruojančią ir dažnai absurdišką Manheteno elitinės jaunuomenės gyvenseną, tiksliau, vieną jos aspektą – partnerio (-ės) ieškojimą. Grupelė jaunų moterų ir vyrų, migruodami iš baro į barą, įsitikina: Niujorke seksas – pigiausia prekė, o santuoka, deja, beveik neįmanoma...

„Seksas ir miestas" – knyga, pagal kurią sukurtas garsusis TV serialas. Ji pasakoja apie šokiruojančius seksualinius keturių Niujorko gražuolių nuotykius keliaujant iš baro į barą ir bandant sumedžioti vyrą, kuris panorėtų vesti. Pasirodo, Manhatane gyvuoja tiktai grynas seksas...

Catherine Cookson

MERGIOTĖ

Anglų rašytoją Catherine Cookson kritikai vadina šiuolaikiniu Dikensu. Ji gimė 1906 m. Tain Doke, vargšės tarnaitės pavainikė duktė. Ir pačios laukė tarnaitės dalia, tačiau ištekėjusi už vietos mokytojo, jau sulaukusi keturiasdešimties pradėjo rašyti. Iš pradžių buvo pripažįstama tik savo krašte, bet 1968 m. laimėjusi Vinfredo Holtbio literatūros premiją išgarsėjo visoje Anglijoje. Šiuo metu jos knygos išverstos į 12 kalbų, vien Anglijoje jų parduota 50 milijonų egzempliorių. Trylika romanų jau ekranizuota.

1993 m. už nuopelnus literatūrai karalienė ją apdovanojo Britų imperijos ordinu.

Vieną dieną į turtuolio Metju Torntono namus pasibeldė mirtinai serganti, purvina ir susivėlusi moteris su aštuonerių metų mergaite ir pareiškė, kad jis yra jos tėvas. Palikusi užantspauduotą laišką dukrai, kuris turi būti jai perduotas jos vestuvių dieną, mirė. Mažoji mergaitė, Hana Boil, Torntono žmonos Anos vadinama mergiote, liko gyventi jų namuose iki savo vestuvių. O tada buvo atskleista motinos laiško paslaptis. Deja, per vėlai...

Kubelka, Susanna
Ku–06 Ofelija mokosi plaukti: romanas/Susanna Kubelka; iš vokiečių kalbos versė Laima Bareišienė. — Vilnius: Alma littera, 2003. – 363 p.

ISBN 9986–02–543–5

Populiarios vokiečių rašytojos, jau pažįstamos lietuvių skaitytojui iš romano „Šiandien madam pareis vėliau“ (1995, 1997), erotinis kūrinys, kuriame vėl gvildenama šiuolaikinės moters gyvenimo tema. Moteriai tikrai negana virtuvės, vaikų ir bažnyčios, tvirtina S. Kubelka.

UDK 830–3

Susanna Kubelka
OFELIJA MOKOSI PLAUKTI
Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė
Laima Bareišienė

Dailininkas *Agnius Tarabilda*
Korektorė *Aušrinė Matulevičiūtė*
Techninė redaktorė *Birutė Tolvaišienė*
Kompiuteriu maketavo *Andrius Baškatovas*

SL 412. Užsakymas 3.105
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, 2005 Vilnius
Interneto svetainė: http://www.almali.lt
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, 3000 Kaunas
Interneto svetainė: http://www.spindulys.lt

Rudaplaukė gražuolė Ofelija iš Kanados apsigyvena Paryžiuje ištaigingame bute, kurį jai išnuomojo milijonierė teta. Ofelija turi parengti spaudai tetos knygą apie moters troškimą kuo ilgiau išlikti jaunai ir svajonę pasimylėti su prancūzais, visame pasaulyje šlovinamais už meilės meną. Tačiau prie Ofelijos kaip musės prie medaus limpa vien svetimšaliai. Išsilavinusi ir karštakraujė Ofelija, atsižadėjusi vedybinio gyvenimo monotonijos, geidžianti pasimėgauti meile ir padaryti karjerą, žino daugybę būdų, kaip moteriai pasiekti savo tikslą, ir atvirai juos išpasakoja skaitytojams.

ISBN 9986-02-543-5

9 789986 025436